

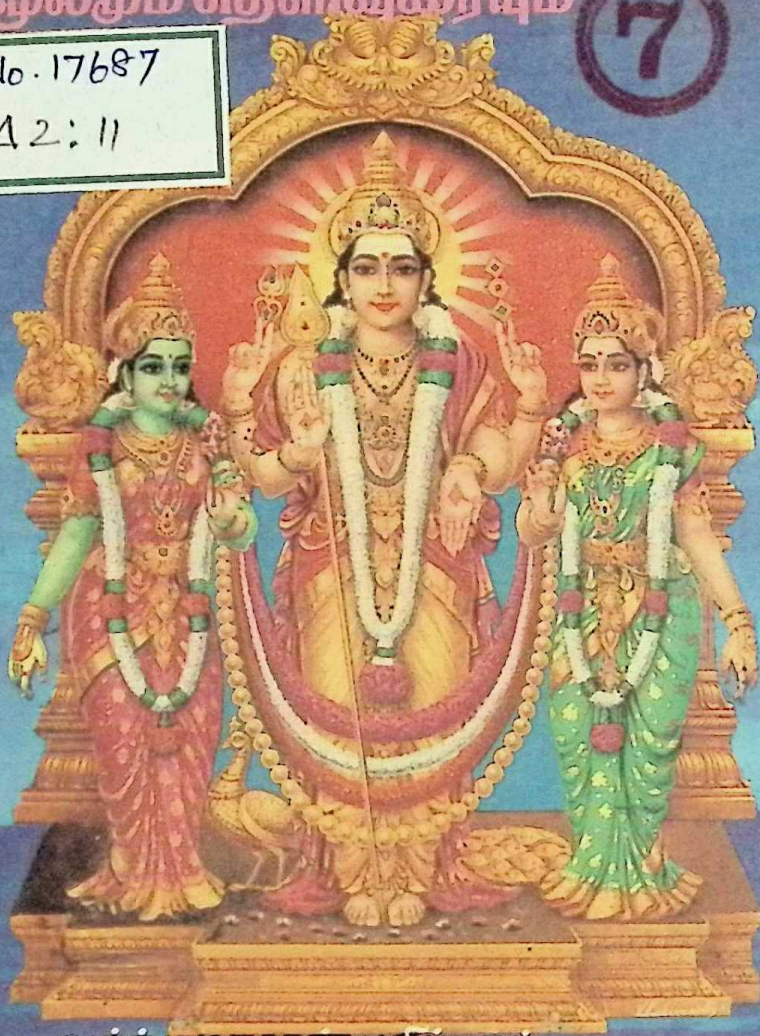
கந்த புராணம்

முழுவும் தெளிவுரையும்

7

A.No. 17687

Δ2: 11

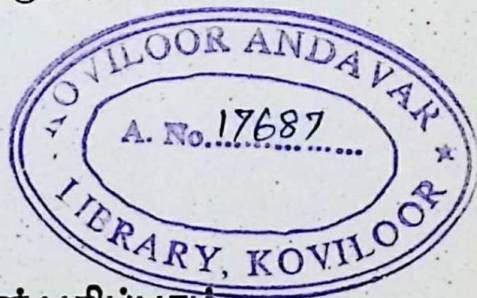

வர்க்குமானை பதிய்பகம்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய
கந்த புராணம்
மூலமும் தெளிவுரையும்

ஏழாம் தொகுதி
யுத்த காண்டம் - இடைப்பகுதி

உரையாசிரியர்
புலவர் **அ.மாணிக்கம் M.A.**
தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஒய்வு)
அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,
141, உஸ்மான் சாலை,
தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989.

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

பதிப்புரை

கந்த புராணம் — யுத்த காண்டம் — இடைப்பகுதியில் அமைந்துள்ள போர்ப் படலங்கள் சிறப்பானவை. காப்பியத்தில் இப்பகுதியின் பங்கு பெரிது. படிப்படியாக மைந்தரை, அமைச்சரை, தம்பியரை இழந்த குரபன்மன் வேறு வழியின்றித் தானே போருக்குத் தயாராகும் பகுதி, இது! குரபன்மன் தம்பி சிங்கமுகனின் வீழ்ச்சி, இரண்டை தம்பி கும்பகருணனின் வீழ்ச்சியைப் போன்றது! சில இடங்களில் கும்பகருணனையும் விஞ்சுகிறான், சிங்கமுகன்! இதென்ன, கந்த புராணப் பதிப்புரையில் கம்பராமாயணப் பேச்சு எனச் சிலருக்குத் தோன்றலாம். இரண்டையும் படித்தவர்க்கு இரண்டின் நினைவு வருதல் இயல்பே!

இரண்டையும் நாங்களே பதிப்பித்ததால் சொல்லுக்குச் சொல், வரிக்கு வரி, பாடலுக்குப் பாடல் எப்படிச் சந்த புராணம் கம்பராமாயணத்தைப் பின் பற்றுகிறது என்பதைத் தெளிவாக உணர முடிகிறது.

வாசகர் இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு தான் தமிழ் மொழியில் புகழ் பெற்ற மிகப் பெரிய இரு போலிக் கியங்களைத் தெளிவுரையுடன் வெளியிடுகிறோம்.

சுற்று இன்புறுக!

—பதிப்பகத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
7. இரணியன் யுத்தப் படலம்	6
8. அக்கினி முகாசுரன் வதைப் படலம்	64
9. மூவாயிரர் வதைப் படலம்	162
10- தருமகோபன் வதைப் படலம்	198
11. பானுகோபன் வதைப் படலம்	232
12. சிங்கமுகாசுரன் வதைப் படலம்	318

கந்தபுராணம்

ஏழாம் தொகுதி

யுத்த காண்டம்
(இடைப் பகுதி)

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர். அ. மாணிக்கம் M. A.

நான்காவது

யுத்த காண்டம்

இடைப் பகுதி

7. இரணியன் யுத்தப் படலம்

6056 ஒற்றரை நோக்கியே உணர்வின் மன்னவன்
சொற்றது கேட்டலும் துளங்கி ஏங்கினான்
மற்றவன் அளித்திடு மதலை மாரிநாள்
புற்றுறை அரவெனப் புழுங்கு நெஞ்சினான்.

6057 ஆயிர மறையுணர்ந் தான்ற கேள்வியான்
தூயநல் அறத்தொடு முறையும் தூக்கினோன்
மாயமும் வஞ்சமும் மரபில் கற்றனன்
தியதோர் அவுணருள் திறலும் பெற்றுளான்.

6058 தரணியின் கீழுறை அரக்கர் தங்கள்மேல்
விரணம் தாகிமுன் வென்று மீண்டனன்
முரணுறு சென்னியோர் மூன்று கொண்டுளான்
இரணியன் என்பதோர் இயற்கைப் பேரினான்.

நான்காவது

யுத்த காண்டம்

இடைப் பகுதி

7. இரணியன் யுத்தப் படலம்

(மூன்றாம் நாள் இரவு நடந்த போர் இது)

6056. அறிவற்ற சூரபன்மன் தன் ஒற்றரைப் பார்த்துக் கூறியதைக் கேட்டதும், அங்கு அவனது அருகில் இருந்த மகன் (இரணியன் என்பவன்) மழைக் காலத்தில் புற்றில் வாழ்கின்ற பாம்பு போல மனம் புழுங்கி வருந்தி நடுங்கி ஏங்கினான்.

6057. அந்த இரணியன் ஆயிரம் வேதங்களைக் கற்றவன். நிறைந்த கேள்வியுடையவன். தூய்மையான நல்ல அறத்தோடு நீதியையும் ஆராய்ந்து அறிந்தவன். மாயங்களையும் வஞ்சனைகளையும் மரபுப்படி கற்றவன். கொடியவரான அசுரர்களின் வலிமையையும் பெற்றவன்.

6058. முன் ஒரு காலத்தில் மண்ணுலகத்தின் கீழ் உள்ள பாதலத்தில் வாழ்கின்ற அரக்கர் மீது பகை கொண்டு சென்று போர்ட்டு வென்றவன். வலிமையுடைய தலைகள் மூன்று பெற்றவன். இரணியன் என்ற இயற்பெயரை உடையவன்.

(வீரணம் — பகைமை)

- 6059 இருந்தனன் ஒருபுடை யெழுந்து தாதைதன்
திருந்தடி இணையினன் சென்னி சேர்த்திடாப்
பொருந்துவ தொன்றுள புகல்வன் கேளெனாப்
பரிந்துநின் றினையன பகர்தல் மேயினான்.
- 6060 தேவரை நாம்சிறை செய்த தன்மையால்
ஆவது பாவமே ஆக்கம் வேறில்லை
யாவையும் உணர்ந்திடும் இறைவ திண்ணமே
போவது நம்உயிர் திருவும் பொன்றுமால்.
- 6061 சூருடைக் கானகம் தோற்றும் புன்மைபோய்ப்
பாரிடைப் புவனமோர் பலவும் போற்றியே
சீருடைத் தாகியித் திருவின் வைகுதல்
ஆரிடைப் பெற்றனை அதனைத் தேர்திநீ.
- 6062 மாலைமுன் வென்றதும் மலர யன்தனை
ஏலுறு முனிவுரை ஏவல் கொண்டதும்
மேலுயர் அமரரை வீழ்ந்த செய்ததும்
ஆலமர் கடவுள்தன் ஆற்ற லால்அன்றோ.
- 6063 அரிபொர வருவனேல் அமரர் கோனொடும்
பிரமன்வந் தேற்குமேல் பிறர்கள் நேர்வரேல்
பொருவதும் வெல்வதும் புறத்தைக் கண்டுபிள்
வருவதும் எளிதரோ கடனும் மற்றதே.
- 6064 நோற்றிடு தவத்தினை கோக்கி எண்ணிலாப்
பேற்றினை உதவிய பிரானொர் தீமையான்
மாற்றிட உன்னுமேல் வணங்கி மாறொர் தீப்
போற்றுதல் அன்றியே பொரவும் செய்யுமோ.

6059. ஒரு பக்கத்தில் குரபன்மனுடன் இருந்த அந்த இரணியன் எழுந்து தன் தந்தை குரபன்மனின் இரண்டு அடிகளைத் தலையில் சேர்த்து, “உனக்குப் பொருத்தமான ஒன்றை நான் கூறுவேன்! கேட்பாயாக!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

6060. “தந்தையே! நாம் தேவரைச் சிறையிலே இட்டதால் உண்டானது பாவமே! இதனால் நன்மை ஒன்றும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த மன்ன! நம் உயிரானது அழிவது உறுதியே ஆகும். நம் செல்வமும் அழிந்து போகும்!”

6061. “அச்சம் பொருந்திய காட்டில் பிறந்த இழிவு நீங்கி உலகில் உள்ள பல புவனங்களும் வணங்கிச் சிறப்புடையதாக உள்ள செல்வத்துடன் வாழ்வதற்கு நீ இவற்றையெல்லாம் யாரிடத்துப் பெற்றாய்?

6062. “நீ முன் திருமாலை வென்றதும் நான்முகனையும் முனிவர்களையும் ஏவல் கொண்டதும், வானில் உள்ள தேவர்களுக்குத் துன்பம் செய்ததும் என்ற இவையெல்லாம் கல்லால மரத்தின் கீழ் வீற்றருளிய சிவபெருமானால் அல்லவா?

6063. “திருமால் போர் செய்ய வருவானேல், இந்திரனுடன் நான்முகன் போர் செய்ய வருவானேல், மற்றவர் வந்து எதிர்ப்பாரானால் எதிர்த்துப் போரிடுவதும் வெற்றி கொள்வதும் அவர்களின் புறமுதுகு காண்பதும் எளியமையாகும். அவை நம் போன்ற வீரர்க்குரிய கடமையுமாகும்.

6064. “செய்த தவத்தைப் பார்த்து அளவில்லாத வரங்களை அளித்தருளிய சிவபெருமான், நாம் செய்த தீமை ஒன்றால் தாம் தந்ததை மாற்ற எண்ணினால், அப்பெருமானை வணங்கிப் பகைமை நீங்கிப் போற்றுதலே அல்லாது போரிடலாமோ?

10 □ கந்தபுராணம்

- 6065 ஒன்றொரு பயன்றனை உதவி னோர்மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்றொழில் அவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ.
- 6066 கந்தனை அருள்புரி கடவுள் ஆணையைச்
சிந்தையின் மாறுகொள் சிறியர் யாவரும்
அந்தம தடைந்தனர் அன்றி வன்மையால்
உய்ந்தனர் இவரென உரைக்க வல்லமோ.
- 6067 கட்டுசெஞ் சடைமுடிக் கடவுள் காமனைப்
பட்டிட விழித்ததும் பண்டு மூவெயில்
சுட்டதும் அந்தகன் சுழலச் சூலமேல்
இட்டதும் கேட்டிலை போலும் எந்தைநீ.
- 6068 காலனை உதைத்ததுங் கங்கை என்பவள்
மேல்வரும் அகந்தையை வீட்டிக் கொண்டதும்
மாலயன் அமரர்கள் இரிய வந்ததோர்
ஆலம துண்டதும் அறிகி லாய்கொலோ.
- 6069 அண்டரை யோர்அரி அலைப்ப அன்னது
கண்டநஞ் சுடையவன் கருதி வீரனால்
தண்டம திழைத்ததும் தக்கன் வேள்வியை
விண்டிடு வித்ததும் வினவி லாய்கொலோ.

6065. “ஒரு நன்மையை உதவியவரின் மனம் வருந்துமாறு ஒரு தீமையை எண்ணிச் செய்தால், கீழான அத்தீமை செய்த அவரை, முன் செய்த நன்மையே கொன்று விடும். அதுவல்லாது அவரைக் கொல்ல ஓர் எமனும் வேண்டுமோ?

6066. “முருகப்பெருமானைப்பெற்றருளிய கடவுளின் கட்டளையை மீறி நடக்க உள்ளத்தில் எண்ணிய சிறியாரி எல்லாரும் அழிந்துவிட்டனர். அவ்வாறின்றித் தம் வலிமையால் உயிர் வாழ்ந்தவர் இவர் என்று ஒருவரைக் குறித்துச் சொல்லவும் முடியுமோ?

6067. “கட்டப்பட்ட செஞ்சடையையுடைய சிவ பெருமான் மன்மதனை இறந்து போகும்படி நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்ததும், முற்காலத்தில் திரிபுரங்களை எரித்ததும், அந்தகாசுரன் சூலத்தின்மீது சுழலுமாறு அவனைச் சூலத்தின்மீது இட்டதும் ஆகிய இவற்றை நீ கேட்டு அறிந்ததில்லையோ?

6068. “அப்பெருமான் மார்க்கண்டேயனைக் காப்பதற்காக எமனை உதைத்ததையும், கங்கை என்பவளது மிக்கெழுந்த கருவத்தை அடக்கித் தன் சடையில் கொண்டதையும், திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சுமாறு திருப்பாற்கடலிலிருந்து எழுந்த ஆலகால நஞ்சை உண்டதையும் நீ அறியவில்லையோ?

6069. “தேவர்களையெல்லாம் ஒரு நரசிங்கம் துன்புறுத்தியதும் அதைப் பார்த்துக் கண்டத்தில் விடம் அடக்கிய சிவபெருமான் வீரபத்திரக் கடவுளால் தண்டிக்கும்படி செய்ததையும், தக்கனின் வேள்வியை அழிக்கும்படி செய்ததையும் நீ கேட்டதில்லையோ?

12 □ கந்தபுராணம்

- 6070 கடிமலர் மேலவன் இகழக் கண்ணுதல்
வடுகனை ஏவிவள் ஞாகின் அன்னவன்
முடிகளை வித்தது முகுந்தன் தன்னிடை
அடைதரு வித்ததும் அறிகி லாய்கொலோ.
- 6071 முந்தொரு மகபதி மொய்ம்பை யட்டதும்
ஐந்தியல் அரக்கரை அழித்த செய்கையும்
தந்தியை உழுவையை உரித்த தன்மையும்
எந்தைநிற் குணர்த்தினர் இல்லை போலுமால்.
- 6072 ஏழுற உலகடும் ஏனக் கொம்பினை
ஆமையின் ஒட்டினை யணிந்த தன்மையும்
பூமலர் மிசையவன் முதல புங்கவர்
மாமுடி அணிந்ததும் மதிக்கி லாய்கொலோ.
- 6073 கதித்திடு முனிவரர் கடிய வேள்வியில்
உதித்திடு முயலகன் ஒல்லென் றார்த்தெழப்
பதத்தினில் உதைத்தவன் பதைப தைத்திட
மிதித்ததும் பிறவுநீ வினவிற் றில்லையோ.
- 6074 ஒன்னலர் தன்மைபூண் டற்று னோர்தமைத்
தன்னிகர் இல்லவன் தண்டம் செய்தன
இன்னமோர் கோடியுண் டிருந்து யான்இவண்
பன்னினும் உலப்புறா செல்லும் பல்லுகம்.

6070. “மணம் கமழும் தாமரைமலர் மீது வீற்றிருக்கும் நான்முகன் தம்மை இகழ, சிவபெருமான், வயிரவக் கடவுளை விடுத்துக் கூர்மையான நகத்தால் அந்த நான்முகனின் தலையைப் பறித்ததையும், திருமாலிடத்து வயிரவரை அனுப்பி இரத்தப்பலியைப் பெறும்படி செய்ததையும் நீ அறிந்ததில்லையோ?

6071. “முன்காலத்தில் செருக்குக் கொண்ட இந்திரனின் தோளை முறித்ததையும் ஐந்து இராவணர்களை அழித்ததையும், யானை புலி என்பனவற்றின் தோலை உரித்ததையும் என் தந்தையே! உனக்கு அறிவித்தவர் எவரும் இல்லைபோலும்!

6072. “துன்பம் உண்டாக உலகத்தை அழித்த திருமாலான பன்றியின் கொம்பையும் ஓர் ஆமையின் ஓட்டையும் பறித்து அணிந்ததையும் நான்முகன் முதலான தேவர்களின் சிறந்த தலைகளை அப்பெருமான் அணிந்து கொண்டதையும் நீ அறியாயோ?

6073. “சினந்து தாருகாவனத்து முனிவர் செய்த அபிசார வேள்வியிலே தோன்றிய முயலகன் விரைந்து ஆரவாரம் செய்து கொண்டு வர, அவனை, அச்சிவபெருமான் காலால் உதைத்து அவன் பதைபதைத்திட மிதித்ததையும் பிறவற்றையும் நீ கேட்டு அறிந்து கொண்டதில்லையோ?

6074. “பகைவரின் இயல்பை மேற்கொண்டு வந்த வரைத் தமக்கு ஒப்பில்லாத அப்பெருமான் தண்டித்த செயல்கள் இன்னும் ஒரு கோடி உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் நான் இங்கிருந்து சொன்னாலும் அவை சொல்லி முடிவன அல்ல! சொல்லி முடிக்கப் பல யுகமும் ஆகும்.

14 □ கந்தபுராணம்

வேறு

6075 ஆதலால் ஈசன் தன்னை யடைந்தவர் உய்வர்
அல்லாப்
பேதையர் யாவ ரேனும் பிழைக்கிலர் இனைய
வாய்மை
வேதநூல் பிறவும் கூறும் விழுப்பொரு ளாகும்
நீயும்
ஏதமா நெறியின் நீங்கி இப்பொருள் உணர்தி
எந்தாய்.

6076 இன்னமொன் றுரைப்பன் நீமுன் இருந்தவம் இயற்ற
இந்த
மன்னிலை புரிந்த மேலோன் மாற்றவும் வல்ல
னாமால்
அன்னவன் குமரன் தன்னோ டமர்செய்வ
தியல்போ ஐய
தன்னினும் உயர்ந்தா ரோடு பொருதிடில் சயமுண்
டாமோ.

6077 பூதல வரைப்பும் வானும் திசைகளும் புணரி
வைப்பும்
மேதகு வரையும் தொன்னாள் வேறுபா டுற்ற
நோக்கி
ஈதென மாயம் கொல்லென் றெண்ணினம் அனைய
எல்லாம்
ஆதிதன் குமரன் செய்த ஆடலென் றுரைத்தா
ரன்றே.

6075. “எனவே, அச்சிவபெருமானை அடைந்தவர் உயிர் பிழைப்பர். அவரல்லாத மற்ற அறிவற்றவர், அவர் எவராக இருப்பினும் பிழைக்கமாட்டார். இவ்வுண்மை வேதநூல்களும் பிறவும் கூறும் சிறந்த பொருளாகும். என் தந்தையே! துன்பநெறியினின்று நீங்கி இப்பொருளை உணர்வாயாக!

6076. “தந்தையே! இன்னும் நான் ஒன்று சொல்வேன். முன்பு நீ பெருந்தவம் செய்யவும் அதற்கு இந்த மேலான அரசு நிலையை அருள் செய்த அச்சிவபெருமான், அதனை மாற்றிடவும் வல்லவர் ஆவார். அத்தகையவரின் மைந்தனுடனே நீ போர் செய்வது முறையாகுமா? ஐயனே! தன்னை விட உயர்ந்தவருடன் போர் செய்தால் வெற்றி உண்டாகுமோ?

6077. “முன்னாளில் பூவுலகமும், வானமும், எட்டுத் திசைகளும், கடல்களும், மேன்மையான மலைகளும் வேறுபாடு அடைந்ததைப் பார்த்து ‘இது என்ன மாயமோ?’ என்று எண்ணினோம். அவையெல்லாம் இப்போது இங்குப் போர்க்குவந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவிளையாடல் என்று உரைத்தனர்.

16 □ கந்தபுராணம்

- 6078 அண்ணலங் குமரன் ஆடல் அறிகிலர் மருளும்
காலைக்
கண்ணிடை அன்னான் மற்றோர் வடிவினைக்
காட்டி நிற்ப
விண்ணவர் பலரும் சூழ்ந்து வெகுண்டனர்
வெம்போர் ஆற்றத்
துண்ணென அவரை அட்டாங் கெழுப்பினன்
தூயோ னென்பர்.
- 6079 எண்டொகை பெற்ற அண்டம் யாவையும் புவன
வைப்பும்
மண்டுபல் வளனும் ஏனை மன்னுயிர்த் தொகுதி
முற்றும்
அண்டரும் மூவர்தாமும் அனைத்துமா கியதன்
மேனி
கண்டிட இமையோர்க் கெல்லாம் காட்டினன்
கந்தன் என்பர்.
- 6080 மறைமுத லவனை முன்னோர் வைகலின் வல்லி
பூட்டிச்
சிறையிடை வைத்துத் தானே திண்புவி அளித்து
முக்கண்
இறையவன் வேண்ட லிட்டான் என்பரால்
இனைய ஆற்றால்
அறுமுகன் செய்கை கேட்கின் அற்புத மாகு
மன்னோ.
- 6081 அங்கண்மா ஞாலம் தன்னை மேலினி அகழு
மோட்டுச்
செங்கண்மால் ஏன யாக்கை எயிற்றையோர்
சிறுகை பற்றி
மங்குல்வா னுலகில் சுற்றி மருப்பொன்று வழுத்த
வாங்கித்
தங்கணா யகற்குச் சாத்தச் சண்முகன் அளிக்கு
மென்பர்.

யுத்த காண்டம் □ '17

6078. “தேவர்கள் பெருமையுடைய அக்குமரரின் திருவினையாடலை அறியாது மயங்கிய போது, அவர்களது கண்ணுக்கு எதிரில் அப்பெருமான் வேறொரு வடிவத்தைக் காட்டினார். தேவர்கள் அவரை இன்னார் என அறித்து கொள்ளாது அவரைச் சூழ்ந்து சினந்து கொடிய போர் செய்தனர். அவர் அப்போது விரைந்து அத்தேவர்களை யெல்லாம் கொன்று பின் எழுப்பினார் என்பர்.

6079. “பல்லாயிரம் கோடி என்ற எண் பொருந்திய சகல அண்டங்களும் அவற்றின் புவனங்களும் அவற்றில் பொருந்திய வளங்களும் பல உயிர்த் தொகுதிகளும் தேவர்களும் மும்மூர்த்திகளும் தமக்குள் கொண்ட விசுவரூப மேனியைக் கண்டிடுமாறு தேவர்களுக்கெல்லாம் அக் கந்த வேள் காட்டினர் என்பர்.

6080. “முன்னாளில் அம் முருகப்பெருமான் வேதங்களின் தலைவனான நான்முகனை விலங்கு பூட்டிச் சிறையிலே இட்டுவிட்டுத் தாமே உலங்களையெல்லாம் படைத்தார். பின்பு மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் வேண்டிக் கொள்ள அதற்கு இசைந்து சிறையினின்று நான்முகனை விடுவித்தார் என்பர். இவ்வாறு அந்தப் பெருமானின் செயலைக் கேட்டால் அது அற்புதமாகும் அன்றோ?

6081. “இடம் அகன்ற பெரிய வுலகத்தைத் தோண்டப் போகின்ற பெரிய செந்நிறமான கண்களையுடைய திருமாலின் வடிவமான பன்றியின் கொம்பை ஒரு சிறிய கையால் பிடித்து மேகம் உலவும் வான் உலகங்களில் சுற்றி அப்பன்றி துதிக்க, அதன் ஒரு கொம்பினைப் பிடுங்கித் தம் தலைவனாக உள்ள சிவபெருமான் அணிந்து கொள்ளும் வண்ணம் அளிப்பான் என்று கூறுகின்றனர்.

18 □ கந்தபுராணம்

- 6082 நேரலர் புரமூன் றட்ட நிருமலக் கடவுள் மைந்தன்
ஆரிலும் வலியோன் என்கை அறைந்திட வேண்டும்
கொல்லோ
பாரினை அளந்தோன் உய்த்த பரிதியை அணியாக்
கொண்ட
தாரகன் தன்னை வெற்பைத் தடிந்தது சான்றே
அன்றோ.
- 6083 அறுமுகத் தொருவ னாகும் அமலனை அரன்பால்
வந்த
சிறுவனென் நிகழல் மன்னா செய்கையால்
பெரியன் கண்டாய்
இறுதிசேர் கற்பம் ஒன்றின் ஈறிலா தவன்பால்
தோன்றும்
முறுவலின் அழலு மன்னோ உலகெலாம் முடிப்ப
தம்மா.
- 6084 வாசவன் குறையும் அந்தண் மலரயன் குறையும்
மற்றைக்
கேசவன் குறையும் நீக்கிக் கேடிலா வெறுக்கை
நல்க
வாசிலோர் குழவி போலாய் அறுமுகம்
கொண்டான் எண்டோள்
ஈசனே என்ப தல்லாற் பிறிதொன்றை இசைக்க
லாமோ.
- 6085 கங்கைதன் புதல்வன் என்றும் கார்த்திகை
மைந்தன் என்றுஞ்
செங்கண்மால் மருகன் என்றுஞ் சேனையின்
செல்வன் என்றும்
பங்கயன் முதலோர் தேறாப் பரஞ்சுடர் முதல்வன்
தன்னை
இங்கிவை பலவுஞ் சொல்வ தேழைமைப் பால
தன்றோ

6082. “பகைவரான திரிபுராதிகளை அழித்த நின் மலரான சிவபெருமானின் மைந்தர் முருகப் பெருமான் எல்லாரை விடவும் வலியவர் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? உலகத்தை அளந்த திருமால் கொடுத்த சக்கரப் படையை அணிந்து கொண்டிருந்த தாரகாசுரனையும் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்தது அவர் வலியவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் அல்லவோ?

6083. “ஆறுமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமானைச் சிவபெருமானிடம் தோன்றிய ‘சிறுவன்’ என்று இகழாதே. மன்ன! அவர் செய்கையால் பெரியவர்! முடிவு நாளான கற்ப காலம் உண்டானால் அழிவற்ற சிவபெருமானிடம் எல்லையில்லாது தோன்றும் புன்சிரிப்பு அல்லவா உலகம் அனைத்தையும் அழிப்பது?

6084. “இந்திரன் குறையும், அழகிய கருணையுடைய நான்முகனின் குறையும், மற்றும் திருமாலின் குறையும் போக்கி அழிவற்ற செல்வத்தை அளிக்கக் குற்றமில்லாத குழந்தை போலாகி ஆறுமுகங்களைக் கொண்டவன், எட்டுத் தோள்களை யுடைய சிவபெருமானே என்பதல்லால் வேறு ஒன்றாகச் சொல்லக் கூடுமோ?

6085. “நான்முகன் முதலியோர் அறிந்து கொள்ள இயலாத மேலான சோதி வடிவான, அம்முதல்வனை கங்கையின் மைந்தன் என்றும், கார்த்திகைப் பெண்களின் மகன் என்றும், சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலின் மருமகன் என்றும், தேவசேனையின் தலைவன் என்றும் இவ்வாறு பல வகையாகப் பேசுவது அறியாமையின் பால்பட்டதன்றோ?

20 □ கந்தபுராணம்

- 6086 பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பரிதியம் பகைவன்
குழ்வால்
தன்னுறு படைஞர் மாய்ந்த தன்மையை வினவித்
தாழா
தன்னவர் மீளு மாற்றால் அளக்கர்மேல் விடுத்த
வேலை
இந்நகர் தன்னில் தூண்டின் யாரிவண் இருத்தற்
பாலார்.
- 6087 தாரகன் செற்ற தென்றால் தடவரை பொடித்த
தென்றால்
வார்புனற் கடலுள் உய்த்த வலியரை மீட்ட
தென்றால்
கூருடைத் தனிவேல் போற்றிக் குமரன்றான்
பணிவ தல்லால்
போரினைப் புரிதும் என்கை புலமையோர் கடன
தாமோ.
- 6088 அரனிடைப் பிறந்த அண்ணல் ஆணையால் வந்த
தூதன்
திருநகர் அழித்தான் முன்னஞ் சேனையும் தானு
மேகி
ஒருபகற் பானு கோபன் உலைவுறப் பொருது
வென்று
கருதரும் அவுணர் தானைக் கடலையும் கடந்து
போனான்.
- 6089 இப்பகல் வந்து வீரன் இருஞ்சமர் இயற்ற
யெம்முன்
தப்பினன் மறைந்து மாயைப் படைதொடர்
உணர்ச்சி தள்ளி
அப்புனல் அளக்கர் உய்ப்ப அறுமுகன் வேலான்
மீண்டுன்
மெய்ப்பதி யடுவான் என்றால் அவனையார்
வெல்லற் பாலார்.

6086. பன்னிரண்டு பெரிய தோள்களையுடைய அருள் வள்ளலான முருகப்பெருமான், பானுகோபனின் குழ்ச்சியால் தன் படைகள் எல்லாம் அழிந்த தன்மையைக் கேட்டு, காலம் தாழ்க்காமல், தம்முடையவர் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழும்படி கடலின் மீது விழுந்த வேலாயுதத்தை, அவர் இந்த நகரத்தின் மீது விடுத்தாரானால் இங்கு உயிருடன் இருக்கக் கூடியவர் யார்?

6087. “கூரிய ஒப்பற்ற அப்பெருமானின் வேல் தாரகாசுரனைக் கொன்றது என்றால், பெரிய மலையான கிரவுஞ்சத்தை அழித்தது என்றால், பெரிய நல்ல நீர்க் கடலுள் வீழ்த்திய பூதப் படை வீரரை உயிர் பெறுமாறு செய்தது என்றால், அதைப் போற்றித் துதித்து அதை விடுத்த குமரப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்குவதல்லால், அவருடன் போர் செய்வோம் என்பது அறிவுடைய வரின் கடமை யாகுமோ?

6088. “சிவபெருமானிடம் தோன்றிய முருகப் பெருமானின் கட்டளையால் முன்பு நம் நகர்க்கு வந்த தூதன், இந்த நகரத்தை அழித்தான். படையும் தானுமாய் ஒரு பகல் முழுதும் பானுகோபன் வருந்தப் போரிட்டு வென்று கருதுவதற்கரிய அசுரரின் படைக் கடலையும் கடந்து போனான்.

6089. “இன்று அவ்வீரன் வந்து பெரும் போரைச் செய்ய, என் தமையனான பானுகோபன் அவனிடமிருந்து தப்பி மறைந்து சென்று ‘மாயை’ என்ற படையைத் தொடுத்து வீரவாகு தேவர் முதலான வீரரின் உணர்ச்சியை அழித்து, நல்ல நீர்க் கடலில் அவரையெல்லாம் செலுத்தவும், பின் ஆறுமுகப் பெருமான் விடுத்த வேலால் உயிர் பெற்று மீண்டும் வந்து உன் நகரத்தை அழிப்பாரானால், அவரை வெல்லும் தன்மையுடையவர் எவர்?

22 □ கந்தபுராணம்

- 6090 இறுதியும் எய்தான் என்னின் ஏற்றதொல் உணர்ச்சி
மாய்ந்து
மறியினும் எழுவன் என்னின் மாயையுந்
தொலையும் என்னின்
செறியும்விண் முதல்வர் தந்த படைக்குநேர்
செலுத்து மென்னின்
அறிஞர்கள் அவன்மேற்பின்னும் அமர்செயக்
கருது வாரோ.
- 6091 தூதென முன்னர் வந்தோன் ஒருவனால்
தொலையும் இந்த
முதெயில் நகர முற்றும் அவுணரும் முடிவர்
என்னின்
ஆதியும் முடிவும் இல்லா அறுமுகன் அடுபோர்
உன்னிப்
போதுமேல் இமைப்பின் எல்லாப் புவனமும்
பொன்றி டாவோ.
- 6092 கரங்கள்பன் னிரண்டு கொண்ட கடவுள்வந்
தெதிர்க்கின் நம்மத்
வரங்களும் படைகள் யாவும் மாயையும் திறலுஞ்
சீரும்
உரங்களுந் திருவு மெல்லாம் ஊழிநாய யகன்முன்
னுற்ற
புரங்களுக் அவுண ரும்போற் பூழிபட்ட டழிந்தி
டாவோ.
- 6093 ஒற்றனை விடுத்து நாடி உம்பரை விடாமை
நோக்கி
மற்றிவன் போந்து நம்மேல் வைகலும் வந்தி
டாது
சுற்றுதன் தானை யோடுந் தூதனைத் தூண்டி
அங்கண்
இற்றையின் அளவு நம்பாற் கருணைசெய்
திருந்தான் ஐயன்.

6090. “அவர் இறுதியையும் அடைய மாட்டார் என்றால், பொருந்திய பழைய உணர்ச்சி அழிந்து மடிந்தாலும் பின் உயிர் பெற்று எழுவார் என்றால், அவருக்கு மாயையும் அழிந்து பின்னிடும் என்றால், பொருந்தும் வானவர் தந்த படைக்கலத்துக்கு நேரான படைக்கலங்களைத் தாமும் செலுத்துவாரானால், அறிவுடையவர் அவர் மீது பின்னும் போர் செய்ய நினைப்பார்களோ!

6091. “முன்பு முருகப்பெருமானின் தூதராக வந்த ஒருவரால் இந்தப் பழைய நகரம் முழுவதும் அசுரரும் அழிவர் என்றால், முதலும் முடிவும் இல்லாத அந்த முருகி பெருமான் கொல்லும் போரை எண்ணி வருவாரானால், ஓர் இமைப் போதில் உலகமெல்லாம் அழிந்திடாவோ?

6092. “கைகள் பன்னிரண்டு உடைய முருகப்பெருமான் வந்து எதிர்த்தால் நம்முடைய வரங்களும் படைகள் எல்லாமும் மாயையும் ஆற்றலும் சிறப்பும் வன்மைகளும் செல்வமும் ஆகிய எல்லாம், ஊழி முதல்வரான சிவபெருமானின் திருமுன் அடைந்த மூன்று புரங்களும். அவற்றையுடைய அசுரர்களும் போலப் புழுதியாய் அழிந்திடாவோ?

6093. “தம் தூதனை அனுப்பி உன் கருத்தை ஆராய்ந்து தேவரை நாம் சிறையினின்று விடுவிக்காததைப் பார்த்து, நம் மீது நானும் போருக்கு வராமல் சூழ்ந்துள்ள தம்படையுடனே தம் தூதனை அனுப்பித் தாமே வராது அங்கே இன்றுவரை நம்மிடம் அருள் கொண்டு தங்கியிருக்கின்றார்.

24 || கந்தபுராணம்

- 6094 கருணைகொண் டிருந்த வள்ளல் கருத்திடைத்
தொலைவில் சீற்றம்
வருவதன் முன்னம் இன்னே வானவர் சிறையை
மாற்றி
உரியநம் தமரும் யாமும் ஒல்லையின் ஏகி ஐயன்
திருவடி பணிந்து தீயேஞ் செய்தன பொறுத்தி
யென்று.
- 6095 பணிந்துழி அமல மூர்த்தி பலவுநாம் புரிந்த தீமை
தணிந்தருள் செய்து தானும் தணப்பிலா
வரங்கள் நல்கி
அணிந்ததன் தானை யோடும் அகலுமால் உய்தும்
யாமும்
துணிந்திது புகன்றேன் ஈதே துணிவென மதலை
சொற்றான்.

வேறு

- 6096 பரிந்துதனக் குறுதியிவை தெருட்டுதலும்
அதுகேளாப் பகுவாய் கால
விரிந்தபுகைப் படவிகைபோய்த் திசையனைத்தும்
விழுங்கியிட வெகுளி மூளக்
கரிந்ததன துடல்வியர்ப்ப உயிர்ப்புவர
இதழ்துடிப்பக் கண்கள் சேப்ப
எரிந்துமனம் பதைபதைப்ப உருமெனக்கை
எறிந்துநகைத் தினைய சொல்வான்.
- 6097 தூவுடைய நெடுஞ்சுடர்வேல் ஒருசிறுவன்
ஆற்றலையும் தூதாய் வந்த
மேலவன்தன் வலியினையும் யான்செய்யப்
படுவனவும் விளம்பா நின்றாய்
ஏவருனக் கிதுபுகன்றார் புகன்றாரை
உணர்வேனேல் இன்னே அன்னோர்
ஆவிதனைக் களைந்திடுவேன் ஆங்கவர்தொல்
குலங்களெலாம் அகிவன் யானே.

6094. “நம்மிடம் கருணையுடைய அந்த வள்ளல் முருகப் பெருமான் தம் திருவுள்ளத்தில் அழியாத சினம் எழுவதற்கு முன்னம், இப்போதே தேவரின் சிறையை விடுத்து, நம்முடைய சுற்றத்தவரும் நாமும் விரைந்து சென்று, அந்த இறைவனின் திருப்பொற்பாதங்களை வணங்கித் ‘தீயவரான யாங்கள் செய்தவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டும்!’ என்று

6095. “பணிந்தோம் என்றால் அப்பெருமான் நாம் செய்த தீமைகள் பலவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு அருள் செய்து, தாமும் குறையாத பல வரங்களை அளித்து, அணிவகுத்து வந்த படையுடனே நீங்கிச் சென்றருளுவார்; நாமும் உய்வோம். இதை நன்கு ஆராய்ந்து உனக்குச் சொன்னேன். இதுவே உனக்குச் சிறந்த நன்மைதரும்துணிவாகும்” என்று சூரபன்மனின் மகனான இரணியன் சொன்னான்.

6096. இரணியன், அன்பு கொண்டு, தனக்கு இத்தகைய உறுதி தருவனவற்றைச் சொல்லித் தெளிவு கொள்ளச் செய்தான். அதைக் கேட்டு, பிளவுபட்ட வாயானது வெளிப்படுத்த விரிந்த புகைப் படலம் சென்று எல்லாத் திசைகளிலும் பரவி, விழுங்க, சினம் எழ, கரிய தனது உடலானது வியர்க்க, பெருமூச்சு உண்டாக, உதடுகள் துடிக்க, கண்கள் சிவக்க, எரிந்து உள்ளம் துடிதுடிக்க இடிபோலக் கையை வீசி அடித்துச் சிரித்துப் பின்வரும் இதனைச் சொல்லலானான்.

6097. “ஊன் பொருந்திய நீண்ட கதிரையுடைய வேலைக் கைக்கொண்ட ஒரு சிறுவனது ஆற்றலையும், தூதனாக வந்த பகைவனின் வலிமையையும், நான் செய்ய வேண்டியவற்றையும் எனக்கு எடுத்துச் சொன்னாய். மகனே! உனக்கு இதைச் சொன்னவர் யார்? சொன்னவரை நான் அறிந்து கொள்வேனானால் அவரது உயிரைக் களைவேன்! அவருடைய பழைய குலத்தையெல்லாம் அழிப்பேன்.

26 □ கந்தபுராணம்

6098 ஞாலமெலா முன்படைத்த நான்முகன்ஐந்
 தியலங்கம் நவின்று போவான்
 ஆலமிசைத் துயில்கூர்வான் என்னிளவல்
 தனக்குடைந்தான் அமரர் கோமான்
 வேலைதனின் மீன்முழுதும் என்பணியில்
 தந்தனனால் வெள்ளி வெற்பின்
 நீலமிடற் றவன்மகனோ தொலைவறுமென்
 பேராற்றல் நீக்கு கின்றான்.

6099 அரியயனும் புரந்தரனும் விண்ணவர்க
 ளெல்லோரும் அகிலந் தன்னின்
 விரவுகணத் தவரெவரும் யார்க்குமுத
 லாகுமுக்கண் விமலன் தானும்
 பொருசமரின் ஏற்றிடினும் எனக்கழிவ
 தன்றிவென்று போவ துண்டோ
 ஒருசிறிதும் புந்தியிலா மைந்தாயான்
 பெற்றவரம் உணர்கி லாயோ.

வேறு

6100 ஆற்றல் வீட்டனை குலமுறை^{யரசின்} பிழைத்தனை
 ஏற்றம் நீங்கினை ஒன்னலர்க் கஞ்சினை இசைத்
 மாத்றம் ஒன்றினி உரைத்தியேல் உன்றனை வல்லே
 கூற்று வன்புரத் தேற்றுவன் யானெனக்
 கொதித்தான்.

6101 கொதித்த வேலையின் மைந்தனும் நம்முரை
 மதித்தி லன்இவன் மாய்வது சரதமே வான்மேல்
 உதித்த செங்கதிர்ப் பரிதியம் கடவுள்சூழ் உலகில்
 விதித்தி றந்தனை யாவரே வன்மையால்
 வென்றோர் -

6098. “இரணியனே! உலகம் எல்லாவற்றையும் முன் படைத்த நான்முகன் எனக்குப் பஞ்சாங்கம் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுப் போவான். ஆல இலையில் உறங்கிய திரும்பல் என் தம்பி தாரகாசுரனுக்குத் தோற்று சீடிப் போனான். தேவரின் தலைவன் இந்திரன் கடல் மீன் முழுவதையும் என் பணியால் பிடித்துக் கொண்டு வந்து எனக்குத் தருவான். இங்ஙனமிருக்க, வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையில் உள்ள நீலநிறக் கழுத்தினை யுடைய சிவனின் மகனோ அழியாத என் பேராற்றலை நீக்குவான் என்று சொன்னாய்.

6099. “திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் தேவர்கள் எல்லாரும் உலகில் பொருந்திய எவரும் எல்லார்க்கும் முதல்வனான மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானும் போரில் என்னை எதிர்த்து நின்றாலும் எனக்குத் தோற்றுப்போவதே அல்லாது வெற்றி பெற்றுச் செல்வதும் உண்டோ? சிறிதும் அறிவற்ற சிறுவனே! யான் பெற்றுள்ள வரங்களையெல்லாம் அறியாயோ!

6100. “நீ ஆற்றலை இழந்து விட்டாய். குலமுறை தவறினாய். அரசுக்குரிய உயர்வை மறந்தாய். பகைவர்க்கு அஞ்சி அறிவுரை சொன்னாய். இனியும் நீ ஒரு சொல் சொன்னாய் என்றால் நான் உன்னை விரைவாக எம புரத்துக்கு அனுப்புவேன்!” என்று சூரபன்மன் சினந்து சொன்னான்.

6101. அவ்வாறு சூரபன்மன் சினந்தபோது, இரணியனும், “இக் கொடியவன் நம் உரையை மதித்து ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இவன் இனி இறப்பது உறுதி, வானத்தில் உதிக்கும் செம்மையான ஒளிக்கதிரையுடைய கதிரவன் உலவும் உலகில் விதியின் வன்மையை எவரே தம் வன்மையால் வெற்றி கண்டவர்?

28 □ கந்தபுராணம்

- 6102 இறுதி யாகிய பருவம்வந் தணுகிய திவனுக்கு
உறுதி யாம்பல கூறினென் பயனென உன்னா
அறிவன் நீசில அறிந்தனன் போலநிற் கறைந்தேன்
சிறுவன் ஆதலிற் பொறுத்தியென் நாற்றினன்
சீற்றம்.
- 6103 வெஞ்சி னந்தனை ஆற்றியித் தாதைதான்
விரைவில்
துஞ்ச முன்னர்யான் இறப்பது நன்றெனத் துணியா
எஞ்ச லில்லவன் தாளினை வணங்கிநீ யிசைத்த
வஞ்சி னம்தனை முடிப்பன்யான் என்றனன்
மைந்தன்.
- 6104 அனைய வேலையில் ஐயநீ மாற்றலர்க் கஞ்சி
வினையம் யாவுமுன் னுரைத்தனை அவர்கள்பால்
வீரம்
புனைய உன்னிய தென்கொலோ என்றலும்
பொன்னோன்
உனது மைந்தன்யான் அஞ்சுவ் னோவென
உரைத்தான்.
- 6105 தாதை அன்னதோர் வேலையின் மைந்தனைத்
தழீஇக்கொண்டு
ஈது நன்றுநன் றுன்பெருந் தானையோ டெழுந்து
போதி யென்றலும் விடைகொடு புரந்தனில்
போந்து
மாதி ரம்புகழ் கின்றதன் னுறையுளில் வந்தான்.
- 6106 நிறம்கொள் மேருவை நிலாக்கதிர் உண்டநீர்
மைமையப்போல்
மறம்கொள் சூர்மகன் ஆடக மெய்யில்வச்
சிரத்தின்
திறங்கொள் சாலிகை கட்டினன் தூணிபின்
செறித்தான்
பிறங்கு கோதையும் புட்டிலும் கைவிரல்
பெய்தான்.

6102. “இவனுக்கு இறுதிக் காலம் வந்து சேர்ந்தது. பல உறுதிகளை இவனுக்குச் சொன்னேன். அவற்றால் பயன் என்ன?” என்று எண்ணித் தம் தந்தையை நோக்கி, “தந்தையே! நீ அறிஞன். நான் சிலவற்றை அறிந்தவன் போல உனக்குச் சொல்லிவிட்டேன். நான் சிறுவன். ஆதலால் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்!” என்று தன் தந்தையின் சினத்தை இரணியன் ஆற்றினான்.

6103 “தன் தந்தையின் சினத்தைத் தணித்து, இத் தந்தையானவன் வீரையில் இறப்பதற்கு முன்னம் நான் இறப்பது நல்லது” என்று நினைத்துத் துணிந்து, அழிவற்ற சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கி, “நீ சொன்ன வஞ்சினத்தை நான் முடிப்பேன்!” என்று உரைத்தான்.

6104. அப்போது அந்தச் சூரபன்மன், “ஐயனே! சற்றுமுன் பகைவர்க்கு அஞ்சிப் பிழைக்குமாறு சொன்ன நீ இப்போது அவர்களை எதிர்த்து வெற்றியைப் பெற எண்ணிய காரணம் யாது?” என்ற வினவவும், இரணியன், “நான் உன் மகன், பகைவர்க்கு அஞ்சவேனோ?” என விடை சொன்னான்.

6105. அவ்வாறு சொன்னபோது தந்தையான சூரபன்மன் தன் மகன் இரணியனைத் தழுவி, “இது நல்லது, நல்லது. உன் பெரும் படையுடன் போவாயாக!” என்று உரைத்தான். இரணியனும் சூரபன்மனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, உலகம் எல்லாம் புகழ்கின்ற தன் அரண்மனைக்கு வந்தான்.

6106. ஒளி உடைய மேருமலையை நிலவுக் கதிரானது மூடிக் கொண்ட தன்மையைப்போல வீரமுடைய சூரபன் மனின் மகன் இரணியன் தன் பொன்வண்ண உடலில்வச்சிரம் போன்ற வன்மையுடைய கவசத்தை அணிந்து கொண்டான். அம்பறாத் தூணியை முதுகிலே அணிந்து கொண்டான். விளங்கும் கையுறையையும் விரல் உறையையும் அணிந்து கொண்டான்.

30 □ கந்தபுராணம்

- 6107 அடங்க லர்க்குவெங் கூற்றெனும் ஆடல்வில்
ஒன்றை
இடங்கை பற்றினன் வலங்கையில் பலபடை
எடுத்தான்.
தடங்கொள் மோலியில் தும்பையஞ் சிகழிகை
தரித்தான்
மடங்கல் ஆயிரம் பூண்டதேர் புக்கனன் வந்தான்.
- 6108 ஆற்றல் மிக்குறு துணைவர் ஆயிரவரும் அனிகம்
போற்று மன்னர் ஆயிரவரும் போரணி புனைந்து
காற்றெ னப்படர் கவனமான் தேரிடைக் கலந்து
நாற்றி றல்படை தன்னொடு புடைதனில் நடப்ப.
- 6109 நூறொடேயெழு நூறுவெள் ளம்நொறி லுடைத்
தேர்
சீறும் யானையும் அத்தொகை அவுணர்தஞ்
சேனை
ஆறு நூற்றிரு வெள்ளத்த பரிகளும் அனைத்தே
குறை மாருத மாவென அவன்புடை சூழ்ந்த.
- 6110 துடிக றங்கின கறங்கின பேரிதுந் துபிப்பேர்
இடிக றங்கின வலம்புரி கறங்கின எடுக்கும்
கொடிக றங்கின தானைகள் கறங்கின குனித்துக்
கடிக றங்கின கறங்கின கழுகொடு காகம்.
- 6111 வசலை மென்கொடி வாடிய தன்ன நுண்மருங்கில்
கிசலை யம்புரை சேறிக் கிஞ்சகச் செவ்வாய்ப்
பசலை சேர்முலை மங்கையர் விழிக்கணை பாய
வசலை மங்கைதன் மெய்த்தனு வளைந்திட
அகன்றான்.

6107. இரணியன் பகைவர்க்கு எமனாகும் என்று கூறத்தக்க வெற்றியுடைய வில் ஒன்றை இடக்கையில் எடுத்தான். வலக்கையில் பல ஆயுதங்களை எடுத்தான். பெரிய தன் முடியிலே தும்பை மலரைச் சூடினான். சிங்கங்கள் ஆயிரம் பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறினான்.

(சிகழிகை — மாலை)

6108. மிக்கஆற்றலையுடைய தோழர் ஆயிரம் பேரும், படைகளைக் காக்கின்ற படைத் தலைவர் ஆயிரவரும், போர்க் கோலம் பூண்டு, காற்றைப் போல் ஓடுகின்ற ஓட்டத்தையுடைய குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரின் மீது அமர்ந்து, நான்கு வகைப் படையுடனே பக்கத்தில் வர,

6109. எண்ணூறு வெள்ளம் வேகத்தையுடைய தேர்களும், எண்ணூறு வெள்ளம் சினம் கொள்ளும் யானைகளும், ஆயிரத்து இருநூறு வெள்ளம் குதிரைகளும், ஆயிரத்து இருநூறு வெள்ளம் காலாட்படைகளும் அவனது பக்கத்திலே சூழ்ந்து சென்றன.

6110. அப்போது துடிகள் ஒலித்தன. பேரிகைகள் ஒலித்தன. துந்துபிகள் இடிபோல் ஒலித்தன. வலம்புரிச் சங்குகள் முழங்கின. எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் காற்றில் அசைந்து ஒலித்தன. படைகள் முழங்கின. கூத்தாடிக் கொண்டு பேய்கள் சூழ்ந்தன. கமுகுடன் காக்கைகள் சூழ்ன்றன.

6111. அவன், மெல்லிய வசலைக் கொடி வாடினாற் போல விளங்கும் நுட்பமான இடையையும், தளிர் போன்ற சிறிய காலையும், செம்முருக்க மலர்போன்ற செந்நிற வாயையும், பசலையுடைய மார்பையும் கொண்ட பெண்களின் கண்களான அம்புகள் தன் மீது படப் பூமி தேவியின் உடலம் நெளியச் சென்றான்.

32 □ கந்தபுராணம்

- 6112 அறந்த லைப்படும் இரணியன் அனிகநால்
வகையும்
புறந்த லைப்படத் துயரமும் தலைப்படப் போந்து
மறந்த லைப்படு பூதர்கள் ஆர்ப்பொலி வழங்கும்
பறந்த லைக்களம் புக்கனன் அமரர்மெய் பனிப்ப.
- 6113 விண்ணு ளோர்களும் பிறருமல் வியனகர் நோக்கித்
துண்ணெ னத்துளங் குறுவதும் கண்டனன்
தொன்னாள்
மண்ணி னுள்ளபா ரிடமெலாம் வல்லைவந் தமிழ்த்து
நண்ணு கின்றதுங் கண்டனன் நன்றென நக்கான்.
- 6114 தனது மாநகர் அழிந்தது கண்டனன் தணியா
முனிவு கொண்டனன் வெய்துயிர்த் தனன்உடல்
முற்றும்
நனிவி யர்ப்புள தாயினன் மருங்குற நணுகும்
அனிக வேந்தரைத் துணைவரை நோக்கியீ
தறைவான்.
- 6115 ஆயி ரம்வெள்ளம் ஓரொரு திசையினில் ஆக்கி
நீயிர் யாவரும் நால்வகைத் தாகியே நீங்கி
மாயி ருந்திறற் சாரதன் வீரரை வளைந்து
போயெ திர்ந்துவெஞ் சமர்புரி வீரெனப்
புகன்றான்.
- 6116 அக்க ணந்தனில் துணைவரும் அனிகமன் னவரும்
தக்க தேயென இரணியன் மொழிதலைத் தாங்கித்
திக்கி லாயிரம் வெள்ளமாச் சேனையைக் கொண்டு
தொக்க பாரிட வெள்ள மேற் போயினார் குழி.

6112. அறத்தை மேற்கொண்ட இரணியன் நால்வகைப் படையும் புறப்பட, துன்பமும் உண்டாகிடச் சென்று, வீரத்தையுடைய பூதர்கள் ஆரவாரம் செய்கின்ற போர்க்களத்தைத் தேவர்கள் எல்லாம் உடல் பதைக்கப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

6113. தேவரும் மற்றவரும் அந்தப் பெரிய நகரத்தை நோக்கித் திடுக்கிட்டு அஞ்சுவதையும் கண்டான். முன்னே மண் உலகில் இருந்த பூதக்கூட்டங்கள் அனைத்தும் விரைவாக வந்து அழித்துக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து 'இது நல்லது' என்று சிரித்தான்,

6114. இரணியன் தனது பெருநகரம் அழிவதைப் பார்த்தான். குறையாத சேற்றம் அடைந்தான். வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டான். உடல் முழுவதும் மிகவும் வியர்த்தான். பக்கத்தில் நெருங்கிவரும் படைத்தலைவரையும் வீரவாகுவின் தம்பியரையும் பார்த்து இதைச் சொல்ல லானான்,

6115. "ஒவ்வொரு திக்கிற்கும் ஆயிர வெள்ளமாகப் பகுத்து, நீங்கள் அனைவரும் நான்கு வகையாகப் பிரிந்து நீங்கி, மிகப் பெரிய ஆற்றல் உடைய பூதப்படை வீரரைச் சூழ்ந்து சென்று எதிர்த்துக் கொடிய போரைச் செய் வீராக!" என்று சொன்னான்.

6116. அப்போது தம்பியரும் படைத்தலைவரும் 'தக்கது' என்று இரணியன் உரைத்ததை ஏற்று, ஒவ்வொரு திக்கிற்கும் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் படையைக் கொண்டு போய்ப் பூதப்படையினரைச் சூழ்ந்து எதிர்த்துச் சென்றனர்.

34 □ கந்தபுராணம்

- 6117 தானை மன்னரும் துணைவரும் திசைதொறும்
தழுவிப்
போன காலையில் ஆடகன் குடபுலம் புகுதுஞ்
சேனை முன்கொடு சென்றனன் இன்னதோர்
செய்கை
மான வேற்படைக் காவலன் சுண்டனன் மன்னோ.
- 6118 வீர மொய்ம்பினன் அதுகண்டு வெஞ்சமர்க்
குறுவான்
சூரன் மைந்தருள் ஒருவனோ சுற்றமா யினனோ
ஆரி வன்கொலென் றையுறு காலையின் அயலே
நார தன்னனும் முனிவரன் வந்திவை நலில்வான்.
- 6119 இரணி யன்னும் மைந்தனைச் சூரன்இங் கேவ
அருணன் என்ன வந் தடைந்தனன் அம்படை
அலைப்ப
வருணன் இந்திரன் மந்திரி மறலிமா திரத்தின்
முரனு றும்படை நான்கையும் முன்னுறச்
செலுத்தி.
- 6120 மாயை வல்லவன் படைபல பரித்தவன் வஞ்ச
மாய சூழ்ச்சிகள் பற்பல தெரிந்தவன் அவனை
நீய லாதுவெல் கின்றவர் இல்லையால்
நினக்கிங்கு
ஏய தன்மையின் அமர்தனைப் புரிதியா லென்
றான்.
- 6121 என்று கூறியே நாரதன் விண்மிசை யேக
நன்று நன்றென அன்னதை வினவியே நகைத்துத்
துன்று பாரிடத் தலைவரைச் சுற்றமா யுளரை
வென்றி மொய்ம்புடை ஆண்டகை நோக்கியே
விளம்பும்.

6117. படைத்தலைவரும் தம்பியரும் திசைதோறும் போனபோது, இரணியன் மேற்குத்திசையில் செல்லும் படையுடன் போனான். அவ்வாறு இரணியன் போருக்கு வருவதை, பெருமையுடைய வேலை ஏந்திய வீரவாகு தேவர் கண்டார்.

6118. வீரமுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அவ்வாறு வரும் இரணியனைப் பார்த்து “கொடிய போர் செய்ய வருபவன் சூரபன்மனின் மைந்தருள் ஒரு வனோ? அல்லது சூரபன்பனின் வேறு சுற்றத்தவனோ? இவன் யார்?” என்று ஐயம் கொண்டார். அப்போது, பக்கத்தில் நாரத முனிவர் வந்து இவற்றைச் சொல்லலானார்.

6119. “ஐய! இரணியன் என்ற மகனைச் சூரபன்மன் ஏவ, அவன் வருணக்கணையையும் இந்திரக் கணையையும் குபேரக் கணையையும் எமக்கணையையும், திக்குகளில் இம் மாறு பொருந்திய நான்கு கணைகளையும் முன்பே அனுப்பிப் பின்னால் இங்கு நமது சேனையை வருத்துமாறு கதிரவனைப் போல வருகின்றான்.

6120. இவன் மாயையில் வலலவன், பல ஆயுதங்களை உடையவன், வஞ்சமுடைய மாய சூழ்ச்சிகள் பல வற்றை அறிந்தவன். ஆதலால் இவனை நீயே அல்லாது வெல்பவர் இல்லை. உனக்கு ஏற்றவகையில் போர் செய்க!” என்று சொன்னான்.

6121. என்று சொல்லிவிட்டு நாரத முனிவன் வானில் செல்ல, ‘நல்லது நல்லது’ என்று அதைக் கேட்டு நகைத்து, நெருங்கிய பூதப்படையினரையும் சுற்றமான வீரகேசரி முதலானவரையும் பார்த்து வெற்றித் தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் சொல்லலானார்.

36 □ கந்தபுராணம்

6122 ஏற்ற தானையை நமையெலாம் சூழ்ந்திட யேவி
மாற்ற லன்மகன் குறுகுவான் நீவிரும் வல்லே
நாற்றி சைக்கணும் சாரதப் படையொடு நடந்து
வீற்று வீற்றுநின் றமர்புரி வீரென விளம்பி.

6123 வீரர் எண்மரை இலக்கரை வியன்கணத் தவரைப்
பாரி டங்களை நால்வகைப் படும்வகை பகுத்தே
சுரி ரண்டுமா திரத்தினும் சென்றிட ஏவிச்
சூரன் மாமகன் வருதிசைப் படர்ந்தனன்
தோன்றல்.

6124 காலை ஆங்கத்தின் அவுணமாப் பெரும்படை
கடிதின்
நாலு மாதிரந் தன்னினும் நரலைசூழ்ந் தென்ன
ஓல மோடுவந் தணுகலும் உருத்துவெம் பூத
சாலம் யாவையும் ஏற்றன சமரினைப் புரிய.

6125 மற்ற வேலையில் அவுணர்கள் மழுப்படை நாஞ்சில்
கற்றை யஞ்சுடர்ப் பரிதிவார் சிலைஉமிழ்
கணைகள்
கொற்ற மிக்குறு தோமரந் தண்டெழுக் குலிசம்
ஒற்றை முத்தலை வேல்முதல் படையெலாம்
உய்த்தார்.

6126 தோடு சிந்திய தேனறா மராமரத் தொகையின்
காடு சிந்தினர் கதைகளும் சிந்தினர் கணிச்சி
நீடு சிந்தரப் பருவரை சிந்தினர் நேயி
மாடு சிந்தினர் சிந்தினர் பூதரில் வலியோர்.

6122, ‘‘தகுந்த படையைப்பகுத்து நம்மைச் சூழ்ந்து கொள்ளுமாறு அனுப்பிப் பகைவனின் மகன் இரணியன் நெருங்கி வருவான். அதனால் நீங்களும் விரைந்து நான்கு திசைகளிலும் பூதப்படையுடனே போய் அணி அணியாய் நின்று போர் செய்யுங்கள்!’’ எனச் சொல்லி,

6123. எட்டுப்படைத் தலைவரையும் இலட்சம் வீரரையும் அகன்ற பூத கணத்தவரையும் நான்கு வகையாக அமையுமாறு பிரித்து, நான்கு திசைகளிலும் போக அனுப்பி, சூரபன்மனின் மகன் இரணியன் வருகின்ற திசை நோக்கி வீரவாகுதேவர் வந்தார்.

6124. அச்சமயத்தில் அவுணப் பெரும்படை விரைவாக நான்கு திக்குகளிலும் கடல் சூழ்ந்தாற் போல ஆரவாரத்துடன் வந்துசேருதலும், உடனே சினந்து கொடிய பூதக்கூட்டம் போர் செய்ய நெருங்கின.

6125. அப்போது அசுரர்கள் மழுக்கள், கலப்பைகள், கற்றையான கதிரையுடைய சக்கரங்கள், நீண்ட விற்கள், அம்புகள், வெற்றி மிக்க தோமரங்கள், தண்டுகள், எழுக்கள், குவிசங்கள், முத்தலைச் சூலம் முதலான படைக்கலங்களை யெல்லாம் எறிந்தனர்.

6126. பூதப்படையின் வலியவர் பலர் மலர்களைச் சிந்துகின்ற தேன் நீங்கப் பெறாத மராமரத் தொகையான காட்டை விசினர். தண்டுகளையும் எறிந்தனர். மழுக்களை எறிந்தனர். உயர்ந்த யானைகளையுடைய பெரிய மலைகளை எறிந்தனர்.

38 □ கந்தபுராணம்

- 6127 தலையி முந்தனர் கரங்களும் இழந்தனர் தாளின்
நிலையி முந்தனர் சாரதர் அவுணரும் நெடுங்கை
மலையி முந்தனர் தேர்பரி இழந்தனர் மறவெம்
கொலையி முந்தனர் மடிந்தனர் குருதியுட்
குளித்தார்.
- 6128 வசையில் பூதரும் அவுணரும் இவ்வகை மயங்கித்
திசைதொ றும்பொரு கின்றுழித் தனித்தனி சேர்ந்து
விசைய மொய்ம்பினான் விடுத்திடு வீரரும்
விறல்சேர்
அசுர வேந்தரும் வெஞ்சமர் விளைத்தனர் அன்றே.
- 6129 அனைய யெல்லையின் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
கனகன் முன்வரும் சேனைமாப் பெருங்கடல் கண்டு
முனிவு கொண்டுதன் பாணியின் மூரிவெஞ்
சிலையைக்
குனிவு செய்தனன் அறத்தனிக் கடவுளும் குனிப்ப.
- 6130 மலைவ னைத்திடு தன்மைப்போல் வானுற நிமிர்ந்த
சிலைவ னைத்தனன் நானொளி எடுத்தனன்
தெழித்தான்
அலைவ னைத்திடு கடலெலாம் நடுங்கிய அனந்தன்
தலைவ னைத்தனன் எண்டிசை நாகமும் சலித்த.
- 6131 காலை யங்கதின் வீரமொய்ம் புடையதோர் காளை
கோலொ ராயிரப் பத்தினைக் குனிசிலைக் கொளுவி
மேல தாகிய கானிடைப் பொழிதரும் மேக
சால மாமெனப் பொழிந்தனன் அவுணர்தா
னையின்மேல்

6127. பூதர்கள் தலைகளை இழந்தனர். கைகளை இழந்தனர். கால்களை இழந்தனர். அவுணர்களும் நீண்ட கைகளான மலைகளை இழந்தனர். தேரும் குதிரையும் இழந்தனர். கொடிய கொலை செய்தலை விடுத்து இறந்தனர். இறந்தவராய் இரத்தத்துள் மூழ்கினர்.

6128. பழியில்லாத பூதர்களும் அசுரர்களும் இவ்வாறு கலந்து திக்குதோறும் போரிட்டபோது, தனித்தனியே எதிர்த்து, வீரவாகு தேவரால் விடப்பட்ட வீரர்களும் வெற்றியுடைய அசுர மன்னர்களும் கொடும் போர் செய்தனர்.

6129. அத்தகைய சமயத்தில் வீரவாகு என்ற பெயரையுடைய அறிஞர் இரணியனின் முன்னால் வருகின்ற படைப் பெருங்கடலைக் கண்டு, சினம் கொண்டு, தனது கையிலே வன்மையுடைய கொடிய வில்லை, அறக்கடவுளும் நடுங்க, வளைத்தார்.

6130. அவர், மலையை வளைப்பதைப் போல் வான் அளாவ உயர்ந்த வில்லை வளைத்து, நாண் ஒலியை எழுப்பினார்; கர்ச்சித்தார். அலைகளையுடைய கடல்கள் எல்லாம் நடுக்கம் அடைந்தன. உலகத்தைச் சுமக்கும் ஆதிசேடன் தலையும் வளைந்தது. எட்டுத்திக்கு யானைகளும் சளிப்படைந்தன.

6131. அச்சமயத்தில் வீரமிக்க தோள்கடையுடைய ஒப்பில்லாத காளை போன்ற வீரவாகு தேவர், பத்தாயிரம் அம்புகளை வளைத்து வில்லில் வைத்துக் காட்டில் மழை பொழியும் மேகக் கூட்டம் போல, அவுணர் படையின் மீது செலுத்தினார்.

40 □ கந்தபுராணம்

6132 பீடிகு றைந்தன களிற்றினம் குறைந்தன பிடிக்கும்
கொடிகு றைந்தன கொய்வளைப் புரவிதேர்

குறைந்த
அடிகு றைந்தன தலைகளும் குறைந்தன அம்பொன்
தொடிகு றைந்தன குறைந்தன அவுணர்தம்
தோள்கள்.

6133 எறித லுற்றிடு குறையால் பல்கவ டிற்று
முறித லுற்றுவிழ் பொதும்பர்போல்
மொய்ம்பன்வா ளியினால்
செறித லுற்றதம் வடிவெலாம் சிதைந்துவே றாகி
மறிதல் உற்றன நால்வகைப் படைகளும் மயங்கி.

வேறு

6134 ஆரியன் விட்ட அயில்கணை பாய
மூரி மதக்கரி முற்றுயர் யாக்கை
சோரி உகுப்பன தொல்பக வின்கண்
மாருதம் உய்த்திடு வன்னியை யொப்ப.

6135 விறல்கெழு மொய்ம்பன் விடுத்திடு கின்ற
பிறைமுக வாளி பெருங்கரி யின்கை
அறைபுரி கின்றஅ ராத்தொகை தன்னைக்
குறைமதி சென்று குறைப்பன போலாம்.

6136 வித்தக வீரன் விடுங்கணை வேழ
மத்தக முற்றிட மற்றவை போழ்ந்தே
முத்தம் உகுப்ப முகந்திடு கும்பம்
உய்த்திடும் நல்லமு தச்சதை ஓக்கும்.

6137 கரம்பட ருங்கவி கைத்தொகை தேரின்
உரம்படு கால்கள் உலம்புரை தோளான்
சரம்பட விறற் தலைத்தலை யுற்ற
வரம்பின் மதிக்குறை மல்கிய வென்ன.

6132. பெண் யானைகள் குறைந்தன. ஆண் யானைகள் குறைந்தன. பிடிக்கின்ற கொடிகள் குறைந்தன. பிடரி மயிரையுடைய குதிரைகள் தேர்கள் குறைந்தன. கால்கள் அறுபட்டன. தலைகளும் அறுபட்டன. அழகிய பொன்னால் ஆன தொடிகள் அழிந்தன. அவுணரின் தோள்கள் வெட்டுப்பட்டுக் குறைந்தன.

6133. வீசுகின்ற குறைக் காற்றினால் பல கிளைகளும் ஒடிந்து முரிந்துவிழுகின்ற மரச்சோலை போல, வீரவாகு தேவரின் அம்புகளால் நால்வகைப் படைகளும் பொருந்திய தம் வடிவம் எல்லாம் அழிந்து வேறாகி மடியலாயின.

6134. வீரவாகு தேவர் விட்ட கூர்மையான அம்புகள் பாய வன்மையுடைய மதம் பொருந்திய யானையின் உயர்ந்த உடலில் உச்சிப் பொழுதில் காற்றால் சிதற விடப்பட்ட தீயைப் போல இரத்தம் ஒழுகியது.

6135. வெற்றியுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் எய்த பிறை முனை கொண்ட அம்புகள், பாம்புக் கூட்டத்தைப் பிறைமதி போய்க் குறைப்பதைப் போலப் பெருமையுடைய யானையினது தும்பிக்கைகளை அறுத்தன.

6136. ஞானியான வீரவாகு தேவர் விடும் அம்புகள் யானைகளின் மத்தகத்தை அடைய, அதனால் அவை பிளந்து முத்துகளைச் சிந்துகின்றன. அதுஎதைப்போன்றது என்றால், அமிர்த்தத்தை முன்னே உட்கொண்டிருந்த குடங்கள் பின் அமிர்தச் சுதைகளைக் கீழே சிந்துவதைப் போல் விளங்கியது.

6137. கைகளில் விரிவாகப் பிடித்திருந்த குடைக் கூட்டங்களும் தேர்களும் வன்மை பொருந்திய கால்களும் திரண்ட கல்லைப் போன்ற தோளையுடைய வீரவாகுதேவர் விட்ட அம்புகள் பட அறுபட்டனவாய் இடங்கள்தோறும் இடங்கள்தோறும் அளவில்லாத சந்திரத் துண்டுகள் கிடந்தது போல் கிடந்தன.

42 □ கந்தபுராணம்

6138 மேக்குயர் மொய்ம்பன் விடுங்கணை யால்பாய்
மாக்கள் துணிந்து மறிந்து கிடந்த
தேக்கிய தெண்கடலில் திரை முற்றும்
தாக்கிய சூறை தனக்கழிந் தென்ன.

6139 பெருந்தகை விட்ட பிறைத்தலை வாளி
திருந்தவர் தோலுறு செங்கை துணிப்ப
வருந்திட மாமதி வெளவும்அ ராவைத்
துரந்திடு கின்றதன் சுற்றமது என்ன.

வேறு

6140 தக்க வன்மையால் சிறந்துளோர் தமதுமாற்
றலர்மேல்
மிக்க வெஞ்சினத் தேகல்போல் அனிகவெள் ளத்தில்
தொக்கு வந்துவந் திழிந்தசெஞ் சோரியின்
வெள்ளம்
மைக்க ருங்கடல் வெள்ளத்தி னூடுபோய் மடுத்த.

6141 குரைத்தி டும்பெரு ஞானியும் குறுநரிக் குழாமும்
நிருத்த மேயின கவந்தமும் நிணனுண்டு செருக்கி
உருத்த குந்திறல் காளியும் கூளியும் ஒருசார்க்
கிருத்தி மங்களும் தலைத்தலை மயங்கின கெழுமி.

6142 சிலையின் வல்லவன் இவ்வகை கணைமழை சிதறி
நிலைய எல்லையின் மலைந்திடும் தானவர் நீத்தம்
உலைப டுங்கனல் முன்னுறும் இழுதென உடைந்து
குலைகு வைந்துதம் உயிருடன் யாக்கையுங்
குறைந்த.

6143 ஆனி ஆயிரம் பூண்டதோர் மிசைவரும் அவுணர்
மீனி யாயது கண்டனன் எடுத்தோர் வில்லின்
வானி யாயிரம் ஒருதொடை தூண்டியே மறவெங்
கூனி யாயிர கோடியோ ரிமைப்பினில் கொன்றான்.

6138. மேலே உயர்ந்து விளங்கும் தோளையுடைய வீரவாகுதேவர் விட்ட அம்பினால் நிறைந்த தெளிவான தண்ணிய கடலில் உள்ள அலைகள் முழுமையும் வீசிய சுழற்காற்றுக்கு அழிந்ததைப் போலக் குதிரைகள் வெட்டுண்டு விழுந்து கிடந்தன.

6139. வீரவாகு தேவர் எய்த பிறை முனையைக் கொண்ட அம்புகள், வருந்தும் வண்ணம் முழுமதியைப் பிடிக்கின்ற பாம்பினை ஒட்டுகின்ற அச்சந்திரனின் இனத்தைப்போல பகைவர்களினுடையதும் மலைப்பாம்பு போலக் காணப்படுவதுமான யானைகளின் தும்பிக்கைகளை அறுத்தன.

6140 தகுந்த வன்மையினாலே சிறந்தவர் தம் பகைவர்மீது கொடுஞ் சினத்துடன் செல்வதைப் போல் படைவெள்ளத்தினின்று பெருகி வந்து இழிந்த குருதி வெள்ளம் கரிய கடல் நீரில் போய்க் கலந்தது.

6141. குரைக்கும் பெரிய நாய்களும், குறு நரிகளும், ஆடுகின்ற உடல் குறைகளும், நிணங்களையுண்டு செருக்குற்று அஞ்சத்தக்க இயல்புடன் நிற்கின்ற காளிகளும், கூளிகளும், ஒரு சார்பினவான பூத கணங்களும் இடங்கள் தோறும் இடங்கள்தோறும் நெருங்கி மயங்கின.

6142. வில்லாற்றலில் வல்ல வீரவாகுதேவர் இவ்வாறு அம்பு மழையைப் பெய்து நின்று போரிட்ட போதில், பூதப் படையை எதிர்த்துப் போரிடும் அவுணர் வெள்ளம், உலையிலே உண்டான தீயின்முன் சேர்ந்த வெண்ணெய் போல உடைந்து நிலை குலைந்து தம் உயிருடன் உடலும் குறைந்தன.

6143. சிங்கங்கள் ஆயிரம் பூட்டப்பட்ட தேரின் மீது வருகின்ற இரணியன் தம் அசுரப்படை மீண்டு வருவதைப் பார்த்தான். தான் கையிலே எடுத்த வில்லில் ஆயிரம் அம்புகள் ஒரு தொடுப்பில் செலுத்தி இமைப்பொழுதில் ஆயிரங்கோடி பூதர்களைக் கொன்றான்.

44 □ கந்தபுராணம்

- 6144 கொன்ற காலையில் பூதவெம் படைகளும் குலைந்து
சென்ற மாதிரம் தெரிந்தில தழல்விடம்
தெறக்கண்டு
அன்று போகிய தேவரே ஆயினர் அதனை
நின்ற தானயம் தலைவரில் கண்டனன் நீலன்.
- 6145 கண்ட நீலனும் இறுதிநாள் அழலெனக் கனன்று
திண்தி றல்கெழு மன்னவன் மதலைமுன் சென்றே
அண்ட முந்தலை பனித்திட உருமென ஆர்த்தான்
உண்டு போரினி என்றனர் அமரரா யுள்ளோர்.
- 6146 காலை யன்னதில் அவுணர்தம் இறைமகன் கனன்று
வேல தொன்றினை ஆகமும் குற்றிட விடுப்ப
நீலன் வன்மைபோய் நின்றிலன் சென்றனன்
நெடிய
சால மொன்றுகொண்டு அவன்தடந் தேரினைத்
தடிந்தான்.
- 6147 வையம் அங்கழி வெய்தலும் அவுணர்கோன்
மற்றோர்
செய்ய தேரிடை வல்லையில் தாவிநாண் செறித்துக்
கையில் வாங்கிய சராசனத் திடை யுறக் கடைநாள்
பொய்யின் மாமுகி லாமெனச் சுஞ்சரம்
பொழிந்தான்.
- 6148 பொழிந்த வார்கணை முழுவதும் அவனாரம் புகலும்.
அழிந்தி லன்சிறி தஞ்சிலன் குலகிரி அன்றி
ஒழிந்த குன்றெலாம் பறித்தனன் வீசியே
உடலத்து
இழிந்த சோரிநீர் சொரிதர நின்றனன் இமையான்.

6144 அவ்வாறு இரணியன் கொன்றபோதில் கொடிய பூதப்படைகளும் நிலைகெட்டுச் சென்ற திக்கு தெரியவில்லை. வெம்மையுடைய நஞ்சானது பாற்கடலினின்று வெளிப்பட்டு வர முற்காலத்தில் ஓடிய தேவர்களைப் போல அவர்கள் விளங்கினர். அதனை நீலன் என்னும் பூதப்படைத்தலைவன் பார்த்தான்.

6145. அங்ஙனம் கண்ட பூதப்படைத் தலைவன் நீலனும் யுகமுடிவு காலத்தில் தோன்றும் வடவைத் தீயைப் போல் சினந்து, மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்த சூரபன்மனின் மகனான இரணியன் முன் சென்று அண்டங்களும் தலை நடுங்க இடியைப்போல ஆரவாரம் செய்தான். அதைக் கேட்ட வானவர் இன்னும் போர் உண்டு என்றனர்.

6146. அப்போது அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மகன் இரணியன் சினந்து ஒருவேலை எடுத்து நீலன் மார்பில் முழுகுமாறு விடுத்தான். அதனால் அந்த நீலன் வலிமை அழிந்து நில்லாமல் விரைந்துபோய் ஒரு மரத்தைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, அந்த இரணியன் இருந்த பெரிய தேரை அழித்தான்.

6147. அந்தத் தேர் அழிந்தவுடன் இரணியன் வேறே ஒரு தேரில் விரைவாகப் பாய்ந்து ஏறி, வில்லில் நாண் ஏற்றிக் கையால் பிடித்த வில்லிலிருந்து ஊழிக் காலத்துத் தவறாது பெய்யும் சிறந்த மேகங்களைப் போல் சுடுகின்ற அம்புகளை எய்தான்.

6148. இரணியன் எய்த நீண்ட அம்புகள் முழுவதும் அந்நீலனின் மார்பில் புகுந்தன. அதற்காக அவன் அழிய வில்லை. சற்றும் அஞ்சவில்லை. குலமலைகளை விடுத்து மற்றக் குன்றுகளையெல்லாம் பிடுங்கி வீசி உடலினின்று இழிந்த இரத்தம் ஒழுகக் கண்கள் இமைக்காதவனாக நின்றான்.

46 □ கந்தபுராணம்

- 6149 நிருப னாகிய ஆடகன் தன்னெதிர் நீலன்
மரபின் நூக்கிய வரையெலாம் சரங்களால் மாற்ற
விரைவி னோடுபோய் அவன்தடந் தேரினை
வெகுளா
ஒருகை யாலெடுத் தெறிந்தனன் அமரரும் உலைய.
- 6150 ஆற்ற லந்தடந் தேரினை வீசிட அதுவும்
காற்று லாய்நிமிர் விண்ணுறப் போயது காளை
மாற்றொர் வையமேற் பாய்ந்திட உன்னினன்
வரலும்
ஏற்றெ முந்தெதிர் புக்கனன் நீலனாம் இகலோன்.
- 6151 நிற்நி நிற்நிநீ என்கொண் டேகியே நீலன்
எற்றி னான்அவன் உரத்திடை அவுணனும்
இவனைப்
பற்றி வீசினன் பூதனும் மீண்டுதன் பதத்தால்
செற்ற மோடுதைத் துருட்டிவான் உருமெனத்
தெழித்தான்.
- 6152 நெறிந்த பங்கிசேர் நீலனங் குதைத்திட நிருதர்
முறிந்து நீங்கிய களத்திடை வழுக்கிவீழ்
முகில்போல்
மறிந்து வீழ்தரும் அவுணன்மேல் பாய்ந்தனன்
மகவான்
எறிந்த வச்சிரப் பெரும்படை இதுகொலென்
றிசைப்ப.
- 6153 வீழ்ந்த காளையைத் தன்பெருந் தாள்களால்
மிதிப்பக்
கிழ்ந்து போயது மாநிலம் அவன்முடி கிழிந்த
போழ்ந்த தாகமும் வாய்வழி குருதிநீர் பொழிய
வாழ்ந்து வெந்துயர் உழந்தனன் செய்வதொன்
றறியான்.

6149. மன்னனான இரணியன், எதிரில் நீலன் முறையே விடுத்த மலைகள் அனைத்தையும் அம்புகளால் அழித்து விலக்கினான். பின்பு நீலன் விரைவாகச் சென்று அவன் ஏறியிருந்த பெரிய தேரினை ஒரு கையால் எடுத்துத் தேவர்களும் நடுங்குமாறு ஏறிந்தான்.

6150. ஆற்றல் உடையதாகச் செய்யப்பட்ட பெரிய தேரை வீசிட அதுவும் காற்று உலவும் உயர்ந்த வானத்தின் மேலே சென்றது. உடனே அத்தேரில் இருந்த இளைஞனான இரணியன் மற்றொரு தேரில் ஏற எண்ணி வரவும் அதைப் பார்த்த நீலனான வன்மையாளனும் மேலே வந்து கொண்டிருக்கும் அவன் முன்பு தானும் சென்றான்.

6151. “நீ நில், நில்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போய் நீலன், இரணியனின் மார்பில் அடித்தான். உடனே அந்த இரணியனும் இந்நீலனைப் பிடித்து ஏறிந்தான். உடனே நீலன் திரும்பவும் அவன் எதிரே போய்ச் சினத்தால் அவனை உதைத்துத் தள்ளிப் பேரிடி போல் ஆரவாரம் செய்தான்.

6152. சுருண்ட மயிரையுடைய நீலன் என்பவன் உதைக்கவும், அசுரர்கள் உடைந்து ஓடிய அந்தப் போர்க் களத்தில் வானத்திலிருந்து தவறி விழுகின்ற மேகத்தைப் போல் மறிந்து விழுகின்ற இரணியன் மீது இந்நிரன் எறிந்த வச்சிராயுதமோ எனக் கூறுமாறு பின்னும் அந்த நீலன் பாய்ந்தான்.

6153. நீலன், கீழே விழுந்த காளையான இரணியனைக் காலால் உதைத்தான். அதனால் பெரிய உலகம் பிளந்தது.. அவனது தலையும் பிளந்தது. மார்பும் பிளந்தது. வாய் வழியாக இரத்தம் ஒழுக அந்த இரத்தத்தில் முழுகி இன்னது செய்வது என்று அறியாது கொடிய துன்பத்தை அடைந்தான்.

48 □ கந்தபுராணம்

6154 திறல ழிந்தனன் சீற்றமும் அழிந்தனன் செங்கோல்
 மறலி கொள்வதற்கு அணியனே ஆதலும் மனத்தில்
 இறுதி எய்திய தீங்கினிச் செய்வதென் எமக்கோர்
 உறுதி யாதென உன்னினன் பின்னரொன்
 றுணர்ந்தான்.

6155 மாயம் ஒன்றினைப் புரிஞதும் யாமென வல்லே
 ஆய மந்திரம் புகன்றனன் பூசனை அனைத்தும்
 தூய சிந்தையால் நிரப்பினன் வேண்டிய துணியா
 ஆய தெய்வதம் உன்னினன் அன்னதோர் எல்லை.

வேறு

6156 தன்போலொரு வடிவன்னதொர் சமரின்தலை
 அணுகா
 மின்போலொளிர் தருபல்படை விரவும்படி பரியா
 என்போலெவர் பொருகின்றவர் எனவீரம துரையா
 வன்போரது புரியும்படி வலிகொண்டுமுன் வரலும்.

6157 கண்டானது வருகின்றது கடிதேளதிர் நடவா
 எண்டானவர் அமரின்தலை யிட்டேகிய
 தொருபொற்
 றண்டானது கொண்டேஅதன் தலைமோதினன்
 இமையோர்
 விண்டான்இவற் கழிந்தானென நீலன்தனை
 வியந்தார்.

6154. ஆற்றலையும் இழந்து சினமும் இழந்து இனிச் செங்கோலையுடைய எமனால் கொள்ளப்படுவதற்குச் சமீபத்தினன் ஆகவும், இரணியன் மனத்தில் இவ்வாறு எண்ணினான். நமக்கோ இறுதிக் காலம் வந்துவிட்டது. இனி என்ன செய்வது இனி நமக்குத் தக்க உறுதி யாது என்று எண்ணிப் பின்பு இந்த ஒன்றை உணர்ந்தான்.

6155. “இப்போது இங்கு நாம் மாயம் ஒன்றைச் செய்வோம்” என்று அவன் முடிவு செய்து விரைவாக அம் மாயத்துக்குரிய ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்து அதற்கான பூசையையும் மனத்தில் செய்தான். பின்பு வேண்டியதைத் தீர்மானித்து அந்த மந்திரத்தின் தேவதையை உள்ளத்தில் எண்ணினான். அவ்வாறு அவன் நினைத்தபோது,

6156. தன்னைப் போன்ற ஒரு வடிவத்தை அந்தப் போர்க்களத்தில் மின்னல் போல் விளங்கும் பல ஆயுதங்களைப் பொருந்துமாறு தாங்கிக் கொண்டு, ‘என்னைப் போலப் போர் செய்பவன் யார்? என்று வீரமொழிகளைப் பேசிக்கொண்டு வன்மையான போரைச் செய்வதற்கு எதிரே வரவும்,

6157. நீலன், இரணியனின் அப்போலி வடிவம் வருவதைக் கண்டான். உடனே அதன் எதிரே நடந்து சென்று புகழ்த்தக்க அசுரர்கள் போர்க்களத்தில் விட்டு விட்டுச் சென்ற ஒரு தண்டினைக் கையில் எடுத்து, அந்தப் போலி இரணியனின் வடிவின் தலை மீது அடித்தான். அப்போது தேவர்கள் இவனுக்கு அவன் தோற்றான் என்று கூறி நீலன் வீரத்தை வியந்தனர்.

6158 வியக்கும்பொழு தினில்அன்னவன் விடுமாயமும்
 விசையால்
 உயக்குற்றவ ரெனவிண்மிசை உயர்கின்றது
 காணாத்
 துயக்குற்றிடு நீலன்னது தொடர்ந்தான்கரந்
 திடலும்
 மயக்குற்றனன் நெடிதுன்னினன் மண்மீதுறக்
 கண்டான்.

6159 காணாவல மருவானிது கரவாம்என உணரான்
 நாணால்மிடு சேற்றத்தொடு நணுகுற்றனன் அதுவுந்
 தூணார்தடந் தோள்கொண்டமர் தொங்குற்றது
 தொடங்கிச்
 சேணாகிய தணித்தாயது திசையெங்கணுந் திரியும்.

6160 பாரிற்புகும் விண்ணில்புகும் பரிதிச்சுட ரெனவே
 தேரிற்புகும் மாவிற்புகும் சிலையிற்புகும் திரைமுந்
 நீரிற்புகும் வடவாமுக நெருப்பிற்புகும் நீலக்
 காரிற் புகும் நிரயத்திடை கடிதிற்புகும் எழுமே.

(161 முன்னேவரும் இடத்தேவரும் முதுவெம்பிடர்
 தழுவிப்
 பின்னேவரும் வலத்தேவரும் பெரும்போரினைப்
 புரியும்
 பொன்னேகரு தியமங்கையர் புலனாமெனத்
 திரியும்
 என்னேயதன் இயல்யாவையும் யாரேபுகல் வாரே.

6158. அவ்வாறு தேவர்கள் வியக்கும் போதில் அந்த இரணியன் அனுப்பிய மாய வடிவமும், மிக்க வருத்தம் அடைந்தவரைப் போல வானில் கிளம்பிப் போவதைப் பார்த்து, நீண்ட நேரமாகப் போர் செய்யும் நீலன், களைப்புற்று அந்தப் போலி வடிவத்தைப் பின் தொடர்ந்து போனான். செல்ல, அந்த வடிவம் மறைந்தது. அவ்வடிவு எங்கே போனது என்று நீண்ட நேரம் எண்ணினான். எண்ணியவன் பின் கீழே பார்த்ததும் பூமி மீது அவ்வடிவம் இருப்பதைப் பார்த்தான்.

6159. அந்த வடிவத்தைக் கண்டு மனக்கவலையுடன் நின்று தேடின நீலன் அதனை மாய வடிவு என்று உணராதவனாய், நாணத்தால் உண்டான சினத்துடன் அந்த வருநிற்கும் இடத்துக்கு வந்தான். அந்த வருவும் தூண் போன்ற தோளால் போர் செய்யத் தொடங்கியது. தொடங்கிய பின் தொலைவிலே சென்றது. பின் அருகில் வந்தது. அதன்பின் திக்குகளில் எல்லாம் திரிந்தது.

6160. அந்த வடிவம் பூமியில் புகும்;வானத்தில் புகும். சூரிய ஒளிபோலத் தேரில் புகும். யானை மீது ஏறும். மலையில் புகும். அலையுடைய கடலில் புகும். வடவைத்தீயில் புகும். நீலநிற மேகத்தில் புகும். விரைந்து நாக உலகத்துக்கும் புகும். திரும்பவும் வரும்.

6161. அந்த மாய வடிவு நீலனின் முன்னால் வரும். இடப்பக்கத்தில் வரும். முதிய வெவ்விய பிடரியைத் தழுவிப் பின் பக்கத்தில் வரும். வலப்பக்கத்தில் வரும். பெரிய போரைச் செய்யும். பொன்னை எண்ணும் கணிகை மங்கையரின் புலன்களைப் போலத் திரியும். என்னே அதன் தன்மை! யார் அதன் தன்மை முழுவதையும் சொல்ல வல்லவர்?

52 □ கந்தபுராணம்

க162 மாலுந்திறம் இதுபெற்றியின் வருகின்றதொர்
 கோலந்தனி தொடராவலி குறைந்தான் திரி மாயக்
 காலுந்தளர் கின்றானவன் கல்வித்திறம் புகழா உலைந்தான்
 மேலென்செய லெனஉன்னி வெகுண்டான் அடல்
 வீரன்.

க163 வென்றார்புகழ் தருவீரனும் வினையந்தனை உன்னி
 நின்றான் அது காலந்தனில் நிருதன்றன துருவம்
 ஒன்றாயது பலவாயுல கெல்லாமொருங் குறலால்
 நன்றாமிது மாயம்மென நாணத்தொடு நவின்றான்.

க164 திண்டோளுடை நீலன்னிது தெளிகின்றழி அவனால்
 புண்டோய்தரு குருதிப்புனல் புடையோதரப் புவிமேல்
 விண்டோனென மறிகின்றவன் மிடல்பெற்றெழுந்து இதனைக்
 கண்டோர்தடந் தேரேறினன் மாயத்தொடு
 கலந்தான்.

க165 கலந்தானொரு சிலவாங்கினன் கனல்வாளிகள் தெரியா
 உலந்தானுறழ் தருமெய்யிடை யுய்த்தானுவன் பொங்கர்
 மலர்ந்தாலென உரம்புண்பட வடிவாளிகள் படநின்
 றலந்தான்மன மெலிந்தான் பொரு தலுத்தான்
 மிகச் சலித்தான்.

6162. இப்படி நீலன் மயங்கும்படி வருகின்ற ஒப்பில்லாத மாய வடிவத்தை மிகவும் தொடர்ந்து வலிமை குறைந்தவனாய்த் திரிந்து உலைந்து காலும் தளர்ந்த அவன், அந்த இரணியனின் கலைத்திறமைக்காகப் புகழ்ந்து, இனி என்னச் செய்வது என்று எண்ணி வெற்றியுடைய அந்நீலன் மிகவும் சினம் கொண்டான்.

6163. பகைவரை வென்ற வீரர்கள் புகழ்கின்ற வீரனான நீலனும் இனிச் செய்ய வேண்டிய செயலை நினைந்து நின்றான். உடனே, அந்த இரணியனின் ஒரு வடிவானது பல வடிவங்களாய் உலகங்களில் எல்லாம் ஒன்றாக நின்ற அவ்வடிவைக் கண்ட நீலன், 'நன்று, நன்று இது மாயம்?' என்று நாணத்துடன் சொன்னான்.

6164. திண்மையான தோள்களையுடைய நீலன் 'இது மாயம்?' எனத் தெளிந்தபோது, முன்னே அந்த நீலனால் புண்ணினின்றும் ஒழுகும் குருதி நீர் அருகிலே ஓடப் பூமியில் இறந்தவனைப் போல விழுந்து கிடந்த இரணியன், வன்மை வரப்பெற்று எழுந்து ஒரு தேரில் ஏறித் தன் மாயத்துடன் கலந்தான்.

6165. மாயையுடன் அந்த இரணியன் கலந்து ஒரு வில்லை வளைத்து திக்கணைகளை வைத்து உருண்ட கல் போன்ற நீலனின் தோள் மீது எய்தான். அவை பட்ட அவன் மலர்ந்த சோலையைப் போல மார்பகம் புண்ணாகக் கூர்மையான அம்புகள் பட்டு நின்று வருந்தி மனம் மெலிந்து பொருது மிகவும் சலிப்படைந்தான்.

வேறு

- 6166 ஈண்டு சீர்த்தி இரணியன் மாயமும்
ஆண்டு நீலன் அயர்வது நோக்குறாப்
பூண்ட வாகைப் புயத்தவன் சீறியே
தூண்டு தேரோடு துண்ணென நண்ணினான்.
- 6167 தாங்கு கின்றதன் தாழ்சிலை தோள்கொடே
வாங்கி நாணியின் வல்லிசை கோடலும்
வீங்கு மொய்ம்பின் வறல்கெழு தானவர்
ஏங்கி யாரும் இரிந்தனர் போயினார்.
- 6168 சோதி நெற்றிச் சுடர்த்தனி வேலினான்
பாத மெய்த்துணை பன்முறை போற்றிடா
ஆதரத்தின் அருச்சனை யாற்றியே
சேத னப்படை செங்கையின் வாங்கினான்.
- 6169 தூய போதகத் தொல்படை அன்னவன்
மாயை மேல்விட மற்றதன் பட்டிமை
ஆயிரம் கதிர் ஆதவன் நேர்புறப்
போய கங்குல் நிசியெனப் போந்ததே.
- 6170 போந்த காலைப் புலம்புறு தானவர்
ஏந்த லேத மியாக எரியெனக்
காந்தி நின்றவன் காமர்வில் வாங்கியே
ஆய்ந்து தீங்கினை யாயிரம் தூண்டினான்.
- 6171 தூண்டு கின்ற சுடுகணை வீரமார்த்
தாண்டன் முன்னவன் தன்வரை மார்புறா
மீண்டு நுண்துகள் ஆதலும் மேலது
காண்ட லுஞ்சுரர் கையெடுத் தார்த்தனர்.

6166. இங்குப் புகழ் பொருந்திய இரணியனின் மார்பையும், அங்கு நீலன் வருந்துவதையும் கண்டு வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் சினந்து ஒடும் தேருடன் விரைவாக அவ்விடத்துக்கு வந்தார்.

6167. தம் கையில் பிடிக்கப்பட்ட வளைந்த வில்லைத் தோளால் வளைத்து நாணினை ஏற்றிவிடவிய ஓசையை உண்டாக்கவும், பெருத்த தோள்களையும் வெற்றியையும் உடைய அசுரர்கள் எல்லாரும் அஞ்சி நீங்கினர்.

6168. சிவபெருமானின் நெற்றிச் சுடர் விழியில் தோன்றிய ஓப்பற்ற முருகப்பெருமானின் திருப்பொற் பாதங்களைப் பல முறை வணங்கி அன்புடன் பூசை செய்து ஞானக் கணையைக் கையில் எடுத்தார்.

6169. தூய ஞானக் கணையை அந்த இரணியனின் மாயையில் செலுத்தியதும், அதன் வஞ்சனை ஆயிரம் கதிர் களையுடைய கதிரவன் எதிரே வரக் கரிய இரவைப் போல அகன்றது.

6170. ஞானக்கணை வந்தவுடன் துன்பம் அடைந்த அசுரர் தலைவனான இரணியன் தனியன் ஆனான். ஆகவும், பின் சினந்து நின்ற அந்த இரணியன் அழகிய வில்லினை வளைத்துக் கொடிய அம்புகளை எய்தான்.

6171. அவ்வாறு அவன் எய்யும் அம்புகள் வீரமார்த் தாண்டருக்கு முத்தவரான வீரதேவரின் மார்பிலே போய் பட்டு நுண்ணிய தூளாக ஆகவும், உடனே அவை அவ்வாறு ஆனதைக் கண்டு தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

56 □ கந்தபுராணம்

- 6172 பொறுத்த வாகைப் புயன்வலி வெவ்விடம்
நிறத்த நூறு நெடுங்கணை தூண்டியே
எறித்த சீர்த்தி இரணியன் கேதனம்
அறுத்து வில்லொ டரணமும் சிந்தினான்.
- 6173 பொருவில் சாலிகை போதலும் சூர்தரும்
திருவில் கோமகன் செங்கரம் தன்னில்வே
ஹொருவில் கொள்ளவொ ராயிரம் வெங்கணை
விரைவில் தூண்டின னால்விறல் மொய்யம்பினான்
- 6174 விடுத்த வானிகள் வெவ்விறல் ஆடகன்
எடுத்த வானி இருஞ்சிலை பின்னுறத்
தொடுத்த தூணிமுன் தூண்டிய பாகுதேர்
படுத்து மார்பகம் பஹுனை செய்தவே.
- 6175 செய்ய வேஹொரு தேர்மிசைச் சூரருள்
வெய்யன் வாவலும் வீரருள் வீரனாம்
ஐயன் வானிகொண்டு அன்னது மட்டிட
மையல் எய்தி இழந்தனன் வன்மையே.
- 6176 வேறு பின்னரும் மேதகு சூர்மகன்
ஏறு தேர்கள் யாவையும் செல்லுமுன்
நூறு நூறு கணைகளின் நூறியே
ஈறு செய்தலும் ஏங்கியி தெண்ணினான்.
- 6177 இந்த வேலை இடர்ப்படு மென்றனக்கு
அந்த மெய்திய தன்னவ னால்உயிர்
சிந்தும் என்னொடு தீர்வது வோஇனித்
தந்தை யாரும் இறத்தல் சரதமே.

6172. அப்போது வீரவாகு தேவர், வன்மையும் கொடிய விடம் போன்ற நிறத்தையும் உடையனவான நூறு நீண்ட அம்புகளை எய்து விளங்கா நின்ற புகழையுடைய இரணியனின் கொடியையும் வில்லையும் உடல் கவசத்தையும் அழித்தார்.

6173. ஒப்பில்லாத கவசமானது போகவும் சூரபன் மனின் மகனான இரணியன் சிவந்த கையில் வேறொரு வில்லை எடுத்தான். உடனே வீரவாகு தேவர் ஓராயிரம் கொடிய அம்புகளை விரைவாகச் செலுத்தினார்.

6174. வீரவாகு தேவர் விட்ட அம்புகள், இரணியன் எடுத்த அம்பு, பெரிய வில், பின் பக்கத்தில் கட்டிய அம்பறாத்தூணி, எதிரில் இருந்து தேர் ஓட்டும் சாரதி, தேர் என்ற இவற்றையெல்லாம் அழித்து மார்பையும் பல துளைகளாகச் செய்தன.

6175. சூரபன்மனின் மகன் இரணியன் வேறு ஒரு செவ்விய தேரில் ஏறவும், அந்தத் தேரினையும் வீரருள் வீரரான வீரவாகு தேவர் அம்புகளை எய்து அழித்தார். அதனால் அந்த இரணியன் மயங்கி வன்மை இழந்தவன் ஆனான்.

6176. மேன்மையுடைய சூரபன்மனின் மகன் இரணியன் மற்றுமுள்ள தேர்களில் ஏறுவதற்கு முன்னமேயே அவையனைத்தையும் நூறு நூறு அம்புகளால் அழித்து நாசமாக்குதலும் அவன் ஏக்கம் கொண்டு இதனை எண்ணினான்.

6177. “இப்போது துன்பம் அடைகின்ற எனக்கு இறுதிக் காலம் வந்து விட்டது. அவனால் என் உயிர் அழியும். நான் மட்டுமா இறக்கப் போகின்றேன்? இனி என் தந்தையும் இறப்பது உறுதியாகும்.

58 □ கந்தபுராணம்

- 6178 இற்ற காலை யிருங்கடன் செய்திட
மற்றி யாவரும் இல்லைஇம் மாநகர்ச்
சுற்ற மானவ ருந்தொலைந் தார்இனி
உற்று னோரும் இறப்பரி துண்மையே.
- 6179 உறுதி யாவ துரைக்கவும் ஆங்கது
வறிது மோர்கிலா மன்னவன் மாயுமுன்
இறுவ தேகடன் இற்றில னேஎனின்
அறுவ தோஎன் அகத்திட ராயினும்.
- 6180 ஓய்யெ னச்சுர ரோடவென் கண்டயென்
ஐயன் மற்றினித் துஞ்சின் அருங்கடன்
செய்வ தற்கொரு சேயுமின் றாலெனின்
வைய கத்தில் வசையதுண் டாகுமே.
- 6181 மைந்த னைப்பெறு கின்றது மாசிலாப்
புந்தி அன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதும்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட
அந்த மில்கடன் ஆற்றுதற் கேயன்றோ.
- 6182 அசைவி லாத அமரிடைத் துஞ்சிழின்
இசைய தாகும்இ றந்தில னேஎனில்
தசையு லாமுடல் தாங்கியுந் தானெனா
வசைய தாகுமென் வன்மையும் துஞ்சுமே.
- 6183 என்னை யெய்தும் இசையது வேயெனின்
மங்னை எய்தும் வசையுரை ஆங்கதன்
றென்னை எய்தினும் எய்துக தந்தைபால்
அன்ன தாதல் அழகிதன் றாலென.

6178. “என் தந்தை இறந்தவுடனே அவருக்குச் செய்யவேண்டிய பெரிய அந்திமக் கடனைச் செய்ய வேறு ஒருவரும் இல்லை. இந்தப் பெரிய நகரத்தில் இருக்கின்ற உறவினரும் அழிந்தனர். இறவாது உயிர் பிழைத்திருப்பவர்களும் இனிமேல் இறப்பர்.

6179. “நான் உறுதியாய் இருப்பதைச் சொன்னேன். சொல்லியும் என்னால் சொல்லப்பட்டவற்றைச் சற்றும் எண்ணிப்பாராத மன்னன் இறப்பதற்கு முன்பு இறப்பது நம் கடமையாகும். அங்ஙனம் இறவாதுபோனால், என் மனத்தில் உள்ள துன்பம் ஒழியுமோ? ஒழியாது. என்றாலும்,

6180. “தேவரை விரைந்து ஓடுமாறு செய்த என் தந்தை இனி இறந்தால் செய்யவேண்டிய அரிய கடன்களைச் செய்வதற்கு ஒரு மைந்தனும் இல்லையானால், உலகத்தில் இவ்வளவு சிறப்புடன் வாழ்ந்த மன்னனுக்கு இறுதியில் கொள்ளியிட ஒரு மைந்தனும் இல்லாமல் போயிற்றே என்ற பழியுண்டாகும்.

6181. “மைந்தனைப் பெறுவதும், குற்றமில்லாத அறிவுடனும் அன்புடனும் வளர்ப்பதும் தந்தை இறந்தவுடன் அவரது குலத்துக்கேற்ப அழிவற்ற ஈமக்கடன்களைச் செய்வதற்கேயாகும்.

6182. “கெடாத போர்க்களத்திலே இறந்தால் புகழ் ஏற்படும். அங்ஙனம் போரிலே இறவாது போயின் ஊன் பொருந்திய உடலைச் சுமந்து போரில் தப்பி ஓடி வந்து பிழைத்தான் என்று மற்றவர் சொல்வதற்கேற்ற பழி உண்டாகும். அல்லாமலும் என் வலிமையும் அழியும்.

6183. “நான் போரிலே இறந்தால் என்னைப் புகழ் அடையும். நான் அவ்வாறு போரில் இறந்து புகழை அடைந்தால், மன்னனை மகன் இல்லாதவன் என்ற வசை வந்து சேரும். இது போக, என்னைப் பழி வந்து சேறினும் சேரட்டும். என் தந்தைக்கு பழி வந்து சேரக்கூடாது.”

60 □ கந்தபுராணம்

- 6184 ஆவ துன்னிஎன் னாருயிர் போற்றியே
போவ தேகடன் என்று பொருக்கெனத்
தாவி வான்முகில் தன்னிடைப் போயொரு
தேவு மந்திரம் சிந்தையில் உன்னினான்.
- 6185 உன்ன லோடும் உருவரு வாதலும்
தன்னை யாரும் தெரிவரும் தன்மையால்
பொன்னு லாய புணரியுள் போயினான்
மின்னு தண்சுடர் மீனாரு வாகியே.
- 6186 ஆண்டு போன அவுணன்அம் மாநகர்
மீண்டு செல்கிலன் மேல்விளை கின்றன
காண்டும் நந்தம் கடன்முடிக் கும்துணை
ஈண்டு வைகுதும் என்றவண் மேவினான்.
- 6187 ஆய காலையில் ஆடகன் செய்திடு
மாயை யாமெனக் கங்குலும் மாய்ந்திடத்
தூய போதகத் தொல்படை தோன்றல்போல்
சேயி ருங்கதிர்ச் செல்வன்வந் தெய்தினான்.
- 6188 ஆங்கு வெய்யவன் அப்படை போலெழ
நீங்கு மாயையின் நீர்நில வற்றிட
ஏங்கி ஓடும் இரணிய னாமென
ஓங்கு திங்கள் உததியில் போயினான்.
- 6189 நீங்கு சூர்மகன் நீர்மையை நோக்கியே
வீங்கு தோளுடை வீரன்நம் மாற்றலன்
ஓங்கும் ஆழியுள் ஓடினன் தோற்றெனா
ஏங்கு சங்கம் எடுத்திசைத் தானரோ.

6184. “இத்தகையவற்றை நினைத்து என் அர்ய வுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இங்கிருந்து நீங்கிச் செல்வதே கடமையாகும்” என்று விரைந்து கெடாத வானத்தில் உள்ள மேக மண்டலத்துக்குள் சென்று ஒரு தெய்வ மந்திரத்தை உள்ளத்தில் நினைத்தான்.

6185. அங்ஙனம் அவன் நினைத்தவுடன் அவனது வடிவம் அருகும் ஆகியது. அப்போது அவனை மற்றவர் உணராதபடி மின்னும் குளிர்ந்த ஒளியுடைய மீன்வடிவத்தை எடுத்து அழகான கடல் நீரிலுள் போனான்.

6186. கடலில் சென்ற அசுரனான இரணியன் “அந்த மகேந்திரத்துக்குத் திரும்பிச் செல்லாது இனியும் நடப்பதைக் காண்போம். நம் கடனை நாம் நிறைவேற்றும் வரை இவ்விடத்திலேயே இருக்கலாம்” என முடிவு செய்து அங்கேயே இருந்தான்.

6187. அப்போது இரணியன் செய்த மாயை போல இருளும் நீங்கத், தூய்மையான ஞானக்கணை தோன்றி யதைப் போன்று செவ்விய பெரிய கதிர்களையுடைய கதிரவன் தோன்றினான்.

6188. அப்போது, ஞானக்கணை போல் கதிரவன் உதிக்க ஒழிந்த மாயை போல், நீண்ட நிலவு ஒளி அழிய ஏங்கி ஒடிவிட்ட இரணியனைப் போல உயர்ந்த சந்திரன் கடலிலே மறைந்தான்.

6189. போர்க்களத்தினின்று நீங்கிய குரபன்மனின் மகனான இரணியனின் தன்மையை நோக்கி, வீரவாகுதேவர் நம் பகைவன் உயர்ந்த கடலில் போய் ஒளிந்து கொண்டான் என்று சங்கை எடுத்து முழக்கினார்.

62 □ கந்தபுராணம்

- 6190 சங்கம் வாயிடைக் கொண்டுதன் சீர்த்தியை
எங்கு னோரும் தெளிய விசைத்துழிப்
பொங்கு பூதர் புகழ்ந்தனர் வாழியென்
றங்கண் வானவர் ஆசிசெய் தார்க்கவே.
- 6191 நின்ற வீரர்கள் நேரவர் சேனையைப்
பொன்று வித்தனர் போரிடைத் தூதுவர்
சென்று காலொடு சிந்தையும் பிற்பட
மன்றல் மாநகர் மந்திரம் எய்தினார்.
- 6192 மந்தி ரத்துறை மன்னை வணங்கிநீ
தந்த அக்கும ரன்சமார்க்கு ஆற்றலன்
உய்ந்தி டக்கொல் உவரையொர் சூழ்ச்சியால்
சிந்தி டக்கொல் அகன்றனன் சிந்துவில்.
- 6193 என்று தூதர் இசைத்தலும் மன்னவன்
குன்றி வெள்கிக் கொடுஞ்சினம் கொண்டிடா
ஒன்று மாற்றம் உரைத்திலன் அவ்வழிச்
சென்ற னன்கனல் மாமுகச் செம்மலே.

6190. சங்கை வாயில் கொண்டு தன் புகழை எங்கும் உள்ளவர்களும் தெளியுமாறு ஊதியதும், அழகான கண்களையுடைய தேவர் வாழ்த்துக் கூறி ஆரவாரம் செய்தனர். ஆரவாரத்தையுடைய பூதர் வாழ்க என்று கூறிப் புகழ்ந்தனர்.

6191. போர்க் களத்தில் நின்ற வீரர்கள் பகைவர் படைகளைப் போரில் கொன்றார்கள். உடனே தூதர்கள் காற்றும் உள்ளமும் பின்படச் சென்று கல்யாணகரமான நகரத்தில் உள்ள அரசு மண்டபத்தை அடைந்தனர்.

6192. அந்தக் கொலு மண்டபத்தில் இருந்த குரபன்மனை வணங்கி, “மன்னவா! நீ பெற்ற மகனான இரணியன் போரில் பகைவரை எதிர்த்து நிற்க ஆற்றாத வனாய்த் தப்பிப் பிழைப்பதற்கோ அல்லது ஒரு சூழ்ச்சியால் இவர்களது உயிரை நீக்குவதற்கோ, அறியோம், அவன் கடலுக்குள் புகுந்தான்.”

6193. என்று ஒற்றர் உரைக்கவும், அதைக் கேட்ட குரபன்மன் குன்றி வெட்கிக் கொடிய சினம் கொண்டு அங்கு ஒரு பேச்சும் இல்லாமல் இருந்தான். அப்போது அந்த இடத்துக்கு அக்கினி முகாசுரன் என்ற மகன் வந்தான்.

8. அக்கினி முகாசுரன் வதைப் படலம்

6194 எட்டாசையு ளோர்களை யெண்கரியைக்
கட்டாவுறு சில்கதி ரைப்பரியை
முட்டாவரு தேரினை முன்கொணரா
வட்டாடிய தோர்வலி பெற்றுடையான்.

6195 கருவாயுறு கின்றதோர் காலைமுதல்
திருமாதுடன் முற்றமல் சிந்திடலும்
பெருமாயவள் வந்துபி றந்திடுவேன்
எரிமாமுகன் என்ற இயற்பெயரான்.

6196 பன்னாக மிசைத்துயில் பண்ணவனார்
பொன்னார்சிறை கொண்டதொர் புள்ளினுடன்
அந்நான்முகன் ஊர்தியும் ஆடுறுவான்
முன்னாட்கொடு வந்ததொர் மொய்ப்புடையான்.

8. அக்கினி முகாசுரன் வதைப் படலம்

(நாலாம் நாள் பகலில் நிகழும் போர்)

6194. அக்கினி முகாசுரன் என்பவன் எத்தகையவன் என்றால் அட்டதிக்குப் பாலர்களையும் எட்டுத்திக்கு யானைகளையும் கூட்டமான ஒளிப் பொருள்களையும் குதிரைகளையும் தவறாது ஓடும் தேரையும் கொண்டு வந்து வட்டு என்ற ஆட்டம் ஆடிய ஒப்பில்லாத வலிமை பெற்றுள்ளவன்.

6195. அவன் கருவாய் இருந்த காலம் முதல் பதும கோமளை என்ற இவனுடைய தாய் தன்னுடல் முழுவதும் தீயைச் சிந்தினாள். அப்போது அந்த இடத்துக்குப் பெருமையுடைய மாயை என்பவள் வந்து, நீ தீயைச் சிந்துவதற்குக் காரணமான நின் வயிற்றிலே உள்ளவன் எரிமாழுகன் (அக்கினி முகன்) என்று கூறப்படுவான் என்று சொன்னாள். அதனையே அவன் இயற்பெயராகக் கொண்டவன்.

6196. பாம்பணையில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமாலின் வைகுந்தத்தில் உள்ள பொன் மயமான இறகையுடைய ஒரு கருடப் பறவையுடன், அந்த நான்முகனின் ஊர்தியான அன்னப் பறவையையும் விளையாடுவதற்காக முன் நாளில் கொண்ட ஒப்பற்ற ஆற்றலை உடையவன்.

- 6197 முன்னுற்றவன் வானெழு மொய்கதிரோன்
தன்னைச்சிறை இட்டது தான்வினவா
மன்னுற்றிடு சோமனை வைகல்பல
இன்னற்பட வேசிறை இட்டுடையான்.
- 6198 தெய்வப்படை தாங்கிய செங்கையினான்
ஐவர்க்குள தாகிய ஆற்றலுளான்
மைவைத்திடும் வஞ்சனை மாயம்வலான்
எவ்வெப்படை தன்னையும் ஈறுசெய்வான்.
- 6199 அந்தார்முடி கொண்டிடும் ஐயன்முனம்
வந்தானடி தன்னை வணங்கிஇவண்
எந்தாய்மெலி வுற்றனை என்னெனலும்
சிந்தாகுல மோடிது செப்பிடுவான்.
- 6200 உண்ணாடிய மாயைகொ டொற்றுமையால்
விண்ணாடர் பொருட்டிவண் மேலியுளான்
கண்ணாரெயில் வேலி கடந்துநமை
எண்ணாது புரத்திடை ஏகினனால்.
- 6201 ஏகுந்தொழில் வெய்யவன் இந்நகரம்
வேகும்படி செந்தழல் வீசிடலும்
மாகொண்டல்கள் ஏவினன் மற்றவைமாறு
ஆகும்புனல் சிந்தி அவித்தனவே.

6197. அவன் தனக்கு முன்னால் பிறந்த பானுகோபன் வானில் உதயமாகின்ற நெருங்கிய கதிர்களையுடைய சூரியனைச் சிறையிட்டதைக் கேள்வியுற்று, நிலை பெற்ற சந்திரனைப் பல நாள் துன்பப்படவே சிறையில் வைத்தவன்.

(இவன் தன் தமையன் போலப் புகழ் பெற வேண்டும் என்று எண்ணிக் கதிரவனுக்குப் பதிலாகச் சந்திரனைச் சிறை செய்தான்)

6198. தெய்வப் படைகளைக் கொண்ட கையை உடையவன். ஐந்து மூர்த்திகளிடத்திலும் உள்ள வன்மையெல்லாம் ஒன்றாகித் தோன்றியவன். வஞ்சனை மாயம் என்பனவற்றில் வல்லவன். மிக்க வல்லமையுடைய எந்தப் படைக்கலத்தையும் அழிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவன்.

6199. அழகிய மாலையை முடியில் சூடியுள்ள தந்தையின் முன்னம் வந்து அவனது அடியை வணங்கி, "இப்போது, தந்தையே, நீ என்ன காரணத்தால் மெலிந்துள்ளாய்!" என்று வினவவும், சூரபன்மன் மன வருத்தத்துடன் சொல்லலானான்.

6200. உள்ளே பொருந்திய மாயையுடன் தூதனாய் தேவர் பொருட்டாக இங்கு வந்தவன். இப்போது மதிலான எல்லையைக் கடந்து நம்மைப் பொருட்படுத்தாது நம் நகரத்திடையே வந்துள்ளான்.

6201. அவ்வாறு வந்த கொடியவன் இந்நகரம் வேகும் படி சென்றிறத் தீக்கணைகளை எய்தான். அத்தியை அணைக்க ஊழிக்கால மேகங்களை நான் அனுப்பினேன். அவை நீரைப் பொழிந்து அந்தத் தீயை அணைத்தன.

68 □ கந்தபுராணம்

- 6202 மடல்கொண்டிடு தாரினன் மற்றதுகண்டு
உடல்கொண்ட சினத்தொ டொருங்குலகங்
கடைகொண்டிடு கின்ற கனல்படைதொட்
டடல்கொண்ட முகிற்றிறல் அட்டனனே.
- 6203 அட்டானது கேட்டனம் ஆடகனை
விட்டாம்அனி கத்தொடு வெஞ்சமர்செய்
தொட்டார்வலி நோக்கி உடைந்தவனும்
நெட்டாழி புகுந்து நிமிர்ந்தனனால்.
- 6204 நங்கொற்ற மிகுத்திடு நாற்படையும்
அங்குற்றிடு கின்றன மாநகரை
உங்குற்றிடு தூதன் ஒறுத்தனனால்
இங்குற்ற நிகழ்ச்சியி தென்றனனே.
- 6205 செங்கோன்முறை கோடிய தியவுணன்
அங்கோதிய கேட்டலும் ஆரழல்கால்
வெங்கோரமு கத்து வியன்புதல்வன்
தங்கோமுக மாஇது சாற்றிடுவான்.
- 6206 மன்னர்க்கிறை யாகிய மன்னவநீ
உன்னுற்றுள மீதில் உருத்திடவே
முன்னுற்றிடு தூதுவன் மொயம்பினனோ
என்னுக்கவன் ஆற்றலை யெண்ணுதிநீ.
- 6207 மிடல்கொண்டிடு தூதனை மிக்கவரைப்
புடைகொண்டமர் செய்திடு பூதர்தமை
அடல்கொண்டிவண் நின்னை யடைந்திடுவன்
விடைதந்தரு னென்று விளம்பினனே.

6202. “இதழ்களையுடைய மாலை சூடிய வீரவாகு அதனைக் கண்டு பகைக்கும் மிக்க சினத்துடன் ஒருங்கே உலகத்தை ஒன்றாக அழிக்கின்ற அனற்கணையை விடுத்து வன்மை கொண்ட மேகங்களின் ஆற்றலை அழித்தான்.

6203. “அவ்வாறு ஊழிக்கால மேகங்களை வென்றதைக் கேள்விப்பட்டு இரணியனைப் படையுடன் அனுப்பினோம். அவன் கொடிய போர் செய்து பகைவரின் வலிமையைப் பார்த்துத் தோற்றுப் பெரிய கடலில் புகுந்து உயிர்தப்பினான்.

6204. “நம் வெற்றி மிக்க நான்கு வகைப் படையகளும் அங்கு இருக்கின்றன. அவ்வாறு அங்கு இருந்தும் பெரிய நகரத்தை இங்கு வந்த தூதன் அழித்தான். இது இங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

6205. செங்கோல் முறையினின்று தவறிய கொடிய சூரபன்மன் அப்போது உரைத்ததைக் கேட்கவும், அரிய தீயைக் கக்குகின்ற கொடிய கோரமான முகம் கொண்ட அக்கினி முகாசுரன் தம் தந்தை சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

6206. “அரசர்க்கெல்லாம் அரசனாகிய எம் தந்தையே! நீ இதை எண்ணி மனத்தில் சினம் கொள்வதற்கு முன்பு இங்குத் தூதுவனாக வந்தவன் வலிமை கொண்டவனா! எதற்காக அத்தூதனின் ஆற்றலை நினைத்துக் கவல்கின்றாய்?

6207. “வலிமையுடைய அத்தூதனையும் அவனல்லாது மற்றவரையும், பக்கத்தே இருந்து போர் செய்கின்ற பூதரையும் வெற்றி கொண்டு இங்கு வந்து நினைச் சேர்வேன். விடை தருவாயாக!!” என்று உரைத்தான்.

70 □ கந்தபுராணம்

- 6208 நன்றேயிது செப்பினை நண்ணலனை
வென்றேவரு கென்று விடுத்திடலும்
நின்றேதொழுது அவ்விடை நீங்கினனால்
குன்றேநிகர் தோள்வலி கொண்டுடையோன்.
- 6209 கார்க்கோலமும் வெய்ய கருங்கடலின்
நீர்க்கோலமும் அன்னவன் நீடியதன்
சீர்க்கோநக ரத்திடை சென்றனனால்
போர்க்கோலம் அமைந்து புறம்படர்வான்.
- 6210 மைக்கொண்டல் படர்ந்திடு மால்வரைபோல்
மொய்க்கொண்டிடு சாலிகை முன்னுறவே
மெய்க்கொண்டணி புட்டில் விரற்பரியாக்
கைக்கொண்டனன் விண்ணவர் கைப்படையே.
- 6211 தன்தாதையி னைத்தரு தாயுதவும்
பொன்றாழ்சிலை கைக்கொடு பொள்ளெனவே
ஒன்றாகிய தேரிடை யொல்லைபுகாச்
சென்றாண்விழி யிற்கனல் சிந்திடுவான்.
- 6212 அறமற்றிடு தியன் அகன்றுநகர்ப்
புறமுற்றனன் அங்கது போழ்துதனில்
திறமற்றது தூதுவர் செப்புதல்முன்
மறமுற்றிடு தானைகள் வந்தனவே.
- 6213 ஓராயிரம் வெள்ளம் ஒருத்தனினம்
தேரானவும் அத்தொகை திண்டிறல்மா
ஈராயிர வெள்ள மியாவர்களும்
ஆராய்வரி தாலவு ணக்கடலே.

வேறு

- 6214 ஆன காலையில் அங்கி முகாசுரன்
மான மேற்கொண்டு மாற்றலர் யாரையும்
யானொர் கன்னல்முன் ஈறுசெய் வேனொனாச்
சேனை தன்னொடும் சென்றிடல் மேயினான்.

6208. “நல்லதைச் சொன்னாய்; பகைவனை வென்றே வருக!” என்று சூரபன்மன் விடுக்கவும், நின்றா தன் தந்தையை வணங்கி விட்டு, மலை போன்ற தோள் வன்மையுடைய அக்கினி முகாசுரன் நீங்கிச் சென்றான்.

6209. கரிய நிற மேகத்தின் தன்மையையும் கொடிய கருகிய கடல் நீரின் தன்மையையும் ஒத்த நீல நிறத்தையுடைய அக்கினி முகன், போர்க்கோலம் கொண்டு வெளிப்படும் வண்ணம், தன் சிறந்த பெரிய மாளிகைக்குள் போனான்.

6210. கரிய மேகங்கள் தவழ்கின்ற பெரிய மலை போல வன்மையுடைய கவசத்தை மார்பில் அணிந்து, அணியத்தக்க விரல் கவசத்தை விரலில் பூட்டித் தன்னிடம் உள்ள தெய்வப் படைகளை அக்கினி முகாசுரன் கைக் கொண்டான்.

6211. தன் தந்தையைப் பெற்ற தாயான மாயாதேவி அளித்த பொன்மயமான சிலையைக் கையிலே கொண்டு விரைந்து சிறந்த தோர் ஒன்றின் மீது ஏறிக் கண்களில் கணல் பொறி சிந்தும் அக்கினி முகாசுரன் போருக்குச் சென்றான்.

6212. அறத்தை மேற்கொள்ளாத அக்கினி முகாசுரன் தன் அரண்மனையினின்று நீங்கி வெளியே வந்தான். அப்போது அவன் போருக்கு வந்ததை ஒற்றர் வந்து சொன்னவுடனே வீரம் பொருந்திய படைகள் வந்து சேர்ந்தன.

6213. அந்த அக்கினி முகாசுரனுடன் வந்த படைக்குள் ஓராயிர வெள்ளம் யானைப் படை; ஓராயிர வெள்ளம் தேர்ப்படை; மிக்க ஆற்றலையுடைய குதிரை இரண்டாயிர வெள்ளம். இவ்வாறு வந்த அந்த அசுரக்கடலை எவரும் ஆராய்ந்து அரிய இயலாது.

6214. அச்சமயத்தில் அக்கினி முகாசுரன் மான உணர்வைக் கொண்டு “பகைவர் எல்லாரையும் நான் ஓர் கணப்போதில் அழித்து விடுவேன்,” என்று படையுடனே செல்லலானான்.

72 □ கந்தபுராணம்

- 6215 நல்கு மாற்றி நாள்பல நீங்கியே
மல்கு காதலர் வந்து கலந்துழிப்
பில்கு காமத்துப் பெய்வளைப் பேதையர்
அல்குல் என்ன அசைந்தகல் வுற்றதேர்.
- 6216 அருத்தி மெல்லியர் ஆரதங் கொண்டுமூல்
விருத்தர் கூட்டம் வெறுத்திடு மாறுபோல்
எருத்தம் மீதில் இடிப்பவர் தம்முரைக்
கருத்தின் நிற்கில காய்சின வேழமே.
- 6217 மண்ணில் பாய்வன மாதிரஞ் சூழ்வன
விண்ணிற் றாவுவ வீதியிற் செல்லன
எண்ணிற் பல்பொருள் இச்சைகொள் வேசியர்
கண்ணிற் கொப்பன கந்துக ராசியே.
- 6218 வஞ்சம் நீடி அருளற்று மாயமே
எஞ்ச லின்றி யிருள்கெழு வண்ணமாய்
விஞ்சு தம்மல்குல் விற்றனும் மங்கையர்
நெஞ்ச மொத்தனர் நீள்படை வீரரே.
- 6219 தார்த்த டம்புயத் தானவர் பல்லியம்
ஆர்த்த ஓதை யகிலமம் புகுந்தால்
தூர்த்த மங்கையர் சோர்ளினிற் செய்புழி
வார்த்தை எங்கனும் வல்லையிற் சேறல்போல்.

6215. அக்கினி முகனுடன் சென்ற தேர்கள், நெருங்கிய காதல் இன்ப நுகர்ச்சியின்றி நெடுநாள் பலபிரிவுகளால் விலகி நின்று அவை முடிந்த பின்பு, இல்லத்தை அடைந்து, தம் பிரிவால் ஏக்கம் அடைந்திருந்த வளையல் அணிந்த கைகளையுடைய கற்புப் பெண்களுடன் வாழ்ந்தவர் காமத்தை அனுபவிக்கும்போது அசையும் அல்குல் போல அசைந்து சென்றன.

6216. காம இன்பம் அனுபவிக்கும் ஆசையுடைய பெண்மை வடிவையும் இளமையையும் உடைய இளமங்கையர், தம் மீது ஆசை கொண்டு ஒழுகும் வயது முதிர்ந்த வரை வெறுப்பதைப் போல, காய்கின்ற சினம் உடைய யானைகள் பிடரியிலிருந்து இடித்துரைக்கும் பாகரின் மனம் போலச் செல்லாது மாறுபட்டுச் சென்றன.

6217. மண் உலகத்தில் பாய்வனவும் திக்குகளில் சுழல்வனவும், விண் உலகத்தில் தாவுவனவுமாகச் செல்லும் குதிரைக் கூட்டங்கள் எத்தகையவை என நினைக்குங்கால், பலவகையான பொருள்களில் விருப்பம் கொள்கின்ற பொது மகளிரின் கண்களைப் போன்ற தன்மையுடையவை.

6218. நீண்ட படைக்கலங்களையுடைய வீரர்கள், வஞ்சனை மிகுந்து அருளும் அற்றுக் குறைவுபடாத மாயம் பொருந்தி இருண்டு விளங்கும் தன்மையாய் உயரும் அல்குலை விற்று உண்கின்ற பொது மகளிரின் மனத் திற்கு ஒப்பானவர் ஆவார்.

6219. ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் சோரத்தனமாகச் செய்யும் பழியான செயலின் சொற்கள், எவ்விடங்களிலும் விரைந்து சென்று சேர்வது போல, மாலை சூடிய பெரிய தோளையுடைய அசுரர் அடித்த பல தோற்கருவிகளின் ஓசை எவ்விடத்தும் பரவின.

74 இ கந்தபுராணம்

6220 சோதி மெய்எழில் தூயன மாற்றியே
மீது செல்லரும் வெவ்விருள் உய்த்தலால்
ஏதின் மாதரை எய்திடும் புன்மையோர்
காதல் போன்ற கடிதெழும் பூழியே.

6221 பீட்டின் மிக்க பெரும்பணை தாங்கிய
மோட்டின் ஓட்டக முந்திய கந்தரம்
நீட்டி வாங்குவ நேர்ந்தவர் முன்தலை
காட்டி வாங்கும் கணிகையர் போலவே.

6222 சீறு மால்கரி தேர்மிசைப் பூண்டுவிண்
ஆற ளாவிநின்று ஆடுவ கேதனம்
ஊறு காதல் ஒருவன்கண் வைகினாள்
வேறு ளாரையும் வெஃகிவி ளித்தல்போல்.

6223 வீழு மும்மத வேழங்கள் மத்தகம்
சூழி காலின் அசைதொறும் தோன்றுவ
மாழை நோக்கியர் மைந்தர்க்கு மாலுறக்
காழ கத்தனம் காட்டி மறைத்தல்போல்.

6224 தோம ரம்சிலை சூலம் மழுப்படை
நாம வெங்கதை நாஞ்சில் முசலம்வேல்
நேமி தானவர் நீள்கரம் செல்வன
காமர் மங்கையர் கண்டொழில் தாங்கியே.

6220. அப்படையினர் செல்லும் செலவால், விரைவாக எழுந்த புழுதி சூரியனுடைய உடல் அழகில் தூயவற்றை விலக்கி நீக்கி மேலே போக வொட்டாமல் கொடிய இருளில் உய்த்தலால், அயல் மங்கையரைச் சேர்கின்ற கீழானவரின் ஆசையை ஒத்தது.

(சோதி—சோதியையுடைய கதிரவன்)

6221. பெருமையில் சிறந்த பெரிய வாத்தியங்களைச் சுமந்து உயர்ந்து நிற்கும் ஒட்டகங்கள், எதிர்ப்பட்டவர்கள் முன் தலையை நீட்டி உள்ளே இழுத்துக் கொள்கின்ற வேசியர்களைப் போலத் தம்நீண்ட கழுத்துகளை நீட்டி வாங்கின.

6222. மேலும் மேலும் பெருகும் காதலையுடைய ஒருவனிடத்தில் வாழ்பவன் அயலவரையும் விரும்பி அழைப்பதைப்போல, பகைவரைச் சினக்கின்ற மதம் பொருந்திய யானைகள்மீதும் குதிரைகள் மீதும் பொருந்தி நின்று வான வழியைத் தொடர்ந்து கொடிகள் ஆடின.

6223. மாவின் பிஞ்சினைப் போன்ற விழிகளையுடைய மங்கையர் இளைஞர் மோகம் உண்டாகத் தம் ஆடையுள் இருக்கின்ற முலைகளைக் காட்டி மறைக்குமாறு போல, ஒழுகும் மதநீரையுடைய யானைகளின் மத்தகங்கள் மீது உள்ள முகபடாம் காற்றால் அசையுந்தோறும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றின.

6224. அழகிய பெண்களின் கண் தொழிலைக் கொண்டு, தோமரங்கள் விற்கள் சூலங்கள் மழுப்படைகள் அச்சத்தை அளிக்கும் கொடிய தண்டுகள், கலப்பைகள், உலக்கைகள், வேற்படைகள், சக்தரங்கள் ஆகியவை அசுரர்களின் நீண்ட கைகளில் தங்கிக் சென்றன.

76 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6225 எற்றின பறையின் வீழ்ந்த எழிலிகள் எழுந்த பூமி
சுற்றின வான மீப்போய்த் தூர்த்தன கங்கை
நீத்தம்
வற்றின படையும் பூனும் வயங்கின மயங்கி
யெங்கும்
செற்றின பதாகை ஈட்டம் இருண்டன திசைக
ளெல்லாம்.
- 6226 சோமகண் டகனே சோமன் சூரியன் பகைஞன்
மேகன்
காமர்பிங் கலனே ஆதிக் கடிதெழு தானை வீரர்
மாமருங் கதனில் செல்ல மன்னவர் மன்னன்
மைந்தன்
ஏமரு பூத சேனைக் கெதிருற எய்தி னானால்.
- 6227 எதிர்ந்தனர் பூதர் தாமும் அவுணரும் இடிப்பிற்
பேரி
அதிர்ந்தன துடியும் சங்கும் ஆர்த்தன அண்ட
மீன்கள்
உதிர்ந்தன அனையர் கூடி உடன்றுபோர் புரிய
வையம்
பிதிர்ந்தன பொதிந்த அண்டப் பித்திகை பிளந்த
தன்றே
- 6228 தொட்டனர் வேலும் வாளும் தூண்டினர் பகழி
மாரி
விட்டனர் பிண்டி பாலம் வியன்மழுத் தண்ட
மோச்சிக்
கிட்டினர் சூலம் வீசிக் கிளர்ந்தனர் அவுணர் பூதர்
பட்டனர் அளப்பி லோர்கள் பரந்தன குருதி
நீத்தம்.

6225. அப்போது அடிக்கப்பட்ட பறையினால் ஏழு மேகங்களும் விழுந்தன. எழுந்த புழுதியானது சுற்றி எழுந்து எழுந்து வானத்தின் மீது சென்று கங்கை வெள்ளத்தைத் தூர்த்தது. அதனால் அவை நீர் வற்றின. அணிகளும் ஆயுதங்களும் ஒளிர்ந்தன. கொடிக் கூட்டங்கள் எங்கும் நெருங்கின. திசைகள் எல்லாம் இருண்டன,

6226. சோமகண்டன், சோமன், சூரிய சித்து.மேகன், அழகிய பிங்கலன் முதலான புதுமை விளங்கும் படை வீரர்கள் பக்கங்களில் செல்ல, மன்னர்க்கு மன்னனான சூர பன்மனின் மைந்தன் அக்கினி முகாசுரன், மகிழ்ந்துள்ள பூத படைக்கு எதிரில் சென்று சேர்ந்தான்.

6227. பூதப் படையினரும் அசுரர்களும் போர் எதிர்ந்தனர். பேரிகை இடியைப் போல் ஒலித்தது. துடி, சங்கு என்பன முழங்கின. அவ்வொலியால் வானத்தில் உள்ள விண் மீன்கள் மண்ணில் உதிர்ந்தன. அந்த இரு திறத்தாரும் கூடிப் போரைச் செய்ய, உலகமானது பொடியாகியது. அண்டச் சுவர் பிளவுபட்டது.

6228. அசுரர்கள் வேலையும் வாளையும் எறிந்தனர். அம்பு மலையைப் பகைவர் மீது அவர்கள் எய்தனர். பிண்ட பாலம், மழு, தண்டுமுதலானவற்றை எய்து தாக்கிக் கிளர்ந்து போர் செய்தனர். அதனால் பூதப் படையினர் அளவற்றவர் மடிந்தனர். இரத்த வெள்ளம் அப்பூதரின் உடலிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஓடியது.

- 6229 முத்தலைக் கழுவைத் தண்டை முசலத்தை நேமி
தன்னைக்
கைத்தலத்து இருந்த கூர்வாய்க் கணிச்சியைப்
பிறங்கல் தன்னை
எத்திறத் தவரும் பூதர் எறிந்தனர் எறிந்த
காலை
அத்தலை அவுண வீரர் அளப்பிலர் பட்டாரம்மா.
- 6230 தறிந்தன புரவித் தானும் தலைகளுந் தடந்தேர்
அச்சம்
முறிந்தன துவசம் அற்ற மும்மதக் கோட்டு
மாக்கண்
மறிந்தன உடலம் வேறா மடிந்தனர் வயவர்
எங்கும்
செறிந்தன கழுகு காகம் திரண்டன கூளி
தின்பேய்.
- 6231 இருபரும் படையும் இவ்வா நேற்றிகல் புரியும்
வேலை
வெருவரு வேல்கண் மாதர் வியர்ப்பின்வந் துதித்த
வீரர்
பொருவருஞ் சிலைகள் வாங்கிப் புங்கவம்
பொழிந்து சூழ
ஒருவரும் அவுணர் நில்லா தோடினர் உடைந்து
போனார்.
- 6232 உடைதலும் அவுணன் மைந்தன் ஓய்யென விடுப்ப
மேகன்
கடுமுரண் சோமன் சோம கண்டகன் முதலா
வுள்ள
படையுறு தலைவர் பல்லோர் பகழியின் மாரி
தூவி
அடுசிலை வீரர் மேற்சென் றம்ரினை யிழைத்தா
ரன்றே.

6229. பூதர்கள் எல்லாம் அவுணர்மீது மூன்று தலைகளையுடைய சூலம், தண்டு, முசலம், சக்கரம் முதலிய படைக்கருவிகளையும், தம் கையிலே இருந்த கூரிய முனை கொண்ட மழுவையும், மலையையும் எறிந்தனர். அவ்வாறு எறிந்தபோது அப்போர்க்களத்தில் அளவில்லாத அவுணர் வீரர்கள் இறந்தனர்.

6230. குதிரைகளின் கால்களும் தலைகளும் துண்டாயின. பெரிய தேர்களின் அச்சுகளும் முறிந்தன. கொடிகள் அறுபட்டன. மூன்று மதநீர்களைக் கொண்ட யானைகள் பல மடிந்தன. வீரர் உடல்கள் எங்கும் வெவ்வேறாகிட இறந்தனர். அப்போர்க்களத்தில் கழுகுகளும், காகங்களும், கூளிகளும் திண்மையான பேய்களும் கூடின.

6231. அசுரர்படையும் பூதர்படையும் இவ்வாறு எதிர்த்துப் போர் செய்யும் போது, அஞ்சிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய நவசத்திகளின் வியர்வையில் வந்து தோன்றிய இலட்சம் வீரர்களும் ஒப்பில்லாத வீற்களை வளைத்து அம்புகளை எய்து வளைந்து கொண்டனர். அவுணரில் யாவரும் நில்லாது தோற்று ஓடிப் போயினர்.

6232. அசுரப் படைகள் தோற்று ஓடியவுடனே, சூரபன் மனின் மகனான அக்கினி முகன் விரைந்து மேகன், கடிய ஆற்றலையுடைய சோமன், சோமகண்டகன் முதலானவரை அனுப்ப, அப்படைத்தலைவர் பலர், அம்பு மழை பெய்து கொண்டு கொல்லும் பேர்க்குரிய வீற்களைக் கொண்ட இலட்சம் வீரர்களின் எதிரே சென்று போர் செய்தனர்.

- 6233 இழைத்திட யதனை நோக்கி இலங்கெழில் தாளில்
வீரக்
கழற்புனை கின்ற வீர புரந்தரன் கடிய சேற்றத்
தழற்பெருங் கடவுள் போல்வான் அசனியே
றஞ்ச ஆர்க்கும்
முழக்கினன் ஒருதன் சேனை முன்னுறக் கடிது
வந்தான்.
- 6234 வந்தனன் அங்கைச் சாபம் வாங்கினன் வாளி மாரி
சிந்தினன் தலைவர் தேரைச் சிதைத்தனன்
சென்னி தள்ளி
இந்துகண் டகனை வானில் ஏற்றினன் யேனை
வீரர்
உந்திய சேமத் தேர்மேல் உற்றிகல் புரிந்து
சூழ்ந்தார்.
- 6235 கற்றினர் வீரன் மெனி சோரிநீ ரொழுக்கும்
ஆற்றால்
முற்றுறு பகழி தூவ முழங்கழ லென்னச் சீறி
மற்றவர் சிலையும் தேரும் மண்மிசை வீட்டி
வல்லே
நெற்றியின் உரத்தின் தோளின் நெடுங்கணை
பலவும் உய்த்தான்.
- 6236 உய்த்தலும் அவுணர் வேந்தற் குற்றுழி உதவ நின்ற
மெய்த்திற லாற்ற லாளன் மேகனென் பவனோர்
தண்டங்
கைத்தல மிசையி லேந்திக் கணப்படை வீரன்
தேர்மேல்
மத்திகை முட்கோல் கொண்ட வலவனை மோதி
ஆர்த்தான்.

6233. மேகன் முதலான அசுரப் படைத்தலைவர்கள் அவ்வாறு போர் செய்ய, வீரக்கழலை அணிந்தவனும் சினத்தால் அழற் கடவுளைப் போன்றவனும் இடியும் அஞ்சும்படி ஆரவாரம் செய்யவனுமான வீரபுரந்தரன் அதைப் பார்த்து, விரைவாகத் தனது ஒப்பற்ற படையின் முன்னால் வந்தான்.

6234. வந்த அந்த வீரபுரந்தரன் கையில் உள்ள வில்லை வளைத்து அம்பு மழையைப் பொழிந்தான். பகைப் படைத்தலைவரின் தேர்களை அழித்தான். சோமகண்டன் என்பவனின் தலையை அறுத்து அவனை வான் உலகத்துக்கு அனுப்பினான். உடனே மற்றப் படைத் தலைவர்கள் ஓட்டிய தேர்களில் அமர்ந்திருந்து போர் செய்பவராகச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

6235. அவுணவீரர் வீரபுரந்தரனைவளைந்துகொண்டு அவனது உடலில் இரத்தநீர் ஒழுதமாறு (உடல்) முழுதும் அம்புகளை எய்தனர். அவன் ஒலிக்கும் தீப்போல் சினம் கொண்டு, மற்ற அவ்வீரர்களின் வில் தேர் என்பன வற்றை மண்மீது சிந்திடச் செய்து, விரைவாக நெற்றி, மார்பு, தோள் ஆகிய உறுப்புகளின் மீது நீண்ட பல அம்புகளை எய்தான்.

6236. வீரபுரந்தரன் அவ்வாறு அம்புகளை அவுணர் மீது எய்யவும், அவுண மன்னர்க்குத் துன்பம் வந்த போது உதவும் இயல்புடைய உடல் ஆற்றலையுடைய மேகன் என்பவன் ஒரு தண்டினைக் கையில் கொண்டு, பூதப்படைத் தலைவன் வீரபுரந்தரனின் தேர்மீது சமீபத்தி முட்கோல் என்பனவற்றைக்கொண்டு, தேரை ஓட்டுகின்ற தேரோட்டியைத்தாக்கி ஆரவாரம் செய்தான்.

82 □ கந்தபுராணம்

6237 மோதலும் தனது பாகன் முடிந்திடு தன்மை
காணூஉ
மேதகு தலைவன் வீர புரந்தரன் வேலொன்
தேந்தி
ஈதினின் முடிதி என்றே ஏவினன் ஏவ லோடும்
பூதல மிசையே வீழாப் போன்றினன் புயலின்
பேரோன்.

6238 புயலுறு நாமத் தண்ணல் பொன்றலும் அதனை
நாடி
அயலுறு தானை வீரர் அஞ்சினர் அகன்று போக
இயலு தன்னை நோக்கி எரிமுகன் எரியின் சேறிப்
பயிலுறு சிலையொன் தேந்திப் படையொடுங்
கடிது வந்தான்.

வேறு

6239 வளைத்தான் தனிப் பெருவில்லினை, மருவார்மனம்
வளைய
விளைத்தான் அவன் சிறுநாணொலி
மிகவார்த்தனன் விண்மேல்
முளைத்தார்தரு பிறைபோல்வதொர்
முனைவாளிகள் தெரியாக்
கிளைத்தார்தரு பூதப்படை கேடுற்றிடப்
பொழிந்தான்.

6240 தலையற்றனர் கரமற்றனர் தாளற்றனர் தோளா
மலையற்றனர் மார்பற்றனர் வாயற்றனர் செய்யும்
கொலையற்றனர் செவியற்றனர் கூறுற்றிடுநாவின்
நிலையற்றனர் படையற்றனர் நெடும்பூதர்கள்
எவரும்.

6237. அங்ஙனம் தாக்கப்படவும், தன் தேர்ப்பாகன் அழிகின்ற தன்மையைக் கண்டு, மேன்மை மிக்க தலைவனான வீரபுரந்தரன், தன் கையிலே ஒரு வேலை ஏந்தி 'இதனால் நீ அழிந்தாய்!' என்று சொல்லி வீசினான். விசவும் மேகத்தின் பெயர் கொண்ட மேகன் தரையின் மீது விழுந்து இறந்து போனான்.

6238. மேகத்தின் பெயர் கொண்ட படைத்தலைவன் இறந்து போகவும், அதைப் பார்த்துப் பக்கத்தில் இருந்த படை வீரர் அஞ்சி ஒடிப் போயினர். அதைப் பார்த்து அக்கினி முகன் என்ற அசுரவீரன் தீயைப் போல் சினம் கொண்டு தான் பழகிய வில் ஒன்றைக் கையிலே எடுத்து மற்றப் படைக் கலங்களுடனே விரைந்து வீரபுரந்தரனிடம் வந்தான்.

6239. அந்த அக்கினி முகன் ஒப்பில்லாத பெரிய வில்லைப் பகைவர் மனம் வருந்த வளைத்து, அதில் சிறு நாண் ஒலியை உண்டாக்கினான். மிகவும் ஆரவாரம் செய்தான். வானத்திலே தோன்றிடும் பிறைச்சந்திரனைப் போன்ற முனையைக் கொண்ட அம்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்து மிக்கு ஒலிக்கின்ற பூதப்படை அழிந்திட எய்தான்.

6240. அவன் எய்த அம்புகளால் பெரும் பூதப்படை யினரில் பலர் தலைகளை இழந்தனர்; கைகளை இழந்தனர்; கால்களை இழந்தனர்; தோள்களான மலைகளை இழந்தனர்; மார்புகளை இழந்தனர்; வாய்களை இழந்தனர்; செய்யும் கொலைச் செயலை இழந்தனர்; செவிகளை இழந்தனர்; சொல்லும் திறம் கொண்ட நாவின் தன்மையை இழந்தனர்; ஆயுதங்களை இழந்தனர்.

84 □ கந்தபுராணம்

6241 ஆரிற்றன சகடிற்றன அச்சிற்றன கிடுகின்
ஏரிற்றன கொடியிற்றன முடியிற்றன யீர்க்கும்
மூர்ப்பரி மாவீற்றன முருகன்படை வீரர்
தேரிற்றன படையிற்றன செருவிற்றன அன்றே.

6242 ஒடுற்றன குருதிப்புனல் உலகச்சுற வொலியா
ஆடுற்றன கவந்தக்குறை அலகைக்குல மிகவே
பாடுற்றன ஞமலித்தொகை பரவுற்றன
கூடுற்றன பாறுற்றன குறுகுற்றன கழுகே.
கொடிமேல்

6243 அக்காலையின் அதுகண்டனன் அழல்கான்றிட
நகையா
மைக்காலனும் வெருவுற்றிடு வலிசேர்திறல்
மகவான்
கைக்கார்முகந் தனைவாங்குபு கணைமாரிகள்
சொரியாப்
புக்கான்அவு ணனுமாங்கெதிர் பொழிந்தான்சர
மழையே.

6244 கரவன்விடு நெடுவாளிகள் கந்தன்படை ஞன்மேல்
வருகின்றன உறுகின்றன மன்னன்மகன் முன்னம்
பொருகின்றனம் வீரன்விடு புகர்வெங்கணை பலவும்
இரிகின்றன படுகின்றன இருவோர்பக முடிமே.

6241. பூதகணத்தவரின் தேர்களினுடைய ஆரங்கள் ஓடிந்தன. சக்கரங்கள் அழிந்தன. அச்சுகள் முரிந்தன. இருசுகளின் அழகுகள் அழிந்தன. கொடிகள் அழிந்தன. முடிகள் சிதைந்தன. இழுத்துச் செல்லும் வலிய குதிரைகள் அழிந்தன. இவ்வாறு முருகப்பெருமானின் படைவீரர்களின் தேர்கள் அழிந்தன. தேர்ப்படைகள் அழிந்தன. போர்கள் அழிந்தன.

6242. அப்போர்க்களத்திலே இரத்த வெள்ளங்கள் ஓடின. உலகமானது அச்சம் கொண்டு நடுங்க ஒலித்துத் தலையற்ற உடற்குறைகள் அப்போர்க்களத்தில் ஆடின. பேய்கள் மிகுதியாக அங்குப் பாடின. நாய்களின் கூட்டம் எங்கும் பரவின. காக்கைகள் நெருங்கின. பருந்துகள் கூடின. கழுகுகள் ஒன்றுகூடின.

6243. அவ்வாறு அக்கினி முகாசுரன் போர் செய்யவும் அதை வீரபுரந்தரன் கண்டான். தீயானது வெளிப்பட நகைத்துக்கரிய நிறமுடைய எமனும் அஞ்சும் வலிமை கொண்ட வில்லை வளைத்து அம்புமழையைப் பெய்து கொண்டு அங்கு வந்தான். உடனே அவுணனை அக்கினி முகாசுரனும் அம்பு மழையைப் பெய்தான்.

6244. கள்வனான அக்கினி முகாசுரன் எய்த பெரிய அம்புகள் முருகப்பெருமானின் படைவீரன் மீது வந்தன; தைத்தன. மன்னன் சூரபன்மனின் மகன் அக்கினி முகன் முன்பு போர் செய்யும் நம் வீரன் எய்கின்ற கொடிய அம்புகள் பலவும் அவன்மீது படாமல் விலகின. அவ்விருவரின் அம்புகளும் ஒன்றுடன் ஒன்றுபட்டன.

86 □ கந்தபுராணம்

- 6245 போரீவ்வகை புரிகின்றுழிப் புரைதீர்விறல் மகவான்
தேரும்பொரு சிலையுங்கணை செறியாவமுஞ்
சுதையா
ஈரைம்பது சரமார்புற எய்தேயிகல் அவுணர்
ஆரும்படி புகழும்படி ஆர்த்தான் அறம்
பேர்த்தான்
- 6246 மாறாகிய அவுணர்க்கிறை வலியும்திறல் மகவான்
வீறானவை இழந்திட்டதும் விழிதியுற நோக்கிச்
சேறாச்சிலை வளையாக்கணை சிதறாவசை பலவுங்
கூறாவெதிர் புகுந்தாரவன் துணையாமெழு குமரர்.
- 6247 இடிகாலுறு முகிலாமென எழுவீரரும் ஏகிக்
கடிதேமுனி வொடுசிந்திய கணையாவையும்
விலக்கா
விடமாகிய எரிமாமுகன் விறலோர்புய வரைமேல்
வடிவார்கணை பலசிந்துபு மழையாமென
மறைத்தான்.
- 6248 சுகத்தானவர் புகழ்ப்படு தலைவன்மகன் சரங்கள்
மிகத்தான்விட மெலிவுற்றிடும் எழுவீரரும்
வெய்யோன்
முகத்தாயிரம் கரத்தாயிரம் உரத்தாயிரம்
மொய்ம்பின்
அகத்தாயிரம் கணைபாய்ச்சினர் அவன்றேரையும்
அறுத்தார்.

வேறு

- 6249 அறுத்திடும் எல்லையின் அழலின் மாமுகன்
மறித்துமொர் தேரிடை வாவி வல்லைபோய்
எறித்தரு கதிருடை யெழுவர் தம்மையும்.
செறுத்தெரி விழித்திவை செப்பல் மேயினான்.

6245. இவ்வாறு அந்த இருவரும் போர் செய்தபோது குற்றம் அற்ற ஆற்றலையுடைய வீரபுரந்தரன் ஏறியிருந்த தேரும் வில்லும் அம்பறாத்தூணியும் ஆகியவற்றை அழித்து, நூறு அம்புகள் மார்பில் பொருந்த எய்து, அவுணர் எல்லாரும் புகழுமாறு அறம்திறம்பிய அக்கினி முகாசுரன் போர் செய்தான்.

(மகவான்-வீரபுரந்தரன்)

6246. பகைவனும் அசுரர் தலைவனுமான அக்கினி முகனின் வன்மையால் வீரபுரந்தரன் வீறு அழிந்ததும் கண்களில் தீயானது வெளிப்படப் பார்த்துச் சினந்து வில்லை வளைத்து அம்புகள் எய்து வசைச்சொற்கள் பல வற்றையும் கூறி வீரபுரந்தரனின் துணைவர் ஏழு பேரும் அக்கினி முகனை எதிர்த்துப் போரிட வந்தனர்.

6247. இடியை வெளிப்படுத்துகின்ற மேகத்தினைப் போல ஏழு வீரர்களும் போய் விரைவாகக் கோபத்துடன் விடுத்த அம்புகள் எல்லாவற்றையும் விலக்கி, விடம் போன்ற அக்கினி முகன், அவ்வீரர்கள் தோள் மலைமீது கூரிய நீண்ட அம்புகளை எய்து மழைபோல மறைத்தான்.

6248. உலகத்தில் உள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற தலைவனான சூரபரம்பனின் மகனான அக்கினி முகன் அதிகமாக அம்புகளை எய்ய, அதனால் மெலிவடைந்த ஏழு வீரர்களும், திரும்ப அந்தக் கொடியவனின் முகத்தில் ஆயிரமும், கைகளில் ஆயிரமும், மார்பில் ஆயிரமும், தோள்களில் ஆயிரமுமாக அம்புகளை விடுத்தனர். அன்றியும் அவனது தேரையும் உடைத்தனர்.

6249. தேரை அவ்வாறு உடைத்தபோது, அக்கினி முகன். திரும்பவும் ஓர் தேரின்மீது ஏறி, விரைந்து சென்று, வீசும் கதிர்களையுடைய ஏழு பேரையும் மடக்கிச் சினந்து பார்த்துப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

88 □ கத்தபுராணம்

- 6250 ஒன்றொரு படையினால் உங்கள் ஆவியைத்
தென்திசை மறலியார் தெவிட்ட நல்கியே
வென்றிகொள் மொய்ப்புடை விடலை தன்னையுங்
கொன்றிடு கின்றனன் என்று கூறினான்.
- 6251 கூறுபோ தத்தினில் குமரன் தானையோர்
வேறுவே றடுகணை வீசி வெய்யவன்
ஏறுதேர் தன்னையும் இவுளி தன்னையும்
நூறினார் அவனுடல் நூழை யாக்கினார்.
- 6252 ஆயது காலையில் அவுணன் வேறொரு
பாயிருந் தேரிடைப் பாய்ந்து கண்ணுதல்
தூயவன் படையினை யெடுத்துத் துண்ணென
நேயமொ டருச்சனை நிரப்பித் தூண்டினான்.
- 6253 அடல்எரி முகக் கொன் ஆதி நாயகன்
படைதொட அன்னது படியும் வானமும்
வடவையின் உருவமாய் வரலும் அச்செயல்
விடலைகள் எழுவரும் வெகுண்டு நோக்கினார்.
- 6254 அனல்படை அன்னதால் அதற்கு மாறதாப்
புனல்படை விடுக்குவ மென்று புந்திகொண்
டினப்படு துணைவர்கள் யாரும் வாருண
முனைப்படை தூண்டினர் முடியுஞ் செய்கையார்.
- 6255 தூண்டிய வாருணத் தொல்லை மாப்படை
சேண்டொடர்ந் திடுதலும் தேவன் தீப்படை
ஆண்டெதி ராகியே அவற்றை நுங்கிற்றால்
சுண்டொரு முனிகடல் ஏழும் உண்டென.

6250. “ஓர் ஆயுதத்தால் உங்கள் உயிரைத் தெற்குத் திசையில் உள்ள எமனானவன் உண்டு தெவிட்டுமாறு தந்து, பின்பு வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகுவையும் கொல்வேன்!” என்று அவன் சொன்னான்.

6251. இப்படி அந்த அக்கினிமுகன் சொன்னபோது, முருகப்பெருமானின் படையினர் வெவ்வேறான கொல்லும் தொழில் உடைய அம்புகளை விடுத்துக் கொடிய அந்த அக்கினி முகன் ஏறிய தேரையும் குதிரையையும் அழித்து அவனது உடலையும் பொத்தலாகச் செய்தனர்.

6252. அப்போது அசுரனான அக்கினிமுகன் வேறே ஒரு பரந்த தேரில் பாய்ந்து நெற்றிக் கண்ணரான தூய சிவபெருமானின் அம்பை (சிவக் கணையை) எடுத்து விரைவாக விருப்புடன் அருச்சனை செய்து எய்தான்.

6253. வன்மையுடைய எரிமுகன் முழுமுதற் கடவுளான சிவ பெருமானின் அம்பைவிட, அந்தச் சிவக் கணைவானத்துக்கும் பூமிக்குமாக வடவைத்தீ வடிவமாக வரலும், ஏழு இளைஞரான வீரர்களும் சினத்துடன் அதைப் பார்த்தனர்.

6254. ‘வருகின்ற அப்படைக்கலமானது தீக்கணையாகும். ஆதலால் அதற்கு மாறானதான வருணக் கணையை விடுவோம்’ என்று மனத்தில் எண்ணி, ஒரு கூட்டமாக நின்ற அந்த ஏழு துணைவர்களும் மரணம் அடையும் செய்கையாய் வருணப் படையை எய்தனர்.

6255. அவர்களால் விடப்பட்ட பெரிய சிறந்த வருணக் கணை வான் வழியாகச் சென்றது. அப்போது சிவக் கணையானது, அந்த வருணக் கணைக்கு எதிரில் போய், இவ்வுலகத்தில் முன்காலத்தில் ஒரு முனிவன் கடலை உண்டாற் போல, ஏழு தலைவர் விட்ட ஏழு வருணக் கணைகளையும் விழுங்கி விட்டது.

90 □ கந்தபுராணம்

- 6256 சலபதி படைகளைத் தடிந்து வாய்மடுத்த
துலகுளோர் வெருவர ஐழி யான்படை
வலியுட னேகிஏழ் வயவர் தம்மையும்
மெலிவுசெய் துயிர்கொடு மீண்டு போயதே.
- 6257 மீண்டது போதலும் வீரர் அல்விடை
மாண்டனர் கயிலையின் மருங்கு போயினார்
முண்டிடு பெருங்கனல் முகத்தன் அங்கது
காண்டலும் ஆர்த்தனன் களிப்பில் உம்பரான்.
- 6258 ஒருங்குற வீரர்கள் உலந்து வீடலும்
மருங்குற நோக்கிய வயவெம் பூதர்கள்
கரங்களை மறித்தனர் கலங்கி வாய்புடைத்து
இரங்கினர் வெருவினர் இரிந்து போயினார்.
- 6259 நெற்றியில் வீரர்தம் விளிவு நீங்கலாது
உற்றிடு பூதர்கள் உலைந்து சாய்வதுந்
தெற்றென தோக்கினன் செயிர்த்து விம்மினான்
வெற்றியின் கிழவனாம் வீர வாகுவே.
- 6260 வீரமொய்ம் புடையவன் வெருவ லீரெனப்
பாரிடக் கணங்களைப் பாணி யால்அமைத்
தோரிறை முன்னரே ஒருதன் தேரொடும்
ஆரழல் முகத்தன்முன் அணுகப் போயினான்.
- 6261 போய்க்குறு குற்றுழிப் பொருநர்த் தேய்த்தலின்
வீக்கிய கணைகழல் வீர வாகுவைத்
தாக்கெரி முகமுடைத் தறுகண் வெய்யவன்
நோக்கினன் வெகுண்டிவை நுவறல் செய்குவான்.

6256. அந்த ஊழிக்காலத் தீயைப் போன்ற சிவக் கணை வருணக் கணைகள் ஏழையும் உண்டு, உலகத்தில் உள்ளவர் அஞ்சமாறு, வலியுடன் சென்று, துன்புறுத்தி, அந்த ஏழு பேர்களின் உயிர்களையும் உண்டு திரும்பி விட்டது.

6257. அந்தச் சிவக்கணை திரும்பிச் சென்றதும், அந்த ஏழு வீரர்களும் அங்கு இறந்து கயிலாய மலைக்குச் சென்றனர். பற்றி எரியும் தீயின் முகத்தவனான அக்கினி முகன் அதைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி உடையவன் ஆனான்.

6258. அந்த ஏழு வீரர்களும் ஒன்றாக இறந்து விழவும் அதை அருகில் நின்று பார்த்து வெற்றியும் வெவ்விய தன்மையும் உடைய பூதர்கள் கைகளை விரித்துக் கலக்கம் அடைந்து வாயில் அடித்து இரங்கிப் பயந்து நீங்கிச் சென்றனர்.

6259. முன்னால் உள்ள வீரர் எழுவர் இறப்பையும், விடாமல் பூத வீரர் ஓடுவதையும், வெற்றித்தலைவரான வீரவாகு தேவர் விரைவாகப் பார்த்துச் சினந்து விம்முதலும் அடைந்தார்.

6260. வீரம் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், “நீங்கள் அஞ்ச வேண்டியதில்லை! என்று கையால் அமர்த்தி, ஓர் இமைப்போதில், ஒப்பற்ற தனது தேருடன் அரிய தீ முகத்தவனான அக்கினி முகனின் முன்னம் நெருங்கிச் சென்றார்.

6261. சென்று நெருங்கியபோது பகைவரைக் கொன்றதால், பகைவரின் முடிகளினின்று கொண்ட பொன்னாலும் மணியாலும் ஆன வீரக்கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவரைத் தாக்குகின்ற தீ முகமுடைய அஞ்சாத கொடியவன் பார்த்துச் சினந்து பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வேறு

- 6262 எதிரா கியபூ தரையே னையரை
மதியேன் நினையே அடவந் தனன்நீ
அதுகா லையின்இங் ஙன்அடைந் தனையால்
விதியே உனைஎன் முன்விடுத் ததுவே.
- 6263 கொன்றாய் பலரைக் கொடுவெஞ் சமரின்
வென்றாய் பலரை மிகைசெய் தனையாய்
நின்றாய் வருவாய் நினதா ருயிருக்கு
இன்றா குவதோ இறுதிப் பகலே.
- 6264 முன்னர்ப் பொருதே முரிவுந் தவர்போல்
என்னைக் கருதேல் இனிஓர் இறையில்
உன்னைத் தலைகொய் தொருசென் னியையும்
மன்னர்க் கிறைசே வடிவைத் திடுவேன்.
- 6265 ஆண்பால் முலைமா தர்புணர்ச் சிஎனும்
ஆண்போர் தனிலே வலியந் தழியும்
ஆண்பால் ஒருவன் அவனே அலனோ
ஏண்பால் உனையான் இவண்வென் றிலனேல்.
- 6266 என்னா எதிரா இவையொப் பனசொல்
சென்னான் அதுகேட் டிடுதொல் விறலோன்
பொன்னார் தருசெங் கைபுடைத் துநகைத்
தொன்னான் முகநோக் கியுரைத் திடுவான்.
- 6267 முளையார் தருபொன் னவன்முந் துசமர்
விளையா வடிவந் தனைவிட்டு அகலா
வளையார் புனல்புக் கனன்அன் னவனுக்
கிளையாய் ஒருநீ எவனுய் குதியோ.

6262. “என்னை எதிர்த்த பூதகணத்தவரையும் மற்றவரையும் நான் ஒரு பொருளாக மதிக்கவில்லை. உன்னைக் கொல்வதற்காகவே வந்தேன்- அவ்வாறு எண்ணி வந்த சமயத்திலே இங்கு என் எதிரில் வந்து சேர்ந்தாய். விதிதான் உன்னை இவ்வாறு என் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

6263. “நீ கொடிய போர்க்களத்தில் பலரை வெற்றி கண்டாய். மிக்க கொடுமையைச் செய்தாய். இப்போது என்முன் வந்து நின்றாய், வா! உன் அரிய உயிர் போவதற்கு இன்றுதான் இறுதிநாள்போலும்!

6264. “வீரவாகுவே, முன்பு உன்னிடம் போர் செய்து தோற்ற மற்ற அசுரர் போல் என்னை நினைக்காதே. இனி ஒர் இமைப்போகில் உன் தலையை அறுத்து உனது அந்த ஒரு தலையையும் எம் மன்னன் குரபன்மனின் அடிகளில் வைப்பேன்!

6265. “நான் வன்மை பொருந்திய உன்னை இங்கு வெல்லாது போனால், பூண் அணிந்த பால்முலை மாதர்களின் புணர்ச்சி எனப்படுகின்ற ஆண் போரில் வன்மையற்று அழிகின்ற ஆண்மகனில் நான் ஒருவன் அல்லனோ?”

6266. என்று இவ்வாறு வீரவாகு தேவர்க்கு எதிராக இவை போன்ற சொற்களைச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட பழைய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் பொன் கடகம் அணிந்த தம் கைகளைத் தட்டி நகைத்துப் பகைவனான அந்த அக்கினி முகனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

6267. உன் தமையன் இரணியன் முன்பு போரைச் செய்து வந்து தோற்றுத் தன் வடிவத்தைவிட்டு வேற்று மீன் வடிவத்தைக் கொண்டு சங்குகள் நீங்காத கடல்நீரில் புகுந்து மறைந்தான். அத்தகையவனுக்கு நீ ஒரு தம்பி, நீ எவ்வாறு தப்பிப் பிழைக்கப் போகிறாயோ?

94 □ கந்தபுராணம்

6268 மூண்டார் அமர்செய் திடுமொய்ம் பரெலாம்
மாண்டார் கதிரோன் பகைமற் றொருவன்
மீண்டான் அவனும் விளிவுற் றிடுநீ
ஈண்டா நயிர்தோற் றிட ஏ கிணையோ.

6269 வீடிச் செருவில் விளிவா குதியோ
பேடித் தொழில்கற் றிடுபிள் ளையென
ஓடிக் கடல்புக்கு உயிருய் குதியோ
நாடிக் கடிதொன் றைநவிற் றுதியே.

6270 பார்காத் திடினும் பலதா னவரும்
நேர்காத் திடினும் நிலைபெற் றழியாச்
சூர்காத் திடினும் தொலைவில் விறலோர்
ஆர்காத் திடினும் அடுவேன் உணையே.

6271 என்றிங் கிவைவீ ரன்இசைத் திடலும்
குன்றன் னசினத் தழல்கொம் மெனவே
சென்றுள் ளமலைத் துழிதீ முகவன்
வன்றின் சிலையொன் றைவளைத் தனனே

வேறு

6272 நடுத்தான்அகன் றிடுகூர்மகன் நானோதையைச்
சிலைநின்
நெடுத்தான்எடுத் தலும்வெய்யவன் இரவோனுடன்
இந்ந்தான்
உடுத்தான்உதிர்ந் தனசேடனும் உலைந்தான்உல
கனைத்தும்
கெடுத்தான்இவ னெனவானவர் கிளையோடின
அன்றே.

6268. எதிர்த்து வந்து போர் செய்தவர் எல்லாரும் மாண்டு விட்டனர். கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபனும் தோற்றுத் திரும்பினான். அவனும் இனி அழிந்திடுவான். நீ உன் உயிரை விடுவதற்காகவே இங்கு வந்தாயோ?

6269. “போரில் அழிந்து இறந்து போவாயோ? அக்கினி முகனே! அல்லது பேடித் தொழிலைக் கற்றவனைப் போலத் (இரணியனைப் போல) தோற்று ஒடிக் கடலில் புகுந்து உயிர் பிழைப்பாயோ? ஆராய்ந்து விரைவில் இவற்றுள் ஒன்றினைச் சொல்வாயாக!”

6270. “(உன்னை நான் கொல்லாத வண்ணம்) உலகமே திரண்டு நின்று உன்னைக் காத்தாலும், பல அசுரர்கள் எதிர்த்துநின்று காத்தாலு”, அழிவற்றகுரபன்மன் உன் பக்கத்தே நின்று காத்தாலும், அழிவில்லாத ஆற்றலையுடைய வேறு எவர் காத்தாலும், நான் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்.”

6271. என்று இவ்வாறு வீரவாகுதேவர் சொல்லவும் மலைபோன்ற சினத் தீயானது விரைந்து எழுந்து மனத்தை வருத்தியபோது அத்தீய அக்கினிமுகன் வலிய திண்மையான ஒரு வில்லை வளைத்தான்.

6272. நடுநிலைமை நீங்கிய குரபன்மனின் மகன் அக்கினிமுகன் நாண் ஓசையை வில்லில் எழுப்பினான். எழுப்பவும், அதனைக் கேட்டு அஞ்சிக் கதிரவன் சந்திரனுடன் விலகிச் சென்றான். நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. ஆதிசேடனும் உள்ளம் கலங்கினான். தேவர் கூட்டங்கள் ‘இவன் உலகமுழுவதையும் அழித்து விட்டான்’ என்று சொல்லி ஓடின.

96 □ கந்தபுராணம்

- 5273 அக்காலையின் முகமாறுடை அமலன்தனக் கன்பன்
கைக்கார்முகம் இருகால்வளைத் தொருகாலொலி
காட்டத்
திக்கான முடையான்முதல் தேவாசுரர் துளங்கி
இக்காலம தோபார்முழு திறுங்காலம தென்றார்.
- 5274 என்னாஇசைத் திடுமெல்லையில் எரிமாமுகன்
ஈரேழ்
கொன்னார்கணை விடுத்தார்த்தனன் குறுகுற்றது
வருமுன்
மின்னாமெனப் பதினாற்கணை விடுத்தேயவை
விலக்கிப்
பொன்னார்தரு திறல்மொய்ம்பினன் புயலேறெனத்
தெழித்தான்.
- 5275 செஞ்ஞாயிறு கதிர்கான்றெனத் தீமாமுகத்து
அவுணன்
ஐஞ்ஞான்கெனுந் தொகைபெற்றிடும் அயில்
வெங்கணை தொடுப்ப
எஞ்ஞான்றுமுற் றிடுசீர்த்தியன் இருபான்கணை
துரந்து
மைஞ்ஞான்றிடு முகில்மேற்செலு மருத்தாமெனத்
தடுத்தான்.
- 5276 கண்டங்கது கனல்மாமுகன் கணையாயிரம் துரந்து
புண்டங்கிய தனிவேலுடைப் புனிதன்றன திளவல்
முண்டம்புக உய்த்தேதிறல் முதுவால்வளை அதனை
அண்டங்கிழி படஊதினன் அவுணப்படை புகழ்.
- 5277 ஆராரும் வியக்குந்திறல் அடல்மொய்ம்பினன்
அங்கண்
ஓராயிரம் வடிவாளிகள் ஒருங்கேதொடுத் துய்த்துச்
சூராகிய அவுணன்தரு தொல்லைத்தனி மைந்தன்
தேரானதும் பரியானதும் சிலையானதும்
சிதைத்தான்.

6273. அச்சமயத்தில் ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப் பெருமானின் அன்புக்குரிய வீரவாகுதேவர் தம் கை வில்லின் இருமுனைகளையும் வளைத்து ஒருமுறை நான் ஒலியை எழுப்ப, நான்முகன் முதலிய தேவர்களும் அசுரர்களும் நடுங்கி 'இந்த உலகம் அழியும் காலம் இதுதானோ?' என்று உரைத்தனர்.

6274. என்று இவ்வாறு உரைக்கவும், அப்போது அக்கினிமுகன் பதினான்கு அச்சம் தரத்தக்க அம்புகளை எய்து ஆரவாரம் செய்தனன். அந்த அம்புகள் தம்மை நெருங்கி வருவதற்கு முன்பு, மின்னல் போலப் பதினான்கு அம்புகளை எய்து, அவற்றை விலக்கி, அழகு பொருந்திய ஆற்றலையுடைய தோளையுடைய வீரவாகுதேவர் மேகம் போல ஆரவாரம் செய்தார்.

6275. அக்கினிமுகன் அப்போது சிவந்த ஞாயிறானது ஒளி வீசியதைப் போன்று இருபது என்ற எண் கொண்ட கூரிய கொடிய அம்புகளை எய்ய, எக்காலத்தும் பொருந்திய புகழ்கொண்ட வீரவாகுதேவர் தாமும் இருபது அம்புகளை எய்து, கருமை உடைய மேகத்தின் மீது செல்லும் காற்றைப் போன்று தடுத்தார்.

6276. வீரவாகுதேவர் அவ்வாறு இருபது அம்புகள் எய்ததைப் பார்த்து, அக்கினிமுகன் ஆயிரம் அம்புகளை எய்து, ஊன் பொருந்திய ஒப்பற்ற வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் தம்பி வீரவாகுதேவரின் நெற்றியில் புகுமாறு செலுத்தி அவுணப்படை புகழவும் அண்டங்கள் பிளவுபடவும் ஆற்றல் பொருந்திய வெண்மையான சங்கினை எடுத்து ஊதினான்.

6277. எத்தகையவரும் வியக்கும்படியான ஆற்றலையுடைய தோளிரைான வீரவாகுதேவர், அப்போது ஓராயிரம் அம்புகளை ஒருங்கே தொடுத்துச் செலுத்திச் சூரபன்மனுடைய ஒப்பில்லாத மகனின் தேரையும் அதில் பூட்டிய குதிரைகளையும், வில்லையும் அழித்தார்.

98 □ கந்தபுராணம்

6278 சிதையும்பொழு தயல்வேறொரு தேரின் மிசைப்
 பாயாக்
 கதைஒன்றினை விடுத்தான்எரி கனல்மாழுகன்
 அதன்மேல்
 குதையொன்றினைத் துரந்தேயருட் குமரேசனுக்
 கிளையோன்
 கதையொன்றியக் களத்தேவிழத் துண்டம்பல
 கண்டான்

6279 மாற்றோர்சிலை யினைவாங்கி வளைத்தேகனல்
 முகத்தோன்
 காற்றோன்படை துரக்கின்றுழி இவனும்மது கடவக்
 கூற்றோன்படை தொடுத்தானவன் குமரன்தனைக்
 கிளையோன்
 வேற்றோர்படை துரந்திட்டிலன் அதுவேசெல
 விட்டான்.

6280 மாகத்துறு கதிர்வெம்படை மன்னன்தரு மதலை
 வேகத்தினில் விடஆங்கது விடுத்தேயது விலக்கி
 நாகத்தமர் கறைநீவிய நனிகூரிய கணைநூ
 றாகத்திடை படவேதுரந் தடல்மொய்ம்பினன்
 ஆர்த்தான்.

6281 தருமத்தியல் நிறுவுற்றிடு தக்கோன்விடு சரங்கள்
 மருமத்தினில் படுகின்றுழி வானோரமு தருந்தும்
 கருமத்தினில் விரவிக்கடல் கடையக்கவிழ்ந் திட்ட
 பெருமத்தென நிலைசோர்ந்துதன் பெருந்தேர்மிசை
 வீழ்ந்தான்.

6278. தன் தேரானது அழியும்போது அக்கினிமுகன் வேறொரு தேரின்மீது விரைந்து ஏறிக் தண்டு ஒன்றை எடுத்து வீசினான். வீரவாகுதேவர் அதன்மீது மொட்டுக் கணை ஒன்றைச் செலுத்திக் தடுத்துப் போர்க்களத்தில் பல துண்டுகளாகி விழும்படி செய்தார்.

6279. தான் எய்த தண்டு பொடியாகவும், அக்கினி முகன் ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்துக் காற்றுக் கணையைச் செலுத்தியபோது, வீரவாகுதேவரும் அதே போன்ற காற்றுக் கணையை எய்தார். அக்கினிமுகன் பின்பு எமக்கணையை எய்தான். முருகப்பெருமானின் தம்பி வீரவாகுதேவர் வேறொரு கணையை எய்யாது எமக் கணையையே எய்தார்.

6280. சூரபன்மனின் மகன் அக்கினிமுகன், வானத்தில் பொருந்தும் இயல்புடைய சூரியக் கணையை விரைவாகச் செல்ல விட, வீரவாகுதேவரும் அங்ஙனமே சூரியக்கணையை விடுத்து அதை விலக்கினார். பின்பு வலிய தோளையுடைய அவர், பாம்பின் நஞ்சு தோய்ந்த மிகவும் கூர்மையான நூறு அம்புகள் அக்கினிமுகனின் மார்பில் பாயும்படி செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தார்.

6281. அறத்தின் தன்மையை நிலை நாட்டிடும் தகுதியுடையவரான வீரவாகுதேவர் விடுகின்ற அம்புகள் மார்பிலே பாயவும், அந்த அக்கினிமுகன், தேவர் அமிர் தத்தை உண்பதற்காக ஒன்று கூடிப் பாற்கடலைக் கடைந்த போது, அப்பாற் கடலில் கவிழ்ந்த பெரிய மந்தரமலையான மத்தினைப் போல், தன் நிலை தளர்ந்து பெரிய தேரின்மீது விழுந்தான்.

6282 விழுகின்றதொ ரெரிமாமுகன் வியன்மார்பெனும்
வரைநின்று
இழிகின்றன நதியாமென எருவைப்புனல் உயிரும்
ஒழிகின்றது வருகின்றது லாவுற்றது தேற்றம்
அழிகின்றது வருமந்தகன் அச்சுற்றான் அணுக.

6283 விளிந்தானென மயங்குற்றவன் வெஞ்சூர் உரும்
ஏற்றால்
நெளிந்தாடர வசைந்தாலென நெடுந்தேர்மிசைப்
பெயராத்
தெளிந்தாயிடை இரங்கிப்பொரு திறல்வன்மைய
திலனாய்
எளிந்தான்எளிந் திடுகின்றவன் இத்தன்மைசிந்
தித்தான்.

6284 மொழிபட்டிடு திறல்மாற்றலர் முனைவெஞ்செருத்
தனில்யான்
அழிபட்டிடின் வருவாயென அந்நாட்சிறு காலைப்
பழிபட்டிடும் வெறியாட்டினைப் பயின்றேபலி
பூட்டி.
வழிபட்டதன் நகர்க்காளியை மனத்தின்மிசை
நினைத்தான்.

6282. விழும் அக்கினிமுகனின் பெரிய மார்பு என்ற மலையினின்று நதிபோல இரத்தநீர் பெருகி இழிந்து ஓடியது. அவனது உயிரும் போவதும் வருவதுமாக இருந்தது. உள்ளத்து உணர்ச்சி அழிந்தது. இவன் உயிரைக் கவர வந்த எமனும் அஞ்சி அருகில் செல்லாது நின்றனன்.

6283. இறந்தவனைப் போல மயக்கம் கொண்ட கொடிய அக்கினிமுகன், இடியேறுண்ட நெளிந்து ஆடும் பாம்பைப் போலப் பெரிய தேரின்மீது அசைந்தான். பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து அங்குச் சற்று வருந்திப் போர் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாதவனாய்த் தாழ்வடைந்தான். அங்ஙனம் தாழ்வுற்ற அவன் பின் வருமாறு எண்ணலானான்.

6284. "வெற்றியையுடைய பகைவருடன் எதிர்த்து நின்று செய்யும் கொடிய போரில் நான் தோற்றால் எனக்குப் படைத்துணையாக வருதல் வேண்டும்!" என்று முன் நானிலி சிறிது காலம் பழி பொருந்திய வெறியாட்டுச் செய்து பலி தந்து வழிபாடு செய்த தன் நகரத்தில் உள்ள காளியை நினைக்கலானான்.

(கதைக் குறிப்பு : அக்கினிமுகன் சிறுவனாக இருந்த போது தன் நகரத்தில் உள்ள காளியை அழிவுடைய ஆடு, பன்றி முதலியவற்றைப் பலியிட்டு வணங்கினான். அவள் அவனுக்கு முன் எழுந்தருளி என்ன வேண்டும் என்றாள். அதற்கு அவன் நான் என்று போரில் இளைத்தவனாக எண்ணுவேனோ அப்போது உன்னை நினைப்பேன். நீ அப்போது வந்து படைத்துணையாகி அருள் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டான். அந்தக் காளியை இப்போது உள்ளத்தில் எண்ணினான்.)

வேறு

- 6285 விஞ்சந் தொல்விறல் மேவு சூர்தரு
மைஞ்சன் தன்னை மனத்தில் உன்னலும்
நஞ்சந் துண்ணென நண்ணு காளிதன்
நெஞ்சந் தன்னில் நினைத்தல் மேயினாள்.
- 6286 குலம் கொண்ட லமர்ந்து தோன்றுவாள்.
குலங் கொண்ட லமந்த தோளினைள்
கோலம் பெற்ற குலிங்க வேணியாள்
கோலம் பெற்ற குறுங்கொ லைக்கணாள்.
- 6287 போதம் கொன்று பொறாமை மிக்குளாள்
போதங் கொன்று பொலஞ்செய் தாளினாள்
ஏதந் தீர்ந்திடும் எண்ண லார்சிரம்
ஏதந் தீர்ந்திடும் ஏம வாளினாள்.
- 6288 சங்கா ரத்தணி தாங்கு கொங்கையாள்
சங்கா ரத்தணி தந்த செங்கையாள்
உங்கா ரத்தின் உரத்த வாதையாள்
உங்கா ரத்தின் உரப்பும் ஓதையாள்.
- 6289 ஞாலத் தேவரும் நாகர் வேந்தரும்
ஞாலத் தேவரும் ஏத்த நண்ணுவாள்
காலத் தியர்க ளிற்றின் மேலையோர்
காலத் தியர் கலங்கு காட்சியாள்.
- 6290 அஞ்சத் தானடி யான லானவர்
அஞ்சத் தானடி பேர்த்து லாவுவாள்
நஞ்சத் தானவர் நைய வெம்மைசெய்
நஞ்சத் தானவர் சுற்றம் நல்குவாள்.

6285. மிக்க வெற்றியுடைய சூரபன்மனின் மைந்தனான அக்கினிமுகன் தன்னை நினைத்ததும், நஞ்சும் அஞ்சமாறு வரும் இயல்புடைய காளி, அவன் மனத்தில் நினைத்தவுடன் வந்தாள்.

6286. கருக்கொண்ட மேகத்தைப் போலக் கரிய நிறம் கொண்டு காணப்படுபவள். அல்லாமலும் குலத்தைச் சுமந்து அலமரும் தோளுடையவள். நிறம் பொருந்திய இங்குலிகம் போன்ற சிவந்த சடையுடையவள். கடுமையுடையதும் குறுகியதும் கொலைத் தொழில் கொண்டதுமான கண்களை உடையவள்.

6287. ஞானவுணர்ச்சியை அழித்த பொறாமையை மிகுதியாக உடையவள். பூப்போன்ற அழகுடைய கால்களையுடையவள்; இன்பம் ஒழிந்த படைகளின் தலைகளையே பற்றி அறுக்கின்ற பொன்மயமான வாளையுடையவள்.

6288. சங்குகள் ஈன்ற முத்து அணிகளைப் பூண்ட முலைகளை யுடையவள். கொலையின் அழகைக் காட்டும் கைகளையுடையவள். அமுத்தமான ஆடையை யுடையவள். உங்காரத் தொனியுடன் உரப்புகின்ற ஓசையுடையவள்.

6289. மறையவர்களும் நாகர்களும் உலகில் உள்ள அனைவரும் வணங்கும் வண்ணம் வருபவள்; காலத்தீயர்களும், யானை வாகனத்தையுடைய ஐயனார் முதலியவர்களும் எமன் முதலான கொடியவரும் கலங்கத் தக்க தோற்றத்தை உடையவள்.

6290. அன்னப்பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் அஞ்சமாறு கால் எடுத்து வைத்து உலவுவாஇ; நம்முடைய சத்தாக உள்ள தேவர்கள் வருந்தத் துன்புறுத்துகின்ற நஞ்சாக உள்ள அந்த அசுரர்களின் சுற்றத்தவரைக் காப்பவள்.

104 □ கந்தபுராணம்

6291 அங்கத் தன்மை யளாய மர்ந்திடும்
அங்கத் தன்மை யளாய காளிமால்
சிங்கத் தேறிய செல்வன் மைந்தன்முன்
சிங்கத் தேறினள் செல்லல் மேயினாள்.

6292 வில்லுச் சூலம் வியன்ம முக்கதை
எல்லைப் பல்படை யாவை யும்கொளா
மல்லற் காளிகள் மாப்பெ ரும்படை
செல்வக் கூளி செறிந்து சூழ்தர.

6293 மூதக் கார்ப்பொடு விண்ணை முட்டுற
வேதக் கூளிகள் ஏறு கேதனம்
ஊதச் சங்கம் ஒழிந்த பல்லியம்
மேதக் கோசை மிகுத்து மேவவே.

வேறு

6294 விரைவொடு பறந்தலை மேவி வீழ்ந்தயர்
எரிமுக மதலையை யெய்தி நோக்கியான்
உரமிகும் ஒன்னலர் உயிரை உண்பன்றி
பரிவுறல் என்றனன் அமைத்த பாணியாள்.

6295 இவ்வகை அருளியே இளவல் பாற்படும்
தெய்வதப் பூதர்தம் சேனை மேற்செலாக்
கவ்வைகொள் செருத்தொழில் கருதி ஆர்த்தன,
ஐவகைப் பூதமும் அச்சங் கொள்ளவே.

6296 ஆர்த்திடும் எல்லையில் அளக்கர் சூழ்ந்தென
ஆர்த்திடும் எல்லையில் அடல்வெம் பூதரும்
வேர்த்தனர் அழுங்கினர் மேல்சென் நேற்றனர்
வேர்த்தனர் அழுங்கினர் விண்ணு ளோரெலாம்.

6291. அங்கு அவ்வாறு உள்ள இயல்புகளைக் கொண்ட காளி, பெரிய சிங்கத்தின் மேல் ஏறிய செல்வனான சூரபன்மனின் மகனான அக்கினி முகன் எதிரே சிங்கத்தின் மீது ஏறிச் செல்லலானாள்.

6292. வில்லையும் குலத்தையும் பெரிய மழுவாயுதத் தையும் தண்டினையும் அளவில்லாத மற்ற படைக் கவங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மிக்க காளிகளான படையினர் சூழ்ந்து வரவும், கூளிப் படைகள் நெருங்கிச் சூழ்ந்து வரவும்.

6293. மற்றவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்கின்ற கூளிகளால் ஏறப் பெற்ற கொடிகள் மிக்க ஆரவாரத்துடன் வாணை அளாவவும், சங்கங்களும் அன்றி யுள்ள பலவகை வாத்தியங்களும் ஒலிப்பதால் மிக்க ஓசை அதிகரித்துக் கொண்டு உடன் வரவும்,

6294. விரைவுடனே போர்க்களத்தை அடைந்து, தேரின் மீது விழுந்து தளர்ச்சி யடைந்துள்ள அக்கினி முகனையும் அடைந்து அவனைப் பார்த்து “நான் பகைவரின் உயிரை உண்பேன். நீ உள்ளம் வருந்தாதே!” என்று அமைக்கப் பெற்ற கையையுடையவள்.

6295. இவ்வாறு காளியானவள் அக்கினி முகனுக்கு அருள் செய்து, வீரவாகு தேவரிடம் உள்ள தெய்வத் தன்மையுடைய பூதப்படையின் மீது சென்று ஆரவாரமுடைய போர்ச் செயலைச் செய்ய நினைத்து, ஐந்து வகையான மண், விண், காற்று, நீர் என்ற பூதங்களும் அஞ்ச ஆரவாரம் செய்தாள்.

6296. அவ்வாறு ஆரவாரம் செய்யும் போது, வலிய கொடிய பூதர்களும் கடலானது வளைந்து கொண்டதைப் போல, உடல் வேர்த்து ஆரவாரித்துக் கொண்டு மேல் எழுந்து எதிர்த்தனர்! இதனைக் கண்டு தேவர்களும் அச்சத்தால் வேர்த்தனர்.

- 6297 காளிகள் குலம்வேல் சுணிச்சி கார்முகம்
வாளிகள் சிந்தினர் வரைநெடுத்தரு
நீளிகள் எழுக்கதை நேமி யின்னன
காளிகள் வீசினர் குறுகிப் போர்செய்தார்.
- 6298 அத்திறன் நோக்கியே ஆடல் பூதர்கள்
எத்திறத் தவரையும் ஈறு செய்கெனாக்
கைத்தலத் திருந்ததோர் கழுமுள் வீசினாள்
பத்திரை தன்னருள் படைத்த காளியே.
- 6299 வீசிய முத்தலை வெய்ய வேல்படை
காய்சின எரிபுகை கான்று காளிகள்
மாசகல் உருப்பல வகுத்துப் பாரிடர்
பாசன மருளுறப் படர்தல் உற்றதே.
- 6300 சண்டிகை விடுபடை தனது வன்மையைக்
கண்டனன் இளையவன் கணங்கள் ஆருயிர்
உண்டிடும் இஃதென உன்னி யேழிரு
புண்டரு சிலீமுகம் பொள்ளென்று ஏவினான்.
- 6301 தீக்கலும் வேலினான் செலுத்தும் ஆசுகம்
மேக்குறு முத்தலை வேலை நுண்டுகள்
ஆக்கிய தாக்கலும் அனைய தன்மையை
நோக்கினள் காளியென் றுரைக்கும் நோன்மை
யாள்
- 6302 துண்ணென யான்விடு குலம் தன்னையும்
அண்ணலம் பகழியால் அறுத்தென் னாற்றலை
எண்ணலன் நிற்பனால் இன்னும் அங்கவன்
உண்ணிகழ் உயிரினை உண்குவேன் என்றாள்.

6297. காளிகள் சூலம், வேல், மழு, வில் அம்புகள் ஆகியவற்றை எய்தனர். உடனே கூளிகள் மலைகளையும் பெரிய மரங்களையும் நீளமான தண்டு முதலியவற்றையும் எழுக்களையும் தண்டுகளையும் சக்கரம் முதலியவற்றையும் எய்து நெருங்கிப் போர் செய்தனர்.

6298. காளிகளும் கூளிகளும் இவ்வாறு போர் செய்வதைப் பார்த்து, 'வெற்றியுடைய பூதப்படையினர் எல்லாரையும் கொல்வேன்' என்று கையில் இருந்த சூலத்தைப் பத்திர காளியின் அருளைப் பெற்ற அசுரகாளி வீசினாள்.

6299. காளி வீசிய மூன்று தலைகளையுடைய கொடிய சூலமானது சுடுகின்ற தீப்புகையை வெளிப்படுத்திக் குற்றமற்ற பல காளிகளின் வடிவங்களைப் படைத்துக் கொண்டு பூதப் படைகள் அஞ்சி மயக்கம் கொள்ளச் சென்றன.

6300. வீரவாகு தேவர் காளியானவள் விடுத்த சூலப் படையினது வல்லமையைப் பார்த்தார். 'பூத கணங்களின் உயிர்களை இந்தச் சூலப் படைக்கலம் உண்டு விடும்' என்று எண்ணிப் பதினான்கு அம்புகளை விரைவாக விடுத்தார்.

6301. தீயினை வெளிப்படுத்தும் வேலினையுடைய வீரவாகு தேவர் எய்த அம்புகள் பதினான்கும் மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தை நுண்ணிய துகள்களாக ஆக்கி, அத் தன்மையைக் காளி என்று உரைக்கின்ற வன்மை வாய்ந்தவள் பார்த்தாள்.

6302. "விரைவாக நான் விட்ட சூலத்தையும் தன் பெருமையுடைய அம்புகளால் அழித்துப் பொடியாக்கி என் ஆற்றலையும் மதிக்காது இன்னும் நிற்கின்றான். அங்கு அவனது உயிரை நான் குடிப்பேன்!" என்று வீராவேசத்துடன் சொன்னாள்.

'108 □ கந்தபுராணம்

- 6303 என்றிடு காளாயோ ரிமைப்பின் முந்துற
நின்றிடு சேனையங் கடலை நீக்கியே
வென்றிடு வயப்புலி மிசைக்கொண் டார்த்திடாச்
சென்றனள் வீரன்முன் செப்பல் மேயினாள்.
- 6304 முன்னுற யான்விடு மூவி லைப்படை
தன்னைவெங் கணைகளால் தடுத்து நின்றனை
இன்னுமொர் சூலமுண்டு எறிவன் வீகுதி
அன்னது காத்திடல் அரிது காணென்றாள்.
- 6305 என்றலும் முறுவல்செய் திலங்கு சூலமாங்
கொன்றல ஆயிரம் ஒருங்கு வீசினும்
நின்றவை முழுவதும் நீறு செய்வனென்
வன்றிறல் தெரிந்திலை மாதுநீ யென்றான்.
- 6306 கொற்றமொய்ம் பினன்னிவை கூறக் கேட்டுளம்
செற்றம தாகியே தெழித்துச் சண்டிகை
மற்றுமொர் சூலவேல் வல்லை வீசினாள்
சுற்றிய பாரிடத் தொகுதி யுட்கவே.
- 6307 அருந்திறல் அமரர்கள் அதுகொல் ஆலமென்று
இரிந்தனர் பணியெனா இனனும் இந்தவும்
வருந்தினர் சூலமுன் வந்த தன்மையைத்
தெரிந்தனன் வீரமொய்ம் புடைய செம்மலே.

6303. என்று சொன்ன காளியானவள் ஓர் இமைப் போதில், முன்னால் எதிர்த்து நின்ற படைக் கடலைக் கடந்து வெல்லும்படியான வல்லமையுடைய சிங்கத்தின் மீது அமர்ந்து, ஆரவாரம் செய்த வண்ணம் சென்றாள். வீரவாகு தேவர் முன் நின்று சொல்லலானாள்.

6304. “நான் முன்பு எறிந்த மூன்று இலை போன்ற வடிவு கொண்ட சூலத்தைக் கொடிய கணையால் தடுத்து நிறுத்தினாய். என்னிடம் இன்னும் ஒரு சூலமானது இருக்கின்றது! அதனை எறிவேன். நீ இறப்பாய்! அது உன்னைத் தாக்காமல் காத்துக் கொள்வது அரிதாகும்!” என்றாள்.

6305. என்று அக்காளியானவள் சொல்லவும், வீரவாகு தேவர் சிரித்து, “விளங்கும் சூலம் ஒன்றன்று. ஆயிரம் வீசினாலும் எதிர் கொண்டு நின்று அவை முழுவதையும் பொடியாக்கி விடுவேன்! நீ பெண் ஆனதால் என் வலிய ஆற்றலை நீ உணரவில்லை!” என்று உரைத்தார்.

6306. வெற்றியுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் இவற்றைச் சொல்லவும், அவற்றைக் கேட்டு உள்ளத்தில் சினம் மூளப்பெற்று, அதட்டி, காளி, மேலும் ஒரு சூலத்தை, எடுத்துச் சுற்றிலும் இருந்த பூதகணங்கள் அஞ்ச விரைந்து வீசினாள்.

6307. அரிய ஆற்றலையுடைய தேவரீகள் அந்தச் சூலம் ‘ஆலகால விடமோ!’ என்று அஞ்சி ஓடினர். ‘பாம்போ!’ என்று சூரிய சந்திரர் வருத்தம் அடைந்தனர். வீரம் வாய்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் சூலமானது எதிரே வரும் தன்மையைப் பார்த்தார்.

'T10 □ கந்தபுராணம்

- 6308 எட்டுடன் இரண்டுநா 'றெனும்தொ கைப்படு
நெட்டிரும் பகழிகள் நிகரத் தூண்டியே
அட்டனன் துணிபட அரியின் மேலவள்
தொட்டிட வருவதோர் சூலந் தன்னையே.
- 6309 எறித்தரு சூலம திற்று வீழ்தலும்
செறுத்தனள் இங்கிவன் சிரத்தை வாளினால்
அறுத்துதி ரப்புனல் சுவைத்திட் டாவியைப்
பறித்திடு வேனெனப் பகர்ந்திட் டாளரோ.
- 6310 நாலிரு தோளுடை நங்கை தோன்றல்முன்
வாலுளை மடங்கலின் இருத்தல் மாண்பொரீஇப்
பாலுறு திரைக்கடல் பரப்பை விட்டகல்
ஆலம தாமென ஆர்த்திட் டேகினாள்.
- 6311 ஆர்த்திடு சண்டிகை அங்கை தன்னிலோர்
கூர்த்திடும் வாட்படை கொண்டு கொம்மெனத்
தீர்த்தனுக் கினியதோர் செம்மல் நிற்புறும்
தார்த்தடந் தேர்மிசைத் தனிவந் தெய்தினாள்.
- 6312 நோக்கினன் மொய்ம்பினான் நோன்மை
பூண்டுளான்
தாக்கணங் காம்னுவள் தன்னது ஆலியை
நீக்குதல் செய்வது நீர்மைத் தன்றெனாத்
தூக்கினன் அவள்வலி தொலைக்க உன்னுவான்.
- 6313 இடித்தென உரப்பினன் எண்கை தன்னையும்
ஒடித்தன னாமென ஒருகை யாலுறப்
பிடித்தனன் மற்றொரு பெருங்கை யாலுரத்து
அடித்தனன் காளிவீழ்ந் தவச மாயினாள்.

6308. வீரவாகு தேவர் சிங்கத்தின் மீது இருக்கின்ற காளியால் விடப்பட்ட குலத்தை, ஆயிரம் எண் தொகையுடைய நீண்ட அம்புகளைச்செல்லத் தூண்டி, துண்டுகளாகுமாறு அழித்தார்.

6309. தான் எறிந்த குலம் பொடியாகி விழவும், காளியானவள், சினந்து, “இப்போது இவனது தலையை வாளினால் அறுத்து, இரத்த நீரைக் குடித்து, உயிரைப் பறிப்பேன்!” என்று சொன்னாள்.

6310. எட்டுத் தோள்களையுடைய நங்கையான அந்தக் காளிதேவி வெண்மையான பிடர்மயிரைக் கொண்ட சிங்கத்தின் மீது அமர்ந்திருத்தலை விடுத்து, பாலையுடைய அலைகள் கொண்ட கடல் பரப்பை விடுத்து நீங்குகின்ற நஞ்சு என்னுமாறு, ஆரவாரம் செய்து கொண்டு வீரவாகு தேவர் முன்பு சென்றாள்.

6311. ஆரவாரம் செய்கின்ற அந்தக் காளியானவள் தன் கையிலே ஒரு கூரிய வாட்படைக் கலத்தை எடுத்துக் கொண்டு, விரைந்து முருகப்பெருமானுக்கு இனியவரான ஒப்பற்ற செம்மலான வீரவாகு தேவர் இருக்கும் பெரிய தேரின் மீது தனியாக வந்து ஏறினாள்.

6312. வலிய வீரவாகு தேவர் அவள் தன் தேர் மீது வந்ததைப்பார்த்தார். பார்த்து, “இவள் பெண். பெண்ணான இவளது உயிரைப் பறித்து விடுவது தகுதியுடையதாகாது!” என்று சிந்தித்து அவளது வலிமையை எவ்வாறு அழிப்பது என்று எண்ணலானார்.

6313. இடியானது இடித்தாற்போல் அதட்டி வீரவாகு தேவர் அவளது எட்டுக் கைகளையும் ஒடித்தது போல ஒரு கையால் பிடித்தார். மற்றொரு பெருங்கையால் அக்காளியின் மார்பில் தாக்கினார். அப்போது அக்காளி விழுந்து மயக்கம் அடைந்தாள்.

112 □ கந்தபுராணம்

- 6314 கரங்கொடு சேவகன் கல்லென்று எற்றலும்
உரங்கிழி வற்றனள் உமிழ்ந்த சோரிநீர்
தரங்கம தெறிகடல் தன்னைப் போன்றுலாய்
இரங்கிய தவள்துயர் யாவர் கூறுவார்.
- 6315 எண்கையும் ஒருகையால் ஏந்தல் பற்றியோர்
ஒண்கையின் நீலிதன் உரத்தில் எற்றலும்
மண்கிழி வற்றன வரைகள் கீண்டன
விண்கிளர் அண்டபித் திகையும் விண்டதே.
- 6316 திரைபெறு கடலெனக் கான்ற செம்புனல்
வரைபெறு தனதுமெய் மறைத்த லால்துயர்க்
கரைபெறல் இல்லவள் காளி என்றுமுன்
உரைபெறு பெயரையும் ஒழிவுற் றாளரோ.
- 6317 இவ்வகை அவசமாய் இம்பர் வீழ்ந்தபின்
ஐவகை யுணர்ச்சியும் அனாதி யானவுஞ்
செவ்விது தொன்மைபோற் சேரச் சூர்மகள்
வெவ்வலி இழந்துகண் விழித்து விம்மினாள்.
- 6318 ஆண்மையின் மேலவன் அகலத்து எற்றிட
ஏண்மையும் வீரமும் இழந்து வீழ்ந்தது
நீண்மய லானது நினைந்து நெஞ்சிடை
நான்மனி வற்றனள் நடுங்கும் ஆவியாள்.
- 6319 அந்தமில் அறுமுகத்து அமலன் ஏவலால்
வந்தவ னொடுபொரின் வாகை எய்துமோ
புந்தியி லாதிவட் புக்க னன்னனாச்
சிந்தைசெய் தெழுந்தனள் வன்மை தீர்ந்துளாள்.

6314. வீரரான வீரவாகுதேவர் கையால் காளி தேவியின் மார்பில் தாக்கவும், அவள் மார்பு பிளக்கப் பெற்றாள். அங்கிருந்து வெளிப்பட்ட இரத்த நீரானது அலைகளையுடைய கடல் போல் பரந்து இறங்கியது. அவள் அப்போது அடைந்த துன்பத்தை எவர் கூற வல்லவர்?

6315. வீரவாகுதேவர் காளியின் எட்டுக் கைகளையும் தம் ஒரு ஒளியுடைய கையால் பிடித்துக் கொண்டு அவளது மார்பில் அடிக்கவும், அந்த ஓசையால் உலகமானதுபிளந்தது; மலைகள் பிளந்தன; வாளை அளாவி உயர்ந்துள்ள அண்டச் சுவர்களும் பிளவுபட்டன.

6316. அலைகளைப் பெற்றுள்ள கடல் போல வெளிப் பட்ட செந்நிற இரத்தநீர் மலை போன்ற தன் உடலை மறைத்தலால் அளவற்ற துன்பத்தை உடைய அவள் 'காளி' (கரிய நிறத்தை உடையவள்) என்று முன் சொல்லப்படுகின்ற பெயரும் நீங்கப் பெற்றாள் (செந்நிறம் உடையவள் ஆனாள்) (காளி—கரியவள்)

6317. இவ்வாறு காளியானவள் மூர்ச்சையாகி விழுந்த பின்பு, பழைமையான ஐம்புல உணர்ச்சிகளும் தோன்றவும், அவள் தன் கொடிய தன்மையைக் கைவிட்டுக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து விம்மிதம் அடைந்தாள்.

6318. ஆடவரில் சிறந்த வீரவாகுவின் மார்பில் அடிக்கப் போகும் வீரமும் இல்லாது, கீழே மயங்கி விழுந்ததும், மிக்க மயக்கம் கொண்டதும் ஆகியவற்றை எண்ணி நடுங்கும் உயிரை உடைய அந்தக் காளி மிக்க நாணம் அடைந்தாள்.

6319. "அழிவில்லாத ஆறுமுகப்பெருமானின் ஆணையில் வந்த வீரவாகுவுடன் போர் செய்தால் வெற்றி உண்டாகுமா? நான் அறிவு இல்லாமல் இங்கு வந்து விட்டேன்!" என்று எண்ணி, வீரவாகுவின் அடியினால் வன்மையிழந்து விழுந்து கிடந்த காளியானவள் எழுந்தாள்.

- 6320 இகழ்ந்தவர் உரத்தினை யிகழ்ந்து கூர்நகத்
தகழ்ந்துயி ருண்டிடும் அணங்கு தேர்மிசைத்
திகழ்ந்தனன் நின்றிடு திறலி னான்றனைப்
புகழ்ந்தனள் இனையன புகல்வ தாயினாள்.
- 6321 கன்றிய கற்புடைக் கனலி மாமுகன்
இன்றெனை யருச்சனை இயற்றி ஏத்தியே
ஒன்றல வுயிர்ப்பலி யுதவி வேண்டினான்
நன்றிய தயர்த்திலன் நானிங் கெய்தினேன்.
- 6322 உன்னுடை வன்மையும் உனது வீரமும்
சின்னமும் உணர்ந்திலன் செருவின் முந்துறீஇ
நின்னுடன் இகலியிந் நிலைமை யாயின
இன்னினி ஏகுவன் இருந்த தொல்லிடை.
- 6323 கறுத்தினி வல்லையில் கனன்மு கத்தனை
ஒறுத்துயிர் யுண்குதி ஒழிந்து ளாரையும்
அறுத்தனை நிற்குதி அலரி தன்னைமுன்
செறுத்தவன் தன்னையும் அடுதி செம்மல்நீ.
- 6324 அடையலர் தம்மைவென் றாறு மாமுகம்
உடையவன் கருணைபெற் றுவகை மேவுதி
நெடிதுபல் ஊழியும் நீடி வாழ்தியால்
கடைமுறை இவையெலாங் காண்டி நீயென்றாள்.
- 6325 இத்திறம் யோகினி இசைந்து வெஞ்சமர்
வித்தகன் விடைகொடு மீண்டு கோளரிச்
சித்திர வெருத்தமேல் சேர்ந்து தொல்படை
மொய்த்திடப் போயினள் முந்து வந்துழி.

6320. தன்னை வன்மையற்றவள் என்று இகழ்ந்த வரின் மார்பை தகர்த்துக் கூரிய நகத்தால் பிளந்து உயிரை உண்ணும் அந்தக் காளியானவள், தேர்மீது ஒளியுடன் விளங்கும் வீரவாகு தேவரை இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறினாள்.

6321. “சாமான்ய பயிற்சியுடைய அக்கினிமுகன் இன்று என்னை வழிபட்டுப் பல உயிர்களைப் பனி தந்து வேண்டிக் கொண்டான். அதனால் அவன் செய்த நன்றி மறவாத நான் இங்கு வந்தேன்.

6322. “உன்னுடைய வலமையும் உன் வீரமும் உன் அடையாளமான அணிகளையும் நான் அறியேன். அதனால் போரில் எதிர்த்து இவ்வாறு ஆயினேன். இனி நான் என் பழைய இடத்துக்குச் செல்வேன்.

6323. “இனி நீ சினம் கொண்டு அக்கினிமுகனைத் தண்டித்து அவனது உயிரை உண்பாயாக! அவனுடன் வந்துள்ள மற்ற அசுரர்களையும் அழிப்பாயாக! முன் காலத்தில் கதிர்வரைப் பகைத்த பானுகோபனையும் கொல்வாயாக!

6324. “நீ பகைவரை வென்று ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமானின் அருளை அடைந்து மகிழ்வாயாக! நீண்ட பல ஓழிகாலம் வாழ்வாயாக! நான் கூறிய எல்லாவற்றையும் பின்னால் காண்பாயாக!” எனக் கூறினாள்.

6325. இவ்வாறு காளியானவள் சொல்லி, கொடிய போரில் வல்ல வீரவாகு தேவரின் விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, சிங்கத்தின் அழகிய கழுத்தில் அமர்ந்து, பழைய காளிப்படைகள் சூழ்ந்து வர, தான் முன்னம் எங்கிருந்து வந்தாளோ அங்குச் சென்றாள்.

வேறு

- 6326 சண்டிகை போந்த காலைத் தழல்முகன் அனைய
வெல்லாம்
கண்டனன் வெகுண்டு நன்றிக் கள்வன தாற்றல்
என்னாத்
திண்டிறல் ஆற்றல் சான்று சேண்கிடந் துருமுக்
கான்று
கொண்டல தெழுந்தா லென்னக் கொம்மென
எழுந்து சொல்வான்.
- 6327 கொன்றுயிர் பலவும் நுங்கிக் குருதியும் வடியும்
மாந்தி
ஒன்றுதன் னகடுதூரா துலப்புறாப் பசினோய் மிக்ஞ்ச்
சென்றிடு காளி யாலோ தெவ்வர்தம் செருவை
யான்முன்
வென்றனன் சூரன் சேய்க்குத் துணைகளும்
வேண்டு மோதான்.
- 6328 சூலமுந் தண்டும் வாளும் சுடர்மழுப் படையும்
சீற்றக்
கோலமுங் கொண்டு பாங்கிற் கூளிகள் சூழ வைகும்
நீலிதன் வன்மை காண்பான் நினைந்திவண்
விளித்த தன்றி
வேலவன் படையை அன்னாள் வெல்லுமென்
றுளங்கொண்டேனோ.
- 6329 வாவியுங் குளனும் பொய்தீர் நதிகளும் மற்று
மெல்லாம்
தூவுநுண் பனியா லன்றே துளம்புவ அஃதே
போலத்
தேவரை ஏவல் கொண்ட சிறப்புடைத் தமிழேன்
இங்ஙன
மேவிய காளி யாலோ எய்துவன் வீரத் தன்மை.

6326. காளிதேவி சென்ற பின்பு, அக்கினிமுகன் அங்கு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் பார்த்துச் சினந்து 'இக் கள்வனது ஆற்றல் நன்றாக உள்ளது!' என்று எண்ணித் திண்ணிய ஆற்றலையுடைய ஆற்றலால் மிகுந்து தொலைவில் இருந்து இடியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு மேகமானது எழுந்ததுபோல விரைந்து எழுந்து வந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

6327. "பலவகையான உயிர்களைக் கொன்று இரத்தத்தையும் கள்ளையும் அருந்திப் பொருந்திய தன் வயிறு நிரம்பாது மேலும் பசியானது அதிகரிக்கப் பெற்று விளங்கும் இயல்பு கொண்ட காளியினாலோ இதற்கு முன் பகைவரின் போரை நான் வென்றேன்? குரபன்மனின் மைந்தர்க்குப் பகைவரை வெல்லத் துணையும் வேண்டுமோ?

(வடி-கள்)

6328. "குலம், தண்டு, வாள், ஒளிரும் மழு என்பவையும் சினம் பொருந்திய வடிவமும் தாங்கிப் பக்கத்தில் கூளிகள் என்ற பேய்க்கூட்டங்கள் குழ இருக்கும் நீலி (காளி) என்பவளின் வல்லமையைக் காண்பதன் பொருட்டாக அவளை இங்கு அழைத்ததே அல்லாது இப்போது இங்கு வந்துள்ள முருகனின் படையை வெல்வாள் என்று மனத்தில் நினைத்தேனா?

6329. "வாவியும் குளமும் பொய்க்காத நீரையுடைய ஆறுகளும் மற்றுமுள்ள நீர்நிலைகளும் காலையில் பெய்யும் சிறு பனியாலா நிறைகின்றன? அவ்வாறு நிறைவது-உண்மையானால் தேவர்களைப் பணி செய்யும்படி ஏவல் கொண்ட சிறப்புக் கொண்ட ஒப்பற்ற நான் இங்கு வந்த காளியாலா வெற்றி பெறுவேன்! அதுவும் இல்லை! இதுவும் இல்லை!

118 □ கந்தபுராணம்

- 6330 இன்னினிக் கணம தொன்றின் இளவலா ருயிரை
வெளவி
முன்னுற அகன்ற ஒற்றன் முரண்வலி அதனைச்
சிந்தி
அன்னவன் ஆவி கூற்றுக் கடிசிலா அளிப்பன்
அல்லான
மன்னன்முன் போவ தில்லை வஞ்சினம் இஃதே
என்றான்
- 6331 கனல்முகன் இளைய மாற்றம் கழறியே அவுணத்
தொல்பேர்
அனிகம்வந் தயலின் ஈண்ட ஆழியந் தேரிற் சென்று
வனைதரு சிலையொன் றேந்தி வன்மையால்
வாங்கி நூறு
முனையிரும் பகழி வீர மொய்ப்பன்மேல் தூண்டி
ஆர்த்தான்.
- 6332 கொடுந்தொழி லாளன் செய்கை குரைகழல்
வீரன் காணா
முடிந்திட வந்தாய் போலும் முயற்சியீ தழகி
தென்னா
நெடுந்தனிச் சிலைகால் ஊன்றி னெரேலென
வளைத்துத் தானும்
அடுத்திறல் கணைநா றோச்சி அறுத்தனன்
அவுணன் வாளி.

வேறு

- 6333 அறுத்தபொழு தத்தில்அவு ணர்க்கரசன் மைந்தன்
மறத்தினொடு நூறுசரம் வாலியன் பூட்டிச்
சிறப்புடைய செம்மலுறு தேரினை அழித்துக்
குறித்தவிறல் கொண்டுசமர் வால்வளை குறித்
தான்.

6330. “இனி நான் ஓர் இமைப்போதில் என் தம்பி வச்சிரவாகுவின் உயிரைப் பறித்து முன்னால் இந்நகரத்தினின்றும் நீங்கிச் சென்ற தூதனான வீரவாகுவின் மிக்க வலிமையை அழித்து, அவனது உயிரை எமனுக்கு உணவாகத் தருவேன். இதைச் செய்யாது என் தந்தையான மன்னன் முன்னம் செல்லேன். இது நான் சொல்லும் வஞ்சினமாகும்!” என்று சொன்னான்.

6331. அக்கினி முகன் இத்தகைய சொல்லைச் சொல்லிப் பின்பு பெரிய அகரப்படை பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர, சக்கரங்களையுடைய தேரில் ஏறிப் போய், அழகிய வில்லை எடுத்து வன்மையுடன் வளைத்துக் கூரிய பெரிய நூறு அம்புகள் வைத்து வீரம் உடைய தோள்களைக் கொண்ட வீரவாகுவின் மீது செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

6332. கொடிய செயலைக் கொண்ட அக்கினிமுகனது செயலை ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த வீரவாகு தேவர்பார்த்து, “நீ இறப்பதற்காக இப்போது வந்துள்ளாய் போலும்! உன் முயற்சி அழகாக உள்ளது!” என்று சொல்லி நீண்ட ஒப்பற்ற வில்லின் நுனியை ஊன்றி விரைவாக வளைத்துத் தாமும் கொல்லும் ஆற்றல் கொண்ட நூறு அம்புகளால் அக்கினிமுகன் விடுத்த அம்புகளைத் தடுத்தார்.

6333. வீரவாகு தேவர் நூறு அம்புகளை எய்து, தான் விடுத்த அம்புகளை அழித்தவுடனே, அகரனின் மன்னனான சூரபன்மனின் மகன் வீரத்துடனே சிறந்த நூறு அம்புகளைத் தொடுத்துச் சிறப்புடனே விளங்கும் வீரவாகு தேவரின் தேரை அழித்து, தான் எண்ணிய எண்ணத்திற்குப் பழுதில்லாது வெற்றி அடைந்ததால் ஊதுகின்ற சங்கை ஊதினான்.

- 6334 தேரழித லும்வெகுளி செய்திளவல் ஈரேழ்
கூரிய நெடும்பகழி கொம்மென விடுத்தே
ஆரழல் முகத்தவுணன் அங்கையிடை கொண்ட
முரிவரி வெஞ்சிலை முரித்தமர் விளைத்தான்.
- 6335 வில்லது முரிந்திட லும் வேறோர்சிலை வாங்கிச்
கல்லென எயிற்றணி கறித்திவனை இன்னே
கொல்வென்னும் வெய்யமொழி கூறிமண நாளும்
அல்மெல ரோன்படையை அண்ணல்மிசை உய்த்
தான்..
- 6336 அத்தகைமை நோக்கினன் அயன்படையை யானும்
உய்த்திடின எனக்குவரும் ஊதியம்என் என்னாச்
சித்தமுறு பூசனை செலுத்திவிறல் வீர
பத்திர நெடும்படையொர் பாணிகொடு விட்டான்.
- 6337 வாரிதி வளாகமரை மாத்திரையின் உண்ணும்
வீரனெடு வெம்படை விரைந்துபடர் காலை
நாரணன் மகன்படை நடுங்கிநனி தாழா
யாருநகை செய்திட இரிந்துளதை யன்றே.
- 6338 அன்னமிசை யோன்படை அழிந்திடலும் வீரன்
தன்னது நெடும்படை தடுப்பில்வகை ஏகி
வன்னிமுகன் ஆவிகொடு மாமுடிகள் தள்ளி
மின்னுவென வீரனிடை மீண்டுபடர்ந் தன்றே..

6334. தான் ஏறியிருந்த தேரானது அழிந்தவுடனே, சினம் கொண்டு வீரவாகு தேவரும் பதினான்கு அம்புகளை விரைவாக விடுத்து, அரிய தீ முகத்தினனது கையில் வைத்திருந்த வன்மையான கட்டப்பட்ட கொடிய வில்லை முறித்துப் போர் செய்தார்.

6335. தான் கையிலே வைத்திருந்த வில்லானது முறிந்து விடவும் அக்கினிமுகன் வேறொரு வில்லை எடுத்து வளைத்துப் பல வரிசையை 'கல்' என்ற ஒசை எழக் கடித்து, 'இவனை இப்போதே! கொன்று விடுவேன்!' என்ற கொடுஞ் சொல்லைக் கூறி, மணம் கமழும் உள் இதழை யுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் கணையை வீரவாகு தேவரின் மீது எய்தான்.

6336. அவன் நான்முகன் கணை எய்வதை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார். அவனைப் போலவே நானும் நான்முகன் கணையை எய்வதால் பயன் என்ன? என்று எண்ணி, பின் உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்து பெரிய ஆற்றலையுடைய வீரபத்திரக் கணையை ஒரு கையில் எடுத்து அக்கினிமுகன் மீது விடுத்தார்.

6337 கடலால் குழப்பட்ட உலகம் முழுவதையும் அரை மாத்திரைப் பொழுதில் உண்கின்ற ஆற்றலையுடைய வீரவாகுவின் நெடிய வீரபத்திரக் கணை விரைவாகச் செல்லும் போது, அதனது வருகையைக் கண்ட திருமாவின் மகனான நான்முகக் கணை, நடுக்கம் கொண்டு, மிகவும் தாழ்ந்து, பார்த்தவர் அனைவரும் நகைக்குமாறு, விலகிச் சென்றது.

6338. அன்னப் பறவையை ஊர்தியாகக் கொண்ட நான்முகக் கணை விலகிச் செல்லவும், வீரவாகு தேவர் விடுத்த வீரபத்திரக் கணை விரைவாகச் சென்று அக்கினி முகனின் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு அவனுடைய சிறந்த முடிகளைத் தள்ளி மின்னல் போல வீரவாகு தேவரிடம் திரும்பி வந்து சேர்ந்தது.

வேறு

- 6339 வெய்யஅக் கனல்முகன் விளிந்து வீழ்ந்தனன்
ஒய்யென அச்செயல் உம்பர் நோக்குறா
ஐயனை வாழ்த்திநின் றலரின் மாரிதூய்
மெய்அணி துகிலெலாம் வீசி யாடினார்.
- 6340 புறத்தரு கலிங்கமும் பூணும் நாணமும்
துறந்தனர் உவகையால் சொல்லும் ஆடலர்
சிறந்துடன் ஆர்த்தனர் தேவர் அற்றைநாள்
பிறந்திடு மைந்தர்தம் பெற்றி எய்தினார்.
- 6341 எரிமுகன் அவ்விடை யிறப்ப ஆங்கவன்
பெரும்படை வீரர்கள் புலம்பி யாமெலாம்
ஒருசிறு தூதனுக் குடைது மோவெனாச்
செருவினைக் குறித்தனர் உலப்பில் தீமையோர்.
- 6342 முற்படும் தலைவர்கள் மூவெண் ணாயிரர்
பொற்புடை இளையவன் புடையிற் சுற்றிடாக்
கப்பணந் திகிரிகோல் கணிச்சி வேல்கதை
சொற்படு படையெலாஞ் சொரிந்து போர்செய்
தார்.
- 6343 செய்தது நோக்கியே செயிர்த்துச் சேவகன்
கைதனில் இருந்ததோர் கார்மு கம்வளைஇ
நொய்தினில ஆயிர நூறு கோடிகோல்
எய்தனன் தெழித்தனன் அவுணர் ஏங்கவே.

6339. கொடிய அந்த அக்கினி முகன் இறந்து விழுந்தான். தேவர் அச்செயலை விரைவாகக் கண்டு வீரவாகு தேவரை வாழ்த்தி நின்று மலர் மழை பொழிந்து தம் உடலில் உள்ள ஆடையையும் வீசி ஆரவாரம் செய்தனர்.

6340. இடையில் கட்டியிருந்த ஆடைகளையும் உடலில் அணிந்திருந்த அணிகளையும் நாணத்தையும் துறந்தவராகத் தேவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியால் ஒரு சொல்லும் சொல்லாதவராய் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அவர்கள் அப்போது அன்று பிறந்த சிறு பிள்ளைகளின் தன்மை உடையவராயும் ஆயினர்.

6341. அக்கினி முகன் அந்தப் போர்க்களத்தில் இறக்க, அப்போது அவனுடன் வந்த கெடாத தீமையுடைய பெரும்படை வீரர்கள், வருந்தி நாம் எல்லாம் ஒரு தூது வனுக்கு தோற்று ஒடுவோமோ? என்று போர் செய்யப் புறப்பட்டனர்.

6342. முதன்மையுடைய படைத் தலைவர்கள், இருபத்து நாலாயிரம் பேர் அழகு பொருந்திய வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் குழ்ந்து கொண்டு கைவல்களையும் சக்கரங்களையும் குந்தங்களையும் மழுக்களையும், வேல்களையும் தண்டுகளையும் மற்றும் சொல்லப்படும் சிறந்த ஆயுதங்களையும் வீசிப் போர் செய்தனர்.

6343. அவ்வாறு அவர்கள் போர் செய்ததைப் பார்த்து வீரவாகுதேவர் சினம் கொண்டு தன் கையிலே இருந்த ஒரு வில்லை வளைத்து நூறாயிரம் கோடி அம்புகளை அசுரர்கள்மீது ஏக்கம் அடையுமாறு விடுத்து ஆரவாரம் செய்தார்.

'124 □ கந்தபுராணம்

- 6344 இத்திறம் கணமதொன் றிடைய றாமலே
கைத்தனு உமிழ்ந்திடும் கணையின் மாமழை
உய்த்தனன் திரிந்தனன் உலகம் பேர்த்திடும்
மெய்த்திறல் மருத்தினும் விரைவின் மேவியே.
- 6345 எறிந்திடு படைகளும் எய்த கோல்களும்
முறிந்தன துணிந்தன மொய்ம்பு மார்பமும்
செறிந்திடு கரங்களும் சிரமும் தாள்களும்
தறிந்தன அவுணர்தந் தலைவர் வீடினார்.
- 6346 வேழமும் புரவியும் துணிந்து வீழ்ந்தன
வாழியம் தேர்நிரை அனைத்தும் இற்றன
குமுறும் அவுணரும் தொலைந்து போயினார்
பாழியம் தோளினான் பகழித் தன்மையால்.
- 6347 பாறொழுக்கு உற்றன ககனம் பார்மிசை
வீறொழுக் குற்றதொல் படைகள் வீந்திடச்
சேறொழுக் குற்றன தசைகள் செம்புனல்
ஆறொழுக் குற்றதால் அமர்செய் ஆறெலாம்.
- 6348 பலவுடை நெடுந்தலைப் பதகர் தஞ்சலும்
நிலவுடை எயிற்றிடை நிவந்த தீக்கனல்
புலவுடை விழுநிணம் புழுக்கல் செய்ததால்
கலிகெழு கொடியொடு கணமுந் துயக்கவே.

6344. இவ்வாறாக, வீரவாகுதேவர், ஒரு கண நேரமும் தவறாது கைபில் உள்ள வில் வெளிப்படுத்துகின்ற அம்புகளான சிறந்த மழையைப் பெய்து கொண்டு மிக்க ஆற்றலையுடைய காற்றைவிட விரைவாகச் சுழன்று உலாவினார்.

6345. அசுரர்கள் வீசிய வேல் முதலிய ஆயுதங்களும் வீரவாகுதேவர் விடுத்த அம்புகளும் முறிந்தன. துணிந்தன. தோள்களும் மார்புகளும் நெருங்கிய கைகளும் தலைகளும் கால்களும் அழிந்து அசுரர் படைத் தலைவர்கள் இறந்து போயினர்.

6346. பெரிய அகன்ற தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அம்புகளால் யானைகளும் குதிரைகளும் வெட்டுண்டு விழுந்தன. சக்கரங்களையுடைய தேர் வரிசைகள் எல்லாம் சிதைந்தன. சுற்றி நின்று போர் செய்த அவுணரும் தொலைந்து போயினர்.

6347. அப் போர்க்களத்தின் இடம் எல்லாம் வானத் தில் பருந்துகள் வரிசையாக நிறைந்தன. பூமியில் இறுமாப்புக் கொண்ட பழைய படையினர் இறக்க அதனால் சேராயின. எங்கும் ஊன்கள் நிறைந்தன. இரத்தநீர் ஆறாகப் பெருகி ஓடியது.

6348. பெரிய பல தலைகளையுடைய பாதகரான அசுரர்கள் இறக்கவும், நிலவைப் போன்ற தந்தங்களினின்று உண்டாகும் தீ, புலால் நாற்றம் உடையதாக அப்போர்க் களத்தில் விழுந்து கிடந்த ஊன்களை, அங்கு ஆரவாரத் துடன் வந்து நெருங்கிய காக்கைகளும் பேய்களும் உண்ணும் படி வேகச் செய்தது.

126 □ கந்தபுராணம்

- 6349 மாமையில் செறித்தன வடிவின் மால்கரி
தாமயிர்ப் புறவடி தடக்கை வன்தலை
ஏமயிர்த் தோகையோ டிற்று நீங்குற
ஆமையிற் போவன குருதி ஆற்றினே.
- 6350 கார்கெழும் அவுணருட் கலந்த சோரியின்
தாரைகள் நீத்தமாய் எழுந்து தக்கவர்
பேருட லுள்கொடு பெயர்ந்த பின்னுற
வாரிதி வடவையுண் டுலவு மாண்பென.
- 6351 கரியினும் பரியினுங் கால்கொண் டோங்கிய
குருதியும் புனல்மழை குலாவும் வைகலின்
வரைதொறும் வரைதொறும் மாறு மாறெழா
அருவிகள் சென்றென அழுங்கிச் செல்லுமால்.
- 6352 மீனிகள் குருதிநீர் வெள்ள மாயதில்
வாளுறு வேல்களும் லாளும் மற்றவும்
கோளுறு மயிலையிற் குலவக் கண்டுதம்
கேளிரென் நெதிர்வன கெழும வேலைமீன்.
- 6353 அழல்பொரு செக்கர்வா னகத்தின் மாமதிக்
குழுவினர் சேர்ந்துறக் குலவும் கொள்கைபோல்
நிழல்பொதி கவிதைதந் நெடிய தாளற
ஒழுதிய குருதியின் ஒருங்கு செல்வவே.

6349. அழகுடையனவாக அங்குப் போர் செய்யக் கொணரப்பட்ட மதத்தையுடைய யானைகள், மயிர்களை யுடைய புற அடிகள், பெரிய துதிக்கைகள், வலிய தலைகள் மயிர் பொருந்திய வால்கள் என்ற இவற்றுடன் அனைத்து உறுப்புகளும் அறுபட்டு அகலப், பின்னர் இரத்த ஆற்றில் உறுப்புகளை உள் அடக்கிச் செல்லும் ஆமை போல விளங்கின.

6350. கரிய நிறம் கொண்ட அசுரர்களை உள்ளே கொண்டு வருகின்ற இரத்த ஒழுக்குகள், பெருகி வெள்ளமாகித் தோன்றி அந்த அசுரர்களின் உடல்களைத் தாங்கி உள்ளே கொண்டு, ஊழி முடிவில் தோன்றும் வடவைத் தீயை உண்டு உலவும் கன்மைபோல் சென்றன.

6351. யானைகளினின்றும் குதிரைகளினின்றும் கால் கொண்டு ஓடி வருகின்ற இரத்த வெள்ளமானது விளங்கும் மழையுடன் கூடிய நாளில் மலை தோறும் மலை தோறும் வெவ்வேறாகத் தோன்றி அருவிகள் சென்றாற் போலச் சென்றன.

6352. வீரர்களின் இரத்த வெள்ளத்தில் ஒளியுடைய வேல்களும் வாள்களும் மற்றவையும் தாம் இருக்கும் இடத்தில் பொருந்திய மீனைப் போல விளங்கப் பார்த்துக் கடலில் உள்ள மீன்கள் இந்த ஆயுதங்களைத் தம் இனமாக எண்ணி எதிரே செல்லும்.

6353. தீயின் நிறம் கொண்ட சிவந்த செக்கர் வானத்தில் பெரிய சந்திரக் கூட்டத்தினர் கூடிவிளங்கும் ஊன்மைபோல, நிழலைப் பொதிந்த குடைகள் தம் நீண்ட கால்கள் அற்று ஓடும் இரத்த வெள்ளத்தில் ஒன்றாகச் சென்றன.

- 6354 அலைகெழு குருதியா றமுங்குற்று ஏகலால்.
தலைகளும் உடல்களும் தசையும் வாரிடக்
கொலைபுரி மறவர்தங் குடரிற் பின்னியே
வலையெறிந் தீர்த்தனர் வயவெம் பூதரே.
- 6355 ஞானிகள் திரிவதோர் மருங்கு நாமவெங்
கூளிகள் திரிவதோர் மருங்கு கூளியாம்
மீளிகள் திரிவதோர் மருங்கு வென்றிடும்
காளிகள் திரிவதோர் மருங்கு கண்ணெலாம்.
- 6356 தேரிடை உலந்தவன் சிரத்தும் துஞ்சிய
சாரதி தலையினும் புரவி தம்மினுஞ்
சோரிகள் இழிவன தொலைந்த வையமும்
ஆருயிர் எய்தியாங் கதுபெற் றென்னவே.
- 6357 சிவவலி அவுணர்தம் திகிரி பூண்டிடு
துனைவரு கேசரி துஞ்சச் சோரிநீர்
கனைகட லிடைசெலக் கண்டு தேரைதம்
இனமென எதிர்தழீஇ இரங்கு கின்றவே.
- 6358 விரிந்தஇத் திறமியல் வெங்க ளத்திடை
இரிந்திடு தானவர் இறந்து நீங்கினார்
கருந்தலை அடுக்கலிற் கீழல்கள் தாக்குறத்
திரிந்தனர் அயர்ந்தனர் சிலவர் துஞ்சினார்.

6354. கொடிய தன்மையும் வெற்றியும் பொருந்திய பூதர்கள் அலைகளுடன் விளங்கும் குருதி ஆறுகள் ஆரவாரத்துடன் செல்வதால், அவற்றில் செல்லும் தலைகளையும் உடல்களையும் வாருவதற்குக் கொலைத் தொழிலில் மடிந்த வீரர்களின் குடல்களால் பின்னிச் செய்த வலைகளை வீசி இழுத்தனர்.

6355. அந்தப் போர்க்களத்தின் பல இடங்களிலும் ஒரு பக்கத்தில் நாய்கள் உலவும் இடம். மற்றொரு பக்கத்தில் பார்ப்பவர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்கத் தக்க கூளிகள் உலவும் இடம். கூளிகள் என்னும் பூதவீரர்கள் உலவுவது வேறொர் இடம். வேறொரு பக்கத்தில் வெல்லப்படுகின்ற காளிகள் திரியும் இடம்.

6356. அழிந்து போன தேரும் மீண்டும் உயிர் பெற்று அங்கு அந்த இரத்தத்தை அடைந்து நின்றது போலத் தேரின் மீதும் இறந்தவரின் தலையிலும் இறந்து போன தேர்ப்பாகனின் தலையிலும் குதிரைகளிலும் இரத்தங்கள் ஒழுகின.

6357. மிக்க வன்மையையும் சினத்தையும் உடைய அசுரர்களின் தேர்களில் கட்டப்பட்டிருந்த வீரவாக ஓடக் கூடிய குதிரைகள் இறக்க, அவற்றினின்று உண்டான இரத்த வெள்ளம் ஒலிக்கின்ற கடலில் செல்ல, அந்தக் கடல்நீர் இரத்த நீரை எதிரே கண்டு, கலந்து, தேரை இனத்தைப் போல அந்த இரண்டு நீரும் ஒலித்தன.

(தேரை, ஒன்றை ஒன்று கண்டு கத்தும். அதுபோல இரு நீர்களும் ஒலித்தன.)

6358. மிக்க இத்தகைய தன்மைகள் கொண்ட கொடிய போர்க்களத்தில் அசுரர்கள் விலகி ஓடினர். இறந்தனர். மற்றும் சில அசுரர்கள் கரிய தலைகளான மலைகளில் கால்கள் பட அலைந்து திரிந்து தளர்ந்து மடிந்தனர்.

130 □ கந்தபுராணம்

- 6359 மழுக்களும் அயில்களும் வாளும் முத்தலைக்
கழுக்களும் கால்படக் கவலுற் றார்சிலர்
விழுக்கொடு வள்ளுரம் விராய பூழியில்
இழுக்கினர் அழுந்தினர் இறந்துற் றார்சிலர்.
- 6360 பாய்ந்திடு குருதியம் பரவை ஆற்றிடை
நீந்தினர் ஒருசிலர் நீந்திக் காலெழா
தோய்ந்தனர் ஒருசிலர் ஓடி னார்சிலர்
மாய்ந்தனர் ஒருசிலர் மாய வீரரே.
- 6361 காண்டொறும் காண்டொறும் அவுணர் கண்ணிடை
ஈண்டிய வெள்ளிடை இளவல் மேனியாய்
நீண்டதொர் பையுளாய் நிகழ ஏங்கியே
மாண்டனர் சிலர்சிலர் வாய்வெ ரீஇயினார்.
- 6362 துப்புறு பூதர்பின் தொடரத் தாடொழா
மெய்ப்படை முழுவதும் வீசி ஆயிடைத்
தப்பினர் இறுதியில் சாய்ந்து மாய்ந்தவர்
கைப்படை வாங்கியே கடிதுற் றார்சிலர்.
- 6363 எண்ணமில் படைக்கலம் யாவும் வீசியே
தண்ணுமை வரிதுடி தக்கை பேரியாம்
பண்ணமை இயம்பல பற்றி யார்த்திடா
நண்ணினர் நடுவனை நடுக்குந் தானவர்.

6359. மழுக்களும் வேற்கருவிகளும் வாட் கருவிகளும் மூன்று தலைகளையுடைய கருமுட்களும் கால்களில் பட, அதனால் சிலர் வருத்தம் அடைந்தனர். நிணமும் இறைச்சியும் கலந்த சேற்றில் வழுக்கி விழுந்து சில வீரர்கள் இறந்தனர்.

6360. ஓடுகின்ற பரந்த இரத்த ஆற்றில் ஒருசிலர் நீந்தினர். சிலர் நீந்திக் கால் எழாமல் ஓய்ந்தனர். ஒரு சிலர் ஓடினர். சில மாய வீரர்கள் அந்த ஆற்றில் விழுந்து இறந்தனர்.

6361. அந்தஅசுரர்களின் கண்களின் எதிரே பார்க்குந் தோறும் பார்க்குந்தோறும் நெருங்கிய வெளியிடங்கள் வீரவாகுதேவரின் உருவமாய் மிகுதியான அச்சத்தை உண்டாக்க, ஏக்கம் அடைந்து ஒருசிலர் இறந்தனர். சிலர் வாய் தடுமாற்றம் அடைந்தனர்

6362. அசுரர் தங்களை வலிய பூதர் பின் தொடர்ந்து வரப் பார்த்து அவர்களின் கால்களை வணங்கித் தம் உடல்களில் உள்ள ஆயுதங்களைக் கழற்றி வீசி அங்கிருந்து தப்பித்துக் கொண்டனர். மற்றும் சிலர் முடிந்து விழுந்து இறப்பவரின் ஆயுதங்களை வாங்கி விரைவாகச் சென்றனர்.

6363. அளவில்லாத கருவிகளை எல்லாம் வீசித் தண்ணுமை, துடி, தக்கை, பேரிகை முதலான இசை பொருந்திய பலவகைவாத்தியங்களை எடுத்து ஆரவாரித்துக் கொண்டு எமனையும் நடுங்கச் செய்யும் அசுரர் சிலர் வந்தனர்.

132 □ கந்தபுராணம்

- 6364 பரிக்குவை அரிக்குவை படைத்த மாமுகத்து
இரக்கமில் அவுணர்கள் இரத்தத் தில்தம
நெருக்குறு சிரத்தொகை நீட்டி மெய்யெலாங்
கரக்குநர் ஒருசிலர் உயிரின் காதலார்.
- 6365 குளுறு போரிடைத் தொலைந்து போகியே
நீளிகல் உறுகிலா நிருதர் சம்புவாய்
ஆளுடை வயவர்ணன் அருந்த ஆயிடை
ஞாளிகள் கவர்தலும் நடுக்குற் றார்சிலர்.
- 6366 தீயினை முருக்குறும் திறம்வெம் பூதர்கள்
தாயினர் தொடர்தலுஞ் சாய்ந்து னோர்சிலர்
நாயின துருக்கொடு நடக்க ஞாளிகள்
ஆயின அடர்த்தலும் அஞ்சி னார்சிலர்.
- 6367 விசையொடு சாரதர் விரவ வேற்றுரு
இசைகிலர் இறந்தவர் இனத்துள் மேயினார்
தசைகவர் ஞுமலிகள் தலைச்சென் றீர்க்கவும்
அசைவில ராகியே அழுங்கி னார்சிலர்.
- 6368 புண்டரு குருதிநீர் புறத்துச் சிந்திட
மண்டமர் தன்னிடை மாண்ட கேள்வரைக்
கண்டிலர் சிரம்தெரீஇக் கவன்ற ரற்றிய
ஒண்டொடி மாதரின் உலவி னார்சிலர்.

6364. குதிரைக் கூட்டங்கள் சிங்கக் கூட்டங்கள் என்னும் இவற்றின் முகங்கள் போன்ற முகங்களைக் கொண்ட இரக்கம் இல்லாத அசுரர்கள், இரத்தவெள்ளத்தில் தங்கள் நெருங்கிய தலைக் கூட்டங்களை மட்டும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டு உடல் அனைத்தையும் உள்ளே மறைத்த வராக உயிர்களின்மீது கொண்ட ஆசையினராய் இருந்தனர். (வீரர் பிணக்குவியலில் தம்மை மறைத்து உயிர் தப்பினர்.)

6365. சபதம் செய்து கொண்டு போரிடும் போரிலே முதுகு காட்டி ஓடிப் பெரும் போர் செய்யாத சில அசுரர்கள் நரிகளாய் வீரர்களின் உடலைத் தின்னுதலும், அந்த இடத்தில் இவ்வீரர்களை நாய்கள் கடிக்க, இனி என்னாவது என்று நடுங்கினர்.

6366. தீயையும் வருத்தக் கூடிய ஆற்றல் கொண்ட கொடிய பூதர்கள் தம்முடன் போர் செய்து ஓடிப்போகும் வீரரைத் தொடர்தலும், ஓடிய அவர்கள் இனி என்ன செய்வது என்று நாய் உருவத்தைப் பெற்றனர். இந்தப் புதிய நாய்களை அங்கு ஊனைத் தின்று கொண்டிருக்கும் பழைய நாய்கள் சூழ்ந்து கடிக்கவும் 'இது என்ன தொல்லை யாகியதே' என்று அச்சம் கொண்டனர்.

6367. தம்மைப் பிடிக்கும் பூதவீரர் பின் தொடர்ந்து வரவும், வேறு உருவத்தைப் பெறாது செத்தவர் கூட்டத்துள் கிடந்து செத்தவர் போல இருந்தனர். அப்போதுபுலால் உண்ணவரும் நாய்கள் இந்தப் பொய்யான பிணங்களைப் பிடித்து இழுக்கவும், அவர்கள் அசையாமலேயே இருந்து வருந்தினர்.

6368. புண்ணினின்றும் ஒழுகிய இரத்த வெள்ளம் வெளியே சிதற, போரில் இறந்துபோன தம் கணவரைக் காணாது அவர் தலையைத் தேடிக் கவலை அடைந்த பெண்களைப் போன்ற வடிவுடன் சிலர் திரிந்தனர்.

134 □ கத்தபுராணம்

- 6369 ஞர்த்திடு நோக்கொடும் துண்ணென் றெய்தியே
ஆர்த்திடு பூதர்வந் தணுக வாய்வெரீஇ
வேர்த்துடல் பணிப்பவிழ்ந் துதைத்தும் வெய்யதாள்
பேர்த்திடல் இன்றியும் பேதுற் றார்சிலர்
- 6370 அழிதரு வோர்தமை அவரின் முன்னரே
கழிதரும் உயிரினர் கணங்க ளாகிவிண்
வழிதரு செலவினில் வந்து பற்றிஎம்
பழிதரு வீரனப் பணிக்கின் றார்சிலர்.
- 6371 வல்விரை பறவையை நோக்கி மற்றவண்
செல்லுதிர் பூதர்கள் தெரியக் கண்டிரேல்
இல்லையிந் டெறிதனில் இறந்து னோரெனச்
சொல்லுதிர் நீரெனத் தொழுகின் றார்சிலர்.
- 6372 காசினி அதனிடைக் கவிழ்ந்த கேள்வரை
ஆசையி னொடுதழீஇ அலமந்து ஏங்கிய
பாசிழை மாதரிற் பரவப் பூதர்கள்
நாசியீர்ந் திடுதலும் நானூற் றார்சிலர்.
- 6373 அடல்கெழு தூதனால் அவுணர் யாவரும்
கெடுவது திண்ணம்யாங் கெடுகி லோமெனாக்
குடர்கெழு சோரியங் குடிஞைக் கண்ணுறீஇக்
கடலுறு வரையினுள் கலந்து னார்சிலர்.

6369. அச்சத்தைத் தருகின்ற பார்வையுடன் விரைவாகச் சென்று ஆரவாரம் செய்கின்ற பூதகணத்தவர் எதிரே வரப் பார்த்து, வாய் பதறலுடன் வியர்வையும் வெளிப்பட, உடல் நடுங்கிக் கீழே விழுந்து உதைத்துக் கொண்டும், கொடிய காலை அசைக்காமலும் சில அசுரர்கள் அறிவு மயங்கினர்.

6370. அங்கு இறப்பவர்களைத் தற்காலம் இறப்பவரைவிட முன்னே இறந்த சில அசுரர்கள் கணங்களாய் வான வழியே வருகின்ற மற்றவரை வந்து பிடித்துக்கொண்டு 'பழியைத் தருவீராக' என்றனர். (அசுரராய் இறந்தவர் தேவர் ஆவர். அவ்வாறு தேவர் ஆனவர் அசுரைப் பார்த்துப் பழி தாருங்கள் என்றனராம்).

6371. சில அசுரர் விரைந்து பறக்கும் பறவையைப் பார்த்து, "நீங்கள் அங்கே செல்கின்றீர். அவ்வாறு சென்றால், எம்மை நாடி வருகின்ற பூதரைக் காண நேர்ந்தால், இங்கு இறந்த அசுரர் யாருமே இல்லை என்று சொல்லுங்கள்!" என்று கூறிய வண்ணம் தொழுதனர்.

6372. போரில் பூமியில் செத்துக்கிடந்த கணவரை ஆசையுடன் கலந்து அலமந்து ஏக்கம் அடைந்து பசுமையான அணிகளை அணிந்த மகளிரைப் போலத் துதிக்க, உடனே பூதர்கள் மூக்கைக் கடித்து இழுத்தனர். அதனால் அவர்கள் வெட்கம் அடைந்தனர்.

6373. சிலர் வன்மையுடைய தூதனால் அசுரர் எல்லாரும் இறப்பது உறுதி. யாம் இறக்கமாட்டோம் என்று எண்ணிக் குடல்கள் விளங்குகின்ற குருதி ஆற்றிலே குதித்து கடலுள் போய், அங்கே இருந்த மலைக் குகைக்குள் மறைந்து கொண்டிருந்தனர்.

136 □ கந்தபுராணம்

- 6374 சாரதர் குழுவினைத் தப்பித் தத்தமது
ஆருயிர் உய்ந்தபின் அங்கண் மாண்டவர்
சோரிய துரமிசை துதையப் பூசியே
வீரர்கள் இவரென மேவு வார்சிலர்.
- 6375 இவ்வகை தஞ்சினர் அன்றி எண்ணிலா
வெவ்வலி அவுணர்கள் வெருவி ஓடலும்
மைவரு நெறிமுயல் மகேந்தி ரப்புரம்
கௌவையின் அரற்றின கடலு டைந்தபோல்.
- 6376 அங்கது பொழுதினில் ஆடல் முற்றியே
செங்களம் நடுவுறு செம்மல் தன்புடை
எங்கணும் நீங்கிய இலக்க வேந்தரும்
சங்கையில் பூதருந் தலைச்சென் றீண்டினார்.
- 6377 எரிந்திடு கனல்முகன் எய்த வெஞ்சரம்
உரந்தனை யகழ்ந்திட ஒருதன் வன்மைபோய்
அரந்தையின் முழுகியே அழிந்த வீரமா
புரந்தரன் எழுந்தொரு புடையில் எய்தினான்.
- 6378 புண்டர நீறணி புனிதன் பாங்கரின்
மிண்டினர் இவரெலாம் மேவி நின்றலும்
எண்டகும் இளையவர் எழுவர் தம்மையும்
கண்டிலன் கவன்றனன் கழறல் மேயினான்.
- 6379 ஆண்டகை வீரர்கள் அடைய லார்க்கெதிர்
முண்டமர் இயற்றிய மூவர் நால்வரும்
மாண்டன ரேகொலோ மயங்கி னார்கொலோ
ஆண்டவர் கிடந்தனர் இயம்பு வீரன்றான்.

6374. பூதகணத்தவர்க்குத் தப்பித்துக் கொண்டு தங்கள், தங்கள் அரிய உயிர்கள் நிலை பெற்றவுடனே, அப்போர்க் களத்திலே செத்தவரின் இரத்தத்தை உடல் முழுவதும் பூசிக் கொண்டு, பார்த்தவர்கள் இவர்களே வீரர்கள் என்று சொல்லும்படி சில அசுரர்கள் வருவர்.

6375. இவ்வாறு இறந்தவர்களே அல்லாது எண்ணற கொடிய வன்மை வாய்ந்த அசுரர்கள் அஞ்சி ஓடுதலும், களங்கம் அடையத்தக்க இயல்புக் கேற்ற செயல்களையே செய்து கொண்டிருக்கும் மகேந்திர நகரம் கடல் உடைந்தது போன்ற ஆரவாரம் கொண்டதாக விளங்கியது.

6376. அந்தப் போர்க்களத்தில் தான் செய்ய வேண்டிய போர்ச் செயல் முற்றுப் பெற, அச் சிவந்த போர்க் களத்தில் நடுவில் வீரவாகுதேவர் இருக்க, போரின் பொருட்டுத் தம்மிடமிருந்து எங்கும் நீங்கிச்சென்ற இலட்சம் வீரரும் அளவற்ற பூதர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

6377. எரிகின்ற தீயின் முகம் கொண்ட அக்கினிமுகன் வீசிய கொடிய அம்புகள் மார்பில் பாய ஒப்பற்ற தன் வன்மை யானது நீங்கத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்து வருந்திய வீரபுரந்தரன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து ஒரு பக்கத்தில் வந்தான்.

6378. திரிபுண்டரமான திருநீற்றை அணிந்த வீரவாகு தேவர் பக்கத்தில், மேற்கூறப்பட்ட இவர்கள் எல்லாம் வந்து நிற்கவும், மதிக்கத்தக்க தம்பியர் ஏழு பேர்களையும் காணாமல் கவலை கொண்டு சொல்லலானார்.

6379. "ஆண்களுள் சிறந்தவரான என் தம்பியர் எழுவரும் பகைவர்க்கு எதிராகப் போர் செய்தனர். அவர்கள் இறந்தார்களோ? அல்லது மயங்கினார்களோ? அவர்கள் எங்கு விழுந்து கிடக்கின்றனர்? இடத்தைச் சொல்லீராக!" என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்தார்.

138 □ கந்தபுராணம்

- 6380 என்றலும் உக்கிரன் என்னும் சாரதன்
உன்றுணை யார்களை ஒன்ன லன்மகன்
கொன்றனன் அவருயிர் கூற்றும் வெளவினான்
பொன்றிய வைப்பினைப் புகலக் கேட்டியால்.
- 6381 இம்பரின் முன்னுற இயம்பும் யோசனை
ஐம்பதிற் றிரண்டின்மேல் ஆலம் ஒன்றுளது
உம்பரும் சிறிதென ஒங்கும் ஆயிடைத்
தம்பியர் மாய்ந்தனர் சரத மேயென்றான்.
- 6382 உக்கிரன் இனையன உரைப்ப யாரினும்
மிக்கவன் வினவியே விழுமு நோயுறீஇப்
பக்கம தாயினர் படர ஏகினான்
தெர்க்குறும் இளைஞர்கள் துஞ்சும் எல்லைவாய்.

வேறு

- 6383 ஓசனை நூறு நீங்கி ஒலிகழல் வீர னெய்தப்
பாசிலை வடத்தின் பாங்கே பரிவுடைத் தம்பி
மார்கள்
காய்சின அங்கி செங்கண் கான்றிடக் களேவ ரத்து
வாசமென் பள்ளி மீது மாய்ந்தனர் கிடப்பக்
கண்டான்.
- 6384 கண்டனன் விழிகள் செந்நீர் கான்றிட வீழ்ந்து
புல்லிக்
கொண்டனன் இளைஞர் தம்மைக் கூவினன்
அரற்றிச் செவ்வாய்
விண்டனன் உயிர்த்து மேனி வியர்த்தனன் வீரன்
ஆவி
உண்டில தென்னச் சோர்ந்தான் உணர்ந்துபின்
இரங்கலுற்றான்.

6380. என்று இவ்வாறு வீரவாகுதேவர் வினவவும், “உக்கிரன்” என்ற பெயர் கொண்ட பூதன், உன் தம்பியர் எழுவரையும் குரபன்மனின் மகன் அக்கினி முகன் கொண்டு விட்டான். அந்த எழுவர் உயிர்களையும் எமன் கொண்டு போய் விட்டான். அவர்கள் இறந்த இடத்தைச் சொல்லக் கேட்டாயாக!

6381. “இங்கு முன்னதாகச் சொல்லப்படுகின்ற நூறு யோசனை தொலைவுக்கு அப்பால் ஆலமரம் ஒன்றிருக்கின்றது. வானமும் சிறிது என்னும்படி உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள அந்த ஆலமரத்தின் அடியிலே உம் தம்பியர் இறந்து கிடக்கின்றனர். இது உண்மையே!” என்று உக்கிரன் சொன்னான்.

6382. உக்கிரன் என்பவன் இவ்வாறான சொற்களைச் சொல்ல, எல்லாரையும் விடச் சிறந்த வீரவாகுதேவர் அவற்றைக் கேட்டார். மிக்க துன்பத்தை அடைந்து, பக்கத்தில் உள்ளவர், தம்முடன் வர, ஏழு தம்பியரும் இறந்து கிடக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார்.

6383. நூறு யோசனை தொலைவை நடந்து கடந்து ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த வீரவாகுதேவர் செல்ல, பசிய இலைகள் பொருந்திய ஆலமரத்தின் கீழே அன்புடைய தம்பியர் எழுவரும் மிக்க சினத்தியானது கண்களிலிருந்து வெளிப்படப் பிணக் குவியலான மணம் பொருந்திய மென்மையான படுக்கை மீது தம் தம்பியர் இறந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார்.

6384. தம் தம்பியரைப் பார்த்துக் கண்கள் இரத்தத்தை வெளிப்படுத்த அவர்களின் மீது விழுந்து உடல் களைத் தழுவிக்கொண்டார். அத்தம்பியரைக் கூவி அழைத்து அரற்றிச் சிவந்த வாயைத் திறந்து பெருமூச்சுவிட்டு மேனியிர்த்தார். உயிர் உண்டோ இல்லையோ என்று சொல்லும்படி சோர்ந்து மயங்கிப்பின் உணர்ந்து இரங்கிப் புலம்பலானார்.

140 □ கந்தபுராணம்

6385 தம்பிமீர் தம்பி மீர்என் றுரைத்திடும் தழுவிக்
கொள்ளீர்
எம்பிமீ ரென்னும் ஐயோ எங்ஙனம் சென்றீ
ரென்னும்
வெம்பினேன் என்னும் என்னை விட்டகன் றீரோ
என்னும்
நம்பினேன் உம்மை என்னும் நானுமக் கயலோ
என்னும்.

6386 அங்கிமா முகனே நும்மை அடல்செய வல்லான்
என்னும்
இங்குநீர் முடிந்தீர் என்றால் என்செய்வன்
தமியேன் என்னும்
துங்கவெம் படைகள் ஏந்திச் சூழ்ந்துடன்
துணையாய் வந்த
உங்களைத் தோற்றி யானே உய்ந்தனன் போலும்
என்னும்.

6387 அம்மவோ விதியே என்னும் ஆதகா துனக்கிது
என்னும்
இம்மெனச் செல்லா தின்னும் இருத்தியோ உயிரே
என்னும்
செம்மைகொள் குணத்தா ரோடு பிறப்பரே சிலரிங்
கென்னும்
எம்மையா னுடைய வள்ளற் கென்னினி உரைக்கேன்
என்னும்.

6385. ‘தம்பியரே, தம்பியரே!’ என்று உரைப்பார். ‘எம் தம்பியரே, என்னைத் தழுவிக்கொள்வீர்!’ என்பார். ‘ஐயோ எவ்வாறு சென்றீர்?’ என்பார். ‘நான் வருந்தினேன்!’ என்பார். ‘என்னை விட்டுச் சென்றீரே!’ என்பார். ‘நான் உங்களைப் பெரிதாக நம்பினேன்!’ என்பார். ‘உங்களுக்கு அயலாகி விட்டேனோ?’ என்பார்.

6386. ‘‘அக்கினி முகனா உங்களைக் கொல்லவல்லவன்?’’ என்பார். ‘‘இப்போது நீர் இறந்து விட்டீர் என்றால் நான் தனியானாய் என்ன செய்வேன்?’’ என்பார். ‘‘சிறந்த கொடிய படைக்கலங்களை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிப் பக்கத்தில் எனக்குத் துணையாக வந்த உங்களைத் தோற்று நானே உயிர் வாழ்ந்தேன் போலும்!’’ என்பார்.

6387. ‘‘ஐயோ, இது விதியே?’’ என்பார். ‘‘ஆ? விதியே உனக்கு இது தகாது!’’ என்பார். ‘‘உயிரே விரைந்து செல்லாது இருக்கின்றாயோ!’’ என்பார். ‘‘நல்ல குணங்கள் உடையவருடனே சிலர் இங்குப் பிறப்பார்’’ என்பார். ‘‘எம்மை அடிமையாகக் கொண்டுள்ள முருகப்பெருமானுக்கு யான் இனி என்ன பதில் சொல்வேன்!’’ என்பார்.

42 □ கந்தபுராணம்

௧388 சீரிள மைந்தர் துஞ்சச் சிலையொடு திரிவேன்
 என்னின்
 ஆரெனக் கொப்புண் டம்மா அழகிதென் ஆற்றல்
 என்னும்
 குரர்தங் கிளையை எல்லாந் துண்ணெனச்
 சென்று சுற்றி .
 வேரொடு முடித்தால் அன்றி அகலுமோ வெகுளி
 யென்னும்.

௧389 துப்புடை வில்லின் கல்வித் துணைவர்கள் ஈண்டு
 துஞ்ச
 வெப்படை தூண்டி னானோ எரிமுகத் தவுணன்
 என்னும்
 அப்படை நல்கு தேவர் ஆர்கொலோ அறியேன்
 என்னும்
 மெய்ப்படை வேலி னாருக் கடியரோ விளையேம்
 என்னும்.

௧390 அடுவனோ அவுணர் சூழ்வை என்றிடும் அனலி
 யுண்ண
 வீடுவனோ இவ்வூர் என்னும் எந்தைதன்
 படையைச் சூர்மேல்
 வீடுவனோ என்னும் அந்தோ அஞ்சினேன் வேலுக்
 கென்னும்
 படுவனோ துயரத் தென்னுஞ் செய்வதென் பாவி
 என்னும்.

6388. “சிறப்புடைய எம் தம்பியரான வீரர்கள் எழுவரும் மடிந்திட வில்லுடன் திரிவேன் என்றால் யார் எனக்கு ஒப்பு? என் வீரம் நன்றாயுள்ளது!” என்பார். சூரபன்மனின் சுற்றத்தவரையெல்லாம் விரைந்து போய்ச் சூழ்ந்து வேருடன் அழித்தால் அல்லாது என் சினமானது நீங்கி அகலுமோ?” என்பார்.

6389. “வன்மையுடைய வில்தொழிலைத் கற்ற தம்பியர் இங்கு இறக்குமாறு அக்கினி முகன் என்ற அசுரன் எந்தப் படைக்கலத்தை விடுத்தான்?” என்பார். “அத் தகைய படைக்கலத்தை அந்த அக்கினி முகனுக்குத் தந்தவர் யார்? அறியேனே!” என்பார். “உண்மை பொருந்திய வேலைக் கையில் எந்தியருளிய முருகப் பெருமானுக்கு இத் தகைய நாங்களோ அடியவர்?” என்பார்.

6390. “அவுணரின் கூட்டத்தைக் கொல்வேன்” என்பார். “இவ்வூரைத் தீயுண்ணுமாறு விடுவேன்!” என்பார். “எம் இறைவன் சிவ பெருமானின் படைக்கலத்தை இந்நகரத் ‘தின்மீது விடுவேன்” என்பார். “ஐயோ, நான் வேலுக்கு அஞ்சினேன்!” என்பார். “நான் துன்பத்தை அடைவனோ!” என்பார். “பாவி, இனி செய்வதென்ன?” என்பார்.

(சூழ்வு-கூட்டம்)

6391 ஒன்றிய துணைவர் தம்மை ஒருங்குடன் படுத்த
நீரால்
இன்றமர் செய்து பட்ட எரிமுகன் தன்பால்
அன்றோ
வென்றிய தென்னும் எந்தன் வீரமா சுண்ட
தென்னும்
பொன்றிலன் அளியன் போலப் புலம்பினன்
வறிதே என்னும்.

6392 வில்வினைப் பார்க்கும் செங்கேழ் வேவினைப்
பார்க்கும் ஏனை
மல்லலம் படையைப் பார்க்கும் வாளியைப்
பார்க்கும் வீரச்
சொல்லினைப் பார்க்கும் வந்து குழ்தரு பழியைப்
பார்க்கும்
கல்லென யெயிற்றின் பந்தி கறித்திடும் கவலு
மன்றே.

6393 அருந்துயர் எய்தி இவ்வா றமுங்கினோன் எளிய
னாகி
இருந்தனன் அல்லன் ஏங்கி யாதுமோர் செயலும்
இன்றி
வருந்தினன் அல்லன் கானின் மருந்தினுக்கு
உழுன்றான் அல்லன்
விரைந்துதன் இளையர் தம்மை எழுப்பவோர்
வினையங் கொண்டான்.

6391. “எம்முடன் பொருந்தியிருந்த தம்பியர் எழுவரையும் ஒன்றாகக் கொன்று விட்ட தன்மையால், இன்றைய வெற்றி, போர் செய்து இறந்து விட்ட அக்கினி முகனிடம் அன்றோ பொருந்தியது!” என்பார். “எம் வீரமானது இழிவு அடைந்து விட்டது” என்பார். “நான் இறவாதவனாய் இரக்கம் உள்ளவன் போல் வீணே புலம்பி னேன்!” என்பார்.

6392. வீரவாகு தேவர் வில்லைப் பார்ப்பார்; சிவந்த நிறமுடைய வேலைப் பார்ப்பார். மற்றப் படைக் கருவிகளைப் பார்ப்பார்; அம்புகளைப் பார்ப்பார்; வீரமுடைய சொல்லைப் பார்ப்பார்; வந்து சேர இருக்கும் பழிச் சொல்லை எண்ணுவார்; ‘கல்’ என்ற ஓசை ஏற்படப் பற்களின் வரிசையைக் கடிப்பார்; கவலை கொள்வார்.

6393. அரிய துன்பத்தை அடைந்து இவ்வாறு வருந்திய வீரவாகு தேவர், இனி என்ன செய்யலாம் என எண்ணி இரக்கம் கொண்டு இருந்தாரில்லை. ஏங்கி யாதொரு செயலுமில்லாது வருந்தினாரில்லை. காட்டில் உள்ள மருந்தின் பொருட்டுத் தேடினாரில்லை. வீரவாகுத் தம் தம்பியரை எழுப்புதற்கு ஒரு தந்திரத்தை மேற்கொண்டார்.

6394 நாற்றலை யுடைய அண்ணல் நாரணன் முதலோர்
 நல்க
 ஏற்றிடு படையில் ஒன்றை இளையர்கள் எழுவர்
 மீது
 மாற்றலன் விடுத்தான் என்னின் மற்றவர் ஆவி
 யுண்டோன்
 கூற்றுவன் அன்றோ என்னாக் குறித்திவை கூற
 வுற்றான்.

வேறு

6395 ஊனோ டாவிக் கின்பம் விரும்பி யுழல்கின்ற
 வானோ ரேபோல் தானவ ரேபோல் வழிசெல்லா
 ஏனோ ரேபோல் எண்ணின னேகொல் எமர்ஆவி
 தானே உண்பான் கூற்றுவன் என்னும்
 தமியோனே.

6396 விரியுமு ணர்ச்சியை மாற்றுவ தல்லால்
 விண்ணோர்கள்
 ஒருபடை தானும் நங்கள் இனத்தை
 உயிருண்ணா
 தெரிமுகன் என்பான் அட்டனன் அன்றே
 இளையோரைத்
 தரியல னாகிக் கொன்றவ னம்மா தானன்றோ.

6397 போதத் துக்கோர் வைப்பிட மாயோர்
 பொறியாகி
 மூதக் கோர்எண் டாரக மூல மொழிகேட்டு
 வேதத் தோனை வெஞ்சிறை பூட்டி விதியாற்றும்
 ஆதித் தேவன் தம்பியர் என்ப தறியானோ.

6394. நான்கு தலைகளையுடைய நான்முகன். திருமால் முதலியவர் அளித்த படைக்கலங்களுள் ஒன்றை இளையரான வீரர் எழுவர் மீது பகைவன் அக்கினிமுகன் எய்தான் என்றால், அதன் பின் அந்த ஏழுபேர்களின் உயிர்களைக் கவர்ந்து சென்றவன் எமன் அல்லனோ!' என்று வீரவாகு தேவர் மனத்தில் எண்ணி ஆலோசித்து இவற்றைக் கூறலானான்.

6395. ஊனைக் கொண்ட உடலையும் அதனுள் இருக்கும் உயிரையும் விரும்பித் திரியும் தேவர்களைப் போலவும் அசுரர்களைப் போலவும் முறையே, நடவாத மற்றவரைப் போலவும் எம் தம்பியரைத் நினைத்தானோ? எம்மவர் உயிர்களைத் கூற்றுவன் என்னும் தனியானவனோ உண்பவன்?

6396. தேவர்களுடைய எந்தக் கண்களும் எம் இனத்தவர் மீது எய்தால் அவை விரிந்த வுணர்வை அழித்து மூர்ச்சையாகுமாறு செய்யுமே அல்லாது உயிரைக் கொல்வ தில்லை. அங்ஙனமிருக்க அக்கினிமுகன் விட்ட அம்பின் வழியாகத் தம்பியர் உயிரை உண்டவன் எமன் அன்றோ!

6397. ஞானத்துக்கு இருப்பிடமான இவர்களை, அக்கினிப் பொறிகளாகத் தோன்றி மிகவும் மேலான நிலையில் நிற்பவர்கள் தியானிக்கின்ற தாரகமந்திரத்தின் பொருள்களைக் கேட்டு நான்முகன் விடை சொல்லாததால், நான்முகனின் படைப்புச் செயலைச் செய்த ஆதிகடவுளின் தம்பியர் இவர் என்பதை அறியானோ?

148 □ கந்தபுராணம்

6398 ஆறுட் பட்ட ஐயிரு காலத் தரன்நாமம்
 கூறிட் டோவாச் சேய்உயிர் வவ்வக் குறுகுங்கால்
 சேறித் தாளால் தாக்கிய சின்னஞ் சிறிதும்தான்
 மாறிற் நிலைக் கூற்றது தானும் மறந்தானோ.

6399 சிலந் தன்னால் ஓர்விழு போதைச் சிவனுக்கென்
 றோலம் கொண்டே விண்ணிடை புக்கோன்
 உயிர்வெளவிச்
 சூலந் தன்னிற் கண்ணுதல் ஏற்றச் சூழலுற்றுக்
 காலன் பன்னாள் தூங்கிய வண்ணங்
 காணானோ.

6400 நஞ்சிற் றியன் வேட்டுவன் அன்றோர்
 நாளமுற்றுட
 தஞ்சற் றுணற் றரன்மிசை வில்வந் தூர்த்
 தோனை
 வெஞ்சொற் கூறிப் பற்றலும் யாங்கண் மிகஎற்ற
 அஞ்சித் தன்தூ தாயினர் போன தறியானோ

6401 அக்கா லத்தின் எல்லையின் மைந்தற் கரவென்றே
 முக்கா லோதித் தீமை குறித்தே முடிவோனை
 மெய்க்கா லன்தூ தாயினர் பற்ற விடுவித்தேம்
 இக்கால் கொண்டே அவரை யுதைத்தேன்
 யானன்றோ.

6398. பதினாறு வயது ஆனபோது சிவபெருமானின் பெயரை ஓயாமல் கூறிய சிவவனான மார்க்கண்டேயனின் உயிரைப் பறித்துச் செல்ல அவனை நெருங்கிய போது, சிவன் அங்குத் தோன்றி அந்த எமனைச் சினந்து காலால் உதைத்துத் தாக்கியதால் உண்டான தழும்புச் சிறிதும் மாறிடவில்லை. அதனை அந்த எமனும் மறந்தானோ?

6399. காலன் என்பவன் நின்மல சிந்தையால் விழுந்த ஒருமலரை, 'இது சிவனுக்கு அர்ப்பணம்' என்று சொல்லிச் சொர்க்கத்தில் சென்றான். அவனது உயிரைக் கவர்ந்தனர் எமதூதர். அதனால் சிவபெருமான் எமனைச் சூலத்தில் ஏற்றித் தண்டிக்க, அதில் கிடந்து பலகாலம் தூங்கியதை எமன் கண்டானில்லையோ?

6400. நஞ்சைவிடக் கொடியவனான ஒரு வேடன் ஒரு நாள் முழுவதும் உணவும் உறக்கமும் இல்லாது சிவபெருமான் மீது வில்வ இலையைத் தூர்த்தான். அவனைக் கடுஞ் சொல் கூறிப் பற்றிடவும், பூதகணத்தவரான நாங்கள் மிகவும் உதைத்திட, அஞ்சித் தன் தூதராய் உள்ளவர் சென்றதை எமன் உணரானோ?

6401. மரண காலத்தில், மக்களாக உள்ளவர்கட்கு 'அர' என்று மூன்று முறை சொல்லிக் கொடுமையைக் குறிப்பித்து இறந்தவனைக் கால தூதர்கள் பிடிக்க, அவனை விடுவித்து அத்தூதர்களைக் காலினால் உதைத் தவன் யான் அன்றோ!

குறிப்பு: ஒரு வேடன் தன் மகனுக்கு இறுதிக் காலத்தில், ஆகர (பிடுங்கு) பிரகர (அடி), சங்கர (கொல்) என்னும் சொற்களைச் சொல்லி, அதன்படி நடக்குமாறு கூறி விட்டு இறந்தான். அவை தீயைக் குறித்தனவாயினும் அவற்றில் சிவநாமம் உள்ளதால் அவன் சிவகதி அடைந்தான்.

1150 □ கந்தபுராணம்

6402 மெச்சியல் கொள்ளாத் துன்மதி யாலும்

மிகவெய்ய

துச்சக னாலும் ஏனைய ராலும் தொன்னாளின்
இச்சக மாற்றுந் தன்னிறை நீங்கி இடரெய்தி
அச்ச முழந்தே பட்டது சண்டன் அயர்த்தானோ.

6403 நீறு முகத்தார் கண்டிகை பூண்டார் நிமலன்பேர்
கூறு முகத்தார் தம்புடை செல்லக் குலைகூற்றன்
ஆறு முகத்தான் அடியவர் ஆவி யலைத்தானே
சேறு முகத்தாழ் கரியை யடாதோ சிறுபுள்ளும்.

வேறு

6404 என்னும் மாற்றங்கள் இயம்பியே இளையவன்

எழுந்தது

பின்னர் யாத்திடு தூணியில் ஒருசரம் பிடுங்கித்
தன்ன கங்கொடே யன்னதன் தலைதனில் தரும்
மன்னர் மன்னவன் கண்டிட இத்திறம் வரைவான்.

6405 வேலு டைத்தனி நாயகற் கிளையவன் விடுத்தேன்
கால நாடுறு கூற்றுவன் என்பவன் காண்க
கோல வெஞ்சிலைத் துணைவர்தம் ஆருயிர்

கெண்டாய்

வாவி தோவிது விடுக்குதி கடிதென வரைந்தான்.

6406 செந்ந வங்கிளர் தன்னகத் தின்னவா தீட்டிப்
பொன்னெ டுஞ்சிலை வாங்கியப் பகழியைப்

பூட்டிப்

பன்னி ரண்டுதோள் விமலனை மனம்கொடு பரவி
மின்னெ ஷச்சென்றி யமபுரம் புகும்வகை

விடுத்தான்.

6402. பாராட்டத்தக்க இயல்பை அடையாத துன்மதி என்பவனாலும், கொடிய துச்சகன் என்பவனாலும் மற்றவராலும், முன் நாளில் இந்த வலகத்தைச் சங்கரிக்கின்ற தன் அரசு முறையினின்றும் ஒழிந்து துன்பமடைந்து அச்சம் அடைந்து பட்டதை அந்த எமன் மறந்து விட்டானோ.

6403. திருநீறு அணிந்த முகத்தினர், உருத்திரக்கத் தினைப் பூண்டவர், குற்றமற்ற சிவனின் திருநாமத்தைக் கூறுபவர் ஆகியவர் பக்கம் செல்ல நடுக்கம் கொள்ளும் எமன் ஆறுமுகப் பெருமானின் அடியவர் உயிரைக் கொண்டு சென்றானே! சேற்றில் சிக்கிக் கொண்ட யானையைச் சிறு பறவையும் கொல்லாதோ!

6404. என்ற இத்தகையவற்றைச் கொல்லி வீரவாகு எழுந்து, பின்பு முதுகில் கட்டப்படுகின்ற அம்பறாத் தூணியில் ஓர் அம்பை எடுத்துத் தன் கை நகத்தினால் அந்த அம்பின் முனையிலே அறக் கடவுளான எமன் காணுமாறு பின்வரும் இத்தன்மையுடையவற்றை எழுதலானார்.

6405. “வேல் ஏந்திய முருகப் பெருமானின் தம்பி இதை எழுதினேன். தக்க காலத்தை ஆராய்ந்து உயிர்களைக் கொண்டு செல்லும் எமன் காண்க. நீ அழகிய கொடிய வில்களைக் கை கொண்டிருந்த எம் தம்பியரின் அரிய உயிரைக் கொண்டு போனாய். இது சிறந்ததோ! அவர்களின் உயிர்களை விரைவில் விடுவிப்பாயாக!” என்று எழுதினார்.

6406. செம்மைத் திறம் விளங்கும் தம் நகத்தினால் அந்த அம்பில் இவ்வாறு எழுதி அழகிய இலையை வளைத்து அதில் வைத்து, பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய முருகப் பெருமானை உள்ளத்தில் நினைத்துத் துதித்து விரைந்து மின்னல் போலச் சென்று எம்புரத்தைச் சேரும்படி அந்த அம்பை எய்தார்.

152 □ கந்தபுராணம்

6407 கரந்தை குடுவான் திருமகற்கு இளையவன்
கண்ணமுன்
விரைந்து தெண்கடல் ஏழையுங் கடந்துவிண்
ணோங்கி
இருந்த மானசோத் தரகிரித் தென்புறத் தியம
புரந்த னிற்சென்று மறவிதன் முன்புபோந் ததுவே.

6408 தொடுத்த அக்கணை அந்தகன் முன்புதுண்
எனப்போய்
அடுத்து வீழ்தலும் விம்மிதம் எய்திய அவன்சென்
றெடுத்து நோக்கினன் வீரவா குப்பெயர் இளவல்
விடுத்த தாகலு முற்றுற உணர்ந்தனன் விரைவில்.

6409 அயில்தெ டுங்கணைப் பாசுரத் தகலமது உணர்ந்து
துயரு முந்தஞ்சி ஈண்டிலர் இளையவன் துணைவர்
பயில எங்ஙனஞ் சென்றன ரோவெனப் பார்த்தான்
கயிலை யேகியே இருப்பதா உணர்ச்சியிற்
கண்டான்.

6410 கண்டு தேறினன் கடாமிசை யேறினன் கடுங்கால்
கொண்ட தானைகள் சூறையங் காலெனக் குழுமப்
பண்டு தானுறை பதிவினை நீங்கினன் படரா
அண்டர் நாயகன் கயிலையஞ் சாரலை
யடைந்தான்.

6411 ஆன காலையில் ஆயிடைப் பொதும்பரொன்
றதனின்
மான வேல்படை அவுணர்தம் படைகளின் மாண்ட
சேனை வீரர்கள் சூழ்தர எழுவருஞ் சிறந்து
கான விஞ்சையர் பாடல்கேட் டிருப்பது கண்டான்.

6407. கரந்தை மலரைச் சூடியருளிய சிவபெருமானின் அழகிய மகனுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர் விடுத்த அம்பு, முன்னால் விரைந்து தெளிவான ஏழுகடல்களையும் கடந்து சென்று வானத்தில் உயர்ந்து இருந்த 'மான சோத்திர மலைக்குத் தெற்கில் உள்ள எமபுரத்தில் சென்று கூற்றுவனின் முன்னர் விழுந்தது.

6408. வீரவாகு தேவர் எய்த அந்த அம்பானது விரைந்து போய் எமன் அருகில் விழுந்தது. அதனைக் கண்டு அவன் வியப்படைந்து அதன் அருகில் சென்று கையில் எடுத்துப் பார்த்தான். அது வீரவாகு என்ற இளவல் விடுத்ததாக இருக்கப் பார்த்து விரைவில் அதை முற்றிலும் உணர்ந்தான்.

6409. கூர்மையான நீண்ட அம்பில் எழுதப்பட்ட முடங்கலின் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் ஆய்ந்து துன்பம் அடைந்து அஞ்சி, அந்த வீரவாகுவின் தம்பியர் இங்கு — எமவுலகில் இல்லை. எங்குச் சென்றிருப்பார் என எண்ணினான். அவர்கள் கயிலாயத்தில் சென்றிருப்பதைத் தன் உணர்வால் அறிந்தான்.

6410. வீரவாகு தேவரின் தம்பியர் ஏழு பேர்களும் கயிலாய மலையில் இருப்பதைக் கண்டு தெளிந்து, தன் எருமைக் கடா ஊர்தியின்மீது ஏறினான். மிக வேகமாக நடக்கின்ற படைகள் குறைக் காற்றைப் போல அருகில் சூழ்ந்து வர. தான் வாழ்ந்து வரும் அந்த எம புரத்தை விடுத்துச் சென்று, தேவர்க்குத் தலைவனான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலையின் சாரலை அடைந்தான்.

6411. எமன் சென்ற அப்போது, அங்கு, ஒரு சோலையில், சிறந்த அவுணர்களின் படைக் கருவிகளால் இறந்து விட்ட படை வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்க, வீரவாகு தேவரின் தம்பியர் ஏழு பேரும் சிறந்த இசையையுடைய வித்தியாதரரின் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை பார்த்தான்.

154 □ கந்தபுராணம்

6412 தொழுது மற்றவர் முன்னுற மறலிபோய்த் துன்னி
முழுது ணர்ந்துளீர் நுங்களை நாடுவான்

முன்னோன்
அழகி தென்றிவண் இருப்பதென் என்னையும்
அயிர்ப்பான்
எழுவி ருங்கடி தெழுவீரிப் பூதரோ டென்றான்.

6413 என்ற காலையின் எழுவரும் எழுந்திரு மருங்கு
நின்ற பூதர்கள் யாவரும் போந்திட நீங்கி
ஒன்றொர் மாத்திரை ஒடுங்குமுன் அவுணர்கோன்
உறையும்
மன்றல் மாநகர் அடுகளம் புக்கனர் மன்னோ.

6414 புக்க காலையின் எழுவரும் தம்முடல் புகுந்தார்
மிக்க பாரிடத் தலைவர்கள் யாவரும் விரைவில்
தொக்கு வீழ்தரு மியாக்கைகள் உற்றனர் சுரர்கள்
அக்க ணந்தனில் பூமழை தூவிநின் றார்த்தார்.

6415 இன்ன வேலையின் எழுவரும் பதைபதைத்
தெழுந்து
முன்ன வந்தன தடிக்கம லங்களை முறையால்
சென்னி தாழ்வுற வணங்கினர் செங்கையால்
எடுத்துப்
பொன்னின் மார்புறப் புல்லினன் எல்லைதீர்
புகழோன்.

6416 புல்லி னான்இள வீரரைப் புயங்கமுண் டுமிழ்ந்த
எல்லி னானென விளங்கினான் அவுணரை
இனிநான்
வில்லி னால்அடல் செய்வதோ அரிதென விறலும்
சொல்லி னான்மகிழ் வாயினான் புன்கணும்
தொலைந்தான்.

6412. எமன் அந்த எழுவரின் முன்பு சென்று வணங்கி, “எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களே! உம் தமையர் உங்களைத் தேடுவார்! இது நல்ல அழகு என்று இங்கு இருப்பது என்ன? நீங்கள் விரைவாகச் செல்லாது போனால் அவர் என்னையும் சந்தேகப்படுவார். இந்தப் பூதர்களுடன் நீங்கள் ஏழு பேர்களும் விரைவாக எழுந்து வாருங்கள்!” என்று மொழிந்தான்.

6413. என்று எமன் சொன்னவுடன், அந்த ஏழு பேரும் அங்கு இருப்பதை விட்டு எழுந்து இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்த பூதர்கள் எல்லாரும் உடன் வர, கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி ஒரு மாத்திரைப் போது அழிவ தற்குள், குரபன்மன் இருக்கும் மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள போர்க்களத்தை அடைந்தனர்.

6414. அவ்வாறு அவர்கள் புகுந்த போது அந்த ஏழு பேர்களும் தங்களுடைய பழைய உடல்களில் புகுந்தனர். பூதகணத்தவர் எல்லாரும் அங்கு நெருங்கிக் கிடந்த தம் உடல்களில் புகுந்து எழுந்தனர். அப்போது தேவர்கள் மலர் மழை பெய்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

6415. இத்தகையசமயத்தில் ஏழு வீரர்களும் துடிதுடித்து எழுந்து மூத்தவரான வீரவாகு தேவரின் பாதகமலங்களை முறைப்படி தலைவைத்து வணங்கினர். உடனே அளவில்லாத புகழையுடைய வீரவாகு தேவர் தம் செங்கையால் அவர்களை எடுத்துப் பொன்மயமான மார்பு பொருந்தத் தழுவிக் கொண்டார்.

6416. தம் தம்பியரைத் தழுவிக் கொண்ட வீரவாகு தேவர், பாம்பு உண்டு உமிழ்ந்த கதிரவன் போல ஒளிர்ந்தார். “இனி நான் அவுணரைக் கொல்வதோ அரிது? என்று வீரமொழி கூறி மகிழ்ந்து துன்பத்தினின்று நீங்கினார்.

156 □ கந்தபுராணம்

6417 எண்ட கும்பிறல் எழுவரும் பிறரும்உய்ந் தெழுதல்
கண்டு வீரமா புரந்தர னுங்கணத் தவரும்
திண்டி றற்புனை இலக்கரும் உவகையிற் சிறந்து
கொண்டல் கண்டிடு சாதகம் போல்உளங்
குளிர்ந்தார்.

6418 அன்ன தாகிய எல்லையில் கூற்றனும் அனிகம்
துன்ன ஆயிடை வந்தனன் இளவலைத் தொழுது
மின்னு லாவிய வேலினாய் தமிழனை வெகுண்டாய்
முன்னி கழ்ந்திடு வரன்முறை கேளென
மொழிவான்.

6419 எழுதி றத்தரும் இங்ஙனம் தம்முடல் விட்டுக்
குழுவி னோடுபோய்க் கயிலையம் சாரலில் குறுகி
வழிப டஞ்சில பூதரும் சுற்றிட வதிந்தார்
அழிபெ ருந்துயர் உழத்தலில் தெரிந்திலை
அதனை.

6420 அங்க மீதினில் நீறுகண் டிகையினை அணிந்தார்
தங்கள் பாலினுஞ் செல்லுதற் கஞ்சறும் தமிழேன்
இங்கு நின்இளை யார்உயிர் கொள்வனோ எவரும்
வெங்க கனற்பொறி யுண்பரோ பசிப்பிணி
மிகினும்.

6421 வினைய முன்னிநீ விடுகணை நோக்கியான்
வெள்ளித்
தன்வ ரைப்பெருஞ் சாரலில் போந்துசா ரதரோடு
உனது தம்பியர் தங்களை விளித்திவண் உய்த்தேன்
முனிவு கொள்ளலை ஐயஎன் னிடையென
மொழிந்தான்.

6417. எண்ணத்தக்க ஏழுதம்பியரும் பூதகணத்தவரும் உயிர் பிழைத்து எழுவதைப் பார்த்து, வீரமா புரந்தரனும் சிவகணத்தவரும் மிக்க ஆற்றலையுடைய இலட்சம் வீரரும் மகிழ்வு மிகப் பெற்று மழை பொழியும் மேகத்தைக் கண்ட சாதகப் பறவையைப் போல மனம் குளிர்த்தனர்.

6418. அத்தகைய சமயத்தில் எமனும் தன் படைகளுடன் அந்த இடத்துக்கு வந்து வீரவாகு தேவரை வணங்கி “மின் போலும் ஒளியுடைய வேலையுடையவரே! நீ என்னைச் சினந்துகொண்டாய்! முன் நடந்த வரலாற்றைக் கேள்!” எனச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

6419. “உம் தம்பியரான இந்த ஏழு வீரர்களும் தம் உடல்களை விடுத்துக் கயிலாய மலைச்சாரலை அடைந்து, தங்களை வணங்கும் சில பூதர்களும் சூழ, அங்கே இருந்தனர். நீவிர் இவர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என்ற துன்பத்தினால் அதனை உணரவில்லை!”

6420. “உடலில் திருநீற்றையும் உருத்திராட்சத்தையும் அணிந்தவர் இடத்தில் செல்வதற்கும் அஞ்சும் நான் இங்கு உன் தம்பியரின் உயிர்களைக் கவர்வேனா? ஐயனே! பசி அதிகமாக உள்ளது என்று எவனேனும் தீப்பொறிகளை உண்பானா?

6421. “நீவிர் ஒரு தந்திரத்தை எண்ணி எய்த அம்பை நான் பார்த்ததும், ஒப்பில்லாத கயிலாய மலையின் தாழ்வரையை அடைந்து, பூதர்களுடன் உன் தம்பியரையும் அழைத்துக் கொண்டு இங்குச் சேர்த்தேன். ஐயனே! என் மீது சினம் கொள்ளாதீர்!” என்று காலன் உரைத்தான்./

158 □ கந்தபுராணம்

5422 அந்த கன்மொழி வினவலும் ஐயனுக் கிளவல்
நந்து யர்க்கடல் சுவற்றினை கயிலையின் நமர்கள்
வந்த தன்மையைத் தேற்றில மயங்கியிண் டுற்றாம்
புந்தி கொள்ளலை யாவது நீயெனப்புகன்றான்.

5423 புகல லுற்றபின் விடைகொண்டு கூற்றெனும்
புத்தேள்
உவகை தன்னொடு தன்புரத்து ஏகினன் ஒன்னார்
இகலை வெஃகியே பூதரும் துணைவரும் ஏத்த
நிகரி லாதவன் அன்னதார் களத்திடை
நின்றான்.

5424 நின்று மற்றிவை நாடிய ஒற்றர்நீள் நகரில்
சென்று சூரனைத் தொழுதுநின் மதலைபோர்
செய்து
வென்றி மொய்ம்பினன் விடுத்திடு வீரன்மாப்
படையால்
பொன்றி னான்பொடி யாகிவீழ்ந் தனனெனப்
புகன்றார்.

வேறு

5425 அக்கா லைதனில் அவுணர்க் குள்ளலாம்
மிக்கான் புவியின் மிசைவீழ்ந் தயரா
எக்கா லுமுறா தவிடர்க் கடலுள்
புக்கான் மெலிவோ டுபுலம் புறுவான்.

5426 உண்ணே யமதாம் உயிரே உறவே
கண்ணே மணியே கனல்மா முகனே
விண்ணே கிணையோ இவண்மீள் கிலையால்
எண்ணேன் உயிர்வாழ்க் கையைஇங் கினியே.

6422. அந்த நல்ல சொற்களைக் கேட்கவும், முருகப் பெருமானின் தம்பியான வீரவாகுதேவர் “நீ எம் துன்பக் கடலை வற்றும்படி செய்து விட்டாய். நம்மவர் கயிலாய மலைக்குச் சென்றதை நான் அறியேன். இங்கு மயங்கி இருந்தோம். நீ நின் உள்ளத்தில் ஒன்றையும் கருதாதே!” என மொழிந்தார்.

6423. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் சொன்னவுடனே, காலன் என்ற தேவன் வீரவாகு தேவரிடம் விடையைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் ஊருக்குச் சென்றான். பின்பு பகைவரின் போரைக் கருதிப் பூதர்களும் இளையர்களும் துதிக்க ஒப்பில்லாத வீரவாகு தேவர் அந்தப் போர்க்களத்தில் நின்றார்.

6424. இது ஒருபுறம் நிற்க, போர்க்களத்தில் இருந்து இவை அனைத்தையும் பார்த்து வந்த ஒற்றர்கள், பெரிய அரண்மனைக்குள் சென்று, தம் மன்னனான குரபன்மனை வணங்கி, “மன்னவரே, உன் மகன் அக்கினி முகன், போர் செய்து வீரவாகு தேவர் விடுத்த வீரபத்திரக் கணையினால் இறந்து சாம்பலாகி விழுந்தான்” என்று கூறினர்.

6425. அவ்வாறு ஒற்றர் சொன்னபோது அசுரனான குரபன்மன் பூமியில் விழுந்து, புத்திர சோகத்தால் தளர்ந்து என்றும் அடையாத துன்பக்கடலுள் முழுநி மன வாட்டத் துடன் இருந்தான்.

6426, “என் மனத்துக்குப் பொருந்திய உயிரே! என் உறவே! என் கண்ணே! கண்ணின் மணியே! அக்கினி மா முகனே! நீ என்னை விட்டுச் சொர்க்கத்தை அடைந்தாயோ! இனி இங்கு வர மாட்டாயோ! இனி இங்கு நான் உயிர் வாழ்க்கையை நினைக்க மாட்டேன்!

160 □ கந்தபுராணம்

6427 எந்தைக் கிளையான் தனைஇந் நகரின்
வந்துற் றதொர்தூ தன்மலைந் திடலான்
நொந்துற் றனைமெய் யுநுடங் கிளையால்
அந்தத் துயர்இங் ளுனமா றியதோ.

6428 தேறா இகல்செய் திடுதே வரெலாம்
மாறா மகிழ்வுற் றிடவைத் துமனத்து
ஆறா இடர்என் வயின்ஆக் கிணையால்
கூறாய் இதுவுங் குமரற் கியல்போ.

6429 காரோ திமருங் குளகா ரணனோ
சீரோ திமனோ திருமா லவனோ
நேரோ தியவொற் றடநீ முடிசென்
றாரோ தினரோ அதறிந் திலனே.

6430 பொய்விட் டிடுதூ துவர்போ ரிடைநீ
மெய்விட் டனைஎன் றுவிளம் பினரால்
நெய்விட் டவயிற் படைநே ரலன்முன்
கைவிட் டெனையே குவதுன் கடனோ.

6431 தூதா னவன்வா ளிதுணித் திடவிண்
மீதே கினைஎன் றுவிளம் பினர்அப்
போதே அதுணர்ந் துபொறுத் தனை.ரல்
ஏதே துபொறா தினமென் னுயிரே.

6427. “என் ஐயனே! நின் தம்பி வச்சிரவாகுவை இந்த ஊருக்கு வந்த ஓர் தூதனானவன் போர் செய்து கொண்டு விட்டதால், (என் தம்பியையும் ஒரு தூதன் கொன்றானே) என நீ வருந்தியிருந்த அவ்வருத்தம் இங்கு நீங்கியதோ?

6428. “என் மகனே! நல்ல பயிற்சியில்லாது போர் செய்யும் தேவர் எல்லாரும் நீங்காத மகிழ்ச்சியை எய்தும்படி செய்து என் உள்ளத்துக்கு ஆறாத துன்பத்தை உண்டாக்கினாய். நீயே கூறுவாயாக! இவ்வாறு பகைவர்க்கு மகிழ்ச்சியையும் எனக்குத் துன்பத்தையும் அளிப்பது மகனான உனக்கு அழகா?

6429. “மகனே! ‘இந்தத் தூதன் கொல்ல இறக்கக் கடவை’ என்று, கருங்கூந்தலையுடைய உமையை ஒரு பக்கத்தில் கொண்ட சிவனோ, அல்லது சிறப்புப் பொருந்திய அன்ன வாகனமுடைய நான்முகனோ! அல்லது அழகிய மால் என்று சொல்லப்படுபவனோ, இவர்களுள் எவர் நினை இவ்வாறு சபித்தவர்?

6430. “என் மகனே! என்னிடத்தில் உண்மை உரைப்பவரான தூதர்கள், நீ போர்க்களத்தில் உயிர் விட்டாய் என்று கூறினர். நெய் பூசப் பெற்ற கூர்மையான வேலையுடைய ஆறுமுகப் பெருமான் எதிரில் என்னை விட்டுச் செல்வது மகனான உனது கடனோ?

6431. “அருமை மகனே! உன்னைத் தூதனாய் வந்த வனது அம்பானது, துண்டுபடுத்த, நீ வீர சொர்க்கத்தை அடைந்தாய் என்று உரைத்தனர். அப்போது அதைக் கேட்டு உணர்ந்து பொறுத்தேன். இன்னும் என் உயிர் எதைத்தான் பொறுக்காது?

162 □ கந்தபுராணம்

6432 ஆவா தமிழேன் அயர்வுற் றிடவே
மூவா இளமைந் தமுடிந் தனையே
ஓவா துமகப் பெறவோங் குதவத்
தேய்வார் களுமுண் டுகொல்இன் னமுமே.

6433 எல்லே யுனைநம் புவதென் அகல்வாய்
சொல்லே துமுரைத் திலைதுன் புறுவேன்
கல்லே புரைநின் கவினமார் பதனை
வல்லே தழுவிக்க கொளவந் தருளே.

6434 செய்யாய் கரியாய் திருவே சிறுவா
மெய்யா ருயிரே விடலாய் அடல்வேல்
கையாய் அரசே களிதே தமிழேற்
கையா வெனைநீ யும்அயர்த் தனையோ.

6435 என்றின் னனபன் னியிரங் குதலும்
நன்றன் னையதோர்ந் துநடுக் கமுறாத்
துன்றும் துயரக் கடல்துன் னினளால்
அன்றந் நகர்மிக் கதழுங் குரலே.

9. மூவாயிரர் வதைப் படலம்

6436 ஆயதோர் காலைமு வாயி ரத்தொகை
மேயின மைந்தர்கள் வினவி ஈதெலாம்
மாயிரு விசம்பினை அளாவு மன்னவன்
கோயிலை அடைந்தனர் குழுவொ டேகினார்.

6432. “ஆ, ஆ! நான் வருந்த மிகவும் சிறிய மகனே நீ இறந்தனையே! மகனே கெடாத பிள்ளையைப் பெற உயர்ந்த தவத்தில் பொருந்தியவரும் இன்னும் இருக்கின்றனரோ?

6433. “எல்லே! (கதிரவனே) மகனே! உன்னை நம்புவது என்னை? நீ சென்றாய்! ஒரு சொல்லும் எனக்கு உரைத்தாயில்லை! நான் துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றேன். கல் போன்ற உன் மார்பை நான் தழுவிக்கொள்ளும்படி வருவாயாக!

6434. “மகனே! நல்லவனே! கரியவனே! செல்வமே! சிறுவனே! உண்மையான என் அரிய உயிரே! இளைஞனே! வலிய வேலை ஏந்திய கையுடையவனே! மன்ன! களிதே ஐயா! நீ என்னையும் மறந்தனையோ!”

6435. என்று குரபன்மன் சொல்லி இரங்கவும், அதனை, இறந்த மகனின் தாயான பதுமகோமனை என்பவள் கேட்டு, நடுக்கம் கொண்டு, நெருங்கிய துன்பக் கடலுள் முழுகினாள். உடனே அந்த வீர மகேந்திரத்திலும் அன்று அழும் குரல் மிகுதியாயிற்று.

9. மூவாயிரவர் வதைப் படலம்

(நாலாம் நாள் பிற்பகல் போர்)

6436. அத்தகைய சமயத்தில் மூவாயிரம் என்ற எண் கொண்ட மைந்தர் நடந்த இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கூட்டமாக ஒன்று கூடி மன்னனான குரபன்மன் வாழ்கின்ற அரண்மனையை அடைந்தனர்.

491 □ கந்தபுராணம்

- 6437 துன்னுறு பழியெனும் குறை எற்றிட
இன்னலந் தெண்திரை எறிய வைகிய
மன்னியல் நோக்கியே வணக்கம் செய்தெழீஇ
முன்னர்நின் நினையன மொழிதல் மேயினார்.
- 6438 உரமிகும் இலக்கரும் ஒழிந்த எண்மரும்
பெருவிறல் மொய்ம்பனும் பிறரும் உற்றுழி
எரிமுக னொருவனை ஏவி னாயஅவன்
செருவினை அவரொடு செய்ய வல்லனோ.
- 6439 வலியவர் தம்மையும் வரம்பின் மிக்குறின்
மெலியவ ராயினும் வென்று போவரால்
உலகினில் வழக்கம் துணர்ந்தி லாய்கொலோ
கலைபயில் கற்புடைக் காவல் மன்னனே.
- 6440 ஓட்டலர் குழுவினுள் ஒரும கன்தனை
விட்டனை மேல்வரும் வினையம் ஓர்ந்திலை
அட்டுறு தாரினாய் அமரில் அங்கவன்
பட்டனன் என்றிடிற் பரிதற் பாலையோ.
- 6441 தீமுகன் ஒருவனுக் கிரங்கித் தேம்பலை
யாமுளம் இரணியன் இன்னும் உற்றுளன்
தாமரை மகிழ்நனைத் தளைப டுத்திய
கோமகன் உளன்ஒரு குறையுண் டாகுமோ.

6437. அந்த மூவாயிரம் மைந்தர், நெருங்கிய பழி என்ற குறைக் காற்று வீச, துன்பம் என்ற ஒள்ளிய அலையானது வீச, துன்பக் கடலில் மூழ்கியிருந்த சூரபன்மனின் இயல்பைப் பார்த்து, அவனை வணங்கி எழுந்து எதிரில் நின்று இவற்றைச் சொல்லலானார்.

6438. "எம் தந்தையே! வன்மையுடைய இலட்சம் வீரரும் மற்ற எட்டுப் பேரும் மிகப்பெரிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும் மற்ற வீரரும் நெருங்கி நிற்கும் போர்க் களத்தில் நீ அக்கினி முகன் ஒருவனை மட்டுமே அனுப்பினாய். தனி ஒருவனாகச் சென்ற அவன் அவ்வளவு பேரையும் வெல்ல வல்லனோ?

6439. "கற்றகலைகளின் ஆற்றலையுடையமன்னனே! வலிமையுடையவராய் இருத்தாலும் வரம்பு கடந்து செல்லுமாறு விடுவோமானால், மெலியவராக உள்ளவர் எனினும் வென்று விடுவர். இஃது உலக வழக்கம்! இதை நீ உணராதவனோ?

6440. "அரசே! பகைவர் கூட்டத்தினுள் ஒரு மகனை நீ அனுப்பினாய். அதனால் விளையக் கூடியதை நீ உணரவில்லை. தேன் ஒழுகும் மாலை சூடியவனே! போரிலே மகன் இறந்தான் என்று தூதர் கூறினால் அதற்காகத் துன்பம் அடைவாயோ?

6441. "நீ, இறந்த ஒரு அக்கினி முகன் பொருட்டு இரங்கி வருந்தாதே! நாங்கள் மூவாயிரம் பேர் இருக்கின்றோம். இரணியன் என்ற உன் மகனும் இன்னும் இருக்கின்றான். தாமரையின் கணவனான கதிரவனைச் சிறையில் அடைத்த மன்னன் பானுகோபனும் இருக்கின்றான். எனவே உனக்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ?

106 □ கந்தபுராணம்

6442 நண்ணல ராயினோர் நலிந்து செற்றிடக்
கண்ணகல் தேர்பரி களிற் தானவர்
எண்ணில மாய்ந்தவென்று இறையும் ஆகுலம்
பண்ணலை ஐயஅப் பரிசு கேட்டிநீ.

6443 ஏழெனும் கடல்வறந் திடினும் நின்னடி
குழ்தரு படைக்கொரு தொலைவும் இல்லையால்
ஊழியும் அழிகுறா ஒருவ நீஇவண்
பீழையின் உறுவதும் பெருமைப் பாலதோ.

6444 நின்றுவா னளவெலாம் நிவந்த மேருவாம்
குன்றினோர் தினைத்துணை குறைந்த தன்னதால்
துன்றுநந் தானையுள் துன்ன லார்பொர
இன்றுகா றாகவே இறந்த சேனையே.

6445 சிறந்திடு தலைமையுந் திறலும் ஆக்கமும்
மறந்தனை யாகியே வலிய னாகுநீ
இறந்தவர் தமைநினைந் திரங்கற் பாலையோ
புறந்தரு கின்றதோ ரமரர் போலவே.

6446 அண்டர்தம் முதல்வனை யயனை மாயனைச்
சண்டனைப் பவனனைத் தழலை யாரையும்
விண்டொடர் செலவினில் விரைந்து பற்றியே
கொண்டனை கின்றனம் குறிப்ப தாகுமேல்.

6442. "பகைவரானவர் துன்பப் படுத்திக் கொல்ல அளவில்லாத தேர்களும் யானைகளும் காலாட் படையினரும் அழிந்து விட்டன என்று சிறிதும் வருந்தாதே! ஐயனே! அந்த இயலைக் கேட்பாயாக!

6443. "ஏழு என்ற எண் கொண்ட கடல்கள் வற்றிப் போனாலும் நின் அடிக்கீழ் உள்ள படைக்கு அழிவு இல்லை! ஊழிக் காலத்தும் அழியாதவனே! நீ இங்குத் துன்பத்தால் வருந்துவதும் தக்கதுதானோ?

6444. "பூமியினின்று மேல் வெளியிடம் எல்லாம் நெருங்கியுள்ள மேருமலையில் ஒருதினையளவு குறைந்ததைப் போல, நெருங்கிய நம் படையுள்பகைவர் போர் செய்ய இந் நாள் வரைக்கும் இறந்த படைகள் குறைந்தன.

6445. "வுலியவனான நீ, சிறப்புடைய தலைமையும் வெற்றியும் செல்வமும் என்ற இவற்றை மறந்தவனாகப் போக்களத்தில் இறந்தவரை எண்ணிப், பகைவர் எதிரில் நில்லாது புறம் காட்டி ஒடுபவரைப் போல, இரங்கு வாயோ?

6446. "உனக்குச் சம்மதமானால், தேவரின் மன்ன னான இந்திரனையும், நான் முகனையும், திருமாலையும், எமனையும், வாயுதேவனையும், அக்கினியையும், மற்று முள்ளவர்களையும் வானத்தை நோக்கிப் போகும் போக் கிலேயே ழிரைந்து பிடித்துக் கொண்டு வருவோம்.

168 □ கந்தபுராணம்

- 6447 விண்ணினை அலைக்கவும் மேரு வெற்பொடு
மண்ணினை மறிக்கவும் வடவை மாற்றவும்
எண்ணினை என்னினும் யாங்கள் எந்தைநின்
உண்ணினை வின்படி முடித்தும் ஒல்லையில்.
- 6448 பன்னுவ தென்பல பணித்தி யாங்கள்போய்
முன்னுறு பூதரை முரண்கொள் வீரரைப்
பின்னுறு கந்தனைப் பிறரை யீண்டொரு
கன்னலின் வென்றுநின் கழல்கள் காண்டுமால்.
- 6449 என்றிவை புகறலும் இடுக்கண் நீங்கியே
நன்றிது மைந்தர்காள் நடமின் போர்க்கென
வன்திறல் முதல்வனை வணங்கிக் கைதொழா
நின்றவர் ஏவரும் நீங்கி னாரரோ.

வேறு

- 6450 வன்னச் சிலைகொண் டனர்வான் கவசம்
துன்னுற் றிடுவித் தனர்தூ ணியினை
வென்னிற் செறிவித் தனர்வெவ் விரலிற்
பொன்னுற் றிடுபுட் டிப்புனைந் தனரால்.
- 6451 சீர்புக் குறுகைப் படைசெங் கைகொளாத்
தார்புக் கமர்தும் பைதனைத் தரியா
மார்புக் கலமாக் கலன்வர்க் கமிடாத்
தேர்புக் கனர்வந் தனசே நைகளே.
- 6452 சங்கங் கள்முழங் கினதண் ணுமைகோடு
எங்கெங் குமியம் பினவெண் படகந்
துங்கங் கெழுபே ரிதுவைத் தனவால்
அங்கங் குருமுற் றனவா மெனவே.

6447. “எம் தந்தையே! நீ சொர்க்கத்தை வருத்தவும் மேருமலையுடன் பூமியைப் புரட்டவும், வடவைத் தீயை அழிக்கவும் எண்ணினாயானால், நாங்கள், உன் எண்ணப்படி முடிப்போம்.

6448. “பல சொல்வதால் பயன் என்ன? நீ எங்கட்கு ஆணையிட்டால் நாங்கள் சென்று முன்னே வரும் பூதரையும் வலிய வீரர்களையும் இவர்களுக் கெல்லாம் பின் நிற்கும் முருகனையும் மற்றவரையும் ஓர் இமைப்போதில் வென்று இங்குப் பிடித்து வருவோம்.”

6449. என்று இவற்றைச் சொல்லவும், சூரபன்மன் துன்பம் நீங்கப் பெற்று “நல்லது! மைந்தரே! போர்க்குச் சென்று வாருங்கள்” என்று சொன்னான். வலிய ஆற்றலையுடைய சூரபன்மனை அந்த மூவாய்ரர் கைகூப்பித் தொழுது அங்கு நின்றவர் எவரும் நீங்கிச் சென்றனர்.

6450. நீங்கிச் சென்ற அவர்கள் விற்களைக் கைக் கொண்டனர். பெருங் கவசங்களை மார்பில் அணிந்து கொண்டனர். அம்பறாத் தூணிகளை முதுகில் கட்டினர். பொன்மயமான விரல் உறைகளைப் பூண்டனர்.

6451. சிறப்புடைய கையில் எடுக்கத்தக்க படைக்கலங்களைக் கைகளிலே கொண்டு மாலையாகக் கட்டப்பட்ட தும்பைமாலையை முடியில் சூடி மார்பில் பொருத்தமாக அணிகளை அணிந்து தேர்களில் ஏறினர். உடனே படைகள் எல்லாம் வந்தன.

6452. அப்போது அங்கு எங்கும் சங்குகள் இடி இடித் தாற்போல முழங்கின. தண்ணுமைகளும் கொம்புகளும் ஒலித்தன, வெண்படகங்களும் பெருமையுடைய பேரிகைகளும் ஒலித்தன.

170 □ கந்தபுராணம்

- 6453 அவுணப் படைஎண் ணிலஆற் றல்மிகும்
கவளக் கரிஎண் ணிலகா மருசீர்
இவுளித் தொகைஎண் ணிலவீட் டமுறா
உவணுற் றிடுதே ரும்உலப் பிலவே.
- 6454 முழங்குற் றனபல் வியமும் மதமர்த்
தழற்குற் றனதேர் ஒலிதந் தனவால்
அமுங்குற் றனவாம் பரிஆங் கவைகள்
விழுங்குற் றனபா ரொடுவிண் ணிணையே.
- 6455 நீடுற் றிடுதேர் களின்நீள் துவசம்
ஆடுற் றனதா ரில்அளித் தொகுதி
பாடுற் றனவெங் கொடிபா றுமிசை
கூடுற் றனகூ ளிகுனித் தனவே.
- 6456 தொகையா னைகடம் மொடுகுழ் கரியின்
தகையா யினதா னவர்தம் முருவம்
சிகையா ரழலா யினசென் னியெழும்
புகையா னதுவான் எழுபூ ழியதே.
- 6457 இப்பான் மையதா கியெழுந் துபடை
அப்பால் விரவுற் றுழியன் னதுகண்
டொப்பா ருமில்லு ரன்உகந் தருள்கூர்
மெய்ப்பா லகர்சென் றனர்வெய் தெனவே.
- 6458 மூவா யிரர்தா னைகள்முந் துசெல
ஏவா மெனவெம் மைகொடே குதலும்
தேவா னவர்கண் டனர்சிந் தைவொரீஇ
யாவா வெனஅஞ் சியமுங் கினரே.

6453. அசுரர் படை எண் இல்லாதவை! மிக்க ஆற்றலையுடைய கவளம் உண்ணும் யானைகள் எண் இல்லாதவை. அழகிய சிறப்புடைய குதிரைகளின் தொகை எண் இல்லாதவை. கூட்டமாக வருகின்ற தேர்ப்படைகளும் எண் இல்லாதவை.

6454. பல வாத்தியங்கள் முழங்கின. மதத்தையுடைய யானைகள் கர்ச்சனை செய்தன. தேர்கள் ஒலித்தன. தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் ஆங்குக் கனைத்தன. இவ்வோசைகள் யாவும் சேர்ந்து பூமியும் வானமும் ஆகியவற்றை விழுங்கின

6455. உயர்ந்த தேர்களில் நீண்ட கொடிகள் அசைந்தன. மலர் மாலைகளில் வண்டுகள் பாடின. கொடிய காக்கைகளும் பருந்துகளும் மேல் இடங்களில் கூடின. பேய்கள் குதித்தன.

6456. கூட்டமான யானைகளுடன் அசுரர்களின் பெரிய வடிவங்களும் கலந்து குழப்பப்பட்ட கரிகள் ஆயின. அசுரர்களின் செந்நிறமான தலைமுடிகள் அரிய தீயாக ஆயின. மேல் எழும் புழுதிகள் புதையாக ஆயின.

6457. இத்தகைய படைகள் எழுந்து கலந்து போன வுடன் அவற்றை ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் மகிழ்ந்து. காண மைந்தரான மூவாயிரவர் விரைவாகச் சென்றனர்.

6458. மூவாயிரவர், படை முன்னே செல்லச் சூரபன் மனின் மக்கள் மூவாயிரவரும் அம்பு என்று கூறுமாறு விரைவாகச் செல்லவும், அப்படை அவ்வாறு செல்வதைக் கண்டு தேவர்களும் மனம் நடுங்கி 'ஆ! ஆ!' என்று சொல்லி அஞ்சி வருந்தினர்.

172 □ கந்தபுராணம்

- 6459 அக்கா லையின்மூ வகையா யிரரும்
மெய்க்கார் புவிசென் றுவிரைந் தனபோல்
தொக்கா டல்புரிந் திடுதொல் நிலமேல்
புக்கார் அதுகண் டனர்பூ தர்களே.
- 6460 எதிர்கின் றனர்பூ தர்களேற் றனரால்
முதிர்கின் றசினம் கெழுமொய் யவுணர்
அதிர்கின் றனபே ரிகள்அண் டமெலாம்
பிதிர்கின் றனநே மிபிளந் ததுவே.
- 6461 வாள்கொண் டெறிகின் றனர்வல் லெழுவுத்
தோள்கொண் டிடுவெங் கதைதூண் டினரால்
தாள்கொண் டசிலைக் கணைதாம் சொரிவார்
நீள்கொண் டலையன் னநிசா சரரே.
- 6462 குலப் படைவிட் டனர்தொல் பரிதிக்
கோலப் படைவிட் டனர்குந் தமுடன்
ஆலப் படைவிட் டனர்ஆ டுகுறள்
சாலப் படைநின் றுதளர்ந் திடவே.
- 6463 அடுகுற் றிடுகு லமடல் கதைகள்
தொடுகுற் றனர்தே மிகள்தூண் டிடுவார்
விடுகுற் றனர்வெற் பினைவெவ் வகரர்
படுகுற் றனர்ஆர்த் தனர்பா ரிடரே.
- 6464 வீழ்கின் றனபட் டிடும்வீ ரருடல்
தாழ்கின் றனசெம் புனல்சாய்ந் தனவால்
ஆழ்கின் றனவே லையில்அங் கதன்வாய்
மூழ்கின் றனபேய் கொடிமொய்த் தனவே.

6459. அப்போது மூவாயிரவர் கரிய மேகங்கள் உலகத்தில் நெருங்கிச் சென்றாற் போல, ஒன்று கூடிப் போர் செய்யும் போர்க்களத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் வருவதை முருகப் பெருமானின் பூதவீரர்கள் பார்த்தனர்.

6460. பூதப்படையினர் எதிர்த்தார்கள். உடனே முதிர்ந்த சினத்துடன் விளங்கும் வன்மை பொருந்திய அசுரர்களும் எதிர்த்தனர். அச்சமயத்தில் பேரிகைகள் முழங்கின. அதனால் அண்டங்கள் பிதிர்த்தன. சக்கரவாள மலையும் பிளந்தது.

6461. நீண்ட மேகம் போன்ற அவுணர்கள் வாளை எடுத்து வெட்டினர். வலிய எழுக்களைப் போன்ற தோள்களில் சுமந்து கொண்டிருக்கும் கொடிய தண்டுகளை எய்தனர். வலிமையுடைய விற்களில் பூட்டப்பட்ட அம்புகளை விட்டனர்.

6462. போர் செய்யும் பூதப் படையினர் அதிகமாக நின்று தளரும் படியாய் அசுரர் குலப்படைக் கலத்தை எய்தனர். அழகான சக்கரங்களை வீசினர். குந்தப் படைக் கருவியுடன் மழுப்படைக் கலத்தையும் செலுத்தினர்.

6463. ஆரவாரம் செய்த பூதவீரர் தம்மைக் கொல் கின்ற படைகளையும் வன்மை பொருந்திய தண்டுகளையும் எய்தனர். சக்கரப்படையை எய்தனர். மலைகளைப்பிடுங்கி எறிந்தனர். இவற்றால் அசுரவீரர்கள் இறந்தனர்.

6464. இறக்கும் வீரர்களின் உடல்கள் கீழே விழுந்தன. அவற்றினின்று இரத்தமானது வடிந்து அது கடல் நீரில் போய்க் கலந்தது. அவற்றில் பேய்களும் காக்கைகளும் மொய்த்தன.

174 □ கந்தபுராணம்

- 6465 மறக்குஞ் சரமா யினவாம் பரிதேர்
 சிறக்கின் றனபட் டனதி அவுணர்
 துறக்கின் றனர்ஆ விதொலைந் திடுவார்
 இறக்கின் றகணங்களுமென் னிலவே.

வேறு

- 6466 காணாவது மூவாயிரர் கனல்வெஞ்சினந் திருகிக்
 கோணாகம தெனவேயடும் கொடும்பூதரைக் குறுகி
 நீணாகம தெனவிண்டொட நிமிர்வெஞ்சிலை
 குனியா
 வேணாரகுணத் தொலிகொண்டனர் இதுகொல்லுரு
 மெனவே.

- 6467 வாங்குற்றிடு சிலைதன்னிடை வல்லேசர மாரி
 தூங்குற்றிடு புயலாமெனச் சொரிந்தார்சொரிந்
 திடலும்
 ஏங்குற்றன பூதப்படை இரிகின்றன அதுகண்டு
 ஆங்குற்றிடு கணவீரர்கள் அவுணர்க்கெதிர்
 புகுந்தார்.

- 6468 தண்டத்தவர் தடந்தேரினைத் தகர்ப்பார்சிலர்
 தருவின்
 துண்டத்தவர் பரிமானதொகை தொலைப்பார்
 சிலர் பாகன்
 கண்டத்தலை உருளும்படி யுதைப்பார்சிலர்
 கரத்தால்
 அண்டத்தினில் அவர்தேரெடுத்த தெறிவார்சிலர்
 அம்மா.

- 6469 எழுக்கொண்டவர் தடமார்பினில் எறிவார்சிலர்
 எரிவாய்
 மழுக்கொண்டவர் சிலையிற்றிட எறிவார்சிலர்
 வரையின்
 குழுக்கொண்டவர் அனிகம்தனைக் கொல்வார்சிலர்
 வார்வில்
 பழுக்கொண்டிடு கவடாமெனப் பறிப்பார்சிலர்
 முறிப்பார்.

6465. வீரம் பொருந்திய யானைகளாக உள்ளவையும் தாவிச் செல்கின்ற குதிரைகளாய் உள்ளவையும் தேர்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் அழிந்தன. உயிர் நீங்கப் பெற்றன வான பல அசுரர் கூட்டங்களும் மடிந்தன. அளவில்லாத பூத கூட்டங்களும் இறந்தன.

6466. மூவாயிரவர் அதனைப் பார்த்துத் தீப்போன்ற சினம் கொண்டு கொடிய பாம்பைப் போலச் சீறிப் பகைவர்களைக் கொல்லும் பூதரை நெருங்கி உயர்ந்த மலைபோன்ற தோற்றமுடைய வான் அளாவிய நிமிர்ந்த கொடிய வில்லை வளைத்து இது தான் இடியோ என்னுமாறு வன்மையுடைய நாண் ஒலியை எழுப்பினர்.

6467. வளைக்கப்பட்ட வில்லிலே விரைவாக அம்புகளை வைத்து மழை பெய்யும் மேகத்தைப் போல எய்தனர், எய்யவும் பூதப்படையானது ஏக்கம் அடைந்து விரைவாக ஓடிவிட்டன. அதனைக் கண்டு அங்கு நின்ற பூதவீரர்கள் அசுரரின் எதிரே சென்றனர்.

6468. பூதர்கள் தம் தண்டினால் அசுரரின் பெரிய தேரை உடைப்பர். சிலர் மரக்கிளைகளால் அவர்களின் குதிரைக் கூட்டத்தை அழிப்பர். சிலர் தேரோட்டியரின் கழுத்தோடு கூடிய தலைகளை உருளுமாறு உதைப்பர். சிலர் கைகளால் விண்ணில் செல்லுமாறு அவர்களின் தேரை எடுத்து வீசுவர்.

6469. பூதர் சிலர் எழு என்னும் ஆயுதத்தைக் கொண்டு பகைவர்களின் பெரிய மார்புகள் பிளக்குமாறு எறிவர். பூதர் சிலர் கண்ட கோடரிகளைக் கொண்டு பகைவரின் வில்லானது ஓடியும்படி வெட்டுவர். பூதர் சிலர் மலைகளைக் கொண்டு பகைவரின் படைகளை அழிப்பர். சிலர் நீண்ட விற்களைப் பழுமரக் கிளைபோல முறிப்பர்.

176 □ கந்தபுராணம்

- 5470 தாவாதுயர் கணவீரர்கள் சமர்இவ்வகை புரிய
முவாயிர ரெனுமைந்தர்கள் முனியாச்சிவை
குனியா
ஓவாதுக முடிவெல்லையில் உருமுச்செறி வனபோல்
தீவாயுமிழ் கனல்வாளிகள் சொரிகின்றனர்
தெரிந்தே.
- 5471 நேர்புற்றமர் புகின்றவர் நெடுந்தீவடிக் கணைகள்
மாப்புற்றிடத் தடங்கோளெனும் வரையுற்றிட
முகத்தின்
சார்புற்றிடக் கரமுற்றிடத் தானுற்றிடச் செந்நீர்
சோர்புற்றிடத் தளர்ந்தேமனம் துயகுற்றிட
நின்றார்.
- 5472 கலக்கித்தட மலர்சிந்திடு களிறாமென அடல்செய்
விலக்கற்கரு முவாயிரர் வில்லாண்மையும் வல்லார்
அலக்கண்படு கணவீரர்கள் அழிகின்றது நோக்கி
இலக்கத்தரி லோராயிரர் எரியாமெனச்
செயிர்த்தார்.
- 5473 குன்றேன மிசைபோகிய கொற்றப்புயத் தவன்முன்
சென்றேதொழு திப்போரினைச் சிறியேங்களுக்
கருண்மோ
என்றேயுரைத் தனர்வேண்டலும் இளையோன்அதற்
கிசையா
நன்றேயமர் செயநீவீர்கள் நடமின்னென
அகன்றார்.
- 5474 விசயன்சயன் இடபன்கர வீரன்அதி கோரன்
அசலன்அதி குணன்வாமனன் அனந்தனக ளங்கள்
வசையில்புகழ் அனகன்சத வலிமாருதன் வருணன்
சசிகண்டகன் முதலாயிரர் சமரின்றலை புகுந்தார்.

6470. பூதப்படைவீரர் இவ்வாறு கெடாது போர் செய்யவும், உடனே மூவாயிரம் என்ற சூரபன்மனின் மைந்தர்கள் சினந்து வில்லை வளைத்து யுக முடிவுகாலத்தில் இடை விடாது இடிக் கூட்டம் நெருங்கியதைப் போல, தீயை கக்கும் முனையையுடைய அம்புகளை ஆராய்ந்து எடுத்து எய்தனர்.

6471. எதிர்த்துப் போர் செய்பவர்கள் எய்த பெரிய கூர்மையான தீ மயமான அம்புகள் பூதப்படை வீரர்களின் மார்புகளிலும் பெரிய தோள்களான மலைகளிலும் முகங்களிலும் கைகளிலும் காலைகளிலும்பட, இரத்தமானது ஒழுக, உள்ளம் தளர்ந்து, துன்பம் அடைந்து நின்றனர்.

6472. நீர் நிலையைக் கலக்கி மலர்களைச் சிதைத்த யானையைப் போலப் பகைவர்களால் கொல்வதற்கரிய மூவாயிரம் வில் வீரர்களும் எய்கின்ற அம்புகளால் துயரம் அடையும் பூதர்கள் நில்லாது தோற்றோடினர். அதைப் பார்த்து இலட்சம் வீரர்களுள் ஓராயிரம் வீரர்கள் தீப் போலச் சினம் கொண்டனர்.

6473. மலை என்று சொல்லுமாறு உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் எதிரே போய், “இந்தப் போரைச் சிறியவரான எங்களுக்கு அருள வேண்டும்” என வேண்டினர். அவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளவும், வீரவாகு தேவர் அதற்குச் சம்மதித்து, “அவர்களுடன் போர் செய்ய நீங்களே செல்லுங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் போர் செய்யச் சென்றனர்.

6474. விசயன், சயன், இடபன், கரவீரன், அதிகோரன், அசலன், அதிகுணன், வாமனன், அனந்தன், அகலங்கன், வசையற்ற புகழையுடைய அனகன், சதவலி, மாருதன், வருணன், சசிகண்டன் முதலிய ஆயிரவர் போர் செய்யப் புகுந்தனர்.

178 □ கந்தபுராணம்

6475 முந்துற்றிடும் அவர்யாவரும் மூவாயிரர் எதிர்போய்க்
கந்தக்கட வுளைஅன்பொடு கருத்திற்றொழு தேத்தி
மைந்துற்றிடு தங்கார்முகம் வளையாவடி வாளி
அந்தத்தினின் முகிலாமென அவர்மேற்சொரிந்
தார்த்தார்.

6476 ஆர்க்கின்றதொர் பொழுதத்தினில் அவர்வில்வலி
தன்னை
மூர்க்கன்தரு மறமைந்தர்கள் மூவாயிரர் காணாக்
கூர்க்கின்றதொர் நெடுவாளிகள் குணிப்பில்லன
பூட்டிச்
சூர்க்கொண்டல்கள் தம்மோடமர் புரிந்தாலெனச்
சொரிந்தார்.

6477 மூவாயிரர் விடும்வாளிகள் முடுகிக்கடிது ஏகித்
தாவாவிற லோர்ஆயிரர் தம்வாளியை அடுமால்
மேவார்புகழ் விறல்மைந்தர்கள் வெவ்வாளிகள்
அவுணர்
ஏவானவை துணியும்படி எதிர்சிந்திடும் விரைவில்.

6478 இவ்வாறமர் புரிகின்றழி இலக்கத்தவர் தேரைத்
தெவ்வாகிய மூவாயிரர் சிதைவித்தனர் சரத்தால்
அவ்வாறுதெ ரிந்தேயெமர் அவுணன்தரு மைந்தர்
கைவார்சிலை யொடுதேரினை அழித்தார்கணை
தூண்டி.

6475. முன்னால் செல்லும் அவர்கள் யாவரும் மூவாயிரவரின் எதிரில் போய் முருகப்பெருமானைப் பக்தி யுடனே உள்ளத்தில் வணங்கித் துதித்து, வன்மை பொருந்திய தங்களுடைய விற்களை வளைத்துக் கூர்மையான அம்புகளை யுக முடிவு காலத்து மேகத்தைப் போலப் பகைவர் மீது எய்தனர்.

6476. அவர்கள் ஆரவாரம் செய்யும் அச்சமயத்தில் அன்னாரின் வில்லாற்றலை மூர்க்கனான சூரபன்மனின் மைந்தர் மூவாயிரரும் கண்டு, கூர்மையான ஒப்பற்ற நீண்ட அம்புகள் அளவில்லாதவை விற்களில் பூட்டிக் கருவி கொண்ட மேகங்கள் போரிட்டாற் போலப் போரிட்டனர்.

6477. மூவாயிரவர் எய்கின்ற அம்புகள் நெருங்கி விரைவாகச் சென்று கெடாத வெற்றியுடைய ஓராயிர வீரர்கள் விட்ட அம்புகளை அழித்தன. பகைவர்கள் புகழ்கின்ற ஆற்றலையுடைய ஆயிரவர் எய்யும் அம்புகள், அசுரர்கள் விடும் அம்புகள் அழியும்படி எதிரே போய் விரைவாக அழித்தன.

6478. இங்ஙனம் போர் செய்கின்ற போது, இலட்சம் வீரர்களில் ஆயிரம் வீரர்களின் தேர்களைப் பகைவரான மூவாயிரவர் அம்புகளால் அழித்தனர். உடனே, இலட்சம் வீரர்களில் ஆயிரவர் சூரபன்மன் பெற்ற மைந்தரான மூவாயிரவரின் கைகளில் உள்ள நீண்ட விற்களுடன் அவர்கள் ஞாயிருந்த தேர்களையும் அம்புகள் எய்து அழித்தனர்.

180 □ கந்தபுராணம்

6479 இலக்கத்தவர் எதிர்கின்றவர் ஏமப்படு தேரைச்
சிலைக்கட்படு நெடுவெங்கணை சிந்திச்சிதை வித்தே
நிலக்கட்பட மூவாயிரர் தொகைதன்னையும் நிறுவி
மலைக்கட்படும் அரிபோல்புடை வருதேரிடைப்
புகுந்தார்

6480 சிலைபோய்க்கட விச்சென்றிடு தேர்போயடல்
செய்யும்
கொலைபோயனி கம்போயுளம் கொள்ளும்பெரு
மிதத்தின்
நிலைபோய்வெகு ஞற்றேபுவி நின்றோர் தமைப்
பிணித்த
வலைபோகிய மானேயென வளைத்தார்வய
மைந்தர்.

வேறு

6481 பொலம்படு தேரொடு போன்ற வன்மைபோய்த்
தலம்படும் அவுணர்கள் தளர்தல் மேயினார்
இலம்படை வந்துழி ஈதல் சான்றவர்
குலம்படு துயரொடு குறையும் தன்மைபோல்.

6482 பறித்தனர் வரைகளைப் பழம ரம்பல
முறித்தனர் வியர்ப்புறு மொய்ம்பர் தம்மிசைச்
செறித்தனர் அண்டமும் திசையும் ஞாலமும்
மறைத்தனர் அமரரும் மருட்கை எய்தினார்.

6483 தெவ்வரை யாகிய சிறார்கள் தொன்மரம்
கைவரை வீசலுங் கணைகள் தூண்டியே
இவ்வரை யெனுங்கணத் திறுத்து வீட்டினார்
ஐவரை வென்றிகொள் அணிக வீரரே.

6479. இலட்சம் வீரர்கள், தம்மை எதிர்த்தவர்களின் பொன்மயமான தேர்களை வில்லில் வைத்து விடப்படுகின்ற நெடிய கொடிய அம்புகளை விடுத்து அழியச் செய்து, மூவாயிரம் என்ற கூட்டத்தவரைப் பூமியில் நிற்கும்படி செய்து, மலையிலே பொருந்திய சிங்கங்களைப் போல, பக்கத்தில் வந்த சேமத் தேர்களில் ஏறினர்.

6480. விற்களும் அழிந்து, ஓட்டிக்கொண்டு செல்லும் தேர்களும் அழிந்து, படைகளும் அழிந்து. உள்ளத்தில் இருந்த பெருமித நிலையும் அழிந்து, சிதைந்து, பூமியில் நின்றவரை, வலையினின்று தப்பிச் சென்ற மாணைப் போல வளைத்துக் கொண்டனர் வெற்றியுடைய வீரர்கள்.

6481. வறுமை வந்தவுடன் கொடைத் தன்மையுடையவர் கூட்டமாக வுண்டாகும் துன்பத்துடன் தாழ்வதைப் போல, பொன்னால் ஆன தேருடன் வலிமை நீங்கிப் போர்க்களத்தில் நின்ற அவுணர்கள் தளர்ச்சியை அடைந்தனர்.

6482. மலைகளைப் பறித்து எடுத்தனர். பல ஆவ மரங்களை முறித்தனர். சினத்தால், வியர்வையில்தோன்றிய இலட்சம் வீரர் மீது அவற்றை வீசினர். அண்டங்களையும் திக்குகளையும் பூமியையும் மறைத்தார்கள். அவர்களின் செயலைக் கண்டு தேவர்களும் மயக்கம் அடைந்தனர்.

6483. பகைவரான சிறுவர்கள் பழு மரங்களையும், கைம் மலைகளையும் எறியவும், அம்புகளை விட்டு 'இவ்வரை' என்று சொல்லும்படி நின்ற கணப் பொழுதுக்குள் ஐவரையும் வெல்லக் கூடிய படைத்தலைவர்கள் அழித்து ஒழித்தனர்.

(இவ்வரை—'இவ்' என்ற சொல்லைச் சொல்லும் கால அளவு)

182 □ கந்தபுராணம்

- 6484 அட்டடல் கொண்டிடும் அவுணர் இவ்வகை
விட்டன கிரியெலாம் கணையின் வீட்டியே
நெட்டழற் பகழிகள் நிறத்தின் மூழ்குறத்
தொட்டனர் உறுப்பெலாந் துளைத்தல் மேயினார்.
- 6485 துளைத்திடு கின்றுழிச் சோரி சாய்ந்திட
விளைத்தனர் ஒருசிலர் இரிந்திட டார்சிலர்
களைத்தனர் ஒருசிலர் கனன்று நின்றுபோர்
விளைத்தனர் ஒருசிலர் பிறங்கல் வீசுவார்.
- 6486 தேவரை வென்றுளார் சிலவர் மால்வரைக்
காவலர் தேரினைக் கரங்க ளாலெடா
மேவரும் புணரியுள் வீசி ஆர்த்தனர்
ஒவென அமரர்கள் புலம்பி யோடவே.
- 6487 நீசர்கள் ஒருசிலர் நேமி சென்றிட
வீசிய தேரினும் விரைவின் நீங்குறாக்
காசினிப் பாலராய்க் கார்மு கம்வளைஇ
ஆசுக மழைசொரிந் தார்த்துப் பொங்கினார்.
- 6488 மீண்டிடு பொருநர்கள் விசிக மாமழை
தூண்டிட அவுணர்கள் தொகையில் பற்பலர்
காண்டலும் வடவையின் கணத்திற் சீறியே
ஆண்டெதிர் புகுந்தனர் அசனி ஆர்ப்பினார்.
- 6489 மறத்தொடு மருத்தின மரம்கொள் கொம்பரை
இறுத்திடு தன்மைபோல் எந்தை பின்வரு
திறத்தவர் சிலைகளைச் செங்கை வன்மையால்
யறித்தனர் முறித்தனர் படியில் வீசினார்.

6484. பகைவராக உள்ளவரை வெற்றியடைகின்ற அவுணர்கள் இவ்வாறு மலைகளையெல்லாம் அம்புகளால் அழித்து, நீண்ட தீயை வெளிப்படுத்தும் அம்புகள் மார்பில் தைக்குமாறு தொட்டு உறுப்புகளையெல்லாம் துளையிடும் படி செய்தனர்.

6485. அவ்வாறு துளைத்திட்ட போது இரத்தமானது ஒழுக ஒரு சிலர் இளைத்தார்கள். சிலர் தோற்று ஒடினர். ஒரு சிலர் களைத்தார்கள். சினத்துடன் சிலர் போர் செய்தனர். ஒருசிலர் மலைகளை எடுத்து வீசினர்.

6486. தேவர்களை வென்ற அவுணர் சிலர் கயிலாய மலையின் காவலரான இலட்சரின் தேர்களைக் கையாலே எடுத்துத்தேவர்கள் 'ஓ' என்று இரைந்து ஓடும்படி எளிதில் புகழுடியாத கடலுக்குள் வீசி ஆரவாரம் செய்தனர்.

6487. இழிந்தவரான அசுரர் சிலர், கடலில் புகுமாறு எறிந்ததேர்களினின்று பூமியில் இலக்கரில் ஆயிரவர் என்பவர் குதித்து வில்லை வளைத்து அம்பு மழையைப் பெய்து ஆரவாரம் செய்து சினந்தனர்.

6488. கடலுக்குள் புகாமல் விலகித் திரும்பப் போர்க்களத்துக்கு வந்த வீரர்கள் அம்பு மாமழையைத் தூண்ட அசுரரில் பலர் இதைக் கண்டவுடன், வடவைத் தீக் கூட்டத்தைப் போல் சினந்து இடி போன்ற ஆரவாரத்தை யுடையவராய் அங்கு எதிரே சென்றனர்.

6489. வீரத்துடன் வாயுக் கூட்டங்கள் மரங்களின் கிளைகளை ஒடிக்கின்ற தன்மையைப் போல எம் இறைவனான குமரப்பெருமானின் தம்பியரான இலட்சரின் கைகளில் இருந்த விற்களை வலியப் பிடுங்கி முறித்துப் பூமியில் வீசி எறிந்தனர்.

184 □ கந்தபுராணம்

- 6490 பற்றலர் கொடுமரம் பறித்துச் சிந்துழிச்
செற்றமொ டெம்பிரான் சேனை வீரர்கள்
மற்றவ ரும்பதை பதைப்ப மாண்கையால்
எற்றினர் அனையரும் இடியிற் றாக்கினார்.
- 6491 பரவிய உவரியும் பாலின் வேலையும்
திரைகளை எதிரெதிர் சிதறி யார்த்தெழீஇப்
பொருதிற் மேயெனப் பொருவில் மற்றொழில்
இருதிற் வயவரும் மிகலி ஆற்றினார்.
- 6492 கொடுந்தொழி லாரொடு கொற்ற வீரர்கள்
அடைந்தனர் இவ்வகை ஆண்மைப் போரினைத்
தொடர்ந்துநின் றியற்றியே தொல்லை
வன்மைபோய்
உடைந்தனர் விசயன்அங் கொருவன் அன்றியே.
- 6493 இசையுறு தமரெலாம் இரிந்து போதலும்
விசயனே யெனப்படும் வீரன் சிறியே
வசையுறும் அவுணர்கோன் மகாரைக் கூற்றுவன்
திசையுறு நகரிடைச் செலுத்து வேன்என்றான்.
- 6494 வேணியின் மதியுடை விமலன் நல்கிய
வேணுறு வரிசிலை ஈறி லாதது
தூணியி னிடையுறத் துன்னிற் றன்னதைப்
பாணியில் எடுத்தனன் சமரில் பாணியான்.
- 6495 கரதலத் தெடுத்திடு கார்மு கந்தனை
விரைவொடு கோட்டியே விசயன் என்பவன்
ஒருதனி மாருதத் தோடிச் சூழ்வுறாச்
சரமழை மொழிந்தனன் அவுணர் தங்கள்மேல்.

6490. பகைவர் விற்களைப் பிடுங்கி அழித்தவுடனே, சினம் கொண்டு எம்பெருமானின் படைவீரர்கள் தம் விற்களைப் பிடுங்கியவரைத் துடிதுடிக்க அடித்தனர். உடனே அவர்களும் இடி இடித்தாற் போல இவர்களை தாக்கினார்கள்.

6491. பரந்த கரிய உப்புக் கடலும் பாற்கடலும் அலைகளை எதிர் எதிராக வீசி ஆரவாரம் செய்து எழுந்து போர் செய்யும் தன்மையைப் போல், ஒப்பில்லாத மற்ற போரினை இரண்டு பக்கத்து வீரரும் பகைத்துச் செய்தனர்.

6492. கொடிய செயலைச் செய்யும் அவுணருடன் வெற்றி பொருந்திய ஆயிரவர் இத்தகைய மல் போரினைத் தொடர்ந்து நின்று செய்து பழைய வன்மையை இழந்து, விசயன் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர் எல்லாரும் தோற்றனர்.

6493. தம்முடன் பொருந்திய ஆயிரவர் எல்லாரும் தோற்று ஓடவும், வெற்றியுடையவன் என்ற பெயர் கொண்ட விசயன், சினந்து, 'பழியுடன்கூடிய அவுணமன்னன் குரபன்மனின் மைந்தரை வென்று எமனது நகரத்துக்குச் செலுத்துவேன்' என்று இயம்பினான்.

6494. சடையிலே பிறைச்சந்திரனை அணிந்துள்ள சிவபெருமான் அளித்த வன்மையுடையதும் கட்டப்பட்டதும் அழிவற்றதுமான வில்லானது அம்பறாத்தூணியுடன் இருந்தது. போரில் பின்னடையாத விசயன் அதனைக் கையில் எடுத்தான்.

6495. விசயன் என்பவன் கையில் எடுத்த வில்லினை விரைவுடனே வளைத்து, ஒப்பற்ற காற்றைப் போல ஓடி அவர்களை வளைத்துக் கொண்டு அந்த அவுணரின் மீது அம்பு மழையைப் பொழிந்தான்.

186 □ கந்தபுராணம்

- 6496 கரங்களை யறுத்தனன் கழல்கள் ஈர்ந்தனன்
உரங்களை யறுத்தனன் உயர் திண் டோளொடு
சிரங்களை யறுத்தனன் சிலரைக் கானிடை
மரங்களை யறுத்திடும் வண்ண மென்னவே.
- 6497 அற்றன உறுப்பெலாம் அணுகித் தம்மில்வந்து
உற்றன கூடிய வுணர்வும் ஆவியும்
மற்றவர் எழுந்தனர் வாகை வீரன்மேல்
பொற்றைக ளாயின பொழிந்து போர்செய்தார்.
- 6498 தலையொடு கரங்களும் தாளுந் தோள்களும்
மெலிவொடு துணிந்தவர் மீட்டுங் கூடினார்
அலர்தரு பங்கயத்து அண்ணல் தன்னிடை
வலிதவர் பெற்றிடு வரத்தின் தன்மைால்.
- 6499 கண்டமும் மொய்ப்பருங் கழலும் வாளியால்
துண்டம தாயினர் தொக்கு மேயினார்
சண்டவெங் கால்பொரத் தணந்து சிந்திய
தெண்டிரை நெடும்புனல் மீட்டும் சேர்தல்போல்.
- 6500 பன்னரும் திறலினான் பகழி பாய்தொறும்
மன்னவன் மைந்தர்கள் மாண்டு தோன்றுவார்
மின்னது வந்துழி விளிந்து வெவ்விருள்
தொன்னிலை யெய்தியே தொடர்ந்து தோன்றல்
போல்.

6496. காட்டில் உள்ள மரங்களை அறுப்பது போல அவன் அம்பு மழையைப் பெய்து பகைவரின் கைகளை அறுத்தான். கால்களை அறுத்தான். மார்புகளை அறுத்தான். சிலரை உயர்ந்த திண்ணிய தோளுடன் தலைகளை அறுத்தான்.

6497. அவ்விசயனால் அறுக்கப்பட்ட ஆயிரவரின் உறுப்புகள் எல்லாம் பின்னும் நெருங்கி வந்து அவ்வவ்விடங்களிலே பொருந்தின. உணர்வும் உயிரும் வந்து கூடின. அதனால் அவர்கள் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். வெற்றியுடைய விசயன் மேல் அவுணர் மலைகளைப் பொழிந்து போர் செய்தனர்.

6498. மலர்கின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான் முகனிடமிருந்து அவர்கள் பெற்ற வரத்தின் தன்மையால், தலையும் கால்களும் தோள்களும் துண்டாடப்பட்ட அவை மீண்டும் வந்து கூடப் பெற்றனர்.

6499. பிரசண்ட வாயுமோத விலகிச் சிதறிய கடலில் உள்ள நெடிய நீர் திரும்பவும் ஒன்றாகச் சேர்வதைப்போல், கழுத்துகளும், தோள்களும், கால்களும் அம்புகளால் துண்டப்பட்ட அசுரர்கள் அவை பழைய படியே வந்து பொருந்தப் பெற்றனர்.

6500. கொடிய இருளானது மின்னல் தோன்றிய வுடனே அழிந்து அது போனவுடன் அந்தக் கொடிய இருள் பழைய நிலையை அடைந்து பின்னும் வருவதைப் போலச் சொல்வதற்கரிய ஆற்றலையுடைய விசயன் எய்யும் அம்புகள் வருந்தோறும் அசுர மன்னவனின் மைந்தரான மூவாயிரவர்களும் இறந்து பின் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள்.

- 6501 கையொடு சென்னியும் கழலும் மார்பமும்
கொய்யுமுன் தொன்மைபோல் கூட மைந்தர்கள்
ஒய்என எழுந்தனர் உலகில் தேர்வுறில்
செய்யுறு தவத்தினும் சிறப்புண் டாங்கொலோ.
- 6502 கண்டனன் விசயனாங் காளை ஆவிபோய்த்
துண்டம தாகியே துஞ்சி னார்எழீஇ
மண்டமர் புரிவது மனத்தின் விம்மிதம்
கொண்டனன் பொருதிறல் குறைந்து நின்றனன்.
- 6503 அகத்திடை விம்மிதம் அடைந்து நின்றுளான்
திகைத்தனன் வரங்கொலிச் செய்கை என்றனன்
புகைத்தென வுயிர்த்தனன் பொங்கு கின்றனன்
நகைத்தனன் இவர்செயல் நன்று நன்றெனா.
- 6504 தொட்டிடு பகழியால் துணிந்து போரிடைப்
பட்டவர் எழுந்தனர் பகழி பின்னரும்
விட்டிடின் ஆவதென் மேவ லர்தமை
அட்டிடல் இன்றெனக்கு அரிது போலுமால்.
- 6505 அன்னவர் தமையடல் அரிய தாமெனில்
ஒன்னவர் படையொடும் ஒன்றிச் சுற்றியே
பன்னெடு நாளமர் பயின்று நிற்பினும்
என்னுயிர் கொள்வது மெனிதன் றாலரோ.
- 6506 வென்றிலன் இவர்தமை வென்றி லேன்னில்
சென்றெதிர் மாற்றலர் செருவில் வன்மைபோய்ப்
பொன்றுதல் பெற்றிவன் பொதுவன் ஓர்மகன்
கொன்றிடும் உலவையின் கொள்கை யாயினேன்.

6501. கைகளுடன் தலைகளும் கால்களும் மார்புகளும் அறுத்தவுடனே பழையபடி வந்து கூட, மூவாயிர வீரர்கள் விரைந்து உயிர் பெற்று எழுந்தனர். உலகத்தில் இதனை ஆராயும் போது, செய்யும் தவத்தினை விடச் சிறப்பு ஒன்று உண்டோ?

6502. விசயன் என்ற வீரன் அவுணர் உயிர் நீங்கி உடல் துண்டாகி இறந்தவர் மீண்டும் எழுந்து நெருங்கிப் போர் செய்வதனைக் கண்டு மனத்தில் வியப்படைந்து நின்றான். போர் செய்யும் ஆற்றல் குறைந்தும் நின்றான்.

6503. உள்ளத்தில் வியப்புக் கொண்டு நின்ற விசயன் திகைத்து 'இச்செயல் வரத்தால் நிகழ்கின்றதோ?' என்று கூறினான்; புகை தோன்றப் பெருமூச்சு விட்டான்; சினம் கொண்டான்; 'இவர் செயல் நன்றாக உள்ளது, நன்றாக உள்ளது!' என்று சிரித்தான்.

6504. "எய்த அம்புகளால் துண்டாகிப் போரிலே இறந்தவர் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள். மேலும் அம்புகளை விடுவதால் ஆவது என்ன? பகைவரை இன்று வெல்வது எனக்கு அரிதாக இருக்கும் போலும்!

6505. "அத்தகையவரை வெல்வது அரிய செயல் என்றால், பகைவர் படையுடன் கூடி என்னைச் சுற்றி நின்று பல நாட்கள் போர் செய்து நின்றாலும் என் உயிர் கொள்வதும் அவுணர்க்கு எளிய செயல் அன்று.

6506. "இந்த மூவாயிர அவுணரை நான் இன்று வெல்லவில்லை என்றால், போய் எதிர்க்கும் பகைவர் போரில் வல்லமை உழந்து இறந்து போக வேண்டும். அவ்வாறின்றி இடைக்குலன் ஒருவன் வெட்டிய மரக்கிளை பாதி ஈரமும் பச்சையுமாக இருப்பது போல நானும் வெல்வதும் இறத்தலும் இல்லாமல் இருக்கின்றேன்.

(பொதுவன்—இடையன்)

190 □ கந்தபுராணம்

- 6507 பற்றலர் தங்களைப் படுப்பன் யானெனா
வெற்றிகொள் வானென விளம்பி வந்தயான்
செற்றில னாகியே சிலையும் கையுமாய்க்
கொற்றவ னோடுபோய்க் கூட லாகுமோ.
- 6508 மாற்றலர் வரத்தினர் மாயப் பான்மையர்
ஆற்றவும் வலியரென் றறைந்து மீள்வனேல்
தோற்றனன் என்றெமர் துறப்பர் அன்றியும்
போற்றலர் விடுவர்கொல் புறந்தந் தேகவும்.
- 6509 பித்தரின் மயங்கிலன் உணர்வும் பெற்றுளேன்
எய்த்திலன் வலியொடும் இன்னும் நின்றனன்
வைத்திலன் புகழினை வசையொன்று எய்துவேன்
செத்திலன் இருந்தனன் செயலற் றேனென்றான்.
- 6510 விண்டினை மாறுகொள் விசயன் இவ்வகை
அண்டருங் துன்புகொண் டகத்தில் உன்னுழி
உண்டொரு செய்கையான் உய்யு மாறெனக்
கண்டனன் துயர்க்கடல் கடக்கும் பெற்றியான்.
- 6511 ஆறுமா முகப்பிரான் அன்றி யிவ்விடை
வேறொரு துணையிலை மெய்மை ஈதெனத்
தேறினன் அவனடி சிந்தை செய்தனன்
மாறிழி அருவிநீர் வழியும் கண்ணினான்.

6507. “நான் பகைவரைப் போரிட்டுக் கொல்வேன் என்று வெற்றி கொள்பவரைப் போலக் கூறி வந்த நான் பகைவரை வெல்லாதவனாய் வில்லும் கையுமாக வீரவாகு தேவரின் முன் சேர முடியுமோ?

6508. “பகைவரான அவுணர் பல வரங்களை உடையவர். மாயங்களைச் செய்யும் தன்மை உடையவர். மிகவும் வலிமை உடையவர்” என்று சொல்லிக் கொண்டு நான் திரும்பிச் சென்றேன் என்றால், ‘நான் தோல்வி அடைந்து வந்தேன்,’ என்று எம்முடையவர் என்னைத் தள்ளி விடுவர். அன்றியும், நான் புறமுதுகிட்டு ஓடவும் என்னைப் பகைவர் விட்டுவிடுவாரோ!

6509. “பித்துக் கொண்டவரைப் போல நான் மயக்கம் கொண்டவனும் அல்லன். நல்ல உணர்வையும் உடையவனாக உள்ளேன். நான் தளர்ச்சியும் அடைய வில்லை, வன்மையுடன் தான் இன்னும் விளங்குகிறேன். புகழ் தேடி வைத்துக் கொள்ளவில்லை. வசை ஒன்றையே அடைந்தேன். இறக்கவுமில்லை!” என்றான்.

6510. மலையுடன் மாறு கொள்ளத்தக்க விசயன் ஐவ்வாறு அடைவதற்கரிய துன்பம் உடையவனாக மனத்தில் இதை நினைத்தவுடனே, இனி நான் உய்யும் வண்ணம் ஒரு செயல் உள்ளது என்று, துன்பக் கடலைக் கடக்கும் தன்மையுடைய அவன் உணர்ந்தான்.

6511. ஆறுமுகங்களையுடைய எம இறைவனே அல்லாது இப்போது எனக்கு வேறு துணையும் இல்லை. உண்மை இது! என்று, இழிகின்ற அருவி நீர் வழியும் கண்ணையுடைய விசயன் தெளிவு கொண்டான். அப்பெருமானின் அடித் தாமரையை நினைத்தான்.

1192 □ கந்தபுராணம்

6512 அண்ணலங் குமரனை அகத்துள் கொண்டுழி
எண்ணிய எண்ணியாங் கெவர்க்கும் நல்குவோன்
விண்ணிடை ஒல்லையின் விசய னென்பவன்
கண்ணிடைத் தோன்றியே கழறல் மேயினான்.

வேறு

6513 கேளிது விசய ஒன்னார் கிளையினை முடிப்பான்
உன்னித்
தாளொடு முடியுங் கையும் தடிந்தனை தடிந்த
தெல்லாம்
மீளவும் தோன்றிற் றன்றே மேவலர் பெற்ற
தோராய்
நீளமர் வயமின் றாகி நின்றனை தளரேல்
நெஞ்சம்.

6514 ஏற்றபல் படைகள் தம்மால் இவர்தமைப் பன்னாள்
நின்று
வீற்றுவிற் றடுவை யேனும் விளிகிலர் ஒருங்கு
வல்லே
ஆற்றல்சேர் படையொன்று உய்க்கின் அனைவரும்
முடிவர் ஈது
நாற்றலை யுடையோன் தொன்னாள் நல்கிய வரம
தென்றான்.

6515 என்றிவை உரைத்து வள்ளல் இம்பரை அளித்
தோன் சென்னி
ஒன்றினை வாங்கி ஏனோர் உளமயல் அகற்றும்
எந்தை
வென்றிகொள் படையை நல்கி விசயனுக் களித்து
மேவார்
பொன்றிட இதனை இன்னே விடுகெனப் புகன்று
போனான்.

6512. பெருமை பொருந்திய குமரப் பெருமானை உள்ளத்துள் தியானித்த போது, எண்ணியவற்றை எண்ணியபடியே எவர்க்கும் அருளும் அப்பெருமான் வானத்தில் விரைந்து விசயன் என்ற அவன் கண் எதிரில் தோன்றிச் சொல்லியருளலானார்.

6513. “விசயனே! கேட்பாயாக! பகைவரை அழித்து விட நினைத்து அவர்களுடைய தலையும் கையும் துண்டித்தாய். அவ்வாறு நீ துண்டித்த உறுப்புகள் எல்லாம் மீளவும் அவர்களுக்கு உண்டாயின அன்றோ? அதன் காரணத்தை நீ அறியாய்! பெரிய போரில் வெற்றியில்லாது நிற்கின்றாய். மனம் தளர வேண்டியதில்லை.”

6514. “நீ பெற்ற பல படைக்கலங்களால் இவர்களைப் பல நாட்கள் வேறு வேறு கொல்வாய் என்றாலும் இவர்கள் அழிய மாட்டார். விரைந்து ஆற்றல் சேர்ந்த ஒரு படையைச் செலுத்தினால்தான் இவர்கள் அனைவரும் மடிவர். இது நான்முகன் முற்காலத்தில் அவர்களுக்கு அளித்துள்ள வரமாகும்!” என்று அருள் செய்தார்.

6515. வள்ளலான ஆறுமுகப் பெருமான் மேற்கண்டவாறு கூறி, இவ்வுலகத்தைப் படைத்த நான்முகனின் ஐந்து தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளி மற்றவர் கொண்டிருந்த மயக்கத்தைப் போக்கிய எம் வைரவக் கடவுளின் வெற்றியுடைய படைக்கலம் ஒன்றை உண்டாக்கி விசயனுக்குத் தந்து, “நீ பகைவர் அழிய இதனை இப்போதே விடுக!” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றருளினார்.

794 □ கந்தபுராணம்

- 6516 தேர்ந்தனன் முருகன் வாய்மை சிறந்தனன்
மகிழ்ச்சி உள்ளம்
கூர்ந்தனன் குமலி யூர்தி கொற்றவெம் படையை
வாங்கி
ஆர்ந்தநல் லன்பில் பூசை ஆற்றினன் அதனை
யெல்லாம்
ஓர்ந்தனன் அவுணர் தம்முள் ஒருவன் உன்மத்தன்
என்போன்.
- 6517 ஈண்டிவன் நமர்கள் எல்லாம் இசைவரப் படைய
தொன்றால்
மாண்டிட அடுவான் போலும் மற்றதன் முன்னர்
மாயம்
பூண்டிடு படையால் இன்னோற் கிறுதியைப் புரிவ
னென்னா
ஆண்டுதன் னுளத்தில் உன்னிஅவுணனப்
படையைவிட்டான்.
- 6518 மாயவன் படையை முன்னம் விடுதலும் வள்ளல்
நோக்கித்
தீயுமிழ் கின்ற காரி திண்படை செலுத்தச் சென்று
பாயிருள் பரந்து நேரும் படையினைத் தடிந்து
முப்பால்
ஆயிரர் தமையும் சுற்றிஅடல் செய்து மீண்ட
தன்றே.
- 6519 ஒருகணப் பொழுதின் முன்னர் ஓராயிர முப்பா
லோரும்
செருநிலத் தவிந்தா ரன்ன செய்கையை விசயன்
காணா
முருகனைப் பரவி நின்றான் முழுமதி தன்னைக்
கண்ட
பொருதிரைப் புணரி யென்ன ஆர்த்தனர் பூத
ரெல்லாம்.

6516. அந்த விசயன் முருகப்பெருமான் கூறியருளிய வாய்மையை உணர்ந்தான். உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி மிகப் பெற்றான். நாயினை வாகனமாக உடைய வைரவரின் வெற்றியுடைய கொடிய கணையைப் பெற்று மனத்தில் நிறைந்த அன்புடன் பூசை செய்தான். அவற்றையெல்லாம் அவுணர் படையுள் ஒருவனாய் உள்ள 'உன்மத்தன்' என்பவன் அறிந்தான்.

6517. 'இப்போது இந்த விசயன் நம்மவர் எல்லாம் ஒருசேரப் படை ஒன்றினால் மாளும்படி கொல்வான் போலும்! அவ்வாறு அவன் கொல்வதற்கு முன்பு, 'மாயை' என்ற படைக்கலத்தால் இவனுக்கு உயிர் இறுதியை உண்டாக்குவேன்'' என்று அப்போது தனது உள்ளத்தில் நினைத்து, அந்த உன்மத்தன் என்ற படைத்தலைவன் மாயை என்ற கணையை விடுத்தான்.

6518. மாயை என்பவன் (பாட்டி) தந்த அந்த மாயைக் கணையை அந்த உத்தமன் விடவும், விசயன் அதைப் பார்த்துத் தீயை வெளிப்படுத்துகின்ற வைரவரின் திண்ணிய படையைச் செலுத்தினான். உடனே அப்படை சென்று, பரவிய இருளானது விரிய வருகின்ற மாயை என்ற கணையை அழித்து மூவாயிர வீரரையும் சூழ்ந்து கொன்று விட்டுத் திரும்பியது.

6519. ஓர் இமைப்போதிற்குள் மூவாயிரம் பேர்களும் போர்க்களத்தில் இறந்து போயினர். விசயன் அதனைக் கண்டு முருகப்பெருமானைத் துதித்து நின்றான். கலை நிறைந்த சந்திரனைக் கண்டு எழுகின்ற அலைகளையுடைய கடலைப் போலப் பூதகணத்தவர் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தனர்.

196 □ கந்தபுராணம்

- 6520 ஏமுறும் அவுணர் தானை இறந்திடா தெஞ்சிற்
 றெல்லாம்
 காமரு திசைகள் முற்றும் கதுமென விரிந்து போன
 மாமலர் பொழிந்தார் விண்ணோர் மற்றிவை
 அனைத்தும் நாடிக்
 கோமகன் முன்பு சென்றார் குரைகழல் அவுணர்
 தூதர்.
- 6521 வெய்யவன் பகைவன் தாதை வியன்கழல்
 பணிந்து தூதர்
 ஐயநின் மைந்தர் முப்பா லாயிரர் தம்மை எல்லாம்
 ஓய்யென இலக்கர் தம்முள் ஒருவனே முடித்தான்
 ஈது
 பொய்யல சரத மென்னப் பொருக்கெனப் புலம்பி
 வீழ்ந்தான்.
- 6522 வீழ்ந்தனன் பதைத்துச் சோர்ந்து வெய்துயிர்த்
 தசைந்து விம்மிப்
 போழ்ந்திட நிலத்தைக் கையாற் புடைத்தனன்
 புரண்டு வெற்பில்
 தாழ்ந்திடு மருவி யென்ன இழிபுனல் தாரை
 பொங்கச்
 சூழ்ந்தவர் அரற்ற மன்னன் துன்பமேல் துன்பம்
 வைத்தான்.
- 6523 அன்னதோர் எல்லை மைந்தர் அனைவரும்
 முடிந்த தோரா
 மன்னவன் இசைமை நீங்கி மாயிருந் தவிசில் தப்பி
 இன்னலின் மறிந்த தென்ன இரவியங் கடவுள்
 மேல்பால்
 பொன்னெடுங் கிரியின் எய்தி ஒளியிலன் புணரி
 வீழ்ந்தான்.

6520. காவலையுடைய அவுணர் படையுள் இறவாமல் உயிர் பிழைத்திருந்தவை எல்லாம் அழகிய திசைகள் தோறும் விரைந்து தோற்று ஒடி விட்டன. தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தனர். இவற்றையெல்லாம் அறிந்து தம் அரசனுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சூரபன்மன் முன்பு ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த தூதர் சென்றனர்.

6521. தூதர் கதிரவனுக்குப் பகைவனான பானு கோபனின் தந்தை சூரபன்மனின் வீரக்கழல் அணிந்த அடிகளை வணங்கி "மன்னனே! உன் மைந்தர் மூவாயிர வரையும் இலட்சம் வீரருள் ஒருவனே விரைந்து கொன்று விட்டான். இது பொய்யன்று. உண்மையாகும்!" என்று சொல்ல, சூரபன்மன் விரைவாக மயங்கி விழுந்தான்.

6522. அவ்வாறு மயங்கி விழுந்தவன் பதைத்துத் தளர்ந்து வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டு அசைந்து விம்மி, பிளவுண்டாகுமாறு தரையைக் கையரல் அடித்தான். மலையினின்று இழிகின்ற அருவியைப் போல இழிகின்ற கண்ணீர் ஒழுக்குப் பெருகிடச் சுற்றியிருப்பவர்களும் புலம்பச் சூரபன்மன் துன்பத்துக்கு மேல் துன்பத்தை அடைந்தான்.

6523. அச்சமயத்தில், சூரபன்மன் மக்கள் எல்லாரும் இறந்ததைக் கேட்டு அரச இருக்கையினின்றும் துன்பத் தால் தவறி விழுந்தாற் போல, அழகிய தெய்வமான கதிரவன் பொன்மயமானதும் நெடியதுமான அத்தமன மலையிடத்து அடைந்து ஒளியில்லாதவனாகிக் கடலில் விழுந்தான்.

198. □ கந்தபுராணம்

10. தருமகோபன் வதைப் படலம்

- 6524 முடிவுறு புதல்வரை முன்னி முன்னியே
இடரினை யுழந்திடும் இறைவன் தன்முனம்
படியறு நல்லறப் பகைஞன் போந்திடா
அடிமுறை பணிந்துநின் றறைதல் மேயினான்.
- 6525 மன்னவர் மன்னநீ மனத்தில் இவ்வகை
இன்னல்செய் தாற்றவும் இரங்கு வாயெனில்
துன்னவர் மகிழுவர் சுரர்கள் யாவரும்
நன்னகை செய்குவர் நமரும் வெள்குவார்.
- 6526 முந்துறு மாற்றலர் முனைவெம் போரிடைத்
தந்தையர் விளியினும் தமர்கண் மாயினும்
மைந்தர்கள் விளியினும் மான வீரர்கள்
சிந்தைகொள் வன்மையிற் சிறிதும் தீர்வரோ.
- 6527 ஏற்றிகல் புரிந்திடும் எமரை வெளவிய
கூற்றுளன் தொன்மைபோல் படைத்துக் கூட்டுவான்
நாற்றிசை முகனுளன் நாழு ளோம்நம
தாற்றலும் இருந்துள அயர்வும் வேண்டுமோ.
- 6528 அந்தமில் வெறுக்கையும் அழிவில் ஆயுளும்
நந்தலில் வன்மையும் நடாத்தும் ஆணையும்
இந்திர ஞாலமும் இருக்க எந்தைநீ
புந்தியில் அமரர்போல் புலம்ப லாகுமோ.

10. தரும கோபன் வதைப் படலம்

(நாலாம் நாள் இரவு நிகழ்வது)

6524. இறந்து முடிந்து போன மைந்தர் மூவாயிரவரை எண்ணி எண்ணித் துன்பம் அடைகின்ற குரபன்மன் முன்பு, ஒப்பில்லாத நல்ல அறத்திற்குப் பகைவனான தரும கோபன் என்னும் தலைமை அமைச்சன் வந்து அவனது அடிகளை முறைப்படி வணங்கி எதிர் நின்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

6525. "மன்னர்க்கெல்லாம் மன்ன! நீவிர் இவ்வாறு உள்ளத்தில் துன்பம் அடைந்து மிகவும் வருந்துவாயானால் பகைவர் மகிழ்வர். தேவர்கள் அனைவரும் நகைப்பர்! அதுவன்றி நம் அசுரர்களும் நாணம் கொள்வர்.

6526. "முற்பட்டுப் பகைவர் செய்கின்ற கொடிய போரில் தந்தையரே இறந்தாராயினும், தம்முடைய உறவினர் யாவரும் இறந்தாராயினும், பெற்றெடுத்த மைந்தர் இறந்தாராயினும் மானத்தையுடைய வீரர்கள் உள்ளத்தில் கொண்ட வன்மையிலே சற்றும் தாழ்வு அடைவரோ?

6527. "போரை ஏற்றுச் செய்யும் எம்மவரைக் கவர்ந்து கொண்டு போன எமன் இருக்கின்றான். முன்பு போலப் படைத்துக் கூட்டுவதற்கு நான்முகன் இருக்கின்றான். நாமும் இருக்கின்றோம். நம்முடைய வலிமையும் இருக்கின்றது. இங்ஙனம் எல்லாம் இருக்க நாம் ஏன் தளர்ச்சி கொள்ள வேண்டும்?

6528. "எல்லையில்லாத செல்வமும் அழிவில்லாத ஆயுளும் அழியாத வளமையும் எங்கும் செலுத்தும் ஆணையும் 'இந்திர ஞாலம்' என்ற தேரும் இருக்க, மன்னவரே, தாங்கள் அழிவில்லாத தேவரைப் போல் வருந்துவது ஏன்?

200 □ கந்தபுராணம்

6529 விண்ணவர் சிறையினை விடாது வைத்திடக்
கண்ணிய விரதமும் கழிந்த மானமும்
நண்ணலர் தங்களை நலியுந் தன்மையும்
எண்ணலை இடையறா திடுக்கண் போற்றுமோ.

6530 மாற்றல ராகிய அமரர் மானவர்
கோற்றொடி மடந்தையர் குழவிப் பாலகர்
ஆற்றிடு துயருனக் காவ தன்றெனாத்
தேற்றினன் அமைச்சருள் தீமை மிக்குளான்.

வேறு

6531 ஆற்றிடு தருமம் நீத்த அமைச்சன்வந் தினைய
ஆற்றல்
தேற்றிடு கின்ற காலைச் சிறிதுதன் அவலம்
நீத்துக்
கூற்றென யானே சென்று கூடலர் தொகையை
விண்மேல்
ஏற்றுவ னென்று சீறி அவுணர்கோன் எழுந்து
சென்றான்.

6532 சென்றிடு மன்னர் மன்னன் சேவடி முறையில்
தாழா
இன்றிவண் இருத்தி யானும் அனிகமும் இன்னே
யேகி
வன்றிறற் பகைஞர் தம்மை வளைத்துவல்
விரைந்து சாடி
வென்றியுந் றிடுவ னென்ன வேண்டினன்
அமைச்சர் மேலோன்.

6529. “தேவரின் சிறையை விடாது வைத்துக் கொள்ள நினைத்த விரதமும், மிக்க மானமும், பகைவர்களை வருத்தவேண்டிய தன்மையும் எண்ணாது எப்போதும் இவ்வாறு துன்பத்தை அனுபவிக்கலாமோ?

6530. “பகைவரான தேவர்கள், மனிதர்கள், திரண்ட வளையலை அணிந்த மங்கையர், குழந்தைகள், சிறுவர் என்ற இத்தகையவர் கொள்கின்ற துன்பத்தை நீவிர் கொள்வது என்பது தக்கதன்று!” என்று பலவாறு சொல்லி அமைச்சர்களுள் ஒருவனான தருமகோபன் தேற்றினான்.

6531. செய்யப்படுகின்ற அறத்தை விலக்கி நீத்த அமைச்சன் தருமகோபன் இவ்வாறு தேற்றியபோது, சூரபன்மன் சற்றே தன் உள்ளத்தில் தேறி, துன்பத்தை ஒழித்தான். “நானே போருக்குச் சென்று காலனைப் போலப் பகைவர் கூட்டத்தை விண்ணிற்குச் செல்லுமாறு ஏற்றிடுவேன்!” என்று சினம் கொண்டு அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மன் இருந்த இடத்தினின்று எழுந்து செல்ல லானான்.

6532. அவ்வாறு போருக்குப் புறப்பட்ட சூரபன் மனின் சிவந்த அடிகளை முறைப்படி வணங்கி, “மன்னர் பெருமானே! இன்றைய தினம் நீவிர் இங்கு இருப்பீராக! நானும் படையும் இப்போதே சென்று வலிய ஆற்றலை யுடைய பகைவரை வளைத்து மிகவும் விரைவாகத் தாக்கி அழித்து வெற்றி பெற்றிடுவேன்,” என்று தரும கோபன் என்ற அமைச்சன் வேண்டிக் கொண்டான்.

202 □ கந்தபுராணம்

6533 அறந்தவிர் அமைச்சன் வேண்ட அவுணர்கள்
முதல்வன் மீண்டு
சிறந்திட மடங்க லாற்றும் செம்பொன்செய் பீட
மேவி

உறைந்தனன் அனைய காலை ஓல்லையில்
விடைகொண் டேகிப்
புறந்தனில் வந்து வல்லே போர்ப்பெருங் கோலங்
கொண்டான்.

6534 போதகத் தரசு தம்முள் புண்டரீ கப்பேர் பெற்ற
மாதிரக் களிற்றை அன்னோன் வல்லையிற்
கொணர்தி ரென்னாத்
தூதுவர்க் குரைத்த லோடுந் துண்ணென அனைய
ரோடி
மேதகு நிகளம் நீக்கி விடுத்துமுன் னுய்த்து
நின்றார்.

6535 புத்தியில் குறிப்பிற் செல்லும் புண்டரீ கப்பேர்
பெற்ற
தந்தியந் தலைவன் மீது தருமத்தை வெகுளும்
வெய்யோன்
அந்தமில் படைக ளேந்தி அமைச்சர்கள் பலருஞ்
குழி
இந்திரன் இவன்கொ லென்ன ஏறினன் எழலி
போல்வான்.

6536 அறைந்தன படகம் பேரி ஆர்த்தன விரலை தீபம்
செறிந்தன கரிதேர் வாசி தெழித்தன அவுணர்
தானை
நிறைந்தன பதாகை ஈட்டம் நெருங்கிய கவிகை
வானம்
மறைந்தன எழுந்த பூழி மாதிரம் இருண்ட
அன்றே.

6533. அறத்தை ஒழித்த அமைச்சன் அவ்வாறு சூரபன்மனை வேண்டிக் கொள்ள, அவுணரின் தலைவனான சூரபன்மன் திரும்பவும், சிறந்த சிங்கங்களால் அமைக்கப்படுகின்ற செம்பொன் ஆசனத்திலே அமர்ந்து வீற்றிருந்தான். அப்போது, விரைவாக அச்சூரபன்மனிடம் விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று அரண்மனைக்கு வெளியே போந்து விரைவாகப் போர்க்குரிய பெருங்கோலத்தைக் கொண்டான்.

6534. “யானைகளுள் ‘புண்டரீகம்’ என்ற பெயரை யுடைய திக்கு யானையை விரைவாக இங்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று தரும கோபன் ஏவலர்க்குச் சொன்னான். அவனது ஆணையை ஏற்ற ஏவலரும்விரைந்துசென்று காலில் பூட்டிய சங்கிலியை விலக்கிக் கொணர்ந்து தரும கோபன் முன் நிறுத்தினர்.

6535. செலுத்துபவனின் உள்ளக் குறிப்பின்படி செல்லும் தன்மை கொண்ட ‘புண்டரீகம்’ என்ற பெயரைக் கொண்ட யானைகளின் அரசன் மீது அறத்தைக் கோபிக்கும் கொடிய தரும் கோபன் எல்லையில்லாத படைக்கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு, அமைச்சர் பலரும் சூழ்ந்து வர, ‘இந்திரன் இவன் தானோ!’ என்று ஐயம் கொள்ளுமாறு மேகம் போன்ற அவன் ஏறினான்.

6536. அச்சமயத்தில் படகம், பேரிகை முதலியவை ஒலித்தன. கொம்புகள் முழங்கின. தீபங்கள் நெருங்கின. யானைகள் தேர்கள் குதிரைகள் ஆரவாரம் செய்தன. அசுரர் படை நிறைந்தன, கொடிகளின் கூட்டம் நெருங்கின. குடைகள் வானத்தை மறைத்தன. புழுதிகள் எழுந்தன, திக்குகள் எல்லாம் இருள் அடைந்தன.

204 □ கந்தபுராணம் .

- 6537 எண்ணிலா வெள்ள மாவும் இபங்களும் இவுளித்
தேரும்
வெண்ணிலா எயிற்றுச் செங்கண் வீரரும்
புடையிற் சுற்றப்
புண்ணுலா முகத்துப் பேழ்வாய்ப் புண்டரீ கத்தை
யூர்ந்தே
அண்ணல்மா நகரம் நீங்கிப் போயினன் அறத்தை
நீத்தோன்.
- 6538 அண்டர்மற் றிதனை நோக்கி அம்மவோ அறத்தை
நீத்த
கண்டகன் சிலையொன்று ஏந்தி மாதிரக் களிற்
தன்னுள்
புண்டரீ கத்தை ஊர்ந்து பொருமெனில் இவனை
யாற்றல்
கொண்டிடல் அரிதாம் என்ன இரங்கினர் குலைந்த
மெய்யார்.
- 6539 ஆவணம் அனந்தம் நீங்கி அனிகமும் தானு மேகி
முவிரு முகத்து வள்ளல் முழுதருள் பெற்ற சேனை
காவலன் வெகுண்டு நின்ற களத்திடை அணுக
லோடும்
மேவலர் எதிர்ந்தார் என்னா வியன்கழல் பூதர்
ஆர்த்தார்.
- 6540 பொற்றைகள் ஏந்தி ஆர்க்கும் பூதரை இலக்கர்
தம்மைச்
சுற்றுறு துணையி னோரைத் தொல்லைநாள்
நகரஞ் செற்ற
கொற்றவன் தன்னை அன்னோர் வலியினைக்
கொடியோன் நோக்கி
இற்றது கொல்லோ நந்தம் வாழ்க்கையென்
றிரங்கிச் சொல்வான்.

6537. எண்ணில்லாத குதிரைகளின் வெள்ளமும், யானைகளும், குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்களுக்கும் வெண்மையான நிலவு போன்ற பற்களையும் சிவந்த கண்களையும் உடைய வீரர்களும் பக்கத்திலே சூழ்ந்த வரப் புண்கள் பொருந்திய முகம் கொண்டுள்ள பிளவுபட்ட வாயையுடைய புண்டரீகம் என்ற யானையில் ஊர்ந்து, பெருமை பொருந்திய நகரத்தை நீங்கித் தருமகோபன் என்ற தலைமை அமைச்சன் போர் குறித்துச் சென்றான்.

6538. தேவர்களும், தரும கோபன் புண்டரீகம் என்ற யானை மீதேறி வருவதைப் பார்த்து, “அறத்தை நீத்தபாவி யான தரும கோபன் கையிலே வில் ஒன்றை எடுத்துத் திக்கு யானைகளுள் ஒன்றான புண்டரீகத்தின்மீது அமர்ந்து ஊர்ந்து வந்து போர் செய்வான் என்றால் இவனை நம் ஆற்றலால் வெற்றி கொள்ளல் அரிதாகும்” என்று எண்ணி இரங்கி நிலைகுலைந்த உடலினர் ஆயினர்.

6539. தருமகோபன் தெருக்கள் பலவற்றை நீங்கிப் படையும் தானுமாகச் சென்று, ஆறு திருமுகங்களையுடைய வள்ளல் முருகப் பெருமானின் முழுமையான அருளைப் பெற்ற படையின் தலைவர் வீரவாகு தேவர் சினந்து நின்ற போர்க்களத்தினை அடையவும், அவ்வளவில் வீரக் கழலை அணிந்த பூதர்கள் எல்லாரும் ‘பகைவர் போரிட வந்தார்!’ என்று ஆரவாரம் செய்தனர்.

6540. மலைகளைக் கையில் ஏந்தி ஆரவாரம் செய்து நின்ற பூதரையும், இலட்சம் வீரரையும், அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்ற படைத்தலைவர் துணைவரையும், முன் நாளில் மகேந்திர நகரத்தை அழித்த வீரவாகு தேவரையும், அவர்களின் வலிமையையும் கொடிய தரும கோபன் பார்த்தான். பார்த்து, “இன்றைய தினம் நம் வாழ்க்கை அழிந்து விட்டதோ!” என்று இரங்கிச் சொல்லலானான்.

வேறு

- 6541 பக்கஞர்கள் ஆயினோர் பரவித் தன்மிசை
இகல்செய வருவரேல் இரங்கி ஏங்குதல்
மிகுபழி இங்கிது வினவின் மானவர்
நகைசெய்வர் பொருவதே நன்று போலுமால்.
- 6542 எச்சமில் சேனையும் படையும் ஈண்டிய
கைச்சிலை இருந்தது கரியும் ஒன்றுள
தச்சுறு கின்றதென் ஆவ தாகுமால்
பொச்சையர் கடன்நனி பெருமல் கொள்வதே.
- 6543 வெல்லினும் செறுநர்முன் வெரிந தீயினும்
அல்லது விளியினு மாக யானினி
மல்லலம் படையொடு மாற்ற லார்மிசைக்
செல்லுவது அன்றியே இரங்கல் சீரிதோ.

வேறு

- 6544 கண்ணுறு படையை நோக்கிக் கருத்திடைக்
கவலை யெய்தி
எண்ணிநின் றயர்தல் வீரர் இயற்கைய தாமோ
பின்னர்
நண்ணிய வாறு நண்ண நானினித் தளரேன்
என்னாத்
துண்ணெனத் தேறிச் சென்றான் குரனுக்
கமைச்சன் ஆனோன்.
- 6545 இங்கிது பொழுது தன்னில் எங்கணும் இருள்கு
மூங்குழ்
கங்குலும் பகலும் மாலைக் காலமும் கலந்த
தென்ன
அங்கவன் தானை வெள்ளத் தவுணரும் பூதர்
தாமும்
பொங்கொலிக் கடல்போல் ஆர்த்துப் பொள்ளென
அமரின் ஏற்றார்.

6541. “பகைவானவர் பரந்து தன் மீது போரைச் செய்ய வருவாரானால் அவர்கட்கு இரங்கி வருந்துதல் மிக்க பழிக்கு இடமாகும். இதனைக் கேட்டால் வீரர் எல்லாம் இகழ்ந்து எள்ளிச் சிரிப்பர். ஆதலால் போரிடுவதே நல்லதாகும்!

6542. “எண்ணில்லாத படையும் ஆயுதங்களும் பொருந்திய வில்லும் இருக்கின்றன. புண்டரீகம் என்ற ஓர் யானையும் இருக்கின்றது. இங்ஙனம் இருக்க அச்சம் அடைவது ஏன்? ஆவது எல்லாம் ஆகட்டும். அறிவற்றவர் இயல்பே மிகவும் வருத்தம் கொள்வது!

(பொச்சையர்—அறிவற்றவர்)

6543. “வெற்றி பெறுவதாயினும் போரிடும் போர்க்களத்தில் பகைவர் ஆற்றலுக்கு எதிர்க்க மாட்டாமல் புறம் காட்டுதாயினும், அல்லது இறப்பதாயினும் ஆகுக, நான் இனி வலிமை வாய்ந்த படையுடனே பகைவர்மீது செல்வதே அல்லாது இரங்குதல் சிறந்ததோ?

6544. “கண்களுக்குத் தேவன்றிய படைகளைப் பார்த்து உள்ளத்தில் கவலை அடைந்து இதை எவ்வாறு வெல்வது என்று நினைத்துக் கலங்கித் தளர்தல் வீரரின் இயல்பாகுமோ? இனி ஆவது ஆகட்டும். (எதுவரினும்) நான் தளர்ச்சி அடைய மாட்டேன்? என்று துணிவு கொண்டு தெளிவு கொண்டு குரபன்மனின் அமைச்சன் தரும கோபன் போரிடச் சென்றான்.

6545. இங்கு இது இவ்வாறு நிகழும்போது! எங்கும் இருளின் கூட்டமும் இரவும் பகலும் மாலைக் காலமும் கலந்தது போல விளங்க, அந்தத் தரும கோபனின் அவுண வெள்ளமும் பூதகணத்தவரும் பொங்குகின்ற கடல் ஒலியைப் போன்ற ஆரவாரம் செய்து விரைவாகப் போரை ஏற்றனர்.

208 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6546 தலைப்பட எழுக்களில் தண்டில் தாக்கினார்
இலக்குற நேமிகள் கணிச்சி யேவினார்
மலைக்குவை எறிந்தனர் மரங்கள் வீசினார்
சிலைத்தனர் வயிர் துடி செறிவெம் பூதரே.
- 6547 வில்லுமிழ் சரத்தினில் வேலில் வாளினில்
கல்லினில் நாஞ்சிலில் கழுமுள் ஆயதில்
வல்லையந் தனில்உடை வாளில் வச்சிரச்
செல்லினின் நுதிசெழு திகிரி நேமியில்.
- 6548 தண்டினில் தோமரம் தன்னில் சங்கினில்
பிண்டிபா லத்தினில் ஆற்றப் பீடுமேல்
கொண்டதோர் எழுவினில் பிறவில் கொட்புறா
அண்டரும் அவுணரும் அணிந்து போர்செய்தார்.
- 6549 அயர்ப்புறு தானவர் அமைச்சர் யாவரும்
வியர்ப்பினில் வந்திடு வெங்கண் வீரரும்
வயப்பெரும் சிலையினை வணக்கி வாளிதூய்ப்
புயற்படு பெயலெனப் பொழிந்து போர்செய்தார்.
- 6550 பெய்வதொத்து எங்கணும் பெரிதும் வீழ்தலால்
உய்வதெத் தன்மையென் றுலகம் அச்சுற
இவ்வகைத் திறத்தினர் இரண்டு சாரினும்
தெய்வதப் படைகளும் மரபில் சிந்தினார்.

6546. பூதப் படையினர், முதன்மையான எழு என்ற ஆயுதத்தாலும் தண்டினாலும் தாக்கினர். இலக்குகளில் போய்த் தாக்குமாறு சக்கரங்களையும் கணிச்சிகளையும் செலுத்தினர். கூட்டமான மலையை எறிந்தனர். மரங்களை வீசினர். கொம்புகளையும் துடியையும் முழக்கினர்.

(வயிர்-ஊது கொம்பு)

6547. வில்லானது உமிழும் அம்புகளாலும் கவண் கல்லாலும் கலப்பையாலும் சூலத்தாலும் எறியீட்டியாலும், உடைவாளாலும், வச்சிரத்தினை முனையில் உடைய வேலாலும் கூர்மை பொருந்திய சக்கரத்தாலும்,

(கழுமுள்-சூலம். வல்லையம்-எறியீட்டி)

6548. கதையாலும் தோமரத்தாலும் சங்கினாலும் பிண்டிபாலத்தாலும் மிகவும் பெருமை பொருந்திய எழுக்களாலும் மற்றவற்றாலும் சூழ்ந்து கொண்டு பூதப்படையினரும் அவுணரும் அணிவகுத்து நின்று போர் செய்தனர்.

6549. தேவர் படையைக் கண்டு அயர்ச்சி அடைந்த அமைச்சரும், அவுணப் படையினரும், நவசக்திகளின் வியர்வையில் தோன்றிய கொடிய கண்களையுடைய இலட்சம் வீரர்களும், வெற்றி பொருந்திய பெரிய வில்லை வளைத்து மேகத்தினின்று பெய்யும் மழைபோல அம்பு மழையைப் பொழிந்து போரிட்டனர்.

6550, மழை பெய்வதைப் போல எங்கும் ஆயுதங்கள் விழுவதால் உயிர் பிழைப்பது எவ்வாறு என்று உலகத்தவர் அச்சம் கொள்ளும்படி, இவ்வாறு அவுணர், தேவர் என்ற இருதிறத்திலும் தெய்வத்தன்மை கொண்ட படைகளை முறைப்படி செலுத்தினர்.

- 6551 மாய்ந்தனர் பூதரும் வரம்பில் தானவர்
சாய்ந்தனர் கரங்களும் தலையும் சிந்தினர்
வீந்தன கரிபரி விளிந்த தேர்நிரை
பாய்ந்தன செம்புனல் பரந்த கூளியே.
- 6552 நொத்தனர் இலக்கரும் நோன்மை நீங்கினார்
முந்துறும் அமைச்சர்போர் முயன்று நின்றனர்
அந்தில் அவ் வேலையில் அதனை நோக்கியே
வெந்தறல் வெய்யவன் வெகுண்டு சென்றனன்.
- 6553 இடித்தென வுரப்பினன் இமைப்பில் எய்திமுன்
வடித்திடு சிலையினை வாங்கித் தானவர்
முடித்தலை பனித்திட முழுதும் யாக்கைகள்
பொடித்தென வழுத்தினன் புங்க வாளியே.
- 6554 நீண்டதோர் சிலீமுகம் நெடிது மேலவன்
தூண்டிய காலையில் துணிந்த கையினர்
வீண்டிடு தலையினர் விளிந்த மெய்யினர்
மாண்டனர் அமைச்சர்கள் வறந்த தானையே.
- 6555 துறக்கம் தலைத்திடு தொலைவில் தானவர்
மறுக்கமுற்று அசைந்தனர் வந்து போர்செய
விறற்படு சாரதர் வெகுண்டு மேற்செலா
இறப்புறு வரைபல எடுத்து வீசினார்.

6551. அங்ஙனம் நடந்த பேரில் பூதப்படையினரும் மடிந்தனர். எல்லையில்லாத அவுணப் படையினரும் அழிந்தனர். சிலர் கைகளும் தலைகளும் இழந்தனர். யானைகளும் குதிரைகளும் அழிந்தன. தேர்களின் கூட்டம் அழிந்தது. இரத்தமானது அக்களத்தில் பரவி ஓடியது. பேய்கள் எங்கும் பரவிச் சேர்ந்தன.

6552. இலட்சம் வீரரும் வருந்தி வன்மை இழந்தார்கள். முற்பட்டு வந்த அமைச்சன் தரும் கோபன் முதலியவரும் போரில் முயன்று நின்றனர். அப்போது அதைப் பார்த்துக் கொடிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவரும் கதிரவன்போல் சினத்துடன் பகைவர்மீது போரிடச் சென்றார்.

6553. இடி இடித்தாற் போல அதட்டியபடி இமைப் போதில் அடைந்து, இருபக்கங்களிலும் கூர்மை செய்யப் பட்ட வில்லை வளைத்து, அவுணரின் தலைகள் நடுங்கிட, உடல்கள் முழுவதும் மயிர்கூச்செறிந்தது போல அம்புகளை எய்து அழுத்தினார்.

6554. மிகவும் நீளமான அம்பை மிகவும் உயர்ந்த வீரவாகுதேவர் எய்த போது அவுணப் படையினர் துண்டு பட்ட கையுடையவராயும், பிளவுபட்ட தலைகளை உடையவராயும், அழியப்பட்ட உடலை உடையவராயும் ஆகினர். அமைச்சர் இறந்தனர். படைகளும் குறைந்தன.

6555. சொர்க்கத்தில் சென்று தேவரை வருத்தும் அழிவற்ற அவுணர், நெருக்கம் பொருந்தி அமைந்தவராக வந்து எதிர்த்துப் போர் செய்யவும், வெற்றியுடைய பூதர் சினந்து மேற்சென்று சாரல் பொருந்திய மலைகள் பல வற்றை எடுத்து வீசினர்.

- 6556 வீசிய வேலையில் வெதும்பி வீம்மியே
மாசுறு தானவர் வாகை சிந்தியே
ஆசுறு போனகத் தட்டில் சூடுறு
பூசைய தாமென வுடைந்து போயினார்.
- 6557 இடைந்தனர் ஆகியே அவுணர் யாவரும்
உடைந்தனர் போதலும் உலப்பில் பூதர்கள்
படர்ந்தனர் தெழித்தனர் பையுள் மாலையில்
தொடர்ந்தனர் பற்றினர் தொலைத்தல்
மேயினார்.
- 6558 கண்டனன் ஆங்கவை அறத்தைக் காய்பவன்
புண்திகழ்ந் தனையகட் பூதர் மேற்செலா
விண்டொடர் பெருந்தனு வாங்கி வெவ்வுயிர்
உண்டிடு சரந்தெரிஇ உலப்பின் நேவினான்.
- 6559 ஏவிய நோன்கணை யாவும் ஏன்றெழு
திவிழிப் பூதர்பால் சேறல் இந்திரன்
வாவிய வூர்திகள் வாரி நேமியில்
தூவிய துள்ளியின் தோற்றம் போன்றதே.
- 6560 கைச்சிலை யுகைத்திடு கணைகள் யாவையும்
நச்சென விடுத்தலும் நடுங்கிப் பூதர்கள்
அச்சுற மெலிந்தனர் அமரர் கோமகன்
வச்சிரம் எய்திய வரைகள் மானவே.

வேறு

- 6561 வானவர்கள் கோமகன் வயக்களிறி தென்னத்
தானவர்கள் போற்றுதரு மப்பகைஞன் ஊர்ந்த
ஆனையது பூதர்தமை அங்கைகொடு வாரி
ஊனொடுயிர் சிந்திட உடற்றியதை யன்றே.

6556. அவர்கள் பல மலைகளை அவ்வாறு வீசிய போது, குற்றமுடைய அசுரர் கலங்கி வெற்றியை இழந்து, குற்றமற்ற சமையற்கட்டுக்குள் செல்லும் கண்ட பூனை போல் தோற்று ஒடிப்போனார்கள்.

6557. அவுணர் எல்லாரும் தளர்ந்தவராகித் தோற்று ஒடிப் போகவும், அழிவில்லாத பூதர்கள் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அதட்டினர். துன்பத்தை அளிக்கும் அம்மாலைப் போதில் அவுணரைத் தொடர்ந்து சென்று பிடித்து அழிப்பதை மேற்கொண்டனர்.

6558. அறத்தைக் கோபித்தவனான தருமகோபன் என்ற அமைச்சன் பூதப்படையினர் செயலைப் பார்த்துப் பூண் விளங்குவதைப் போன்ற கண்களையுடைய பூதப்படையினர் மீது சென்று வானத்தை அளாவும் உயர்ந்த பெரிய வில் ஒன்றை வளைத்து, கொடிய உயிரை உண்கின்ற அம்புகளைத் தெறிந்து எடுத்து ஒழிவில்லாது செலுத்தினான்.

6559. எய்த அரிய அம்புகள் அனைத்தும் எதிர்த்து வருகின்ற தீ விழி பூதர்களைத் தேடிச் செல்லுதல், இந்திரன் ஏறிய வாகனமான மேகங்கள் நீரையுடைய கடலில் சிதறிய நீர்த்துளிகளைப் போல விளங்கியது.

6560. கையில் கொண்ட வில்லின் மூலமாகச் செலுத்தும் அம்புகளை எல்லாம் நஞ்சு போல் தரும கோபன் விடுக்கவும், தேவரின் மன்னன் இந்திரன் வச்சிரப் படையை ஏறிய மலைகள் நடுங்கியதைப் போலப் பூதர்கள் நடுங்கி அஞ்சி வருந்தினர்.

6561. 'தேவரின் அரசனான இந்திரனின் வெற்றிப் பொருந்திய யானை இது' என்று சொல்லும்படி, அசுரர்கள் எல்லாம் போற்றுகின்ற அந்தத் தரும கோபன் ஏறிவந்த 'புண்டரீகம்' என்ற அந்த யானை, பூதப்படையினரைத் துதிக்கையால் எடுத்து உடலுடனே உயிரும் அழியும்படி தாக்கியது.

214 □ கந்தபுராணம்

- 6562 கோடதொரு நான்குகொடு குத்தியது தாளின்
ஊடுறமி தித்தவண் உழக்கியது வாலால்
பாடுற எறிந்தது பனைக்கைய துகொண்டே
வீடுறமுன் எற்றியது வீரர்படை தன்னை.
- 6563 மாறகலும் வெங்கரியிவ் வாறடல்செய் காலை
வீறுகெழு சாரதர்கள் வெற்புமிசை வீசி
ஊறுசெய அங்கதின் உலப்பில்கணை யோச்சி
நாறுநடு வார்தொகையின் நண்ணினர்கள் வீரர்.
- 6564 காயமுழு தொன்றிய கணக்கில்படை யாவும்
மூயதவ ளக்களிற்று முற்றுமெழு சோரி
பாயவணை கிற்பது பணிக்குழுவு கவ்வச்
சேய்பணி சுற்றமறை திங்கள்படர்ந் தென்ன.
- 6565 வெந்திறல்கொள் புண்டரிக வேழமிது தன்மை
நொந்ததெனி னும்தனது நோன்மையழி யாதாய்
முந்தியிடு சேனையை முருக்கவது நோக்கித்
தந்திறிரை சாரதர் தமைத்தடித லுற்ற.
- 6566 கண்டைகெழு தாரினொலி கல்லென விரைப்ப
அண்டமுடைந் தென்றைனி ஆர்த்தவுணன் ஊரும்
புண்டரிக வெங்களிற்று போர்த்தொழில் இயற்ற
உண்டைகெழு பூதநிரை ஓய்யென வுடைந்த.

6562. அந்தப் புண்டரீகம் என்ற திக்கு யானை தனது நான்கு கொம்புகளைக் கொண்டு வீரவாகு தேவரின் படையைக் குத்தியது. தன் கால்களின் இடையே மிதித்து அங்குப் பகைப்படையினரை வருத்தியது. வாலினால் அழியு மாறு எறிந்தது. பனைபோல் நீண்ட துதிக்கைகளைக் கொண்டு அழியும்படி தாக்கியது.

6563. எதிரி அற்ற கொடிய அந்த யானையானது இங்ஙனம் போர் செய்யும்போது, பெருமையுடைய பூதப் படையினர் மலைகளை எறிந்து ஊறு செய்ய, அளவற்ற அம்புகளை வீட்டுக் கொண்டு நாற்று நடுபவரைப் போல் வீரர்கள் எதிர்த்து வந்தார்கள்.

6564. உடல் முழுவதிலும் பொருந்திய அளவில்லாத படைக்கலங்கள் எல்லாம் முடிய அந்த வெண்ணிறமான யானையினது உடல் முழுவதும் இரத்தமானது ஒழுகப் பகைவர்மீது எதிர்த்து வருவதால், பாம்புக்கூட்டங்கள் கவ்விக் கொள்ளவும் செந்நிறப் பாம்புகள் குழவும் நின்ற மையால் மறைந்த சந்திரன் சென்றாற் போல விளங்கியது.

6565. கொடிய ஆற்றலையுடைய புண்டரீகம் என்ற பெயருடைய யானை இவ்வாறு ஆயுதங்கள் பாயப் பெற்று வருந்தியது என்றாலும், தன் வலிமை அழியாது, எதிர்த்து வந்த படைகளை அழிக்கத் தொடங்கியது.

6566. மணிகளுடன் விளங்கும் கிண்கிணி முதலான மாலைகள் ஒலிக்க, அண்டமானது உடைந்தது என்று சொல்லும்படி ஆரவாரம் செய்து தருமகோபன் என்ற அவுணன் ஏறிவரும் புண்டரீகம் என்ற கொடிய யானை, போர்ச்செயலைச் செய்ய, அணி வகுத்து நின்ற பூதப் படைக்கூட்டங்கள் விரைவாகத் தோற்றன;

216 □ கந்தபுராணம்

6567 தண்டமுடை கின்றசெயல் தன்னைவிறல்
வெய்யோன்
கண்டனன் அழன்றுதன கார்முகம தொன்று
கொண்டனன் எடுத்தது குனித்தழலின் வாளி
அண்டர்பகை ஊர்தியின் அடைச்சிநனி ஆர்த்
தான்.

6568 ஆர்த்தடரும் வேலையில் அடல்களிறும் அங்கோர்
முர்த்தமயர் வுற்றது முனிந்தவுணர் கோமான்
பார்த்திறையின் நூறுகணை பாலமிசை ஒச்சத்
தேர்த்துலவு சேரியொடு தேர்மிசை இருந்தான்.

6569 இருந்ததிற லோன்மிசையொ ரெஃகமது வாங்கி
விரைந்துதரு மப்பகை விடுத்திடலும் நோக்கி
மருந்தெனமுன் வந்துதிறல் வாசவன்அவ் வைவேல்
முரிந்துதுணி யாகவொர் முரண்கணை தொடுத்
தான்.

6570 மத்தகய மன்னதிறல் வாசவன் விரைந்தே
பொத்திரம தொன்றுகொடு போரயில்முருக்கிக்
குத்திரம தொன்றுவுணர் கூவிவெருக் கொள்ள
அத்திரமென் மாரிகொட வன்தனை மறைத்தான்.

6571 மறைத்தலும் மறப்பகைஞன் வாளிமழை தூவிக்
குறைத்தனன் அளப்பில்கணை ஏனவை
குழிஇப்போய்ச்
செறுத்தவனது ஆகமிசை சென்றுசெருக் கின்றி
விறற்கவச நக்குபு விளிந்துபுடை வீழ்ந்த.

6567. தன் பூதப்படையானது தோற்று ஒடுகின்றதை ஆற்றலையுடைய கொடியவனான வீரமார்த்தாண்டன் என்ற பூதப்படைத்தலைவன் பார்த்தான். சினந்து ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்துத் தீப்போன்ற அம்புகளை வைத்துத் தேவரின் பகைவரான தருமகோபனின் புண்டரீக யானை மீது எய்து மிகவும் ஆரவாரம் செய்தான்.

6568. அவ்வாறு ஆரவாரம் செய்து போர் செய்யும் போது வன்மையுடைய அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானையும் ஓர் இமைப்போது தளர்ச்சி அடைந்து நின்றது. அந் நிலையைக் கண்டு தருமகோபன் என்ற தலைமை அமைச்சன் சினம் கொண்டு விரைவாக இமைப்போதில் நூறு அம்புகளை வீரமார்த் தாண்டனின் நெற்றியின்மீது பாய்ச்சிடவும், அதனால் வெளிப்பட்ட இரத்தத்துடனே தேரின்மீது அந்த வீரமார்த் தாண்டன் இருந்தான்.

6569. பின்பும் தேரின்மீது இருந்த வீரமார்த் தாண்டன் மீது தருமகோபன் ஒரு வேலை எடுத்து எய்தான். அதைப் பார்த்துக் காற்றைப் போல முன்வந்து அமிர்தம்போல அந்த வேற்படையின்- எதிரே வீரபுரந்தரன் வந்து அந்தத் தருமகோபன் வீசிய கூரிய வேல் துண்டாகும் படி, ஒரு வன்மையுடைய அம்பினை எய்தான்.

6570. மத்தகத்தையுடைய யானை போன்ற வீரபுரந்தரன் விரைவாக ஓர் அம்பைக் கொண்டு போர் வேலை அழித்து, வஞ்ச குணம் உள்ள அசுரர் கூச்சலிட்டு அச்சத்தை அடைய அம்பு மழை என்ற மழையினால் அந்தத் தருமகோபனை மறைத்தான்.

6571. வீரபுரந்தரன் அம்பு மழையால் தன் உடலை மறைக்கவும், தருமகோபன் தானும் அம்பு மழையைப் பொழிந்து பல அம்புகளைக் குறுக்கே விட்டுத் தடுத்தான். மற்றவை நெருங்கிச் சென்று சினம் கொண்ட அவனது உடலில் புகுந்து வன்மை பொருந்திய கவசத்தின் செருக்கில்லாது ஒழிய அதை அழித்துத் தானும் அதனுடன் விழுந்தது.

218 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6572 மீண்ட வேலையின் வெய்ய சூழ்ச்சியோன்
மாண்டு ளானென வாகை வீரன்மேல்
பூண்ட யங்குறு பொன்னம் தண்டமென்று
ஈண்ட வீசினான் யாரும் அஞ்சவே.
- 6573 எழுவின் நீள்கதை இமைப்பில் சென்றவன்
பழுவின் மார்பகம் பட்ட வேலையின்
விழும நோயுறா விம்மி னானரோ
வழுவை மேலையோன் வயத்தின் மேவவே.
- 6574 கருத்தில் நல்லறம் காய்ந்த வன்செயல்
தெரித்து நின்றிடும் திறல்கொள் வாகினான்
உருத்து நோக்கியே உரையும் தன்னுளக்
கருத்தும் பிற்படக் கடிது செல்லுவான்.
- 6575 நின்னில் ஐயநின் நேர லன்புயம்
தன்னை யாத்துநிற் றருவம் யாமெனப்
பன்னு மானவர் பௌவம்நீ த்தொராய்
முன்னு தானவர் முதல்வன் நேர்புக.
- 6576 எதிரி லாமையால் யாரும் அஞ்சவே
அதிரு நோன்கழல் ஆடல் மொய் மினை
மதியில் தானவன் மழைகள் மின்குழுச்
சிதறி என்னத்தீச் சிந்த நோக்கினான்.
- 6577 நோக்கி நீகொலோ நோன்மை யோடெனைத்
தாக்கு மாறுவந் தனையை யானுனை
யாக்கை சிந்திய அமைந்து நின்றனன்
காக்க வல்லையேல் காத்திநீ யென்றான்.

6572. பின்பும் அந்த அமைச்சனான தரும கோபன், வெற்றி பொருந்திய அந்த வீரன் இறந்தான் என்று கூறுமாறு பூண்களுடன் விளங்கும் ஒரு பொன் தண்டினை எல்லாரும் அஞ்சும்படி எடுத்து வீசினான்.

6573. எழுவினால் ஆன அந்தப் பெரிய கதை விரைந்து இமைப் போதில் போய் வீரபுரந்தரன் மார்பில் பாய்ந்தது. பாய்ந்ததும் யானையின் மீது இருந்த வீர புரந்தரன் மிக்க துன்பத்தை அடைந்து தேம்பினான்.

6574. உள்ளத்தில் தருமத்தைச் சினந்த தரும கோபனின் செயலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆற்றல் பொருந்திய தேர்ளையுடைய வீரவாகு தேவர் சினத்துடன், சொல்லும் தம் மனக்கருத்தும் பிற்பட விரைந்து அந்தத் தரும கோபன் எதிரே சென்றார்.

6575. “ஐயனே! தாங்கள் செல்ல வேண்டியதில்லை. நில்லுங்கள், நில்லுங்கள். உம் பகைவனான தரும கோபன் தோள்களைப் பிணித்துக் கட்டி நாங்கள் கொண்டு தருகிறோம் என்று சொல்லும் படைக் கடலைக் கடந்து போய்த் தான் எண்ணிய அசுரத் தலைவன் எதிரே போதலும்,

6576. தனக்கு எதிர் ஒருவரும் இல்லாததால் எத்தகையவரும் அஞ்சும்படி அணிந்த பெரியவீரக்கழலையும் வெற்றியையும் உடைய வீரவாகு தேவரை, அறிவில்லாத அந்த அசுரன், மேகங்கள் மின்னல் கூட்டத்தைச் சிதறினாற் போலத் தீப்பொறி வெளிப்படப் பார்த்தான்.

6577. தரும கோபன் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, “நீயா! வன்மையுடன் என்னைத் தாக்குவதற்கு வந்தாய்? ஐயா! நான் உன் உடலை அழிக்க எண்ணி நிற்கின்றேன். உன்னை நீ காத்துக் கொள்ளக் கூடுமானால் காத்துக் கொள்வாய்!” என்று சொன்னான்.

220 □ கந்தபுராணம்

6578 மொழியும் ஆடல்சேர் மொய்ம்பன் கேட்டித்
விழுமி தாரினும் வெற்றி பெற்றனன்
அழிவ னேறினக்கு ஆடல் கொள்வன்யான்
கழியை நீந்துதல் கடலில் பாடதோ.

6579 மற்றுன் வன்மையும் மதர்ப்பும் நின்பெருங்
கொற்ற மானதும் வரத்தின் கொள்கையும்
இற்றை வைகலே ஈறு செய்வன்நீ
கற்ற போரினைக் கடிது செய்கென.

வேறு

6580 கானக்களி வரிபம்பிய கமழ்தார்புனை அகலம்
வானக்கிறை தனதூர்திகள் மரபோடுசென்
நிசைக்கும்
தினக்குர லெனநாணொலி திசைஎங்கணும் செல்லக்
கூனற்சிலை தனையொல்லையில் தருமப்பகை
குனித்தான்.

6581 மற்கொண்டிடும் மிடல்மொய்ம்புள மதியில்லவன்
ஒருபால்
எற்கொண்டெழு களிற்றின்மிசைச்
சிலைவாங்கினன் இருத்தல்
கற்கொண்டதொர் வெள்ளிக்கிரி மிசைகாணிய
கணைதூய்
விற்கொண்டொரு பசங்கார்முகில் மேவுற்றென
லாமால்..

6582 அதுவன்றியும் அவனுந்திய அடுவெங்களி றலர்தண்
கதிரின்குழு முழுதொன்றுபு ககனதனில் எழுசெம்
மதியந்தன தொருபங்கையொர் வயவெம்பணி
நுகரட்
புதிதொண்பிறை யதுவொன்றிடை புகநின்றது
பொருவும்..

6578. புகழ்ந்து பேசப்படுகின்ற வன்மையுடைய தோள் கொண்ட வீரவாகு தேவர், தரும கோபன் உரைத்ததைக் கேட்டு, “நீ சொன்ன இது சிறந்தது. நான் எல்லாரிடத்திலும் வெற்றி பெற்றவன். உனக்குத் தோற்று விடுவேனோ? உன்னை வெல்வேன், கடலைக் கடந்த வனுக்குச் சிறிய உப்பங்கழியைக் கடப்பது அரிவதோ?

6579. “மேலும் உன் வன்மையையும் செருக்கையும் வெற்றியையும் வரங்களையும் இன்றே அழித்திடுவேன். நீ கற்றுள்ள போர்த்திறத்தை இப்போது செய்வாயாக!” என்று வீரவாகு தேவர் தரும கோபனைப் பார்த்துச் சொல்ல,

6580. இசையையும் [களிப்பையும் புள்ளிகளையும் உடைய வண்டுகள் மொய்த்த மணம் கமழும் மாலை சூடிய மார்பினையுடைய இந்திரனின் வாகனங்கள் வரிசையாகச் சென்று முழங்கும் குரூரமான முழக்கத்தைப் போல், நான் ஓசை எங்கும் செல்லுமாறு தரும கோபன் தனது வளைந்த வில்லை விரைவில் வளைத்தான்.

6581. மற்றோர்க்குரிய வன்மையுடைய தோள்களையுடைய அறிவற்ற தரும கோபன் என்பவன் ஒரு பக்கத்தில் ஒளி பொருந்திய யானைமீது வளைத்த வில்லுடன் இருத்தல் கற்கள் பொருந்திய வெள்ளி மலை மீது கண்கூடாக அம்புகளை எய்து கொண்டு வில்லைத் தாங்கி ஒரு பசுமையான கரிய மேகம் தங்கியிருந்தாற் போலாம்!

6582. அதுவல்லாமலும் அவன் ஏறிச் செலுத்திய, பகைவரைக் கொல்கின்ற யானை, அன்றலர்ந்தகுளிர்ந்த கதிகள் முழுமையாகப் பொருந்த வானத்தில் உதயமாகும் செந்நிறமான சந்திரனின் ஒருபகுதியை, வெற்றியையும் வெவ்வித தன்மையையும் உடைய ஒரு பாம்பு உண்ணப், புதிய ஒள்ளிய ஒரு பிறையுடன் தோன்ற நின்றது போல விளங்கும்.

222 □ கந்தபுராணம்

- 4583 முந்தேயவன் எடுக்கின்றதொர் முரண்வெஞ்சிலை
குனியாக்
கந்தேயென நிமிர்தோளுடைக் கடுஞ்சூழ்ச்சியன்
ஒழுகும்
செந்தேனுறழ் குணத்தில்சரம் செலுத்தாத்திறன்
மொய்ம்பற்
கந்தேயுமெய் வெளியின்றென அவனைக்கரந்
தார்த்தான்.
- 4584 கரக்கின்றவன் விடுவாளிகள் கந்தன்படை ஞன்மெய்
அரக்குன்றுபட் டயின்மாய்ந்தவை அயல்வீழ்ந்தன
கண்டான்
இரக்கின்றவர்க்கு உதவான்கரந் தேற்காத்திரு
வினர்பால்
பரக்கும்பொரு ளுகுத்தன்னதிற் பயன்பெற்றிலன்
எனவே.
- 4585 அயில்சிந்திட முரண்வெங்கணை அயல்வீழ்தலும்
அடுபோர்
முயலும்திறல் கெழுமொய்ம்பினன்
முனிந்தெஃகமொன் றெடுத்துப்
புயலன்னதொர் வடிவத்தவன் பூணாருநெஞ்
செறியச்
செயலன்னது கண்டாங்கெதிர் தீவாளிகள்
உய்த்தான்.
- 4586 உய்க்கும்சுடர் வடிவாளிகள் ஒருங்கேதவ முருக்கி
மைக்கொண்டலை நிகர்மேனியன் மனந்துண்ணென
அணுகி
மெய்க்கொண்டதோர் நெடுஞ்சாலிகை விளியும்படி
வீட்டிப்
புக்குள்ளுற மூழ்கித்தனி புறம்போந்தது விரைவில்.

6583. தூண் போன்ற உயர்ந்த தோள்களையும் பொல்லாத தந்திரங்களையும் உடைய தரும கோபன், முன்பே கையில் எடுத்துள்ள ஒப்பில்லாத கொடிய வில்லை வளைத்துச் செந்தேன் ஒழுக்கைப் போன்று காணப்படுகின்ற நாணியில் அம்புகளை வைத்து வீரவாகு தேவர்க்கு உடலில் வெளி இடமே இல்லை என்னும்படி அம்புகளை விட்டு மறைத்தான்.

6584. உடலை மறைக்கின்ற தரும கோபனின் அம்புகள் குமரப் பெருமானின் படைத்தலைவரான வீரவாகு தேவரின் உடலான அரமலையில் பட்டுக் கூர்மை கெட்டு விழுந்ததைப் பார்த்தான். இரப்பவர்க்கு உதவாமல் மறைத்து வைத்துப் பின்பு தீயவரிடம் தம் மிக்க பொருளை இறைத்து, அவ்வாறு இறைத்தலால் பயன் அடையாதவாறு போலத் தானும் (அம்பு எய்தலால்) பயன் இல்லாது நின்றான்.

6585. கூர்மை மழுங்கிய அம்பு அருகே விழவும், பகை வரைக் கொல்லும் போரைச் செய்கின்ற வெற்றி விளங்கும் வீரவாகுதேவர் சினந்து ஒரு வேலை எடுத்து மேகம் போன்ற கரிய உடலினனான தரும கோபனின் அணிகள் அணிந்த மார்பின்மீது படுமாறு எறியவும், அதனை அத்தரும கோபன் பார்த்து அந்த வேலுக்கு எதிரே கொடிய அம்புகளை எய்தான்.

6586. அந்த வேல் அத்தரும கோபன் எய்த அம்புகளைக் கெடுமாறு அழித்துக் கரிய மேகம் போன்ற அவனது உள்ளம் திடுக்கிடுமாறு உடலிலே அணிந்திருந்த பெரிய கவசத்தைக் கெடுமாறு அழித்து உள்ளே புகுந்து முழுகி விரைவாய் வெளியே வந்தது.

224 □ கந்தபுராணம்

- 6587 புறம்போதலும் இசல்மந்திரி பொருமிம்புகை
யுயிர்த்து
நிறம்போகிய செந்நீரொடு நினைகின்றி லன்இருப்ப
மறம்போகிய தனிவெங்கரி மகிணன்செய லோரா
அறம்போகிய மனத்தான்றனை அடவுற்றதை
யன்றே.
- 6588 முந்துற்றிடு கரிதிண்டிறல் மொய்ம்பன்இ ரதத்தைத்
தந்தத்தொகை கொடுத்தாக்குபு சமரத்திடை இட்ட
கந்தொத்ததொ ரெழுவொன்றது
கைக்கொண்டவன் வலவன்
சிந்தப்புடைத் ததுகாண்டலுஞ் செந்தியெனக்
கனன்றான்.
- 6589 வையந்தன தீறாதலும் வறிதே அயல் பாயா
மெய்யங்கைய தொன்றாலவன் மேல்வந்திடும்
வேழக்
கையங்குறப் பற்றாக்கடங் கலுமுங்கவுண் மோதி
ஒய்யென்றெடுத் தப்பாலையின் உலகம்புக
உய்த்தான்.
- 6590 எறிந்தானெடுத் ததுகாலையில் இபம்விண்ணிடை
ஏகிப்
பிறிந்தாகவம் இயற்றெல்லையில் பெயர்காலையின்
அமைச்சன்
அறிந்தான்கயம் இழந்தென்கொலென் றயராவத
னோடு
மறிந்தான்புனை கலந்தன்னொடு மணிமாமுடி
சிந்த.

6587. மார்பைத் துளைத்து வெளியில் வேல் போகவும், வலியவனான தரும கோபன் விம்மிதம் அடைந்து புகை வெளிப்படப் பெருமூச்சு விட்டு, மார்பில் ஒழுகிய இரத்த வெள்ளத்துடன் நினைவற்றவனாக இருந்தான். இருக்க, மிக்க வீரத்தையும் நிகரற்ற தன்மையையும் கொடிய இயல்பையும் உடைய அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானை தன் தலைவன் செயலை யுணர்ந்து அறம் கிடந்த நெஞ்சம் கொண்ட வீரவாகு தேவரைக் கொல்லச் சென்றது.

6588. எதிரே வந்த யானை மிக்க வன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் தேரைத் தனது கொம்புகளைக் கொண்டு முட்டிப், போர் செய்தவர் கைவிட்டுச் சென்ற ஓர் எழு ஆயுதத்தை எடுத்து, அந்த வீரவாகு தேவரின் தேரோட்டியை இறக்குமாறு அடித்தது. அதைப் பார்த்ததும் செந்தியைப் போல வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டார்.

6589. தனது தேர் அழியவும், வீரவாகு தேவர் பக்கத்தே குதித்துத் தனது ஓர் அழகான கையால் தன் மீது எதிர்த்து வந்த யானையின் கையைப் பிடித்து மதம் ஒழுகுகின்ற கன்னத்தில் அடித்து, விரைந்து எடுத்துமேல் உலகத்துக்குச் செல்லும்படி வீசினார்.

6590. எடுத்து வீசியவுடன் அந்த யானை வாணத்தில் சென்று திரும்பவும் போர் செய்ய வந்தது. அப்போது அதனைத் தரும கோபன் அறிந்து யான் யானையை இழந்தேனோ என்று அயர்ந்து யானையுடன் அணிந்துள்ள அணிகளும் மகுடமும் சிந்த விழுந்தான்.

6591 வீழ்கின்றதொர் களிநாற்றவும் வெருவிப்பதை
பதைத்து
மாழ்கின்றது புடைபோகிய மதியில்லவன் எழுந்தே
காழ்கொண்டதொர் கதையொன்றுதன்
கைக்கொண்டுரத் தெறியத்
தாழ்கொண்டதொர் கரத்தில்கடுத்
தலைகொண்டது தறித்தான்.

6592 வலிகொண்டதொர் தனித்தண்டது மடிவாதலும்
மற்றோர்
குலிசந்தனை விடவாங்கெதிர் குறுகக்கரம் பற்றிப்
புலிகண்டதொர் கலைமானெதிர் புக்காலென
அவுணர்
தலைவன் தனை அடல்மொய்ம்பினன்
தடமார்பிடைப் புடைத்தான்.

6593 மூளாவுருத்து அறைகின்றழி முதலற்றிடு
தருப்போல்
வாளாபுவி மிசைவீழ்தலும் வயமிக்கவன் ஒருகால்
தாளாலுதைத் தனன் அத்துணை தருமப்பகை
வீழ்ந்தான்
கேளாகிய அவுணப்படை கெட்டோடிய தன்றே.

வேறு

6594 விழுந்தவர் புண்டரீக வெங்கரி உயிர்த்து மெல்ல
எழுந்தது தரும கோபன் இறந்தபா டதனை
நோக்கி
அழுந்திடும் இன்னல் வேலைக்கு அகன்கரை
கிடைத்தா லென்னத்
தொழுந்திறல் வீரவாகுத் தலைவனை நேர்ந்து
சொல்லும்.

6591. விழுந்த ஒப்பற்ற அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானை மிகவும் அஞ்சி துடிதுடித்து வருந்தியது. அந்த யானையுடன் சென்ற அறிவற்ற தரும கோபன் எழுந்து வயிரம் பொருந்திய ஒரு தண்டை எடுத்துத் தன் பகைவன் மார்பில் படும்படி எறியவும், அவர் அதை நீண்ட தன் கையில் இருந்த வாளால் துண்டாக வெட்டினார்.

6592. வன்மையுடைய அந்தத் தண்டு அழியவும், மேலும் ஒரு வச்சிரப்படைக்கலத்தை எய்தான். அதுவீரவாகு தேவரின் எதிரே வர, அதைக் கையில் பிடித்துப் புலியானது தான் கண்ட ஒரு கலைமான் எதிரே சென்றது போலச் சென்று தருமகோபனின் வன்மையான மார்பில் அடித்தார்.

6593. அங்ஙனம் சினம் கொண்டு வீரவாகுதேவர் தரும கோபனின் மார்பில் அடித்தபோது, வேர் அற்று விழும் மரம்போல் புலியின்மீது அவன் விழுந்தான். வெற்றி மிக்க வீரவாகு தேவர் தம் ஒரு காலால் அவனை உதைத்தார். அவ்வளவில் தருமகோபன் விழுந்து இறந்தான். அவனுடன் துணையாய் வந்த அவுணப் படைகள் தோற்று ஓடி விட்டன.

6594. வீரவாகுதேவர் எறிந்ததால் மேலே சென்றுகீழே விழுந்து தளர்ந்த புண்டரீகம் என்ற கொடிய யானை பெருமூச்சு விட்டு மெல்ல எழுந்தது. தன் மீது ஏறி வந்த தரும கோபன் இறந்து விட்டதைப் பார்த்துத் தான் முழுகிக் கிடந்த துயரக் கடலுக்கு ஒரு அகன்ற கரையானது கிட்டியதைப் போல், வணங்கத்தக்க ஆற்றலை உடைய வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கியது.

228 □ கந்தபுராணம்

6595 செய்யலை வெகுளி எந்தாய் சிறியனை அருளிக்
 கேண்மோ
 பொய்யென நினையல் வாழி புண்டரீ கப்பேர்
 உள்ளேன்
 வையகம் போற்றும் சீரேன் மாதிரங் காவல்
 கொண்டேன்
 கையனித் தரும கோபன் கடுஞ்சிறைப் பட்டேன்
 பன்னாள்.

6596 வன்றனை மூழ்கும் தியென் மதியிலா அமைச்சன்
 போற்றி
 இன்றுகா றூர்தியானேன் ஏவின பலவும்
 செய்தேன்
 ஒன்றுநான் மறுத்த துண்டேல் உயிர்குடித் தூனும்
 வல்லே
 தின்றிடு மென்றே அஞ்சித் திரிந்தனன் செயல்வே
 றில்லேன்.

6597 எட்டுள திசையில் வைகும் அரக்கர்தன் இகழ்ந்தா
 ரென்று
 மட்டறு வெகுளி வீங்கி மற்றெனை யூர்ந்து
 தொன்னாள்
 கிட்டினன் அவரை யெல்லாங் கிளையொடு
 முடித்தோன் தன்னை
 அட்டனை நீயே யல்லால் அவனையார் அடுதந்
 பாலார்.

6595. “எம் ஐயனே! சிறியரான என்மீது சினம்கொள்ளாதீர்! அருள் கொண்டு கேட்பீராக! நான் சொல்வதைப் பொய் என்று நினைக்காதீர். நான் புண்டரீகம் என்ற பெயர் உடையேன்! உலகம் போற்றும் சிறப்பினை உடையேன். திக்குக் காவலை மேற் கொண்டிருந்தேன். அத்தகைய நான் கீழானவனான இத் தருமகோபனின் சிறையில் பல நாட்களாகச் சிக்கிக் கிடக்கின்றேன்.

6596. “இவனது சிறையுள் அகப்பட்டு வருந்தும் தீயேன் அறிவற்ற இந்த அமைச்சனைப் போற்றி வணங்கி இன்றுவரை அவனிடம் ஊர்தியாய் இருந்து வந்தேன். அவன் ஏவிய பணிகள் பலவற்றைச் செய்ய மறுத்து விட்டேன் என்றால் என் உயிரைக் குடித்து உடலையும் தின்று விடுவான் என்று அஞ்சியிருந்தேன். வேறு செயல் செய்ய ஆற்றல் இல்லாதிருந்தேன்.

6597. “எட்டுத்திக்குகளிலும் உள்ள அரக்கர்கள் இந்தத் தருமகோபனை இகழ்ந்தார்கள் என்று, இவன் அளவில்லாத கோபம் பெருகப் பெற்று என்மீது ஏறி ஊர்ந்து சென்று முன்காலத்தில் அவரையெல்லாம் நெருங்கிச் சுற்றத்தவருடன் அழித்தான். அத்தகையவனை நீர் கொன்று விட்டீர். நீவிரே அல்லாமல் அவனை எவர் வெல்லும் தன்மை கொண்டவர்?

230. □ கத்தபுராணம்

- 6598 புந்தியில் அறத்தைக் காயும் புரைநெறி அமைச்சன்
தன்னை
வந்துநீ அடுத லாலே வானவர் கவலை தீர்ந்தார்
உய்ந்தனன் சிறந்தேன் என்றும் ஊதியம் இதன்மேல்
உண்டோ
முத்துறு தளையின் நீங்கி முத்திபெற் றாரை
ஒத்தேன்.
- 6599 தீதுகொள் பவத்தின் நீரால் அவுணர்தம் சிறையிற்
புக்கேன்
மாதவஞ் செய்தேன் கொல்லோ மற்றுனை எதிர்ப்
பெற்றேன்
ஆதலின் உய்ந்தேன் என்றன் ஆசையை அளிக்கு
மாற்றாற்
போதுவன் தமிழன் என்று தொழுதது புண்ட
ரீகம்.
- 6600 புண்டரீ கத்தின் வாய்மை பொருக்கென வினவு
வீரன்
அண்டரும் உவகை பொங்க அகலுதி இருக்கைக்
கென்ன
வீண்டொடர் நெறியிற் சென்றாங் கவுணர்க்கு
வெருவ லின்றிப்
பண்டமர் திசையின் நண்ணிப் பரிவற வைகிற்
றன்றே.
- 6601 மாதிரம் காவல் பூண்ட மதக்களிற் றரசு செல்ல
ஆதியில் அறத்தைக் காயும் அழிதகன் இறுதி
நோக்கிப்
பூதர்கள் ஆர்த்து வீரன் புயவலி புகழ்த லுற்றார்
தூதுவர் அதுகண் டோடிச் சூரனைத் தொழுது
சொல்வார்.

6598. “உள்ளத்தில் தருமத்தை வெறுக்கும் குற்றம் பொருந்திய வழியில் செல்லும் அமைச்சனை நீவிர் இன்று வந்து கொல்வதாலே, தேவர்கள் எல்லாம் சவலை நீங்கப் பெற்றனர். நானும் உயிர் பிழைத்துச் சிறந்தேன். எனக்கும் இதனை விட நன்மை ஒன்று உண்டோ? பிணிக்கப்பட்ட பாசத்தினின்று நீங்கி வீடுபேற்றைப் பெற்றவர் போல் ஆனேன்.

6599. “தீமையுடைய பாவத்தைச் செய்த தன்மையினால் இந்த அசுரரின் சிறையில் சிக்கினேன். உம்மைக் காணப் பெற்றதால் நான் பெருந்தவத்தைச் செய்தேனோ? உம்மை அடையப் பெற்றேன். அதனால் பிழைத்தேன். இனி நான் முன்பு காவல் பூண்டிருந்த திசையைக் காக்கச் செல்வேன்!” என்று கூறிப் புண்டரீகம் என்ற யானை வீரவாகுவை வணங்கியது.

6600. புண்டரீகம் என்ற யானை கூறிய உண்மை மொழிகளைக் கேட்ட வீரரான வீரவாகுதேவர் அடைவதற்கு அரிய மகிழ்வு தோன்ற “நின் இருப்பிடத்துக்குச் செல்வாயாக!” என்று அந்த யானையைப் பார்த்து வீரவாகுதேவர் உரைத்தார். உரைக்க, அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானை வான் வழியே போய், அவுணர்க்காக அச்சம் கொள்ள வேண்டியதில்லாது, முன்பு தான் இருந்த திக்கினை அடைந்து துன்பம் இல்லாது இருந்து வந்தது.

6601. திக்கினைக் காவல் காக்கும் மதமுடைய புண்டரீகம் என்ற யானையரசு சென்ற பின்பு முன்னாளில் அறத்தை வெறுக்கும் இழிந்தவனான தருமகோபனுக்கு ஏற்பட்ட முடிவைப் பார்த்துப் பூதப்படையினர் ஆரவாரம் செய்து, அவனது தோள் வலிமையைப் புகழ்ந்து பேசலாயினர். அசுரரின் ஒற்றர் அங்கு நிகழ்ந்ததைப் பார்த்து விரைந்து போய்ச் சூரபன்மனைத் தொழுது சொல்ல லானார்.

232 □ கந்தபுராணம்

6602 தண்டக முதல்வ கேண்மோ தானையும் தானும்
ஏகிப்
மண்டமர் புரிந்து வீர வாகுவால் அமைச்சன்
மாய்ந்தான்
உண்டையும் அழித லுற்ற உங்குவன் ஊர்ந்து
சென்ற
புண்டரீ கப்பேர் பெற்ற தந்தியும் போய தென்றார்.

வேறு

6603 பழுது டைத்திறன் மந்திரி பட்டசொல் வினவி
முழுது சுற்றிய இன்னலம் புணரியின் முழுகி
அழுது உயிர்த்துமெய் யுயிர்பதை பதைத்திட
அங்கண்
எழுது சித்திரப் பாவைபோல் உணர்வுபோய்
இருந்தான்.

11. பாணுகோபன் வதைப் படலம்

6604 எள்ளல் செய்தெனைப் பற்றியே சிறையகத் திட்ட
கள்வன் இப்பகல் முடிந்திடும் அன்னது காண்பான்
பொள்ளெ னப்படர் வேன்எனப் புந்திகொண்
டவன்போல்
ஒள்ள முல்கதிர் வீசியே இரவிவந் துதித்தான்.

6605 சுருதி நீங்கிய அவுணர்கோன் இத்திறம் துயரம்
பெரிதும் எய்தியே இருந்துழிக் கண்டனர்
பெயர்ந்து
குருதி நோக்குடை ஒற்றரில் ஒருசிலர் குறுகிப்
பரிதி தன்பகை அடிபணிந் தினையன பகர்வார்.

6602. “அசுரர்க்கு மன்னரே கேளுங்கள். தரும கோபன் என்ற நம் தலைமை அமைச்சன், படையும் தானுமாகச் சென்று நெருங்கிய போரைச் செய்து வீரவாகு தேவரால் இறந்தான். அவனுடன் சென்ற படைகளும் அழிந்தன. அவன் ஊர்ந்து சென்ற புண்டரீகம் என்ற பெயரையுடைய திக்கு யானையும் இறந்து விட்டது!” என்று கூறினர்.

6603. குற்றம் பொருந்திய தரும கோபன் இறந்தான் என்ற சொல்லைக் கேட்டு, குரபன்மன் முற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்ட துன்பம் என்ற கடலுக்குள் முழுகி அழுது பெருமூச்சு விட்டு உடலும் உயிரும் துடிதுடித்திட, அங்கே எழுதப்பட்ட ஓவியம் உணர்வின்றி அசையாது இருப்பதைப் போல உணர்வில்லாமல் இருந்தான்.

11. பானுகோபன் வதைப் படலம்

(ஐந்தாம் நாள் போர்)

6604. என்னை இகழ்ந்து பிடித்துச் சிறையிலே வைத்த கள்வனான பானுகோபன் இன்று மடிந்து விடுவான். அவன் சாவதைக் காண்பதற்கு விரைந்து செல்வேன் என்று உள்ளத்தே எண்ணியவனைப் போல ஒளியுடைய வெப்பமான கதிர்களை வீசிக் கொண்டு கதிரவன் உதயமானான்.

6605. வேதநெறியை விட்டு விலகிய அவுணரின் மன்னன் குரபன்மன் இவ்வாறு மிகவும் துன்பம் அடைந்திருத்தலைப் பார்த்து அந்த இடத்தினின்றும் குருதி போன்ற கண்களையுடைய ஒற்றரில் ஒருசிலர் போய்ப் பானுகோபனை அடைந்து அவனுடைய அடிகளை வணங்கி இவற்றைச் சொல்லலானார்.

234 □ கந்தபுராணம்

- 6606 முன்ன மாயமாப் படைக்கலம் தூண்டியே
மொய்ம்பு
பன்னி ரண்டுளான் தூதனைப் படையொடும்
படுத்துக்
தொன்னெ டுங்கடல் இட்டனை இட்டதைச்
சுரர்கள்
அன்ன காலையே விளம்பினர் அறுமுகத் தவற்கே.
- 6607 வெங்கண் மால்கரிக்கு இளையவன் ஆங்கது வினவிச்
செங்கை வேலினை ஆயினை இருந்தனன் செலுத்த
அங்க தொல்லையின் மூவிரு புணரிகள் அகன்று
பொங்கு தூயநீர் அளக்கரின் நடுவுபுக் கதுவே.
- 6608 புக்க வேலையின் மாயுமாப் பெரும்படை
புறந்தந்து
அக்க ணந்தொலை வெய்திய தயர்வுயிர்த் தறிந்து
தொக்க பாரிடர் யாவரும் வீரர்தந் தொகையும்
மிக்க திண்டிறல் வாகுவும் எழுந்திவண்
மீண்டார்.
- 6609 ஆண்டவ் வெல்லைவந் திறுத்திடும் வேற்படை
அருளி
மீண்டு கந்தவேள் 'இருந்துழிப் போந்தது விரைவால்
ஈண்டிம் மாநகர் சுற்றியே செறுநர்கள் இகலின்
முண்டு போர்செய்வான் புரிசையுள் புகுந்தனர்
முரணால்.
- 6610 அரண முற்றுளார் இந்நகர் அலைத்தலும்
அவற்றைத்
தரணி காவலன் வினவியே தன்னயல் நின்ற
இரணி யன்தனைக் கணல்முகத் தண்ணலை ஏனை
முரணில் மக்களை அமைச்சனை விடுத்தனன்
முறையால்.

6606. “இளங்கோவே! நீ முன்பு சிறந்த மாயை” என்ற கணையை விடுத்துப் பன்னிரண்டு தோள்களை யுடைய ஆறுமுகனின் தூதனை அவனுடன் வந்த படைகளுடன் கொன்று பழைய கடலுக்குள் இட்டாய். அவ்வாறு நீ செய்ததை அன்றே தேவர்கள் முருகனுக்கு எடுத்துக் கூறினர்.

6607. “வெவ்விய கண்களையுடைய யானை முகத் தையுடைய விநாயகருக்குத் தம்பியான முருகன், அவர்கள் உரைத்ததைக் கேட்டு, தன் கையில் இருந்த சிவந்த வேலினை அங்கிருந்தபடியே செலுத்த, அது அப்போது விரைந்து சென்று, ஆறு கடல்களையும் கடந்து போய்ப் பொங்கும் தூய நீரையுடைய கடல் நடுவினுள் புகுந்தது.

6608. அந்த வேலானது அந்தக் கடலுக்குள் சென்ற போது, நீ விட்ட மாயப் படையானது பின்னடைந்தது. அப்போதே தொலைந்தது. உடனே அங்கு நெருங்கிய பூதக் கூட்டமும் வீரர் கூட்டமும் மிக்க திண்ணிய ஆற்றல் வாய்ந்த வீரவாகுவும் மயக்கம் நீங்கித் தெளிவு பெற்றவராக அங்கிருந்து எழுந்து நம் நகரத்தை அடைந்தனர்.

6609. அப்போது அந்த வேலானது அவர்களிடம் அருள் செய்து விரைந்து திரும்பிய முருகவேளிருக்கு மிடத்தை அடைந்தது. பின்பு இங்கு இந்தப் பெரிய நகரத்தைச் சுற்றிப் பகைவர் வன்மையுடன் போர் செய்யும் வண்ணம் இந்நகர மதிலுக்குள் புகுந்தனர்.

6610. அரணை அடைந்த பகைவர்இந்த ஊரைத் தீக் கணை முதலியவற்றால் வருத்தவும், அதை உலகத் தலைவனான நின் தந்தை கேட்டுத் தன் அருகில் நின்ற இரணியன் என்ற நின் தம்பியையும், அக்கினிமுகன் என்ற நின் மற்றொரு தம்பியையும், மாறுபாடற்ற மற்ற மூவாயிரம் மைந்தரையும், தலைமை அமைச்சனான தருமகோபன் என்பவனையும் முறையே போரிட அனுப்பி வைத்தான்.

236 □ கந்தபுராணம்

- 6611 ஆன காலையில் வந்துவந் தடுசமர் ஆற்றி
 மான வேல்படைப் பண்ணவன் தூதனால் மற்றை
 ஏனை யோர்களால் முத்திற வீரர்கள் இறந்தார்
 மீன மாய்க்கடல் புருந்தனன் இரணியன் வெருவி
- 6612 மன்னர் மன்னவன் இவையெலாம் வினலியே
 மனத்தில்
 உன்ன ருந்துயர் வேலைபுக் காற்றலாது உழந்தான்
 இந்ந கர்ப்படை யாவையும் வறந்தன இன்னும்
 துன்ன லார்இவண் நின்றனர் என்றிவை
 சொற்றார்.
- 6613 சொற்ற வாசகம் வினவலும் சூரியன் பகைஞன்
 இற்ற வேகொலாம் நம்பெரும் வாழ்க்கையென்
 றிரங்கிச்
 செற்ற மோடுதுன் பெதிரெதிர் மலைந்திடச்
 செங்கேழ்ப்
 பொற்றை யன்னதன் இருக்கையை ஒருவினன்
 போந்தான்.
- 6614 போந்து கோநகர் அணுகியே துன்பொடு புணர்ந்த
 வேந்தன் மாமலர் அடிகளை உச்சியின் மிலைச்சி
 ஆந்த ரங்கமாம் அளியொடு முந்துநின் றவுணர்
 ஏந்தல் இம்மொழி கேண்மியா நன்கென இசைப்
 பான்.
- 6615 மாயை தந்ததொல் படையினால் செறுநரை
 மயக்கித்
 தூய நீர்க்கடல் இட்டனன் சுரரது புகல
 ஆய காலையில் வேல்விடுத் தவர்தமை மீட்ட
 சேயை வெல்வது கனவினும் இல்லையால் தெரியின்.

6611. “அப்போது வந்து கொலைத் தொழிலான போரைச் செய்து வன்மை பொருந்திய வேற்படையின னான முருகப் பெருமானின் தூதனான வீரவாகுவாலும் மற்றவர்களாலும் முத்திறத்தவரான வீரர்களும் இறந்தனர். இரணியன் அஞ்சி மீனாகக் கடலுக்குள் புகுந்து கொண்டான்.

6612. “நின் தந்தையான மன்னர் மன்னன் இவற்றை யெல்லாம் கேட்டறிந்து உள்ளத்தில் சொல்வதற்கரிய துயர்க் கடலுள் முழுகிச் சகிக்க மாட்டாது வருந்தியுள்ளான். இந்த நகரத்தில் இருந்த படைகள் யாவும் அழிந்தன. இவ்வளவு செய்த பின்பும் பகைவர் இங்கேயே தங்கியிருக்கின்றனர்!” என்று ஒற்றர், பானுகோபனிடம் கூறினர்.

6613. ஒற்றர் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்கவும்' பானுகோபன் “நம் பெரும் வாழ்க்கையெல்லாம் அழிந்தனவோ!” என்று இரங்கி வருந்திக் கோபமும் துன்பமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று (நான் முன்னே நான் முன்னே) என முற்பட்டுப் போர் செய்திட, செந்திற மலை போன்ற தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து விரைவாகச் சென்றான்.

6614. சென்று அரச மாளிகையை அடைந்து, துன்பத் துடன் இருந்த குரபன்மனின் மலர் போன்ற அடிகளைத் தன் தலை மீது கொண்டு வணங்கி, உள்ளார்ந்த அன்புடனே அவன் எதிரே நின்று, “அசுர மன்னவ! இதனை நன்றாகக் கேள்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

(ஆந்தரங்கம்—அந்தரங்கம்)

6615. “மாயை என்ற பாட்டியார் தந்த படைக் கலத்தால் நான் பகைவரை மயங்கச் செய்து நன்னீர்க் கடலில் இட்டேன். அதைத் தேவர்கள் முருகவேளிடம் உரைத்தனர். அப்போது அம் முருகன் தன் வேல் படையை அனுப்பித் திரும்ப அவர்களையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டார். அத்தகைய முருகனை வெல்வது என்பது ஆலோசிக்குமிடத்தே கனவிலும் முடியாத ஒன்றாகும்.

238 □ கந்தபுராணம்

- 5616 தெரிந்த மற்றுனக் குரைப்பதென் முற்பகல்
செவ்வேல்
பொருந்து கைத்தலத் தாறுமா முகனொடு பொருது
வருந்தி வன்படை ஆற்றலும் இழந்தனை வறிதாய்
இரிந்து மற்றிவண் வருதலால் உய்ந்தனை எந்தாய்.
- 5617 ஏற்ற தோர்சிலை யிழந்தனை மானமும் இன்றித்
தோற்று வந்தனை தொல்வரத் தியற்கையும்
தொலைந்தாய்
சீற்ற முற்றிலன் முருகவேள் அவன்சினஞ் செய்யின்
ஆற்று மோவெலா அண்டமும் புவனங்கள்
அனைத்தும்.
- 5618 ஆர ணன்தனை உலகொடும் உண்டுமுன் அளித்த
கார ணன்தனி ஆழியைக் களத்திடை அணிந்த
தார கன்தனை நெடியமால் வரையொடு தடிந்த
வீர வீரனை யாவரே வன்மையால் வெல்வார்.
- 5619 புல்லி தாகிய விலங்கினைப் படுபவர் புதலுள்
வல்லி யந்தனக் குண்டியாய் மாய்ந்திடும் கதை
போல்
எல்லை யில்பகல் அமரரை அலைத்திடும் யாமும்
தொல்லை நாள்வலி சிந்தியே குமரனால் தொலைந்
தோம்.
- 5620 கோட லுஞ்சுனைக் குவளையும் குளவியும் குரவும்
ஏட லர்ந்திடு நீபமும் புனைந்திடும் இளையோன்
பாட லந்திறல் உரைப்பதென் ஆங்கவன் பணித்த
ஆட லம்புயத் தண்ணலை வெல்வதும் அரிதால்.

6616. “எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த உனக்கு உரைக்க என்ன இருக்கின்றது? சென்ற தினத்தில் செவ்விய வேலையுடைய சிறந்த முருகனுடன் போர் செய்து துன்பமடைந்து பெரிய படையாற்றலையும் இழந்து வீணே தோற்று விலகி இங்கு வந்ததால் உயிர் பிழைத்தாய்.

6617. “தக்க ஒரு வில்லையும் இழந்து மானமும் இல்லாது தோற்று வந்தாய். அதுவே அல்லாது பழைய வரத்தின் தன்மையையும் இழந்தாய். உன்னுடன் போர் செய்த முருகவேள் சினம் கொள்ளவில்லை. அவன் சினம் கொண்டானாயின் சகல அண்டங்களும் உலகங்களும் இதுவரை தரித்திருக்குமோ?

6618. “ஐயனே! நான்முகனை அவன் படைத்த உலகத்துடன் விழுங்கிப் பின்னும் அவற்றையெல்லாம் பழையபடியே படைத்து வைத்த காரணனான திருமாலின் ஒப்பில்லாத சக்கரத்தைக் கழுத்திலே அணியாக அணிந்த தாரகாசுரனை நெடிய பெரிய கிரவுஞ்ச மலையுடனே அழித்த வீரரின் வீரரான முருகவேளை எவரே தம் வன்மையினால் வெல்வர்?

6619. “அற்பமான விலங்குகளைக் கொல்பவர் புதரில் உள்ள பெரிய புலிக்கு இரையாவார்கள் என்று சொல்லும் கதைபோல, அளவற்ற காலம் தேவரை வருத்தும் நாமும் முன்பிருந்த வலிமையை இழந்து முருகவேளால் அழிந்தோம்.”

6620. காந்தள் மலரையும் சுனையில் மலர்ந்த குளவியையும் (மல்லிகையையும்) இதழ் அலர்ந்த கடம்பமலரையும் சூடுகின்ற முருகப் பெருமானின் பெரிய அழகிய திறமையை என் என்று கூறுவோம்! இதுநிற்க, அவனால் பணிக்கப்பட்ட வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரை வெல்வதும் அரிதாகும்.

(கோடல்—காந்தள். குளவி—காட்டு மல்லிகை)

240 □ கந்தபுராணம்

- 6621 நெடிது பற்பகல் செல்லினும் நிரம்புவது ஒன்றை
இடைவி டாமலே முயன்றுபெற் றிடுகின்ற
தியற்கை
உடல்வ ருந்தியும் தங்களால் முடிவுறா தொன்றை
முடியு மீதெனக் கொள்வது கயவர்தம் முறையே.
- 6622 ஆற்றல் மைந்தரை இழந்தனை நால்வகை
அனிகத்
தேற்றம் அற்றனை என்னுடன் ஒருவன்நீ
இருந்தாய்
மேற்றி கழ்ந்தநின் குலத்தினை வேரொடு வீட்டக்
கூற்றம் வந்ததும் உணர்கிலை இகலைமேற்
கொண்டாய்.
- 6623 வெஞ்ச மஞ்செய வல்லவர் கிடைத்திடின மிகவும்
நெஞ்ச கந்தளிர்ப் பெய்துவன் நேரலர் சமருக்கு
அஞ்சி னேன்என்று கருதலை அரசநீ இன்னும்
உஞ்ச வைகுதி யோவெனும் ஆசையால் உரைத்
தேன்.
- 6624 உறுதி ஒன்றினி மொழிகுவன் பொன்னகர்
உள்ளார்
சிறைவி டுக்குதி நம்மிடைச் செற்றமது அகற்றி
அறுமு கத்தவன் வந்துழி மீண்டிடும் அதற்பின்
இறுதி யில்பகல் நிலைக்குநின் பெருவளம்
என்றான்.
- 6625 வெம்பு தொல்கதிர் வெகுண்டவன் உரைத்த
சொல் வினவித்
தும்பை யந்தொடை மிலைச்சிய மணிமுடி துளக்கி
மொய்ம்பும் ஆகமும் குலுங்கிட முறுவலித்
துயிர்த்து
நம்பி மந்திரச் சூழ்ச்சிநன் றாலென நவில்வான்

6621. “மிகவும் நீண்ட காலம் ஆனாலும் முடியக் கூடிய செயல் ஒன்றை இடையில் விடாது முயன்று அதை அடைதல் நல்லவர்க்கு இயல்பாகும். இங்ஙனமின்றி உடலை வருத்தியும் தம்மால் முடியாத ஒரு செயலை இது முடியும் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதைச் செய்வது மூடர்களின் இயல்பாகும்.

6622. “நீ ஆற்றல் வாய்ந்த மைந்தரை இழந்து விட்டாய். நால்வகைப் படைகளை உடையவன் என்ற உயர்வையும் இழந்து விட்டாய். என்னுடன் நீ ஒருவன் மட்டுமே இருக்கின்றாய். மேன்மையாக விளங்கிய நின் குலத்தை வருடன் அழிக்க எமன் வந்திருத்தலையும் நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை. பகையையே மேற்கொண்டிருக்கின்றாய்.

6623. “கொடிய போரைச் செய்ய வல்லவர் கிடைத்தால் நான் மனம் மகிழ்வேன். பகைவர் போருக்கு அஞ்சி நேன் என்று நினைக்காதே! மன்னவ! இன்னும் நீ பல காலம் வாழவேண்டும் என்னும் ஆசையால் இவற்றையெல்லாம் சொன்னேன்.

6624. “இனி உனக்கு உறுதி ஒன்றைச் சொல்வேன். பொன் உலகத்தவரான தேவரைச் சிறைவிட்டிடு. நீ அவ்வாறு செய்தால், கந்தவேள் நம்மிடம் கொண்ட சினத்தை விட்டுத் தான் வந்த இடத்துக்குத் திரும்பிச் செல்வான். அதன் பின் நின் செல்வங்கள் எல்லாம் அளவில்லாத காலம் நிலைத்திருக்கும்!” என்று பானு கோபன் சொன்னான்.

6625. சுடுகின்ற பெரிய வெப்பக் கதிர்களையுடைய கதிர்வனைச் சினந்த பானு கோபன் உரைத்த சொற்களைக் கேட்டுத் தும்பை மலர் மாலையைச் சூடிய முடியை அசைத்துத் தோள்களும் உடலும் குலுக்க, புன்சிரிப்புக் கொண்டு, பெருமூச்சுவிட்டு “நம்பியே, உன் ஆலோசனை நன்றாக இருக்கின்றது!” என்று குரபன்மன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வேறு

6626 என்னிவை உரைத்தாய் மைந்த இன்றியான்
 எளிய னாகிப்
 பொன்னுல குள்ள தேவர் புலம்புகொள் சிறையை
 நீக்கின்
 மன்னவர் மன்னன் என்றே யாரெனை மதிக்கற்
 பாலார்
 அன்னதும் அன்றி நீங்கா வசையுமொன்று
 அடையும் மாதோ-

6627 கூனொடு வெதிரே பங்கு குருடுபே ருமை
 யானோர்
 ஊனம தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியும்
 அம்மா
 மானம தழிந்து தொல்லை வலியிழந் துலகில்
 வைகும்
 ஏனையர் வசையின் மாற்றம் எழுமையும்
 அகல்வது உண்டோ-

6628 தேவரும் மலர்மே லோனும் செங்கண்மால்
 முதலா வுள்ள
 ஏவரும் ஆணை போற்ற இருந்தர சியற்றல்
 உற்றேன்
 மூவரின் முதலா முக்கண் மூர்த்திதன்
 வரன்கொண் டுள்ளேன்
 மேவலர் சிறையை இன்று விடுவனோ விறலி
 லார்போல்-

6626. “மைந்தனே! நீ என்ன, இத்தகையவற்றை உரைத்தாய்? இன்றுநீ சொல்லிய வண்ணமே எளியவனாகித் தேவர்களைத் துன்பகரமான சிறையினின்று விடுவிப்பேனாயின், என்னை ‘இவன் அரசார்க்கு அரசன்’ என்று எவர் மதிப்பர்? அதுவே அல்லாமலும் நீங்காத பழியும் எனக்கு உண்டாகும்.

6627. “கூனும் செவிடும் முடமும் குருடும் பெரிய ஊமையும் ஆகிய இவை ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இகழ்ச்சி என்றாலும், அவை அவனது உடலுடன் அழியும். அவ்வாறாக, மானம் இழந்து முன்புள்ள வலிமையும் இழந்து உலகில் வாழ்கின்ற மற்றவரின் வசையின் இயல்பு ஏழு பிறவியிலும் அகலுமோ? அகலாது.

6628. தேவர்களும்தாமரைமேல்இருக்கும்நான்முகனும் சிவந்த கண்களையுடையதிருமாலும் இவர் முதலான பலரும் என் ஆணைப்படி நடக்கும்படி இருந்து அரசு புரிகின்றேன். அன்றியும் மூவர்க்குள் முதல்வனான சிவ பெருமானிடத்தில் வரங்களும் பெற்றுள்ளேன். இங்ஙனமாக, இன்று வன்மையற்றவரைப் போல நான் தேவரின் சிறையை விடுவேனோ?

244 □ கந்தபுராணம்

- 6929 பேரெழில் இளமை ஆற்ற ல் பெறலரும் வெறுக்கை
வீரம்
நேரறு சுற்றம் யாக்கை யாவையும் நிலைய அன்றே
சீரெனப் பட்ட தன்றோ நிற்பது செறுநர் போரில்
ஆருயிர் விடினும் வானோர் அருஞ்சிறை விடுவ
துண்டோ.
- 6630 இறந்திட வரினும் அல்லால் இடுக்கணொன்
றுறினும் தம்பால்
பிறந்திடு மானத் தன்னை விடுவரோ பெரிய
ரானோர்
சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செல்வத்தை
விரும்பி யானும்
துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கை சூரனென்
றொருபேர் பெற்றேன்.
- 6631 இன்னுமோர் ஊழி காலம் இருக்கினும் இறப்ப
தல்லால்
பின்னுமிங்கு அமர்வ துண்டோ பிறந்தவர்
இறக்கை திண்ணம்
மின்னெனும் வாழ்க்கை வேண்டி விண்ணவர்க்
கஞ்சி இந்த
மன்னுயிர் சுமக்கி லேன்யான் மாயவன் றனையும்
வென்றேன்.
- 6632 அஞ்சினை போலும் மைந்த அளியநின் இருக்கை
போகித்
துஞ்சதி துஞ்ச லில்லா வரத்தினேன் தொலைவ
தில்லை
நெஞ்சிடை யிரங்கி யாதும் நினையலை நேர
லார்மேல்
வெஞ்சமர் புரியப் போவேன் என்றனன் வெகுளி
மேலான்.

யுத்த காண்டம் □ ௧45

6629. “மிகுந்த அழகும் இளமையும் ஆற்றலும் கிடைத்தற்கரிய செல்வமும் வீரமும் நிகரில்லாத சுற்றமும் உடலும் முதலான எவையும் நிலையானது அன்றே! புகழ் ஒன்று மட்டும் அழியாது நிற்பது. ஆதலால் நான் பகைவரின் போரில் என் அரிய உயிரை விட்டாலும் தேவர்களின் சிறையை விடுவனோ?

6630. “இறக்க நேர்ந்தாலும் அன்றித் துன்பம் ஒன்று வந்தாலும் பெரியவர் தம்மிடத்துள்ள மானத்தை விடமாட்டார். சிறந்த இந்த இரண்டு நாள் செல்வத்தை விரும்பி நானும் என் பிடிவாதத்தை விட மாட்டேன். நான் குரன் என்று ஒரு பெயர் பெற்றுள்ளேன்.

6631. “இன்னும் ஓர் ஊழிக்காலம் வாழ நேரினும் இறப்பதே அல்லாமல் வேறொன்று இங்கு வருவதுண்டோ? பிறந்தவர் எல்லாம் இறப்பது உறுதியாகும். திருமாலையும் வென்ற யான் மின்னல் போன்றநிலையில்லாத வாழ்க்கையை வாழ விரும்பித் தேவர்க்கு அஞ்சி இந்த உயிரை நான் சுமந்து கொண்டிருேன்!

6632. “மகனே! நீ அச்சம் கொண்டாய் போலும். இரங்கத்தக்கவனே! நீ உன் மாளிகை நோக்கிச் சென்று அங்கு இனிதாக உறங்குவாயாக! அழிவில்லாத வரத்தைப் பெற்ற நான் இறக்கப் போவதில்லை. உன் மனத்தில் எனக்காக இரக்கப் பட்டு எதனையும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. பகைவர் மீது போர் செய்யப் போவேன்!” என்று சினத்தில் மிக்க குரபன்மன் சொன்னான்.

246 □ கந்தபுராணம்

6633 இவ்வகை தாதை கூற இரவிதன் பகைஞன்
கேளா
உய்வகை இல்லை போலும் உணர்ந்திலன்
உரைத்த தொன்று
மெய்வகை விதியை யாரே வென்றவர் வினையிற்
கேற்ற
செய்வகை செய்வேன் என்னாச் சிந்தைசெய்து
இனைய சொல்வான்.

6634 அறிவொரு சிறிதும் இல்லென் அடியனேன்
மொழிந்த தீமை
இறையதும் உள்ளங் கொள்ளா தெந்தைநீ
பொறுத்தி கண்டாய்
சிறியதோர் பருவப் பாலர் தீமொழி புகன்றா
ரேனும்
முறுவல்செய் திடுவ தன்றி முனிவரோ மூப்பின்
மேலோர்.

6635 அத்தநீ வெகுளல் நம்மூர் அலைத்திடுங் கணங்கள்
தம்மை
வித்தக வன்மை சான்ற விறற்புய னோடும்
அட்டுன்
சித்தமும் மகிழு மாறு செய்குவன் விடுத்தி
என்னாக்
கைத்தலம் முகிழ்த்துத் தீயோன் கழனினை
பணிதல் செய்தான்.

6633. இவ்வாறு தன் தந்தை சொல்ல, கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் கேட்டு, இவனுக்கு உய்யும் வழி இல்லை போலும். அதனால் நான் சொன்ன ஒன்றையும் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை! விதியை யாரே வென்றவர்? இவனது வினைக் கேற்ற செயலைச் செய்வேன்!" என்று உள்ளத்தில் எண்ணிப் பின்பு தன் தந்தையை நோக்கி இதனைச் சொல்லலானான்.

6634. "அறிவு சிறிதும் இல்லாத நான் சொன்ன தீய சொற்களை உள்ளத்தில் கொள்ளாதே! என் தந்தையே என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். இளம் பருவத்தையுடைய சிறியவர் தீய சொற்களைச் சொன்னாலும் புன்முறுவல் கொள்வதே அல்லாது முதியவரானவர் சினம் கொள்வாரோ!"

6635. "தந்தையே! நீ சினம் கொள்ளாதே! நம் நகரத்தை வருத்தும் பூதகணங்களைக் கலையின் வன்மையுடைய வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகுவுடன் கொன்று உன் மனமும் மகிழுமாறு செய்வேன். என்னை விடை தந்து அனுப்புவாயாக!" என்று கைகளைக் குவித்துத் தீயவனான குரபன்மனின் அடிகளை வணங்கினான்.

248 □ கந்தபுராணம்

6636 பணிந்திடு கின்ற காலைப் பதுமைதன் கேள்வன்
 செற்றந்
 தணிந்தனன் உவகை பெற்றான் தனயநின்
 உள்ளம் போர்மேல்
 துணிந்தது போலும் நன்றால் துன்னலார் தம்மை
 வெல்வான்
 அணிந்திடு தானை யோடும் அகலுதி ஐய
 என்றான்.

6637 தொடையசை காமர் பொற்றோள் சூரிது புகல
 மைந்தன்
 விடையது பெற்று மீண்டு மேதகு துயரி னோடு
 கடிதுதன் கோயில் புக்குக் கடவுளர் பலரும் தந்த
 அடல்நெடும் படைக ளெல்லாம் ஆய்ந்தனன்
 எடுத்தான் அன்றே.

6638 மையுறு தடங்கண் மாதர் வனமுலை திளைக்கு
 மார்பின்
 மெய்யுறை ஒன்று வீக்கி விரல்மிசைப் புட்டில்
 சேர்த்திக்
 கையுற ஒருவில் லேந்திக் கைப்புடை கட்டி வாளி
 பெய்யுறும் ஆவ நாழி பின்னுற வீக்கி யாத்தான்.

6639 சேமமா யுள்ள எண்ணில் படைகளும் தேரும்
 சுற்றத்
 தாமநீள் கவிகை வேந்தன் தனிமகன் கடையிற்
 சென்று
 காமர்கூழ் கனக வையம் ஒன்றின்மேற் கடிது
 புக்கான்
 ஏமமால் வரையின் உம்பர் எழிலியே றணைந்த
 தேபோல்.

6636. அவ்வாறு வணங்கியவுடன் பதுமகோமளையின் கணவனான சூரபன்மன் சினம் தணிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்த வனாக “மகனே! உன் உள்ளம் போர் செய்யத் துணிந்து விட்டது போலும்! நல்லது! ஐய, பகைவரை வெல்ல அணிவகுக்கும் படையுடனே போவாயாக!” என்று சொன்னான்.

6637. மாலை அசைகின்ற அழகிய தோள்களையுடைய சூரபன்மன் இதனைச் சொல்ல, அவனுடைய மகனான பானுகோபன் அவனிடம் விடை பெற்று, திரும்பி, மிக்க துன்பத்துடன் விரைவாகத் தன் அரண்மனைக்குள் போய்த் தேவர்கள் பலரும் அளித்திருந்த வெல்லும் பெரிய படைக் கலங்களையெல்லாம் தேர்ந்தெடுத்தான்.

6638. மைபூசம் பெரிய கண்களையுடைய மங்கையரின் அழகிய முலைகள் பொருந்தும் மார்பிலே கவசம் ஒன்றைக் கட்டி, விரல்களில் புட்டில் என்ற விரல் கவசத்தை அணிந்து, கையில் ஒரு வில்லை எடுத்து, கையுறையைப் பூண்டு, அம்புகள் இருகின்ற அம்பறாத்தூணியை முதுகில் கட்டிச் சேர்த்தான்.

6639. சேமமாக இருக்கின்ற எண் இல்லாத ஆயுதங்களும் தேர்களும் சூழ்ந்து வர, மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்ட குடையையுடைய மன்னரில் ஒப்பில்லாத பானுகோபன் கடைவாயிலில் போய் அழகு பொருந்திய தேர் ஒன்றின் மீது விரைந்து பொன் மலையின் மீது மேகமானது ஏறியதைப் போல ஏறினான்.

250 □ கந்தபுராணம்

6640 மற்றது காலை தன்னில் வாய்பரி நிரையும் தேரும்
கொற்றவெங் களிறும் வீரர் குழாங்களுங்
குணிப்பில் வெள்ளம்
சுற்றின இயங்கள் முற்றுந் துவைத்தள துவச
கோடி
செற்றின இரவி செல்லுந் தேயம தடைத்த
அன்றே.

6641 தேரிடைப் புகுந்து நின்றோன் இப்பெருஞ் சேனை
வெள்ளம்
பாரிடைக் கொண்டு நின்ற புணரியில் பாங்கர்
சூழச்
சூரிடைக் கொண்ட அன்புந் துயரமும் உளத்தை
யுண்ணப்
போருடைத் திசையை நோக்கிப் பொள்ளெனப்
போதல் உற்றான்.

வேறு

6642 மாவாழ் தெருவு பலகோடிகள் வல்லை நீங்கி
மேவார் பொருத களத்தெல்லை விரைந்து நண்ணி
மூவா யிரரும் பிறரும்முடி வான நோக்கி
யாவா வெனவே இரங்கிக்கலுழந் தல்லல்
செய்வான்.

6643 தாளாண்மை மிக்க அசுரன்மகன் தாங்கல் செல்லா
நீளா குவத்தின் அழிகின்றதன் நெஞ்சு தேற்றிக்
கேளார் தொகைமேல் பெருஞ்சீற்றம் கிளர்ந்து
செல்லச்
குளால் இணைய தொருவாசகஞ் சொல்லல்
உற்றான்.

6640. அச்சமயத்தில் தாவிச் செல்கின்ற குதிரைகள் கூட்டமும் தேர்களும் வெற்றியுடைய கொடிய யானைகளும் வீரர் கூட்டங்களும் ஆகிய எண்ணில்லாத வெள்ளங்கள் சூழ்ந்தன. வாத்தியங்கள் நெருங்கி ஒலித்தன. கொடிகளின் கோடி நெருங்கிக் கதிரவன் செல்லும் வழியினை அடைத்தது.

6641. தேரின் மேல் ஏறிய பானுகோபன் இந்தப் பெரிய வெள்ளக் கணக்கான படைகள் பூமியில் நின்ற கடலைப் போலப் பக்கத்தில் சூழ, சூரனிடத்தில் தான் வைத்த அன்பும், அந்த அன்பு இப்போது கெடுகின்றதே என்ற துயரமும் உள்ளத்தை வருத்தப் போர் செய்யும் இடத்தை நோக்கி விரைவாகச் சென்றான்.

6642. பானுகோபன், திருமகள் வாழ்கின்ற பல கோடி தெருக்களை விரைவில் நீங்கிப் பகைவரான பூதர் போர் செய்த போர்க்களத்தின் எல்லையை விரைவாக அடைந்து தன் உடன்பிறந்தவர் மூவாயிரவரும் மற்றவரும் மடிந்து கிடப்பதைப் பார்த்து 'ஆ,' என்று இரங்கி மிகவும் வருந்தித் துன்பம் கொண்டான்.

6643. மிக்க முயற்சியுடைய சூரபன்மன் மகன் பானு கோபன் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத மிக்க துன்பத்துள் முழுது வருந்தும் தன் மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு பகைவரின் கூட்டத்தின் மீது பெருங்கோபமானது செல்லச் சபதமாக இத்தகைய ஒரு சொல்லைச் சொல்லலானான்.

852 □ கந்தபுராணம்

- 6644 மாசாத்தர் அன்ன வயப்பூதரை மாயவாட்டித்
தேசார்க்கும் வேலோற் கிளையோனைச் செகுத்தி
டேனேல்
காசாற் பொலியும் அகல்அல்குவின் காமம் வெஃகி
வேசாக்கள் பின்செல் வறியானில் விளங்க யானே.
- 6645 என்னா ஒருகுள் இசையா அவனேக லோடும்
அன்னான் வரவு தனைநோக்கி யவுணர் தங்கள்
மன்னாகும் நின்ற மகனாகும் மலைவ தற்குப்
பின்னார் வருவார் எனப்பூதர்கள் பேச லுற்றார்.
- 6646 பேசுற்ற காலை அவுணப்படை போந்து சென்றாங்
காசற்ற பூதப்படை தம்மெதிர் ஆர்த்து நேரப்
பூசற் பறைகள் இயம்புற்றன பூமி பொங்கி
மாசற்ற வாணைத் திசையோடு மறைத்தது
அன்றே.
6647. ஆர்த்தார் கிடைத்தார் அடற்பூதர் அடுக்கல் மாரி
தூர்த்தார் படைகள் சொரிந்தார் மரம் தூவ
லுற்றார்
பார்த்தார் அவுணர் எழுநாஞ்சில் பரசு தண்டம்
சீர்த்தா கியவில் லுமிழ்வாளி செலுத்தி விட்டார்.

வேறு

- 6648 பொங்கு வன்மைகொள் பூதரும் வெங்கொ
நந்தொழில் வினையரும்
இங்கிவ் வாறெதிர் ஏற்றிடா அங்கண் வெஞ்சமர்
ஆற்றினார்.

6644. மாசாத்தரைப் போன்ற வெற்றியுடைய பூதர்களை வருத்தி ஒளியுடைய வேல் ஏந்திய முருகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுவைக் கொல்லாது போனால் நான் பொன் அணிகளால் விளங்கும் அகன்ற அல்குலின் மீது காமம் கொண்டு, தாசியர் பின் செல்கின்ற வறியவனைப் போல் விளங்குவேனாக!"

6645. என்று ஒரு சபதத்தைச் சொல்லிப் பாணுகோபன் செல்லவும், அவனது வருகையை எதிர் பார்த்து, அவுணரின் மன்னனான குரபன்மனோ? அல்லாது இறவாத பாணுகோபனோ? யார் போரிட வருவார்! என்று பூதர்கள் பேசலானார்.

6646. அவ்வாறு பூதர்கள் பேசிய போது, அசுரர் படை புடை பெயர்ந்து போய், அங்குள்ள குற்றமற்ற பூதப் படையின் எதிரில் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு எதிர்க்க, உடனே போர்ப் பறைகள் ஒலித்தன. புழுதியானது எழுந்து குற்றமில்லாத வானத்தைத் திக்குகளுடனே மறைத்து விட்டது.

6647. வலிமையுடைய பூதர்கள் ஆரவாரம் செய்து நெருங்கினார். மலைகளைப் பெயர்த்தெடுத்து மழை போல வீசினர். ஆயுதங்கள் பலவற்றை எய்தனர். மரங்களை வீசினர். பூதர்களின் செயலை அசுரர் பார்த்து, எழு, கலப்பை, பரசு, தண்டு சிறந்த வில் வெளிப்படுத்தும் அம்புகள் என்ற இவற்றைச் செலுத்தினர்.

6648. மேன்மேலும் பெருகிய வலிமையுடைய பூதரும், வெவ்வித கொடிய தொழில் கொண்ட அவுணரும் இவ்வாறு எதிர் ஏற்று அப்போது போரைச் செய்தனர்.

254 □ கந்தபுராணம்

- 6649 அரிய ஒண்பகல் அல்லொடே பொருது பார்மிசை
புக்கபோல்
இருதி றத்தரும் இகலியே விரவு பூசல்
விளைத்தனர்.
- 6650 உரம்கொள் பாரிடர் உய்த்திடு மரங்கள் குன்றுகள்
மாண்டிட
நெருங்கி நேர்ந்த நிசாசரர் சரங்கள் கொண்டு
தடிந்தனர்.
- 6651 விற்கொள் அம்பினை வேலினை எற்கொள்
நாஞ்சில் எழுக்கதை
வர்க்க மானதை வன்கணர் கற்க ளால்துகள்
கண்டனர்.
- 6652 சிவந்த பங்கிகொள் சென்னிகள் நிவந்த மொயம்பு
நிலத்துகக்
கவிழ்ந்து ருண்டு களத்திடை அவிந்த பூதம்
அனந்தமே.
- 6653 நெஞ்சம் மொயம்பும் நெடும்பதம் செஞ்செ
வித்தலை சிந்தியே
எஞ்சு தானவர் எண்ணிலார் துஞ்சி னார்பழி
துஞ்சவே.
- 6654 பாய்ந்த வாசிகள் பாரிடம் காய்ந்த யானைகள்
காசினி
ஏய்ந்த தேர்களி யாவையும் மாய்ந்து பாரின்
மறிந்தவே.
- 6655 சோரி தூங்கிய தொல்பிணம் மேரு விண்ணை
விழுங்கின
காரி யூர்தி கருங்கொடி ஓரி கங்கம் உலாயவே.

6649. அரிய ஒளியுடைய பகலானது இரவுடன் போர் செய்து பூமியில் வந்தது போல, பூதரும் அவுணரும் ஆகிய இரு பக்கத்தவரும் பகைத்துப் பொருந்திய பூசலைச் செய்தனர்.

6650. வன்மையுடைய பூதப்படையினர் அசுரர்மீது எய்கின்ற மரங்களும் குன்றுகளும் அழியுமாறு, நெருங்கிப் போர் செய்த அவுணர் அம்பு எய்து அழித்துச் சிதைத்தனர்.

6651. அவுணரின் வில் செலுத்தும் அம்புகள், வேல்கள், ஒளியுடைய கலப்பைகள் எழுக்கள், கதைகள் என்ற இந்தக் கூட்டத்தைக் கொடிய ஆற்றலை உடைய பூதப் படையினர் மலைகளாலே தூளாகுமாறு செய்தனர்.

6652. சிவந்த மயிரைக் கொண்ட தலைகளும் உயர்ந்து விளங்கும் தோள்களும் நிலத்தில் சாய்ந்து கவிழ்ந்து உருண்டிடப் போர்க் களத்தில் இறந்த பூதங்கள் அளவில்லாதவையாகும்.

6653. மார்பும் தோள்களும் நீண்ட கால்களும் நல்ல செவிகளும் தலைகளும் அழிந்து இறந்த அசுரர் எண்ணில் லாதவர் அவர்கள் பழிக்குப் பழி நீங்க விழுந்து இறந்தனர்.

6654. இரு பக்கத்தவரும் செய்த போரில் பகைவர் மீது பாய்ந்த குதிரைகள் இறந்து பூமியில் விழுந்தன. பூதங்களால் அடிபட்ட யானைகள் தரையில் விழுந்து இறந்தன. தேர்கள் எல்லாம் விழுந்து அழிந்தன.

6655. இரத்தம் வடியும் பெரிய பிணமலை வானை மூடின. அவ்வாறு விழுந்த பிணங்கள் மலை போலக் குவிந்து கிடக்கின்ற அங்குப் பிணத்தின் ஊனைத் தின்னும் வைரவன் வாகனம் என்ற நாய்களும் கரிய காகங்களும் நரிகளும் பருந்துகளும் உலவின.

256 □ கந்தபுராணம்

- 6656 இந்த வாறிரு பாலரும் வந்து நேர்ந்து
மலைந்திடப்
புந்தி நோவறு பூதர்தம் முந்து தூசி முரிந்ததே.
- 6657 தாமும் ஒன்னலர் தாக்கலால் நீள்கொ டிப்படை
நெக்கிடக்
கூழை நின்றிடு கூளிகள் ஆழி என்ன அடுத்தவே.
- 6658 புடைநி ரம்பிய பூதர்வந் திரைவி டாதெதிர்
ஏற்றிடா
அடலின் மேதகும் அவுணமாக் கடலை நின்று
கலக்கினார்.
- 6659 ஒடிந்த தேர்கள் உலந்துபார் கிடந்த யானை
கிளர்ந்தமா
மடிந்த தானவர் மாப்படை தடிந்து லாயினர்
சாரதர்.

வேறு

- 6660 அதிரும் கழல்சேர் அவுணப் படைகள்
முதிரும் குறளெற் றமுடிந் திடலும்
எதிரும் சமரத் திடையெய் தியதோர்
கதிரின் பகையங் கதுகண் டனனே.
- 6661 சிந்தாய் வருமிச் சிலசா ரதரே
நந்தா னையெலாம் ருலிகின் றனரோ
அந்தா இனிதென்று அடுதேர் கடவா
வந்தான் விரைவால் இமையோர் மறுக.

6656. அந்தப் பெரிய போர்க்களத்தில் இவ்வாறு பிணங்கள் விழ, நாய், கழுகு, பூதம் பருந்து முதலியன மொய்க்க இருபக்கத்தவரும் வந்து எதிர்த்துப் போர் செய்ய மனத்தில் துன்பம் அற்ற பூதரின் முன்னே நின்ற துசிப்படை யானது அழிந்தது.

6657. தாழ்ந்த அசுரர்களின் படைகள் முயன்றுநின்று போர் செய்வதால் தங்களதுநீண்ட கொடிப்படையானபூதப் படை பின்னிட, கூழைப் படையில் நின்ற கூளிப் படைகள் கடல் உடைந்தாற் போல் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு நெருங்கி வந்தன.

6657. அருகில் கூழைப்படையில் நெருங்கி நின்ற பூதர்கள் வந்து இடைவிடாமல் சென்று எதிர்த்து வன்மையில் மிக்கு நின்ற பெரிய அந்த அசுரப்படைக் கடலைக் கலக்கினர்.

6659. பூதர்கள் முயன்று நின்று போர் செய்தமையால் பகைவரின் தேர்கள் முறிந்தன. யானைகள் வன்மை குன்றித் தரையில் கிடந்தன. ஓடுதல் முதலியவற்றில் சிறந்த குதிரைகள் மடிந்தன. மற்ற முள்ள பெரிய காலாட் படையான அசுரர் படைகளையும் பூதர்கொன்று திரிந்தனர்.

6660. ஒலிக்கும் கழலையுடைய கால்களையுடைய அசுரப்படைகளை முதிர்ந்த பூதப்படைகள் அடிக்க அதனால் இறத்தலை இருதிறத்தவரும் எதிர்த்துப் போர் செய்யும் அந்தப் போர்க்களத்திற்கு வந்த பானு கோபன் பார்த்தான்.

6661. “சிறிய உருவம் உடையவராய் வரும் இந்தப் பூதர்களா நம் படைகளையெல்லாம் கொல்கின்றனர்? ஓ! அந்தோ! நல்லது! என்று கூறி, கொல்லும் தேரை நடத்திக் கொண்டு, தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சமாறு வந்தீர்.

258 □ கந்தபுராணம்

- 6662 கடிதாய் வருகா லொடுகார் எழிலி
படிமே லுறவே படர்கின் றதுபோல்
கொடிதா கியவிற் குனியா முனியா
வடிவா ளிகள் தூய் அவுணன் வரலும்.
- 6663 வண்டார் தெரியல் வலியோன் வரவைத்
தண்டாது அமர்செய் திடுசா ரதர்கள்
கண்டார் எதிரே கடிதே நடவா
அண்டார் தொகைஅச் சுறஆர்த் தனரே.
- 6664 தருவும் கதையும் தருகு லமுமால்
வரையுங் கொழுவும் மழுவும் எழுவஞ்
சொரிகின் றனர்பல் வளனுந் தொலைய
எரியின் மிசையே இடுமந் தணர்போல்.
- 6665 தொடுகின் றகழல் தொகுசா ரதர்கள்
விடுகின் றவெலாம் மிசைவந் திடலும்
அடுகின் றசினத்து அவுணன் தழுவில்
படுகின் றசரம் பலதூண் டினனே.
- 6666 பணிபட் டகனல் படைதூண் டதலும்
திணிபட் டகனத் திறலோர் வரைகள்
அணிபட் டதருக் குலமா தியெலாம்
துணிபட் டனவே துகள்பட் டனவே.
- 6667 கல்லும் தருவும் கதையும் பிறவும்
சொல்லும் திறலும் துகள்பட் டிடலும்
வெல்லும் தருவன் மிகுசா ரதர்மேல்
செவலும் படிவெய் கணைசிந் தினனே.

6662. விரைவாக வருகின்ற காற்றுடனே கரிய மேகமானது பூமியின் மீது செல்வதைப் போல, அசுரனான பானுகோபன் கொடிய தனது வில்லை வளைத்துக் கிணந்து கூரிய அம்புகளை எய்த வண்ணம் (வந்தான்) வரவும்,

6663. வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலை சூடிய வலியவனான பானுகோபனின் வருகையை, தடையில்லாமல் நின்று போரைச் செய்கின்ற பூதர்கள் பார்த்து, அவனுக்கு எதிரே விரைவாகச் சென்று பகைவர் கூட்டம் எல்லாம் அஞ்ச ஆரவாரம் செய்தனர்.

6664. தம்முடைய அனைத்துப் பொருள்களையும் அவனுக்குத் தீயிலே இட்டு எரிக்கின்ற அந்தணரைப் போல; மரங்களையும் தண்டுகளையும் குலங்களையும் கொழுக்களையும் மழுக்களையும் எழுக்களையும் பானுகோபன் மீது பூதர் எய்தனர்.

6665. கட்டிய கழல் உடையவாசக் கூடிய பூதர்கள் ஷீட்ட மலைகள் முதலானவை யெல்லாம் தன் மீது வரவும் கொல்லும் சினம் கொண்ட பானுகோபன், தீப் போலச் சென்று படத்தக்க அம்புகள் பலவற்றை எய்தான்.

6666. போர் செய்யும் தொழில் உடைய தீப் படையைப் பானுகோபன் எய்யவும், நெருங்கி நின்ற வலியவரான பூதகணங்கள் எய்த மலைகளும் அழகு பொருந்திய மர வரிசைகளும் இவை முதலிய யாவும் பல துண்டுகளாகிப் பின் துள்களாயின.

6667. மலைகளும் மரங்களும் கதைகளும் மற்ற படைக்கலங்களும் புகழ்ந்து சொல்லப்படும் மற்ற ஆற்றல்களும் அழியவும், பகைவரைப் போரில் வென்ற அசுரனான பானுகோபன் மிக்க பூதர் மீது செல்லக் கொடிய அம்புகளை எய்தான்.

260 □ கந்தபுராணம்

5668 சிந்துற் றிடுசெங் கனல்வெங் கணைகள்
 பொந்துற் றிடுகின்ற றபுயங் கமென
 வந்துற் றுடன்முற் றும்வருத் துதலால்
 நொந்துற் றனர்அற் றனர்நோன் மைஎலாம்.

5669 விடுகின் றகனற் கணைவெந் திறலோர்
 உடலம் புழைசெய் திடவுற் றனரால்
 படரும் குறியோன் கதைபஃ றுளையா
 அடுதொல் கிரவுஞ் சமதா மெனவே.

5670 தெரிஞற் றகனல் கணைசென் றுபுகப்
 பொருகொற் றமகற் றியபூ தர்மிசைப்
 பெருகுற் றதுசோ ரிபெருங் கருவிண்
 டுருகுற் றிடுசெம் பொழுதும் படிபோல்.

5671 கதிரும் கனல்வெங் கணைசா ரதர்மெய்
 புதைகின் றுழிசெம் புனல்வந்து எழுவ
 உதிரம் பிறவுற் றிடுதீ உறவால்
 எதிர்வந் தவைதன் னிடனுய்ப் பதுபோல்.

5672 விடமெய்க் கணைமா ரிகள்தம் மிசையே
 படவெய்த் தனர்சிந் தைபதைத் திடுவார்
 கடவுள் கதிரைக் கனலும் கொடியோற்
 குடைவுற் றனரால் உறுபூ தரெலாம்.

6668. சிதறுகின்ற செந்தீ மயமான கொடிய அந்த அம்புகள் மரப் பொந்தில் பொருந்திய பாம்புகளைப் போல விரைவாக வந்து உடல் முழுதும் வருத்துவதால் ஆண்மையுடன் போர் செய்த பூதர்கள் வருத்தம் அடைந்து வன்மையையும் இழந்து விட்டனர்.

6669. பானுகோபன் விடுகின்ற தீக்கணைகள் கொடிய ஆற்றல் உடைய பூதர்களின் உடல்களைப் பல நூறு துளைகள் செய்திட, அவர்கள் கயிலாய மலையினின்று பொதிய மலைக்குச் சென்ற அகத்திய முனிவரின் கைத் தண்டானது பல துளைகளாகச் செய்த கிரவுஞ்ச மலைபோல விளங்கினர்.

6670. பெரிய மூசையானது உடைந்து உருகிய செம்பு நீரானது ஒழுகியதைப் போல், பானுகோபன் தேடி எடுத்து விட்ட தீக்கணையானது போர் செய்யும் வீரம் மிக்க பூதர்கள் மீது போய்ப் பட, அவர்களின் உடலினின்று இரத்தம் ஒழுகியது..

6671. ஒளிர்கின்ற தீக்கணை பூதர்மீது பட்டவுடனே இரத்தம் ஒழுகுவது எதைப் போன்றது என்றால், இரத்தமானது பொருந்திய தீயினுக்கு நேசமாதலால், தன்னை நாடி வந்த அதனைத் தாம் எதிர்கொள்வது போன்றதாகும்.

6672. விடப்பட்ட அந்த அம்பு மழைகள் தம் மீது பாய, அதனால் விரைந்து உள்ளம் துடித்துத், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய கதிரவனைச் சினந்த கொடியவனான பானுகோபனுக்கு அங்கிருந்த பூதர்கள் எல்லாம் உடைந்தனர்.

262 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6673 நிலைய ழிந்து நெடுங்கடல் பாரிடம்
தொலைய முன்னம் தொலைந்திடு தானவர்
வலிதெ ரிந்து வயம்புனை தானவர்
தலைவன் முன்வந்து சார்ந்தனர் என்பவே.
- 6674 ஆய காலை அழிந்துவெம் பூதர்கள்
போய வாறும் புரையறு சூர்தரு
சேய வந்திறல் செய்கையும் நோக்கினான்
காயும் வெவ்ளரி கான்றிடு கண்ணினான்.
- 6675 மலைக்கு வக்கொடி வாமத்தன் மைந்தராம்
இலக்க வீரருள் ஏனைய மைந்தருள்
தலைக்கண் நின்ற சயம்கெழு மொய்ம்பினான்
விலக்கில் தேரொடும் வெய்தென ஏகினான்.
- 6676 ஆதி தந்த அறுமுகத்து எம்பிரான்
பாத முன்னிப் பரவிக் கடிதுபோய்
மேத குங்கதிர் வெம்பகை தானையாம்
ஓத முட்கக் குனித்தனன் ஓர்சிலை.
- 6677 காமர் மொய்ம்பினன் கைத்தனுக் கோட்டரலும்
தாமு னிந்து தருவர்தம் தானைகள்
தோம ரங்கதை சூலம்வை வாளிவேல்
நேமி யாதி நெருக்குற வீசினார்.
- 6678 வீசு கின்ற வியன்படை மாய்ந்துகத்
தேசு லாவு திறலுடை மொய்ம்பினான்
ஓசை கொண்டதன் சாபம் உமிழ்ந்தென
ஆக கங்கள் அளப்பில தூண்டினான்.

6673. பெரிய கடல் போன்ற பூதப் படைகள் நிலைமை கெட்டு முதுகிட, முன்பு இந்தப் பூதர்களால் தோற்று ஓடிய அந்த அசுரர்கள், தம் பக்கம் வலிமை பெற்றிருப்பதை உணர்ந்து வெற்றியுடைய பானுகோபன் முன் வந்து சேர்ந்தனர்.

6674. அச்சமயத்தில், கொடிய பூதர்கள் தோற்று ஓடியதையும், குற்றம் நீங்கிய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன் தீக்கணைகளை எய்து வெற்றி பெற்று நிற்பதையும், சினத்தால் வெம்மையான தீப்பொறிகளைச் சிந்துகின்ற கண்களையுடைய வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்.

6675. இமயமலையரசனின் மகளான உமாதேவியை வாமபாகத்தில் பெற்றிருக்கும் சிவபெருமானின் மைந்தரான-இலட்சம் வீரரிலும் மற்ற வீரர்களிலும் முதன்மை அடைந்து நின்ற வெற்றியுடைய தோளினரான வீரவாகு தேவர், பகைவரால் அழிப்பதற்கு முடியாத தேருடன் விரைவாகப் பானுகோபனின் எதிரே சென்றார்.

6676. 'ஆதி கடவுளான சிவபெருமான் தந்தருளிய ஆறு முகங்களையுடைய கந்தவேளின் திருவடிகளைத் தியானித்துத் துதித்து விரைந்து சென்று, வீரவாகு தேவர், மேன்மையுடைய கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபனின் படைக்கடல் நடுங்க, ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்தார்.

6677. அழகான தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரானவர் கையில் உள்ள வில்லை வளைக்கவும், அசுரப் படைகள் சினந்து, தோமரங்கள், தண்டுகள், குலங்கள், கூறிய அம்புகள், வேல்கள், சக்கரங்கள் முதலான படைக் கருவிகளை நெருக்கமாக எய்தனர்.

6678. அசுரப் படையினர் வீசிய பெரிய கணைகள் எல்லாம் அழிந்து ஒழிய, ஒளியும் வெற்றியும் உடைய வீரவாகு தேவர், தன் வில்லானது வெளிப்படுத்தியதைப் போல அளவில்லாத அம்புகளைப் புகைவர் மீது எய்தார்.

264 ௩ கந்தபுராணம்

- 6679 தூண்டும் வாளி துணிபடச் செய்தலும்
மாண்டு போயின மற்றவர் வெம்படை
ஈண்டு தானவர் யாரும் மறைந்திட
மீண்டும் வார்களை வீசினன் வீரனே.
- 6680 கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோன்சுதன்
கொற்ற வில்உமிழ் கூர்ங்களை விட்டன
பற்ற லார்மெய் படுதலும் அன்னவர்க்கு
இற்ற தாள்முடி தோள்புயம் யாவுமே.
- 6681 ஆர ழிந்தன ஆழி யழிந்தன
தேர ழிந்தன திண்பரி கைமுகக்
கார ழிந்த கடுந்தொழில் தானவர்
போர ழிந்த புகுந்தன சோரியே.
- 6682 மற்ற வெல்லை வலியநந் தானைகள்
இற்ற வேகொல் இவன்சிலை யாலெனாச்
செற்ற நீரொடு செங்கதிர் மாற்றலன்
ஒற்று தேர்வல வற்கிவை ஒதுவான்.
- 6683 அடுத்து நம்படை அட்டவன் முன்உற
விடுத்தி தேரை வலவனை வெய்தென
வடித்த விஞ்சையன் வன்மையின் அன்னதேர்
நடத்தி யார்த்தனன் நாகர் நடுங்கவே.

6679. பகைவர்களால் வீடப்பட்ட அம்புகள் துண்டாகுமாறு அவர் செய்யவும், அந்தப் பகைவரின் கொடிய ஆயுதங்கள் அழிந்தன. மேலும் வந்த படைகள் அனைவரும் மறையும்படி பின்னும் வீரரான வீரவாகு தேவர் நீண்ட அம்புகளை எய்தார்.

6680. தொகுதியான சடையையுடைய நெற்றிக் கண்ணிரான சிவபெருமானின் மைந்தரான வீரவாகுதேவரின் வெற்றி பொருந்திய வில்விட்ட கூரிய அம்புகள், பகைவரான அசுரர்களின் உடல்களில் படவும், அவர்களது கால்களும் தலைகளும் தோள்களும் புயங்களும் என்ற யாவும் துண்டு பட்டு விழுந்தன.

6681. பகைவரின் தேர்ச் சக்கர ஆரங்கள் அழிந்தன. சக்கரங்கள் அழிந்தன. அவற்றையுடைய தேர்கள் அழிந்தன. திண்ணிய குதிரைகளும் துதிக்கையையுடைய யானைகளும் கொடுந் தொழில்களையுடைய காலாட் படையினரின் போர்த் தொழில்களும் அழிந்தன. இரத்த வெள்ளங்கள் பெருக்கெடுத்தன.

6682. அப்போழ்து சினம் பொருந்திய உள்ளத்துடன் செம்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவனுக்குப் பகைவனான பானுகோபன், தனக்குள், 'வலிய நம் படைகள் யாவும் இவனதுவில்லால்இன்று அழிந்தனவோ?' என்றுகூறிய வண்ணம் தன் தேர் ஓட்டியைப் பார்த்து இவற்றைச் சொல்ல லானான்.

6683. "நெருங்கி வந்த நம் படையை அழித்தவன் எதிரே, சாரதியே, நம் தேரை ஓட்டிச் செல்வாயாக!" என்று பானுகோபன் சொன்னான். உடனே தேர் ஓட்டும் தொழிலில் வல்லவனான அந்த வலவனும் தேவர்களும் நடுங்கும் வண்ணம் தன் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தித் தேரை ஓட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

266 □ கந்தபுராணம்

- 6684 மாண்ட கொள்கை அவுணன் வலவன்முன்
தூண்டு தேர்மிசைத் துண்ணென நண்ணியே
பூண்ட தன்சிலை கோட்டிப் பொருஞ்சினம்
மூண்டு மேலவன் முன்னிது கூறுவான்.
- 6685 எஞ்ச வின்றிய என்பெருந் தானைகள்
துஞ்சும் வண்ணந் தொலைத்தனை நயிணி
உஞ்சு போகரிது உன்தனை அட்டிட
வஞ்சி னங்கொடு வந்தனன் யானென்றான்.
- 6686 என்ற லோடும் இருந்திறன் மொய்ம்பினான்
பொன்று லோரையும் போர்த்தொழில் செய்துபின்
வென்று லோரையும் விண்ணவர் காண்குவர்
நின்று தாழ்க்கலை நேருதி போர்க்கேன்றான்.
- 6687 விளைத்த சீற்றத்து வெந்திறல் சூர்மகள்
வளைத்த வில்லிடை வார்களை ஆயிரந்
தளைத்த பூந்தொடை வாகையன் தன்னுரந்
துளைத்தி டும்படி பூட்டுபு தூண்டினான்.
- 6688 ஆக மூழ்கி அடல்கணை போழ்ந்துதன்
ஏக வென்றும் இளையவன் பின்னவன்
சோக மோடுதன் தொல்சிலை வாங்கியே
நாகர் போற்றிட நாணொலிக் கொண்டனன்.
- 6689 நாணொ லிக்கொடு நஞ்சுழல் கான்றெனத்
தூணி யுற்ற சுடுசரம் ஆயிரம்
வேணு உய்த்து விரைவினில் தூண்டினான்
ஏனு டைக்கொடி யோன்புயத் தெய்தவே.

6684. தீய கொள்கைகளையுடைய பானுகோபன் தேரோட்டி ஓட்டிய தேரில் விரைவாகச் சென்று, தான்கையில் பிடித்திருந்த தன் வில்லை வளைத்துப், போர் செய்வதற்கு மிக்க சினம் கொண்டு, மேலானவரான வீரவாகு தேவர் முன் நின்று இவற்றைக் கூறலானான்.

6685. “குறைவில்லாத என் பெரும் படைகள் எல்லாம் அழியுமாறு செய்தாய். ஆதலால் இனி நீ உயிர் பிழைத்துத் திரும்பிச் செல்வது அரிதாகும். உன்னைக் கொல்வதாக வஞ்சினம் கூறி நான் வந்துள்ளேன்” என்று வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துப் பானுகோபன் உரைத்தான்.

6686. என்று பானுகோபன் சொல்லவும், மிக்க வன்மையுடைய வீரவாகுதேவர், “பானுகோபனே! இன்று நிகழ இருக்கும் போரிலே இறப்பவரையும், போர்த் தொழிலைச் செய்து வெற்றி பெறுபவரையும் இன்னார் என்று தேவர் காண்பர். இங்குப் போர் செய்யாது பேசி நின்று காலத்தைத் தாழ்த்தாதே! போரிட வா!” என்று உரைத்தார்.

6687. உண்டான பெருங்கோபத்தையுடைய கொடிய ஆற்றலையுடைய குரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், தான் வளைத்த வில்லிலே ஆயிரம் பெரிய அம்புகளைப் பூட்டி, கட்டப்பட்ட மலர்மாலை சூடிய தோளையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பைத் துளைக்கும்படி செய்தான்.

6688. பானுகோபன் எய்த அம்புகள் மார்பில் புகுந்து முதுகின் வழி செல்ல, என்றும் இளமை ததும்ப விளங்கும் முருகப்பெருமானின் தம்பியான வீரவாகு தேவர், வருத்தத்துடன், தன் பெரிய வில்லை வளைத்துத் தேவர்கள் எல்லாம் போற்ற நாண் ஒலியை எழுப்பினார்.

6689. நாண் ஓசையானது உண்டாகத் தட்டிப் பார்த்து, அந்த வில் நஞ்சினை வெளிப்படுத்தியதைப் போல அம்பறாத் தூணியில் இருந்த ஆயிரம் அம்புகளை எடுத்து, வில்லில் வைத்து, வன்மையுடைய கொடிய பானுகோபனின் தோள்களில் படுமாறு செலுத்தினார்.

268 □ கந்தபுராணம்

- 6690 ஆயி ரம்கணை அம்புயம் மூழ்கலும்
நோயு முந்துள நொந்து நொடிப்பினில்
திய வன்மகன் செஞ்சரம் நூற்றினால்
தூய வன்வில் துணிபடுத் தானரோ.
- 6691 திண்டி றல்புயன் செஞ்சிலை இற்றிட
அண்டர் அஞ்சினர் அன்னவன் ஓரயில்
கொண்டு ருத்துக் கொடுத்தொழிற் சூர்மகன்
முண்ட நெற்றியின் மொயம்புடன் வீசினான்.
- 6692 வீச வெம்படை வெய்யவன் சீறிய
நீசன் மாண்டகு நெற்றியுட் சேறலும்
மாசில் வான்மிசை வந்தெழு செக்கர்போல்
அசில் செம்புனல் ஆறெனச் சென்றதே.
- 6693 சென்ற காலையில் தீயவன் ஓரிறை
நின்று தேரின் நினைவில் னாகியே
பின்றை முன்னுணர் வெய்தப் பெருந்தகை
ஒன்றொர் வெஞ்சிலை ஒல்லையில் வாங்கினான்.
- 6694 வாங்கி வாயுவின் மாப்படை தூண்டலும்
ஆங்கல் வெய்யனும் அப்படை ஏவியே
தாங்கி வன்மை தணித்தலுந் தாவிலோன்
தீங்க னற்படை உய்த்தனன் சீறியே'
- 6695 மாரி யன்னகை மன்னவர் கோமகன்
ஆர முப்படை அவ்வழி தூண்டலும்
வீர வாகு விடுத்திடு தீப்படை
போரி யற்றிப் பொருக்கென மீண்டதே.

6690. வீரவாகு தேவர் செலுத்திய ஆயிரம் அம்புகள் அழகிய தோள்களில் பாயவும், வருந்தி மனம் நொந்து இமைப் போதில் கொடிய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், நல்ல அம்புகள் நூறால் தூய வீரவாகு தேவரின் வில்லைத் துண்டாக்கினான்.

6691. மிக்க வன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் செம்மையான வில்லானது முறிந்திடவும் தேவர்கள் அதைப் பார்த்து அச்சம் கொண்டனர், வீரவாகு தேவர் ஒரு வேலைச் சினத்துடன் கொடிய தொழிலையுடைய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபனின் நெற்றியில் பாயும்படி வலிமையுடன் வீசினார்.

6692. வீரவாகு தேவர் வன்மையுடன் எறிந்த கொடிய அந்த வேல், கதிரவனைச் சினந்த இழிந்தவனான பானுகோபன் நெற்றியிலே படவும் குற்றம் -அற்ற வானத்தில் வந்து எழுந்த செக்கரைப் போல் நல்ல இரத்தம் ஆறு போல் சென்றது.

6693. இரத்தமானது ஆறு போலச் சென்றபோது கொடியவனான பானுகோபன் ஓர் இமைப்போது நினைவு அற்றவனாகத் தன் தேரின் மீது நின்று, பின்பு பழைய வுணர்ச்சி யுண்டாக, அதைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர் ஒப்பற்ற ஒரு வில்லை விரைவாக எடுத்து வளைத்தார்.

6694. வளைத்துக் காற்றுக்கணை ஒன்றைத் தொடுத்துச் செலுத்தவும், அப்போது, அந்தக் கொடியவனான பானுகோபனும் அத்தகைய காற்றுக் கணை ஒன்றை விடுத்து, வீரவாகு தேவர் விடுத்த காற்றுக் கணையின் வன்மையை அழித்தான். உடனே, குற்றம் இல்லாத வீரவாகு தேவர் அனற்கணை ஒன்றைச் சினந்து செலுத்தினார்.

6695. மழை போன்ற வள்ளன்மையுடைய சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் அரிய அனல் படையையே விடவும், அது வீரவாகு தேவர் விடுத்த அனற்கணையுடன் போரிட்டுத் திரும்பி வந்தது.

270 □ கந்தபுராணம்

- 6696 சுடுக னல்படை போந்திடச் சூர்மகன்
கடிது பின்னுங் கதிர்ப்படை தானெடா
அடுதி அன்னவன் ஆவியை நீயெனா
விடுத லோடும் விரைந்தது சென்றதே.
- 6697 விரைந்து சென்றதை வீரமொய்ம் புள்ளவன்
தெரிந்து சேணிடைச் செங்கதி ரோன்படை
துரந்து நீக்கலும் சூர்மகன் பங்கயத்
திருந்த வன்படை ஏவினன் என்பவே.
- 6698 தேன்மு கத்துத் திருமல ரோன்படை
வான்மு கத்து வருதலும் ஆங்கவன்
ஊன்மு கப்படை ஓய்யெனத் தூண்டினான்
நான்மு கத்தன் அடற்கண நாயகன்.
- 6699 தூண்டு வேதன் படைக்கலம் சூர்மகன்
ஆண்டு தொட்ட படையை அகற்றியே
மீண்டு வந்திட வெய்யவன் வீரன்மேல்
நீண்ட மாயன் நெடும்படை வீசினான்.
- 6700 வீசும் அப்படை தன்னை விலக்கினான்
கேச வன்படை யால்கிளர் மொய்ய்புடை
மாசில் கேள்வியன் மற்றது நோக்கியே
நீசன் மாமகன் உள்ளம் நினைகுவான்.
- 6701 தொட்ட தொட்ட படைகள் தொலைவுற
விட்ட னன்படை மேலினி யாலையும்
அட்டு நல்கும் அரன்படை தூண்டுறின்
ஓட்ட லன்கரத் துண்டது கண்டதே.

6696. தான் விடுத்த அனற்கணையானது திரும்பத் தன்னிடமே வந்து விடவும், பின்னும் பானுகோபன் விரைவாகக் கதிரவன் கணை ஒன்றை எடுத்து, 'நீ அந்த வீரவாகு தேவனின் உயிரைக் கொல்வாயாக!' என்று சொல்லிச் செலுத்தவும் அது விரைந்து சென்றது.

6697. விரைவாக வந்த அந்தக் கதிரவன் கணையை, விரத் தோள்களைக் கொண்ட வீரவாகு தேவர் பார்த்து, வானில் உலவும் கதிரவன் கணையை விடுத்துப் பானுகோபன் விடுத்த கணையை அழித்தார். உடனே பானுகோபன் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகக் கணையை விடுத்தான்.

6698. தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகக் கணை வானத்தில் வந்து கொண்டிருக்க, அதைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர் அதே நான்முகக் கணையை விரைவாகச் செலுத்தினார்.

6699. வீரவாகு தேவர் விட்ட நான்முகக்கணை குரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் விட்ட அம்பை விலக்கித் தன்னை நோக்கி வரவும், அதைப் பார்த்துக் கொடியவனான பானுகோபன், நெடியவனான திருமால் கணையை எய்தான்.

6700. தான் செலுத்திய அந்தத் திருமால் கணையை, விளங்குகின்ற தோள்களையுடைய குற்றமற்ற கேள்வியினரான வீரவாகு தேவர் தாமும் அந்தத் திருமால் கணையையே எய்து தடுத்து விலக்கினார். அதைக் கண்ட பானுகோபன் தன் மனத்தில் இவ்வாறு எண்ணலானான்.

6701. 'நாம் விட்ட கணைகள் எல்லாவற்றையும் அழிக்குமாறு அவனும் அதே அம்புகளை எய்தான். இனி எல்லாவற்றையும் அழித்துப் பின் படைக்கும் சிவபெருமானின் சிவக்கணையை விடுவேனானால் பகைவனிடத்தும் அதே சிவக்கணை இருப்பதை இங்குக் கண்டிருக்கின்றோம்.

- 6702 ஆத லால்யான் அப்படை தூண்டிடல்
ஊதி யத்தை யுடைத்தன்று மாயையால்
ஏதி லானை இனியடல் செய்வதே
நீதி யென்று நினைந்தனன் நேரலன்.
- 6703 விஞ்சை மாய வியன்முது மந்திரம்
நெஞ்ச மீது நெறிபட யெண்ணியே
செஞ்சு டர்க்கதி ரைச்சிறை செய்திடு
வஞ்ச மைந்தன் மறைந்தனன் தேரொடும்.
- 6704 பாங்கு முன்னரும் பின்னரும் பாய்கதிர்
தூங்கு தேரொடு துன்னலன் ஏகுறா
வீங்கும் ஆற்றல் விறலுடை மொய்ம்பன்மேல்
வாங்கு வில்கணை மாரி வழங்கினான்.
- 6705 குறை என்னதி திரிபவன் தூண்டிய
மாறில் வாளிப டப்பட வள்ளல்மெய்
ஊற தாகி உலப்பறு செம்புனல்
ஆற தென்ன வழிக்கொண்ட தாலரோ.
- 6706 அண்டர் நோக்கி அழிந்தனர் பாரிடர்
தண்ட மோடு தளர்ந்தனர் சார்பினோர்
விண்டு விண்டு வெருவினர் அச்செயல்
கண்டு வீரன் கனலெனச் சீறினான்.

வேறு

- 6707 ஒன்றொரு மாயை தன்னால் உய்ந்துமுன் வென்று
போனான்
இன்றும துன்னி னானோ இனியது முடிக்க அற்றோ
நன்றிது நன்றிது அம்மா நானிவன் தன்னை
இன்னே
கொன்றிடு கிற்பேன் என்னாக் குறித்தனன் குமரன்
பின்னோன்.

6702. “ஆதலால் நான் அந்தச் சிவக்கணையை எய்தேன் என்றால், அது பயன் உடையதன்று. இனி இந்த வீரவாகுவை நாம் கற்ற மாயையால் கொல்ல வேண்டும்!” என்று பகைவனான பானுகோபன் எண்ணினான்.

6703. செம்மையான கதிர்களையுடைய சூரியனைச் சிறையில் வைத்த பானுகோபன் என்ற வஞ்சமகன், பெரிய தொரு மாய வித்தைக்குரிய மந்திரத்தைத் தன் உள்ளத்தில் உச்சரிக்க வேண்டிய முறைப்படி உச்சரித்துத் தன் தேருடன் மறைந்து போனான்.

6704. பக்கங்களிலும் முன்னேயும் பின்னேயும் பாயும் ஒளியுடைய தேருடன் பகைவனான பானுகோபன் போய் மிகுந்த வன்மையுடைய வெற்றியும் கொண்ட வீரவாகு தேவர் மீது வளைக்கப்படும் வில்லைக் கொண்டு அம்பு மழையைப் பொழிந்தான்.

6705. குறைக் காற்றைப் போல் சுற்றுபவனான பானுகோபன் எய்த தவறாத அம்புகள் வந்து பட்டபட வீரவாகு தேவரின் உடல் புண்பட்டதாகிக் குறையாத செம்மையான குருதி, ஆற்றைப் போல் பெருகி ஓடியது.

6706. இங்ஙனம் பானுகோபன் மறைந்து நின்று அம்பு விடுவதையும் அது வந்து பட்ட இடந்தோறும் இரத்தம் ஓழுகுவதையும் கண்டு தேவர்கள் வருந்தினர். பூதப் படைத் தலைவர் தளர்ச்சியடைந்தனர். துணைவரான வீர புரந்தரர் முதலியவர் ‘இது என்ன’ என்று கூறிக் கூறி அஞ்சினர். இவையனைத்தையும் கண்டு வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டார்.

6707. “இவன் முன்னம் தன்னிடம் பொருந்திப் மாயையால் வென்று சென்றான். இன்றும் அவ்வாறே நிகழனத்தானோ? இனிமேல் அவன் அதனை முடிக்கும் வல்லமை உள்ளவனோ? நல்லது. நல்லது! நான் இவனை இப்போதே கொல்வேன்” என்று முருகப்பெருமானின் தம்பியான வீரவாகு தேவர் சொன்னார்.

- 6708 ஈதுதன் புந்தி தேற்றி ஈங்கிவன் சூழ்ச்சி மாய்ந்து
 போதரு கின்ற வாறு புரிகுவன் விரைவின்
 என்னாச்
 சேதனம் கொண்ட துப்பின் தெய்வதப் படையைப்
 போற்றி
 மேதகு வழிபா டாற்றி யவுணனைக் குறித்து
 விட்டான்.
- 6709 பொருவரும் திறலோன் விட்ட போதகப் படையே
 பானாள்
 இருளினை இரியல் செய்யும் இரவிபோற் சேற
 லோடும்
 விரைவொடு விஞ்சை மாயம் விளிந்தது வேந்தன்
 மைந்தன்
 ஒருபெருந் தேரும் தானு மாகியே உம்பர் நின்றான்.
- 6710 தோன்றியே விண்ணின் நின்ற சூர்மகன்
 தொலைவில் ஆற்றல்
 சான்றதன் மாயம் போன தன்மையும் தடந்தோள்
 வீரன்
 ஆன்றநல் வலியும் நோக்கி அயர்ந்தனன் அயர்ந்து
 முன்னம்
 மான்றிடும் அமரர் யாரும் மனமகிழ் சிறந்து
 நின்றார்.
- 6711 அவ்வழி வீர மொய்ம்பன் அந்தர வழிக்கண் நின்ற
 மைவழி சிந்தை மைந்தன் மாண்பினை நோக்கி
 வஞ்ச
 வெவ்வழி இனிநீ போதி யானிவண் அடுவன்
 என்னாக்
 கைவழி வரிவில் வாங்கித் தேரொடும் ககனஞ்
 சென்றான்.

6708. இவ்வாறு வீரவாகுதேவர் மனத்தில் தீர்மானம் செய்து இப்போது இவன் செய்யும் மாயம் ஒழிந்து போகும் படி விரைவாகச் செய்வேன் என்று ஞான வன்மை கொண்ட தெய்வதக் கணையை எடுத்துத் துதித்து மேன்மையான வழி பாட்டைச் செய்து பானுகோபனைக் குறித்து விட்டார்.

6709. ஒப்பில்லாத வீரவாகு தேவர் விடுத்த ஞானக் கணை, இருளை ஒட்டும் சூரியனைப் போல் விரைவாகச் சென்றது. அவ்வளவில் அசுரனின் மைந்தன் பானுகோபன் இயற்றிய மாயை அழிந்தது. உடனே அசுரனின் மகனான பானுகோபன் தன் தேருடன் யாவரும் காணும்படி வானத்தில் தெரிந்தான்.

6710. அவ்வாறு வானத்தில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி நின்ற பானுகோபன், அழியாத ஆற்றலையுடைய தனது மாயையானது தொலைந்ததும், வீரவாகு தேவரின் உயர்ந்த வன்மையைக் கண்டு மனம் தளர்ந்தான். உடனே, இவன் கொடுமையினால் முன்பு மனம் மயங்கியிருந்த தேவர்கள் எல்லாம் உள்ளம் மிகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

6711. அப்போது வீரத்தையுடைய வீரவாகு தேவர் வான் வழியிலே நின்ற களங்கம் பொருந்திய மனத்தினனான பானுகோபனின் தன்மையைப் பார்த்து 'வஞ்சகனே! இனி நீ எந்த வழியாகப் போவாய்? நான் உன்னைக் கொல்வேன்' என்று கையில் வில்லை வளைத்துத் தேருடனே வானத்தில் சென்றார்.

- 6712 விண்ணிடைப் புகுந்த வீரன் வெலற்கருஞ் சூரன்
மைந்தன்
கண்ணுற முன்பு நேர்ந்து கணைபல கோடி
தூர்த்தான்
நண்ணலன் அவனும் சீறி நவின்றதோர் சாபம்
வாங்கித்
துண்ணென வீசிக் மாரி சொரிந்தனன் சுரர்கள்
அஞ்சு.
- 6713 நீரொடு கனலும் மாறாய் நெடுஞ்சினம் திருநி
நின்று
போரினை இழைப்ப தென்ன இருவரும் பொருது
நின்றார்
ஓறை அளவை தன்னில் ஓராயிர நூறு கோடி
சாரிகை திரிந்த அம்மா அனையவர் தடம்பொற்
தேர்கள்.
- 6714 ஏற்றிகல் புரியும் வீரர் எதிரெதிர் துரக்கும் வாளி
நாற்றிசை கொண்ட அண்டப் பித்திகை காறும்
நண்ணி
மேற்றிகழ் பரிதிப் புத்தேள் வியன்கதிர் வரவு
தன்னை
மாற்றிஎஸ் புலகு னோர்க்கு மனிதுயர் விளைத்த
அன்றே.
- 6715 செற்றமொ டுவர்கள் வீசும் திருநெடுங் கணைகள்
யாண்டும்
முற்றிடு கின்ற காலத் துகுவன கவன மான்தோர்
அற்றன புரவி மாலை அவிந்தன களிற்றின் சுட்டம்
இற்றய அபுணர் சென்னி இறுவன பூதர் யாக்கை.

6712. வானத்தில் சென்ற வீரவாகு தேவர், வெல்வதற்கரிய ஆற்றலையுடைய குரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் காணுமாறு அவன் இதிரே போய் நின்று பல கோடி கணக்கான அம்புகளை எய்தார். பகைவனான அப் பானுகோபனும் சினந்து சிறந்த ஒரு வில்லை வளைத்து விரைவாகத் தேவர்கள் அஞ்சுமாறு அம்பு மழையைப் பெய்தான்.

6713. நீருடனே தீயும் மாறுபட்டு மிக்க சினத்துடன் போர் செய்வதைப் போல வீரவாகு தேவரும் பானுகோபனும் போரிட்டு நின்றனர். அப்போது ஒரு கணப் போதிற்குள் அந்த இருவரும் ஏறியிருந்த பொன் மயமான தேர்கள் ஆயிர நூறு கோடி சாரிகை சுற்றின.

6714. எதிர்த்து நின்று போர் செய்யும் வீரர்கள் எதிர் எதிராக எய்த அம்புகள் நான்கு திசைகளிலும் பொருந்திய அண்டச்சுவர் அளவும் போய், வானில் விளங்கும் சூரியனின் சிறந்த கதிர்களின் வருகையைத் தடுத்து எந்த வலகத்தில் உள்ளவர்க்கும் துன்பத்தை உண்டாக்கியது.

6715. சினத்துடன் அந்த இருவரும் எய்யும் அழகிய நீண்ட கணைகள் எங்கும் புகுந்த சமயத்தில் வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டியதேர்கள் அழிந்தன. குதிரைகள் அழிந்தன. யானைக் கூட்டங்கள் அழிந்தன. அசுரர்களின் தலைகள் அறுபட்டன. பூதர்களின் உடல்கள் அறுபட்டன.

278 □ கந்தபுராணம்

- 6716 கிட்டுவ சேணில் செல்வ கிளருவ கிடைத்துப்
பின்னும்
முட்டுவ ஒன்றை யொன்றை இடம்வலம் முறையிற்
சூழ்ந்து
வட்டணை புரிவ வானோர் மதிக்கவும் அரிய
வல்லே
எட்டுள திசையும் விண்ணுந் திரிவன இருவர்
தேரும்.
- 6717 இகழுவர் முனிவர் வெஞ்சூள் இயம்புவர் வன்மை
நோக்கிப்
புகழுவர் உரப்பி வீரம் புகன்றெடுத்து அழைப்பர்
பூசல்
மகிழுவர் நகைப்பர் வெற்றி வால்வளை முழக்கஞ்
செய்து
திகழுவர் கணையின் மாரி சிந்துவர் தெழித்துச்
செல்வர்
- 6718 புரந்தனை அட்ட செல்வன் புதல்வனும் அவுணன்
சேயும்
விரைந்தெதிர் மலைந்த காலை முறைமுறை
வெகுண்டு விட்ட
வரம்தெறு பகழி மாரி அகிலமும் விரவிச் செல்லக்
கரந்தனன் இரவி திங்கள் கலைகளும் குறைந்த
தன்றே.

வேறு

- 6719 காலொப்பன கூற்றொப்பன கனலொப்பன கடுவின்
பாலொப்பன உருமொப்பன பணியார்புரம்
பொடித்த
கோலொப்பன கதிரொப்பன குன்றம்தனைக்
கொன்ற
வேலொப்பன இருவீரரும் விடலுற்றிடு விசிகம்.

6716. அவ்விருவர் தேர்களும் அருகில் நெருங்கும்; தொலைவில் செல்லும், விலகி நிற்கும். அருகில் வந்து பின்னும் மோதும். ஒன்றை ஒன்று முறை முறையே இடம் வலமாகச் சுற்றி வட்டணை செய்யும் தேர்களாலும் மதிப் பதற்கரிய விரைவாக எட்டுத் திக்குகளிலும் வானத்திலும் உலவும்.

6717. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் இகழ்வர்; சினம் கொள்வர்; கொடிய சபதத்தைக் கூறுவர், வன்மையைப் பார்த்துப் புகழ்வர்; அதட்டி வீர மொழி பேசி மேலிட்டழைப்பர்; போரைப் புகழ்வர்; சிரிப்பர்; வெற்றி பொருந்திய கொடிய சங்குகளை முழக்கிடுவர்; அம்பு மழை பெய்வர்; கர்ச்சனை செய்வர்.

6718. திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானின் மகனான வீரவாகுவும், அசுரன் மகனான பானுகோபனும் விரைந்து அவ்வாறு போரிட்டபோது, ஒருவருக்கு ஒருவர் முறை முறையே சினந்து எய்த வன்மை பொருந்திய அம்பு மழை உலகம் எங்கும் பரவிச் சென்றிட அதனால் கதிரவன் மறைந்து போனான். சந்திரனின் கலைகள் குறைந்தன.

6719. அவ்விருவரும் விடும் அம்புகள் காற்றைப் போன்றவை; எமனைப் போன்றவை; நஞ்சுத் தன்மையைப் போன்றவை; இடியைப் போன்றவை; பகைவர் இருந்த திரிபுரங்களை அழித்த அம்பு போன்றவை; கதிரவனுக்குப் ஒப்பானவை; கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த வேலைப் போன்றவை.

280 □ கந்தபுராணம்

6720 வரைபுக்கன புயல்புக்கன வான்புக்கன மறிதெண்
நீரைபுக்கன கடல்புக்கன திசைபுக்கன திசைசூழ்
நரைபுக்கன அண்டத்துழை தனிற்புக்கன பிலத்தின்
நிரைபுக்கன இளையோனுடன் அவுணன்விடு
நெடுங்கோல்.

6721 திரிகின்றன இருவோர்விடு தீவாளியும் அவைபட்டு
எரிகின்றன புயலின்குலம் இருநாற்றிசைக் கரியுங்
கரிகின்றன புவிவிண்டன கடல்வற்றின உடுமீன்
பொரிகின்றன உலகெங்கணும் புனகவிம்மிய
தன்றே.

6722 பொடிஒங்கிய திறன்மொய்ம்புடைப் புலவன்விடு
சரத்தை
வடியோங்கிய கணைமாரியின் அருக்கன் பகை
மாற்றும்
கொடியோன்மகன் விடுவாளியைக் குதைவெங்கணை
மழையால்
நெடியோன்தனித் துணையானவன் அறுத்தேயுடன்
நீக்கும்.

6723 போரிவ்வகை இருவீரரும் பொரலுற்றிடு பொழுதில்
பாரின்தலை நின்றோர்களும் இமையோர்களும்
பார்த்தார்
ஆரிங்குளர் இவரேயென அமர்செய்தவர் அடுபோர்
வீரந்தனில் எவரேயிவர்க் கிணையென்று வியந்தார்.

6720. வீரவாகு தேவர் மீது பானுகோபன் எய்த அம்புகள் மலைகளில் புகுந்தன; மேசங்களில் புகுந்தன; கடல்களில் புகுந்தன; திக்குகளில் புகுந்தன; திக்குகளில் குழந்த பூமியில் புகுந்தன; அண்டங்களில் புகுந்தன; கூட்டமான பிலங்களில் புகுந்தன.

6721. அந்த இருவர் விடும் தீய அம்புகள் எல்லா இடங்களிலும் திரிந்தன. அவை படுவதால் மேகக் கூட்டங்கள் எரிந்தன. அட்டதிக்கு யானைகளும் கரிந்தன. பூமிகள் வெடித்தன. கடல்கள் வற்றின. நட்சத்திரங்கள் பொரிந்தன. உலகம் எங்கும் புகையானது கவிழ்ந்தது.

6722. திருநீறு பூசப்பட்ட ஆற்றல் பொருந்திய தோளையுடைய வீரவாகுதேவர் எய்யும் அம்பை, வடிக்கப் பட்டு உயர்ந்த அம்புகளால் பானுகோபன் அழிப்பான். கொடிய குரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் விடுகின்ற அம்புகளைக், குதையுடன் கூடிய அம்பு மழையால், நெடிய வனுக்கு ஒப்பற்ற துணையாக உள்ள வீரவாகு தேவர், உடனே அறுத்து அழிப்பார்.

6723. வீரவாகு தேவரும் பானுகோபனும் போரை இவ்வாறு செய்யும் போதில், அதைப் பூமியில் இருந்தவர்களும் வானில் இருந்த தேவர்களும் கண்டனர். கண்டு இங்குப் போர் செய்யும் இவர்களைப் போல் போர் செய்தவர் எவர் இருக்கின்றனர்? வீரத்திலும் இவர்க்கு இணையானவர் யார் இருக்கின்றனர்?' என்று வியப்புக் கொண்டனர்.

282 □ கந்தபுராணம்

- 6724 அவ்வேலையில் நூறாயிரம் அடுவெங்கணை
அதனால்
மைவேலையில் வருபானுவைத் தளைபூட்டிய
மைந்தன்
செவ்வேலவன் திருத்தூதுவன் தேரைப்பொடி
படுத்தி
எவ்வேலையும் வெருக்கொண்டிட இடியேறென
ஆர்த்தான்.
- 6725 ஆர்க்கின்றுழி விறல்மொய்ம்புடை அறிவன்சினம்
திருகிச்
சீர்க்கின்றவிண் மிசைநின்றுதன் சிலைகாலுற
வாங்கிக்
கூர்க்குங்கணை ஓராயிரங் கொளுவித்தூரந் திட்டுக்
கார்க்கின்றமெய் அவுணர்க்கிறை கடுந்தோர்துகள்
கண்டான்.
- 6726 வையந்துக ளாய்இற்றிட வானத்திடை நின்ற
வெய்யன்பெருஞ் சினம்செய்துவில் வீரன்தன
தூரத்தின்
ஐயஞ்சுநஞ் சயில்வாளிபுக் கழுந்தும்படி தூண்டிச்
சையந்தனைக் கடந்தேவளர் தடந்தோள்புடைத்
தார்த்தான்.
- 6727 உரத்தின்புகு நெடுவாளியின் உளநொந்திடும்
உரவோன்
கரத்திற்சிலை தனிலேழிரு கணைபூட்டினன்
செலுத்தி
வரத்திற்றனக் கிணையில்லதொர் மன்னர்மகன்
தனது
சிரத்திற்பொலி மகுடந்தனைச் சிந்தித்துகள்
செய்தான்.

6724. அச்சமயத்தில் நூறாயிரக் கொல்லும் கொடிய அம்புகளால், கருங்கடலில் தோன்றி வருகின்ற கதிரவனைச் சிறையில் இட்ட பானுகோபன், சிவந்த வேற்படையை உடைய முருகப் பெருமானின் தூதனான வீரவாகு தேவரின் தேரைப் பொடிப் பொடியாக்கி எல்லாக் கடலும் தோற்கும்படி இடியேற்றைப் போல் ஆரவாரம் செய்தான்.

6725. அவ்வாறு ஆரவாரம் செய்தின்ற போது ஆற்றலையுடைய தோள்கள் கொண்ட வீரவாகுதேவர் சினம் மிகப் பெற்றுச் சிறந்த வானிலே நின்று தன் வில்லைக் காலில் பொருந்த வளைத்துக் கூர்மையான ஓராயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திக் கரிய உடலையுடையவனான பானுகோபனின் விரைவாக ஓடுகின்ற தேரைத் தூளாக மாறு செய்தார்.

6726. தேரானது தூளாகிட வானிலே நின்ற கொடிய வனான பானுகோபன் பெருஞ்சினம் கொண்டு வில் வீரனான வீரவாகு தேவரின் மார்பில் ஐந்து நஞ்சு ஊட்டப் பட்ட கூரிய அம்புகளைப் புகுந்து அழுந்துமாறு செலுத்தி, மலையை விடப் பெரிதாக வளர்ந்துள்ள பெருந் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தான்.

6727. மார்பில் புகுந்த நீண்ட அம்புகளால் உள்ளம் வருந்திய வலிய வீரவாகு தேவர் தன் கையில் உள்ள வில்லில் பதினான்கு அம்புகளை வைத்து விட்டு, வரம் பெற்றவர்களுள் தமக்கு ஒப்பில்லாத சூரபன்மனின் மைந்தன் பானுகோபனின் தலையில் விளங்கிய முடியைத் தூளாக்கினார்.

284 □ கந்தபுராணம்

- 6728 மாண்கொண்டிடு முடிசிந்நிட வறியானெனத்
திகழும்
ஏண்கொண்டிடு சூரன்மகன் ஏழேழ்கணை தூண்டித்
தூண்கொண்டிடு திறல்மொய்ம்புடைத்தொல்லோன்
உரம் பிணித்த
நாண்கொண்டிடு கவசந்தனை நடுவேதுணித்
திட்டான்.
- 6729 ஆகம்படு நெடுஞ்சாலிகை அழிவெய்தலும்
அழல்கால்
நாகம்படு சடையோன்சுதன் நன்றீதென நகையாப்
பாகம்படு பிறைபோலெழு பகுவாய்க்கணை
செலுத்தி
மேகம்படு மணிமேனிபன் வில்லைத்துணி
படுத்தான்.
- 6730 வில்லொன்றிரு துணியாதலும் வெங்கூற்றினும்
வெகுளா
அல்லன்றிய மனத்தீயவன் அயன்முன்கொடுத்
துள்ள
எல்லொன்றிய தனிவேலினை எடுத்திங்கிவன்
தன்னைக்
கொல்லென்றுரைத் துரவோன்மிசை குறித்துச்
செல விடுத்தான்.

வேறு

- 6731 வீடுத்த காலையின் இத்திறம் தெரிந்திடும்
விறலோன்
அடற்பெ ருங்கணை ஆயிர கோடிகள் அதனைக்
தடுத்தி டும்படி செலுத்தினள் அவையெலாந்
தடிந்து
வடித்த வேற்படை வான்வழிக் கொண்டுவந்
ததுவே.

6728. பெருமையுடைய தன் முடியானது பொடியாகிட, வறியவனைப் போல விளங்கும், வலிமையுடைய சூரனின் மகனான பானுகோபன் பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தித் தூண் போல விளங்கும் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றுடன் கூடிய கவசத்தைத் தூளாக்கினான்.

6729. மார்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கவசமானது தூளாகவும் தீயைக் கக்கும் நாகம் அணிந்த சிவபெருமானின் மகனான வீரவாகு தேவர் 'இது நல்லது' எனச் சிரித்து, இரண்டாய்ப் பிளவுபட்ட சந்திரனைப் போன்ற அகன்ற வாயையுடைய அர்த்த சந்திரக் கணையை விடுத்து மேகம் போன்ற கரிய வுடலினனான பானுகோபனின் வில்லை ஒடித் தார்.

6730. ஒரு வில்லானது இரண்டு துண்டுகளாக ஒடிந் திடவும், வெவ்விய எமனைப் போன்று சினந்து இருள் பொருந்திய மனத்தவனான பானுகோபன் தனக்கு நான் முகன் முன் நாளில் கொடுத்திருந்த ஒப்பில்லாத வேலை எடுத்து 'இப்போது இவனைக் கொல்!' என்று சொல்லிக் குறிபார்த்து வலியவரான வீரவாகு தேவர் மீது விடுத்தான்.

6731. அவன் அவ்வாறு விடுத்த போது இச் செயலை அறிந்த ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் வன்மையுடைய பெரிய அம்புகள் ஆயிரங்கோடிகள் விடுத்து அவனது வேலைத் தடுக்கும்படி எய்தார். அந்த வேல் வீரவாகு தேவர் விடுத்த அம்புகள் எல்லாவற்றையும் அழித்து வான் வழியே வீரவாகு தேவரைத் தேடி வந்தது.

- 6732 வந்த காலையில் அதன்வலி நோக்கியே லள்ளன்
இந்து சேகரன் உதவிய நாந்தகம் எடுத்துக்
கந்த வேளடி வழத்தியே கருதலன் விடுத்த
குந்த வெம்படை இருதுணி பட்டிடக் குறைத்
தான்.
- 6733 குறைத்த காலையில் அமரர்கள் ஆடினர் கொடி
யோன்
திறத்த ராகிய அவுணர்கள் ஏங்கியே திகைத்தார்
அறத்தை ஆற்றிடும் இளையவன் அங்கது நோக்கி
எறித்த ருஞ்சுடர் வாளினை உறையகத்
திட்டான்.
- 6734 அள்ளி லைத்தனி வேல்படை இறுதலும் அதனைக்
கள்ள விஞ்சைகள் பயின்றிடு சூர்மகன் காணாத்
தெள்ளி தம்மவோ என்படை வலியெனச் செப்பிப்
பொள்ளெ னக்கர வாளமொன் நெடுத்தனன்
பொருவான்.
- 6735 கருமு கிப்புரை மேனியன் கரத்தில்வாள் பற்றி
விரவு மின்னுவின் கொடியென விதிர்த்துமுன் வீசி
உருமி டிக்குலத் தாவலங் கொட்டியார்த்
துருத்துச்
செருமு யற்சியாற் சீரிளங் கோவின்முன்
சென்றான்.
- 6736 சென்ற காலையில் இளையவன் தன்பெருஞ்
சிலைகால்
ஒன்ற வாங்கியே பகழிபல் லாயிரம் உய்த்து
வென்றி வாள்படை யானுரங் கிழித்திட
விடர்செய்
குன்றில் வீழ்தரும் அருவிபோல் வீழ்ந்தது குருதி.

6732. பானுகோபன் எறிந்த வேலானது அவ்வாறு வந்த போது, அதனது வலிமையை உணர்ந்து, வீரவாகு தேவர், சிவபெருமான் தந்தருளிய வாளை எடுத்துக் கந்தப் பெருமானின் திருவடிகளை வழிப்பட்டுப் பானுகோபன் வீடுத்த வேலாகிய கொடிய ஆயுதம் இரண்டு துண்டாகிடச் செய்தார்.

6733. அப்படி அந்த வேலானது துண்டாகிய போது தேவர்கள் மகிழ்ந்து கூத்தாடினர். கொடியவனான பானுகோபன் பக்கத்தவரான அசுரர்கள் ஏங்கித் திகைத்தார்கள். அறத்தை இயற்றும் வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து ஒளி வீசும் அந்த வாளை எடுத்துத் தம் உறையிலே இட்டார்.

6734. கூரிய இலை போன்ற ஒப்பற்ற வேலானது உடையவும், அதைக் கள்ள மாயைகளைக் கற்ற பானுகோபன் கண்டு, “அம்மா! ஓ, என் வாளானது தெள்ளிது!” என்று சொல்லி, கைவாள் எடுத்துப் போர் செய்ய எண்ணினான்.

6735. கரிய மேகத்தைப் போன்ற உடலை உடைய பானுகோபன் கை வாளை எடுத்து, நெருங்கி வரும் மின்னல் கொடி எனக் கூறுமாறு சுழற்றி வீசி, இடிக்கூட்டம் போல வாயால் பேசிச் சினந்து, போர்முயற்சியுடனேறிப்பிப் பொருந்திய வீரவாகு தேவரின் முன் சென்றான்.

6736. அங்ஙனம் பானுகோபன் சென்ற போது இளை யவரான வீரவாகுதேவர் தன் பெரிய வில்லை இருதலையும் பொருந்த வளைத்துப் பல ஆயிரம் அம்புகளை வைத்துச் செலுத்தி வெற்றியுடைய வாளையுடைய பானுகோபனின் மார்பைப் பிளந்திட, இரண்டாகப் பிளந்த குன்றிலிருந்து இழிகின்ற நீர் அருவியைப் போல் இரத்தம் வழிந்தது.

288 □ சுந்தபுராணம்

- 5737 பரிதி மாற்றலன் மிசைவரு பகழியும் பாரான்
குருதி வீழ்வதும் உரம்பகிர் வற்றதும் குறியான்
ஒருதன் மானமுந் தானுமா யோடினன் குறுகிச்
சுருதி யன்னவன் சிலையினை வாளினால் துணித்
தான்.
- 5738 வில்லி றுத்திடு விறவினோன் மிசைபடக் கிளர்ந்து
செல்லெ னத்தெழித் தொருதன்வாள் வீசினன்
திரிய
அல்லல் உற்றிடும் இமையவர் அங்கது நோக்கி
இல்லை மற்றிவன் இறந்தபின் அமரென்ப
தென்றார்.
- 5739 அங்க வெல்லையில் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
திங்கள் சூடிய உலகடுந் தாதையின் சேறித்
துங்க மிக்கதன் வாளுரீஇக் கறங்கெனச் சுற்றி
எங்கண் ஏகுதி என்றுபோய் அவுணனை எதிர்த்
தான்.
- 5740 ஏற்றெ திர்ந்திடும் எல்லையின் இரவியம் பகைஞன்
காற்றெ னச்சென்று நேர்ந்தனன் இருவரும் கலந்து
சேற்ற நீர்மையால் வாளமர் உழந்தனர் செங்கட்
கூற்றும் அங்கியஞ் சமர்புரி கின்றகோட் பென்ன.
- 5741 மாறு மாறுசென் றடிமுதல் உறுப்பினை வாளால்
வேறு செய்திட எறிசுவர் அன்னது விலக்கி
ஊறு செய்திற நாடுவர் இடைதெறிந் துறாமல்
குறை யாமெனச் சுற்றுவர் வட்டனை சூழ்வார்.

6737. கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபன் தன் மீது வரும் அம்பையும் பாராதவனாய் இரத்தம் ஒழுகுவதும் மார்பு பிளவுண்டதும் ஆகியவற்றையும் மனம் கொள்ளாத வனாய், ஒப்பற்ற தன் மானமும் தானுமாக ஓடிப் போய், வேதத்தைப் போன்ற வீரவாகு தேவரின் வில்லை வாளால் வெட்டினான்.

6738. வீரவாகு தேவரின் வில்லை வெட்டிய ஆற்றலை யுடைய பானு கோபன் மேலே கிளம்பி மேகம் போலக் கர்ச்சித்து ஒப்பற்ற தன் வாளை வீசித் திரியவும், துன்பம் அடைந்த தேவர்கள் அவனது செயலைப் பார்த்து, 'இவன் இறந்த பின் போரானது இல்லை!' என்று கூறினர்.

6739. அங்கு அச்சமயத்தில் வீரவாகு என்ற பெயரையுடைய அறிஞர் பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய உலகத்தை அழிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட தம் தந்தை உருத்திரரைப் போலச் சினந்து உயர்வுடைய தம் வாளை உறையினின்று உருவி எடுத்துக், காற்றாடி போல் சுழன்று, 'பானு கோபனே! நீ எங்கே சென்றுவிடுவாய்?' என்று கூறிச் சென்று எதிர்த்தார்.

6740. அவ்வாறு எதிர்த்துப் போரிடும் போது கதிரவனின் பகைவனான பானு கோபன் காற்றைப் போல விரைந்து சென்று எதிர்த்தான். சிவந்த கண்களையுடைய எமனும் தீயும் போரிடுவதைப் போல அந்த இருவரும் ஒன்று கூடிச் சினத்துடன் வாள் போர் செய்தனர்.

6741. மாறி மாறி எதிர்த்துச் சென்று கால் முதலிய உறுப்புகளை வாளால் துண்டு செய்யும்படி வெட்டுவர்; அதை விட்டுப் பின் புண்படுத்தும் வேறுதிறத்தைத் தேடுவர்; அவர்களின் நடுவே இடைவெளி தெரியாது குறைக் காற்று என்று சொல்லும்படி சுற்றுவர்; வலசாரி இட சாரியாகச் சுழல்வர்.

290 □ கந்தபுராணம்

6742 இன்ன தன்மையில் இருவரும் வாளமர் இயற்றி
மன்னு காலையில் சூர்மகன் விஞ்சையின் வலியால்
தன்னை நேரிலா இளையவன் தடக்கைவான்
அகற்றி
அன்ன வந்திருத் தோள்மிசை எறிந்தான்
அன்றே.

6743 மாற்ற லன்கர வாளினால் எறிதலும் வள்ளல்
ஆற்றல் மொய்ம்பிடைக் குருதியாறு இழிதர
அதுகண்
டேற்றம் எய்தினன் சூர்மகன் இவன்றனக்
கிளையோன்
தோற்றி டுங்கொலென் றிரங்கினர் வானவர்
துளங்கி.

6744 அன்ன காலையில் இளையவன் அறுமுகத் தமலன்
பொன்னின் சேவடி புத்தியில் உன்னியே புகழ்ந்து
மின்னு வானதன் வான்படை விகியே விரைத்து
துன்ன லன்வலந் தோளினை வலியொடு துணித்
தான்.

6745 துணித்த காலையில் வலதுகை தன்னொடு
தொடர்ந்த
பணித்த விச்சுடர் வாளினை யிடக்கையால் பறித்து
மணித்த சுழுகோள் மொய்ம்புடை அவுணர்கோன்
மற்றும்
தணிப்ப ருஞ்சினத் தன்னொடு முயன்றான் சமரே.

6742. இவ்வகையான தன்மையிலே, பானுகோபன் வீரவாகு தேவர் என்ற இருவரும் போர்செய்து நின்ற போது குரபன்மனின் மகன் பானு கோபன் தான் கற்ற வித்தையின் வன்மையால், தமக்கு ஒப்பற்ற இளையவரான வீரவாகு தேவரின் பெரிய கையில் இருந்த வாளை நீக்கி, அவரது திருத் தோளிலே வாளால் வெட்டினான்.

6743. பானுகோபன் தன் கை வாளால் வீரவாகு தேவர் தோளில் வெட்டினான், வள்ளல் தன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் ஆற்றல் வாய்ந்த தோளினின்று இரத்த ஆறானது பெருகி வழிந்தது. அதைப் பார்த்துப் பானு கோபன் மகிழ்ந்தான். 'இந்தப் பானுகோபனுக்கு வீரவாகு தேவர் தோற்று விடுவாரோ?' என்று தேவர்கள் நடுங்கி வருந்தினர்.

6744. அப்போது வீரவாகு தேவர் ஆறுமுகங்களை யுடைய கந்தவேளின் பொன் போன்ற சேவடிகளை உள்ளத்தில் நினைத்து வழிபட்டுத் துதித்து மின்னல் போன்ற தன் வாளைச் சுழற்றி விரைந்து சென்று பானுகோபனின் வலத் தோளை வன்மையோடு வெட்டினார்.

6745. வீரவாகு தேவர் வெட்டிய போது, பானு கோபன், வலக்கையுடன் சேர்ந்து விழும் வாளை இடக் கையால் பறித்து, கரிய அழகிய நிறமுடைய தோளையுடைய அவன் மேலும் அடங்காத கோபத்துடன் போர் செய்யலானான்.

292 □ கந்தபுராணம்

6746 தீய வன்தனி முயற்சியை நோக்கியே திறலோன்
 தூய வாள்கொடே அன்னவன் இடக்கையைத்
 துணிப்ப
 மாயை தொல்படை விடுத்திடு வேனென மதித்
 தான்
 ஆய காலையில் அறிஞனும் அவன்தலை
 அறுத்தான்.

6747 வாளில் அங்கவன் அடுதலும சென்னியும்
 வரைநேர்
 தோளும் யாக்கையும் வீழ்ந்தன சூரியன் பகைஞன்
 நாளு லந்தனன் அவனுயிர் வெளவியே நடுவன்
 ஆளி மொய்ம்பனை வழுத்தியே தென்புலத்
 தடைந்தான்.

6748 சூரன் மாமுகன் முடிந்தது முனிவரும் சுரரும்
 ஆரும் நோக்கியே ஆடினர் பாடினர் ஆர்த்தார்
 வீர வீரன்நீ யாமென இளவலை வியந்து
 மாரி யாமென அவன்மிசை பொழிந்தனர்
 மலர்கள்.

6749 நுவல ருந்திறல் சூர்மகன் பட்டது நோக்கி
 அவலம் எய்தியே அழிந்திடு பூதர்கள் ஆர்த்துத்
 தவல ருந்திறல் வீரனை வழுத்தினர் தனது
 கவலை நீங்கியே கனித்தனன் செங்கதிர்க் கடவுள்.

6750 அன்ன காலையில் வீரவா குப்பெயர் அறிஞன்
 தன்னு ளஞ்சிறந் தகலிரு விசும்பினைத் தணவா
 இந்நி லத்திடை வந்துதன் துணைவர்தம்
 இனத்தைத்
 துன்னி ஆங்கவர் புகழ்ந்திட இனையன
 சொல்வான்.

6746. தீயவனான பானுகோபனின் போரிடும் முயற்சியை வீரவாகு தேவர் பார்த்து, தூய்மையான வாள் ஒன்றை எடுத்து, அவனது இடக் கையினை வெட்டித் துண்டு படுத்தினார். அப்போது அவன், 'நான் எனது மாயை என்ற பழைய கணையைச் செலுத்துவேன். என எண்ணினான். அச்சமயத்தில் வீரவாகு தேவரும் அந்தப் பானுகோபனின் தலையைத் துண்டாக்கினார்.

6747. வீரவாகு தேவர் வாளால் அவனை வெட்டவும் அவனுடைய தலையும் மலையைப் போன்ற தோள்களும் உடலும் விழுந்தன. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் வாழ்நாள் முடியப் பெற்றான். அவனது உயிரைக் கவர்ந்த எமன், வீரரான வீரவாகு தேவரைப் பாராட்டியபடி தனது தெற்குத் திசையில் உள்ள தனது உலகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

6748. குரபன்மனின் சிறந்த மகன் பானுகோபன் இறந்ததை முனிவர்களும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ளவரும் பார்த்து மகிழ்வால் ஆடினார்கள்; பாடினார்கள்; ஆரவாரம் செய்தார்கள்; 'வீரர்க்குள் வீரன் நீயே யாகும்' என்று கூறி அவன் மீது மலர் மழை பெய்தனர்.

6749. சொல்வதற்கரிய ஆற்றலையுடைய குரபன் மனின் மகன் இறந்ததை நோக்கி, முன்பு தோற்று ஓடிய பூதர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரம் செய்து, கெடுதலற்ற ஆற்றல் கொண்ட வீரவாகு தேவரைப் பாராட்டி வணங்கினர். செந்நிறக் கதிர்களையுடைய கதிரவன் கவலை நீங்கி மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்.

6750. அப்போது, வீரவாகு தேவர் என்ற பெயர் உடைய அறிஞர், தம் உள்ளத்தில் மகிழ்வு கொண்டு அகன்ற பெரிய வானத்தை விட்டு நீங்கி, இந்த மண் உலகத்திற்கு வந்து, தம் துணைவராகிய தம்பியரை அடைந்து, அங்கு அவர்கள் தம்மைப் புகழ்ந்து பேச, அவர்களை நோக்கிப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானார்.

- 6751 ஆன தொல்பெரு மாயையால் நம்மைமுன்
அலைத்த
பானு கோபனை அட்டனம் பகர்ந்தகு னுறவு
தானு முற்றிய தால்இனி யெம்பிரான் தன்முன்
சேனை தன்னொடு மேவுதுஞ் செல்லுதி
ரென்றான்.
- 6752 மிக்க வீரனித் தன்மையை உரைத்தலும் வினவி
முக்கண் நாயகன் குமரவேள் இணையடி முன்னம்
புக்கு நென்னலும் தொழுதில நன்றுநீ புகன்றாய்
தக்க தேயிது என்றனர் துணைவராந் தலைவர்.
- 6753 ஆங்கவ் வெல்லையின் நம்பிதன் இளைஞரும்
அடுபோர்
தாங்கு பூதரும் தானையந் தலைவரும் தழுவிப்
பாங்கர் வந்திடப் பொருகளம் ஒருவியே படர்ந்து
பூங்கி டங்குசூழ் பாசறை இருக்கையுட் புகுந்தான்.
- 6754 சோதி நீடிய பாசறை புகுந்திடு தூயோன்
பூதர் தம்மொடுந் துணைவர்கள் தம்மொடும்
போந்து
காத லாகியே அறுமுகத் தையனைக் கண்டு
பாத பங்கயம் தன்னிடைப் பன்முறை பணிந்தான்.
- 6755 பரிந்து பன்முறை வணங்கியே எழுதலும் பகவன்
தெரிந்து நோக்கிநீ சூர்மக னோடுபோர் செய்து
வருந்தி ஆங்கவன் செற்றனை ஆதலின் மகிழ்ந்தாம்
விரைந்து கேண்மதி நல்குதும் வேண்டுவ
தென்றான்.

6751. “தன்னிடமிருந்த மாயை என்ற பழைய கணையால் நம்மையெல்லாம் மயக்கி நன்னீர்க் கடலில் புகுத்தி வருத்திய பானுகோபனைக் கொன்று விட்டோம். நாம் உரைத்த வஞ்சினமும் முடிந்தது. இனி நாம் இறைவன் முருகவேள் திருமுன்பு படையுடனே செல்வோம்! வருக!” என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்தார்.

6752. மிக்க வீரன் இத்தகைய தன்மை கொண்ட சொற்களைச் சொல்லவும், அவற்றைக்கேட்டு, “மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் மைந்தரான கந்தவேளின் இரு திருவடிகளை நேற்றும் நாம் வணங்கவில்லை. நல்லதை நீர் சொன்னீர். இது தக்கது!” என்று துணைவரான தம்பியரும் கூறினர்.

6753. அப்போது அங்கு வீரவாகுவின் தம்பியரும், கொல்லும் போர் செய்த பூதகணத்தவரும் படைத் தலைவரும் சேர்ந்து பக்கத்தே வர போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்று, அழகான அகழி குழந்த முருகப் பெருமானின் பாடி வீடாகிய இருப்பிடத்தில் வீரவாகு தேவர் புகுந்தார்.

6754. பேரொளி நிரம்பிய பாடி வீட்டிற்குள் புகுந்த புனிதரான வீரவாகுதேவர், பூத கணத்துடனும் தம்பியரோடும் சென்று, பக்தி மேலிட, ஆறு முகங்களைக் கொண்ட முருகப் பெருமானைப் பார்த்து அவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பலமுறை விழுந்து வணங்கினார்.

6755. பக்தி மிகப் பலமுறை வணங்கி எழவும், முருகப் பெருமான் அதையுணர்ந்து அவ்வீரவாகுவை நோக்கி, “நீ குரபன்மனின் மகன் பானுகோபனுடன் போர் செய்து வருந்தி அங்கே அவனைக் கொன்றாய். ஆதலால் யாம் மகிழ்வு கொண்டோம். உனக்கு வேண்டியவற்றை விரைந்து கேள். யாம் அவற்றை அளிப்போம்!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

296 □ கந்தபுராணம்

- 5756 என்று மூவிரு முகமுடைப் பண்ணவன் இயம்ப
நின்று போற்றிடும் இனையவன் எம்பிரான் நினை
அன்றி யான்செய்த செயலிலை ஆயினும் அடியேற்கு
ஒன்று மற்றிவண் அருளிய வேண்டுமென்
றுரைப்பான்.
- 6757 கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையும் குறியேன்
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமியேன்.
- 6758 அந்த நல்வரம் முக்தியின் அரியதொன் றதனைச்
சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர் சிறியேன்
உய்ந்தி டும்வகை அருள்செய வேண்டுமென்
றுரைப்ப
எந்தை கந்தவேள் உனக்கது புரிந்தனம் என்றான்.
- 6759 உடைய தொல்விறல் வாகுவுக்கு இவ்வரம் உதவிப்
புடைய னில்தொழு துணைவர்க்கு நல்லருள் புரியா
அடைய மற்றவர் இருக்கைகள் வைகுவான் அருளி
விடைபு ரிந்தனன் யாவர்க்கு மேலதாம் விமலன்.
- 6760 செங்க திர்ப்பகை அட்டவன் முதலிய திறலோர்
புங்க வன்தனைத் தொழுதுதம் இருக்கையிற்
போனார்
இங்கு மற்றிது நின்றிட அவுணர்தம் இறைவர்
கங்கன் உற்றிடு செய்கையை மேலினி அறைவாம்.

6756. என்று இவ்வாறு ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப் பெருமான் சொல்லியருள, அங்கு அவரது எதிரே நின்று வணங்கும் வீரவாகுதேவர், “எம் பெருமானே, நும் செயலன்றி யான் செய்தது ஒன்றுமில்லை. என்றாலும் அடியவனான எனக்கு இப்போது வரம் ஒன்றினைத் தந்தருள வேண்டும்!” என்று சொல்லலானார்.

6757. “அழகு பொருந்திய குபேரனின் செல்வ வாழ்க்கையையும் நான் விரும்பேன். மேன்மையான இந்திரனின் அரச வாழ்வைக் கனவிலும் விரும்ப மாட்டேன். திருமால், நான்முகன் ஆகியோர் பெற்றுள்ள பதங்களையும் ஒரு பொருளாக நான் மதிக்க மாட்டேன். தங்களின் திருவடிகளின் மீது செலுத்தும் இடையறாத அன்பையே மிக வேண்டுவேன்.

6758. “அந்த நல்ல வரம்முத்தியைவிட அரியதாகும். அதைத், தங்களை நினைத்து வழிபடும் முனிவரும் பெறுவ தில்லை. சிறியவனான நான் உய்யும் வகையை அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்ல, எம் தந்தையான கந்தவேள் அவ்வீரவாகுதேவரை நோக்கி, “உனக்கு அதனை அளித் தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

6759. பழைமையான ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர்க்கு இத்தகைய வரத்தை அளித்தருளிப் பக்கத்தில் வந்து தொழுத தம்பியர்க்கும் நல்ல அருள் செய்து அவர்கள், தம் தம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்ல யாவர்க்கும் மேலானவரான முருகப் பெருமான் விடை தந்தருளினார்.

6760. செந்நிறமான கதிரையுடைய சூரியனின் பகைவனான பானுகோபனைக் கொன்ற வீரவாகு தேவர் முதலியவர் மேலான கந்த வேளைத் தொழுது தம் இருப் பிடங்களுக்குச் சென்றனர். இது நிற்க, அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மனுக்கு அங்கு நிகழ்ந்த செய்கையை இனிச் சொல்வோம்.

298 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6761 ஈதிவர் புரிந்ததேல் இறைவன் தன்னையும்
காதுவர் என்பது கருத்துட் கொண்டெழா
வாதுவர் கவனமா வழிக்கொண் டாலெனத்
தூதுவர் ஓடினர் துளங்கு நெஞ்சினர்.
- 6762 மதிதொடு கடிமதில் மகேந்தி ரப்புரத்
ததிர்தரு முரசொலி யவிந்து துன்பினான்
முதிர்வுறும் அமுகுரல் முழங்கும் வீதிபோய்ச்
கதுமென அரசவைக் களத்துள் ஏகினார்.
- 6763 துன்னிய பெரும்புனல் தூண்டு கண்ணினர்
உன்னருந் துயரினர் உயிர்க்கு நாசியர்
மன்னவன் இணையடி வணங்கி உன்மகன்
முன்னுறு தூதனால் முடிவுற் றான் என்றார்.
- 6764 தாழ்ந்தவர் மொழிந்திடு தன்மை கேட்டலும்
குழந்திடு திருவுடைச் சூரன் என்பவன்
ஆழ்ந்திடு துயர்க்கடல் அழுந்தி ஒவெனா
வீழ்ந்தனன் புரண்டனன் உயிர்ப்பு வீங்கினான்.
- 6765 நக்குறு சுடரென நடுக்கம் உள்ளுற
மிக்கெழு குருதிநீர் விழிகள் கான்றிடத்
தொக்குடல் வியப்பொடு துளக்கம் கொண்டிட
அக்கணம் மயங்கினன் அறிவு சோர்ந்துளான்.
- 6766 தளர்ந்துடல் வெதும்புறத் தன்கண் சோர்வுற
உளம்திரி வுறையில் ஊசல் ஆடிட
வீளிந்தவ ராமென வீழ்ந்து மான்றவன்
தெளிந்தனன் இரங்கினன் இணைய செப்பினான்.

6761. “இது இவர்கள் செய்ததானால், ‘இனி நம் மன்னனையும் கொல்வர்.’” என்று எண்ணிக் குதிரைப் பாகர் குதிரையின் மீது விரைவாய்ச் சென்றதைப் போல் தூதர் நடுக்கம் உடைய மனத்தை உடையவராய் ஓடினர்.

6762. சந்திரனைத் தொடுகின்ற காவல் உடைய மதில் சூழ்ந்த மகேந்திர புரத்தில் வழக்கமாக ஒலிக்கும் முரசொலி யானது அடங்கித் துன்பத்தால் மிகுந்த அமுகுரல்கள் ஒலிக் கின்ற ஒரு வழியே போய் விரைவாக அரசவையை அடைந்தனர்.

6763. பொருந்திய மிக்க நீரானது ஒழுகும் கண்ணை யுடையவராய்ச், சொல்வதற்கு அரிய துன்பத்துடனே பெரு மூச்செறியும் நாசியுடையவராய்ச் சூரபன்ம மன்னனின் இரண்டு அடிகளை வணங்கித் தூதர்கள் “மன்ன! உம் மகன் பாலுகோபன் முன்னே இங்கு வந்த தூதனால் இறந்து விட்டான்!” என்று கூறினர்.

6764. வணங்கி அத்தூதர் உரைத்ததைக் கேட்ட வுடனே சூழப்பட்ட செல்வத்தையுடைய சூரபன்மன் என்பவன் ஆழமான துன்பக்கடலுள் முழுகி ‘ஓ’ என்று கதறி விழுந்து பெருமூச்சு உண்டாகப் புரண்டான்.

6765. அறிவு தளர்ச்சி அடைந்த அந்தச் சூரபன்மன் ஒளிவிட்டு விளங்கும் தீச்சுடரைப் போல உள்ளே மிகுதியான துன்பத்தோடு, அதிகமாக உண்டாகும் நீரைக் கண்கள் பொழிய, உடல் நடுக்கத்துடன் வியர்வையும் உண்டாக, அதனால் அவன் முன்னைவிட அதிகமாக மயக்கம் அடைந்தான்.

6766. உடல் தளர்ச்சியுடைய தன் கண்கள் தளர, மனம் மாறுபட, உயிர் ஊசலாட இறந்தவரைப் போல விழுந்து மயங்கினான். பின்னர்த் தெளிந்து வருந்திப் பின் வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

300 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6767 மைந்தவோ என்றன் மதகளிறா வல்வினையேன்
சிந்தையோ சிந்தை தெவிட்டாத தெள்ளமுதோ
தந்தையோ தந்தைக்குத் தந்தைஇலான்
கொன்றனனோ
எந்தையோ நின்னை இதற்கோ வளர்த்தனனே.
- 6768 வன்னச் சிறுவர்பலர் மாய்ந்தார் அவர்மாய்ந்து
முன்னைத் துணையென்று உளம்கொண்
டிருந்தனனால்
என்னைத் தனியேவைத் தெந்தையுமே
குற்றனையேல்
பின்னைத் தமியேன் பிழைக்கும் படிஉண்டோ.
- 6769 ஒன்னார் சிறையைலிடின் உய்வுண்டாம்
என்றுமுனம்
சொன்னாய் அதுவும்இகழ்ந் துன்னைத்
தோற்றனனால்
என்னாம் இனியதனை எண்ணுவதி யாவருக்குந்
தன்னால் வராத வினையுளதோ தக்கோனே.
- 6770 நன்றி தலசமார்க்கு நண்ணுவது நண்ணலர்மேல்
என்றீர் மாகஇசைத் தாயான் ஏகாமல்
சென்றீ எனவே செலுத்தியுனைப் போக்கினனால்
ஒன்றிங் குளதோ பிழையுன் மிசைஐயா.
- 6771 கைப்போது கொண்டு கடவுளர்கள் எல்லோரும்
முப்போதும் வந்து முறைபால் வழிபடுவார்
ஒப்போதல் இல்லா உனதுமே லுள்ளபகை
இப்போ துடன்றிங்கி யேமுற் றிருந்தாரோ.

6767. “மகனே! என் மதயானையே! தீவினையேனின் உள்ளத்துக்குத் தெவிட்டாத தெளிந்த அமுதே! என் தந்தையே! தன் தந்தைக்குத் தந்தையில்லாத வீரவாகு என்ற சிறுவன் உன்னைக் கொன்றானோ! என் அப்பனே! உன்னை இதற்கோ வளர்த்தேன்!

6768. “என் அழகிய சிறுவர் பலர் மடிந்தனர். அவர் மாய்ந்தாலும் நான் உன்னைத் துணை என்று மனத்தில் எண்ணியிருந்தேன். என்னைத் தனியே விடுத்து, என் தந்தையே, நீ சென்று விட்டாயானால், பின் நான் பிழைக்கும் வழி உண்டோ?

6769. “தேவரான பகைவரைச் சிறை விடுத்தால் நமக்கு உயிர் வாழ்வு உண்டாகும் என்று முன்பு நீ சொன்னாய். அதையும் இகழ்ந்து உன்னையும் இழந்து விட்டேன். அதனை எண்ணுவதால் இனி என்ன பயன்? தகுதியுடையவனே! எத்தகையவர்க்கும் தானே வாராத வினையும் உண்டோ?

6770. “என் தந்தையே! நாம் பகைவர்மீது போருக்கு எழுதல் நல்லது அன்று என்று முன் குளிர்ச்சியாகச் சொன்னாய். அவ்வாறு சொன்ன உன்னை நிறுத்தி விட்டு நான் போக வேண்டும். அவ்வாறின்றி நீயே செல் என்று சொல்லி உன்னை அனுப்பி வைத்தேன். ஐயனே! உன்மீது ஒரு பிழை இங்கு இருக்கின்றதோ?

6771. “கையில் மலர்களைக் கொண்டு தேவர்கள் எல்லாரும் மூன்று வேளையும் முறையாக உன்னை வழிபடுவர். அவர்கள் நிகர் சொல்வதற்கு இல்லாத உன்மீது கொண்டிருந்த பகைமை நீங்கி இப்போது உள்ளம் மகிழ்ந்து இருப்பரே!

302 □ கந்தபுராணம்

- 6772 உன்னா ணைக்கஞ்சி உறங்காது உழன்றிடுமால்
இந்நாள் தனில்நீ இறந்தா யெனமகிழ்ந்து
பன்னாகப் பாயல் படுத்திருவர் கால்வருடத்
தொன்னாள் எனவே கவலையின்றித் துஞ்சானோ.
- 6773 நந்தா னவர்குலத்து நாயகமே நண்ணினர்க்கோர்
சிந்தா மணியே திருவேயென் தெள்ளமுதே
எந்தாய் தனியேபோய் எங்கிருந்தாய் அங்கேயான்
வந்தாலும் உன்தன் மதுரமொழி கேட்பேனோ.
- 6774 சோராத சூழ்ச்சித் துணைவர்கிறார் எல்லாரும்
சோர் பொருதலைப்பச் சென்றொழிந்து
போயினரால்
ஆராய்ந் தெனதுதுயர் ஆற்றுவதற் காருமிலை
வாராய் புதல்வா கடிதோடி வாராயே.
- 6775 நீடித் திகழ்கதிரால் தீண்டி நினதுசிறை
வீடிச் சதுர்முகத்தோன் வேண்டிடநீ விட்டபின்னர்
வாடித் தளர்ந்து வசைபடைத்த வெய்யவனார்
ஓடிக் ககனத்து உளமகிழ்ந்து செல்லாரோ.
- 6776 பற்றார் அடித்தொண்டு பேணிப் பரந்துழலும்
ஒற்றா னவனோ உனைத்தான் அடவல்லான்
அற்றார் தமதுடலுக்கு ஆவியாய்ச் சென்றிடவே
கற்றா யேல்என்னை மறந்திடவுங் கற்றாயோ.

6772. “உன் ஆணைக்கு அச்சம் கொண்டு உறங்காமல் திரிந்த திருமால், இன்று நீ இறந்துவிட்டாய் என்று கேட்டு மகிழ்ந்து தன் பாம்பணையிலே படுத்துப் பூதேவியும் சீதேவியும் கால்களை வருட முன் நாட்களைப் போலவே கவலை இல்லாமலே உறங்க மாட்டானோ!

6773. “நம் அசுரர்குலத்துக்குத்தலைவனே! உன்னை அண்டினவர்க்குச் சிந்தாமணி போல் உதவுபவனே! செல்வமே! என் தெளிவான அமுதமே! என் தந்தையே! தனியே சென்று நீ எங்கு இருக்கின்றாய்! அங்கே நான் வந்தாலும் உன் இனிய மொழியைக் கேட்பேனோ?

6774. “தளர்ச்சி இல்லாத ஆராய்ச்சியையுடைய என் அமைச்சர்களும் மைந்தரும் ஆகிய எல்லாரும் பகைவர் கூடிப் போரிட்டுக் கொல்ல இறந்து போயினர். செய்யத்தக்கதை ஆராய்ந்து கூறி என் துன்பத்தை ஆற்றுவதற்கு இப்போது யாரும் இல்லை. மகனே! வருவாயாக! விரைவாக ஓடி வருவாயாக!

6775. (கதிரவன்) நீண்டு விளங்கிய தன் கதிரால் உன்னைத்தொட்டு அதனால் உன்சிறையிலே கிடந்து வாடிச் பின் நான்முகன் வேண்டிக் கொள்ளச் சிறையினின்று விடுத்தாய். அதனால் வாடித் தளர்ந்து பழி உண்டாக விளங்கிய கதிரவன், வானத்தில் தன் விருப்பின்படி ஓடி மனம் மகிழ்ந்து செல்ல மாட்டானோ!

6776. “என் பகைவரின் ஏவலான அடித் தொண்டைச் செய்து பலவிடத்தும் திரிகின்ற ஒற்றனான வீரவாகுவோ உன்னைக் கொன்ற வலிமை படைத்தவன்? இறந்து போன நம்மவர்களின் உடல்களுக்கு உயிராகச் செல்லவே கற்றாய் என்றால் என்னை மறக்கவும் கற்றுக் கொள்வாயோ?

304 □ கந்தபுராணம்

- 6777 மாகொற்ற மைந்தன் மடிந்தான் எனக்கேட்டும்
ஏகிற் றிலையால் இருக்கின்ற தின்னுமுயிர்
வேகுற்ற துள்ளம் மிகுதுயரம் வந்தவழிச்
சாகுற்ற தோர்வரமுஞ் சங்கரன்பால் பெற்றிலனே.
- 6778 வெற்றி யுளமதலை வீந்தால் விளியாமல்
மற்றும் எனதுயிரும் வைகும் வலிதாகச்
செற்றி டலும்ஆகா தென்செய்கேன் அழியாமல்
பெற்ற வரமும் பிழையாய் முடிந்ததுவே.
- 6779 ஆவியே கண்ணே அரசே யுணைச்சமருக்
கேவியே இவ்வா றிரங்குதற்கோ இங்கிருந்தேன்
கூவியே கொண்டுசெலும் கூற்றுவன்ஓற்
றோஅறியேன்
பாவியேன் இந்தப் பதிபுகுந்த தூதுவனே.
- 6780 கூற்றோன் நகரில் குறுகினையோ அன்னதன்றேல்
வேற்றோர் இடம்தன்னில் மேவினையோ
யானொன்றுந்
தேற்றேன் தனியே தியங்குகின்றேன் இத்துயரம்
ஆற்றேன் அரசேயென் னாருயிரே வாராயோ.
- 6781 என்னா இரங்கி யிறைவன் வருந்துதலும்
அன்னான் உழையில் அவுணர் சிலரோடித்
துன்னார் களத்தில் துணிவுற்ற சீர்மதலை
பொன்னார் உடலங் கொடுபுலம்பிப் போந்தனரால்.

வேறு

- 6782 சேந்த குஞ்சிச் சிலதர்செஞ் ஞாயிறு
பாய்ந்த அண்ணல் படிவ மிசைக்கொளா
வேந்தன் முன்னுற உய்த்து விரைந்தவன்
பூந்தண் சேவடி பூண்டு புலம்பினார்.

6777. “பெருவெற்றி படைத்த மகன் மடிந்தான் என்று கேட்டும் என் உயிரானது நீங்காது இருக்கின்றது. என் உள்ளம் வேகின்றது. மிகப் பெரிய துன்பம் வரின் இறந்து விடுகின்ற ஒரு வரத்தை நான் சிவபெருமானிடம் பெற்றுக் கொள்ள வில்லையே/என் செய்வேன்!

6778. “வெற்றியை உடைய மகன் இறந்தால் இறவாது என் உயிரும் கடினமானதாக இருக்கின்றது! அதைக் கொல் லவும் முடியாது! என் செய்வேன்! ‘அழியாது இருக்க வேண்டும்’ என்று சிவபெருமானிடம் பெற்றவரமும் தவறாய் முடிந்ததே!

6779. “என் உயிரே! கண்ணே! அரசே! உன்னைப் போருக்கு அனுப்பி இவ்வாறு இருந்து வருந்துவதற்கோ இங்கு இருந்தேன்! உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போக வந்த எமனுடைய அந்தத் தூதுவன் அன்றோ, பாவியான என் நகரத்துக்குள் வந்த தூதன்!

6780. “மகனே நீ எமனது நகரத்துக்குச் சென்றயோ! இல்லையானால் வேறோர் இடத்துக்குச் சென்றாயோ, நான் ஒன்றையும் தெளிவாக அறியேன்! தனியே இருந்து திகைக்கின்றேன். அரசே! என் அரிய உயிரே! வாராயோ!’,

6781. என்று இவ்வாறு குரபன்மன் இரங்கி வருந்தி னான். அவனது பக்கத்தில் இருந்த அசுரர் சிலர் ஓடிப் போய்ப் பகைவர் போர் செய்த போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்த சிறந்த மகனது அழகிய உடலை எடுத்துக் கொண்டு புலம்பிய வண்ணம் வந்தனர்.

6782. சிவந்த தலைமுடியையுடைய சில அவுணர், சினத்துடன் கதிரவன் மீது பாய்ந்து சிறைப்படுத்திய பானு கோபனின் உடலைச் சுமந்து கொண்டு வந்து குரபன்பனின் முன்னால் பொருந்த வைத்து, அவனது சிவந்த அடிகளை வணங்கியபடி நின்று புலம்பினர்.

- 5783 அண்டர் தம்மை அருஞ்சிறை வீட்டியே
தண்ட கஞ்செய் தனிக்குடை மன்னவன்
துண்ட மாகிய தோன்றல்தன் யாக்கையைக்
கண்டு அரற்றிக் கலுழ்ந்து கலங்கினான்.
- 5784 அற்ற மைந்தன் சிரத்தினை யாங்கையால்
பற்று நல்லெழில் பார்த்திடுங் கண்களில்
ஒற்றும் முத்தம் உதவும் உரனிலாப்
புற்ற ராவில் உயிர்க்கும் புரளுமால்.
- 5785 துஞ்ச லாகித் துணிவுற்றும் தெய்வர்மேல்
நெஞ்ச கொண்ட நெடுஞ்சினம் தீர்க்கலை
விஞ்சு மானமும் வீரமும் வடமையும்
எஞ்சு மேகொல் இனிஉன்னொ டென்னுமால்
- 5786 கையி லொன்றைக் கதுமெனப் பற்றிடாச்
செய்ய கண்படு செம்புனல் ஆட்டியே
வெய்ய வற்கொடு விண்ணினுந் தந்தகை
ஐய ஈதுகொ லோவென் றரற்றுமே.
- 5787 வாள ரம்படு வாளிகள் மூழ்கலில்
சாள ரங்க ளெனப்புழை தங்கிய
தோளை மார்பினை நோக்கும் தொலைவிலா
ஆளை நீயல தாருள ரேஎனும்.
- 5788 பாறு லாய பறந்தலை தன்னிடை
வேறு வேறது வாகநின் மெய்யினைக்
கூறு செய்தவன் ஆவி குடித்தலால்
ஆறு மோவென் னகத்துயர் என்றிடும்.

6783. தேவர்களை அரிய சிறையிலே இட்டு வருத்தித் தண்டித்த ஒப்பற்ற குடையுடைய சூரபன்மன், வெட்டுப் பட்டுத் துண்டாகிய தன் மகனின் உடலைப் பார்த்தான்! புலம்பிக் கூச்சலிட்டு அழுது கலங்கினான்.

6784. வெட்டுண்ட மகனின் தலையைக் கையாலே சூரபன்மன் எடுப்பான்; தன் கண்களிலே ஒற்றிக் கொள்வான்; முத்தம் அளிப்பான்; வன்மையற்ற புற்றில் உள்ள பாம்பைப் போலப் பெருமூச்சு விடுவான்.

6785. “புண்பட்டு இறந்தும், பகைவர் மீது உன் உள்ளத்தில் கொண்ட பெருஞ்சினம் நீங்கினாய் இல்லை. மிக்க மானமும் வீரமும் வலிமையும் உன்னுடன் மடிந்து போய் விடுமோ?” என்று மிகவும் போர்செய்தம கனைப் பார்த்துச் சூரபன்மன் கூறினான்.

6786. பானுகோபனின் வெட்டுப்பட்ட கைகளுள் ஒன்றை விரைவாக எடுத்துத் தன் சிவந்த கண்ணினின்று வடியும் இரத்தக் கண்ணீரால் நீராட்டி, ‘வானில் உலவும் கதிர்வளைச் சிறைப் படுத்திக் கொண்டு வந்த கை, ஐய! இதுவோ!’ என்று சூரபன்மன் புலம்பினான்.

6787. அரத்தால் கூர்மை செய்யப்படும் அம்புகள் முழுகியதால் பலகணி போலத் துளைக்கப்பட்ட பல துளைகளையுடைய தோள்களையும் மார்பையும் சூரபன்மன் பார்ப்பான். “மகனே! அழியாத வீரம் உடையவனாக உள்ளவன் நீயல்லாது எவர் இருக்கின்றார்?” என்று சொன்னான்.

6788. “பருந்துகள் பறக்கின்ற போர்க்களத்தில் வெவ்வேறாகக் கிடக்குமாறு நின் உடலைத் துண்டாக்கிய வனின் உயிரைக் குடித்தன்றி என் உள்ளத்தில் உண்டான துன்பம் ஆறுமோ!” என்று சொல்லிப் புலம்புவான்.

6789 மூண்ட போர்த்தொழில் முற்றிய என்மகன்
ஈண்டு வந்ததொர் தூதுவன் எற்றிட
மாண்டு ளானென்று உரைத்திடிந் மற்றியான்
ஆண்ட பேரர சாற்றல்நன் நேயெனும்

6790 சிரத்தை மார்பினைச் செங்கையைத் தொன்மை
போல்
பொருத்தி நோக்கிப் புரளுமென் புந்தியை
வருத்தும் ஆகுலம் மற்றது கண்டுநீ
இருத்தி யோவுயி ரேஇன்னும் என்றிடும்.

5791 மருளும் அங்கை மறிக்கும் மதலையை
அருளின் நோக்கி அமும்விழுஞ் சோர்வுறும்
புரளும் வாயில் புடைக்கும் புயியிடை
உருளும் நீட வுயிர்க்கும் வியர்க்குமே.

6792 மன்னர் மன்னவன் மற்றிது பான்மையால்
இன்னல் எய்தி ஐரங்கலும் அச்செயல்
கன்னி மாநகர்க் காப்பினுள் வைகிய
அன்னை கேட்டனள் ஆகுலம் எய்தினாள்.

6793 நிலத்தில் வீழ்ந்து சரிந்து நெடுமயிர்
குலைத்த கையள் குருதிபெய் கண்ணினள்
அவைத்த உந்தியள் ஆற்றரும் துன்பினள்
வலைத்த லைப்படு மஞ்ஞையின் ஏங்கினாள்.

யுத்த காண்டம் □ 309

6789. “செய்த போர்ச் செயலில் எல்லாம் வெற்றி பெற்று முடித்த என் மகன், இங்கு வந்த தூதன் ஒருவன் தாக்க மாண்டு விட்டான் என்றால், நான் இதுகாறும் ஆண்ட பேரரசின் ஆற்றல் நன்றாயுள்ளது!” என்று சொல்லுவான்.

6790. தலையையும் மார்பையும் சிவந்த கையையும் முன் இருந்ததுபோல உடல்களின் அவ்விடங்களில் பொருத்திப் பார்த்துக் கலங்குவான். உள்ளத்தை வருத்தும் துன்பத்தைக் கண்டு, “என் உயிரே, நீ இன்னும் இருக்கின்றாயோ!” என்று புலம்புவான்.

6791. குரபன்மன் மயங்குவான். கையை நெரிப்பான்; தன் மகனைக் கருணையுடன் பார்த்து அழுவான்; விழுவான்; தளர்வான்; புரள்வான்; வாயில் அடித்துக் கொள்வான்; தரையிலே உருள்வான்; பெருமூச்சு விடுவான்; வியர்ப்பான்.

6792. மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னவனான குரபன்மன் இவ்வாறு துன்பத்தை அடைந்து வருந்தினான். அவனது அச்செயலை அழியாத மகேந்திர நகரத்தினுள் காவலுடன் கூடிய அரண்மனைக்குள் இருந்த பானுகோபனின் தாயான பதுமகோமளை என்பவள் கேட்டாள். துன்பம் அடைந்தாள்.

6793. பதுமகோமளை நிலத்தில் விழுந்தாள். நீண்ட கூந்தல் அவிழ் சோர்ந்த கைகளை உடைத்துக்கொண்டு இரத்தம் வடியும் கண்ணையுடையவளாயும், வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு ஆற்ற முடியாத துன்பம் கொண்டவளாயும், வலையில் அகப்பட்ட மான்போல் வருந்தினாள்.

810 □ கந்தபுராணம்

- 6794 அல்லல் கூர்ந்த அவுணன்றன் காதலி
தொல்லை வையியே குழலை நீங்கியே
இல்லை யாகிய என்மகன் காண்பனென்
றெல்லை ஆவலித் தோடினள் ஏகினாள்.
- 6795 மாவ லிக்கு மடங்கலொப் பான்தனிக்
காவ லிக்குத் துயர்வந்த கன்னிமீர்
நாவ லிக்கண நண்ணுதிர் என்றுகூய்
ஆவ லித்தனர் ஆயிழை மார்எலாம்.
- 6796 வாங்கு பூநுதல் மன்னவன் தேவிதன்
பாங்கர் மங்கையர் பற்பல ரும்குழிஇக்
கோங்க மன்ன முலைமுகங் கொட்டியே
ஏங்கி யேதுயர் எய்தி யிரங்கினார்.
- 6797 இந்தி ரைக்கு நிகர்வரும் ஏந்திழை
அந்த மில்லதொ ராயிழை மாரொடு
முந்தி யேகி முடிந்து துணிந்திடு
மைந்தன் மீமிசை வீழ்ந்து மயங்கினாள்.
- 6798 மயங்கி னாள்பின் மனந்தெளிவு எய்தினாள்
உயங்கி னாள்மிக ஓவென் றரற்றினாள்
தியங்கி னாள்உரும் ஏறு திளைத்திடு
புயங்க மென்னப் புரண்டு புலம்பினாள்.

வேறு

- 6799 வெய்யோன் என்றாழ் தீண்டுத லோடும் .
விண்ணில்போய்க்
கையோ டன்னாற் பற்றினை வந்தென்
கண்முன்னம்
மொய்யோ டன்று வெஞ்சிறை செய்த முருகாவோ
ஐயோ கூற்றுக் கின்றிரை யாவ தறியேனே.

6794. துன்பம் மிக்க அசுரமன்னன் குரபன்மனின் மனைவியான பதுமகோமனை, தன் பழைய இருப்பிடத்தை விட்டு நீங்கி 'மறைந்து விட்ட என் மகன் பானுகோபனை என்று காண்பேன்', என்று ஆவலுடன் ஓடிச் சென்றாள்.

6795. 'மிக்க வலிமையிலே சிங்கம் போன்ற மன்னனுக்கு மனைவியான பதுமகோமனைக்குத் துன்பம் உண்டாகியது. ஆதலால், பெண்களே, நீங்களும் துன்பமுடையவராக ஆவீர்' என்று சொல்லிப் பெண்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அழுதனர்.

6796. வளைந்த அழகிய நெற்றியையுடைய குரபன்மனின் அரசமாதேவியான பதுமகோமனையின் பக்கத்தில் பல மங்கையர் கூடி, கோங்க மலரைப் போன்ற முலையின் முகத்தில் கைகளால் அடித்துக் கொண்டு ஏங்கி மிக்க துயர் அடைந்து புலம்பி வந்தனர்.

6797. திருமகளுக்கு ஒப்பான பதுமகோமனை எல்லையில்லாத தோழியரோடு முன்னால் ஓடிவந்து, இறந்து கிடந்த மகன் பானுகோபன் மீது விழுந்து மயக்கம் அடைந்தாள்.

6798. மயக்கம் அடைந்த அவள் பின்பு அம் மயக்கத்தினின்று தெளிவு அடைந்தாள். துவண்டாள். மிகவும் 'ஓ' என்று புலம்பினாள். திகைத்தாள். இடியுண்ட பாம்பைப் போலப் புரண்டு புலம்பினாள்.

6799. 'குரியனின் இளங்கதிரானது உன்னைத் தொடவும், அவ்வளவில் சினம் கொண்டு தன்னைத் தீண்டிய அக்கதிரவன் உள்ள வானத்துக்குச் சென்று, அவனைப் பிடித்து வந்து, என் கண் முன்னம் வலிமையுடனே அன்று கொடிய சிறையிலே வைத்த என் அழகிய மகனே! ஐயோ! எமனுக்கு இன்று நீ இரையாவதை நான் அறியேனே!

312 || கந்தபுராணம்

- 6800 பண்டே வானம் செந்தழல் மூட்டிப் பகைமுற்றுங்
கொண்டே சென்றாய் அப்பகல் உன்றன்
கோலத்தைக்
கண்டேன் இன்றே இக்கிடை தானுங் காண்பேனோ
விண்டேன் அல்லேன் இவ்வுயிர் தன்னை
வினையேனே.
- 6801 செந்தேன் மல்கும் பூமகள் செங்கைக் கிளியொன்று
முந்தே நினை வேண்டிட மொய்ம்பால்
அதுவாங்கித்
தங்காய் நொந்தேற்கு இன்றொரு மாற்றந்
தருகில்லாய்
அந்தோ அந்தோ செய்வகை ஒன்றும் அறியேனே.
- 6802 பாபத் தாலோ விண்ணவ ரானோர் பலர்கூறுஞ்
சாபத் தாலோ யாரினும் மேலாம் தனிமுவர்
கோபத் தாலோ எவ்வகை யாலோ குறியேன்யான்
சோபத் தியால் வாடினன் நினைத் தோற்றேனே.
- 6803 பொன்போல் மேனிக் கந்தனை இவ்வூர் புகுவித்துக்
கொன்போர் மூட்டி மைந்தரை எல்லாம்
கொல்வித்துத்
துன்போ டிந்நாள் நீயும் இறப்பச் சூழ்ந்தாரே
என்போ லாக வானவர் மாதர் எல்லோரும்.
- 6804 வானறா வுற்ற வச்சிர மொய்ம்பன் வடவைத்திக்
கான்றா விக்கும் வன்னி முகத்துக் கழல்வீரன்
மூன்றா நூற்றுப் பத்தினர் யார்க்கும் முதல்வந்த
தோன்றா லென்றே நினை இறைஞ்சிச்
சூழ்ந்தாரோ.

6800. “மகனே! முன்பே சொர்க்கத்தில் செம்மையான தீயை இட்டுக் கொடுத்திப் பகைவரை வென்று சென்றாய். அக் காலத்தில் வெற்றி பெற்ற உன் கோலத்தை நான் பார்த்தேன். அவ்வாறு உன்னைக் கண்ட நான் இன்று இப்படி இறந்து கிடப்பதையும் காண்பேனோ? தீவினையேனான நான் உயிரை விடவும் இல்லை!

6801. “செம்மையான தேனையுடைய தாமரைமலரில் இருக்கும் திருடனின் கையில் இருந்த ஒரு கிளி வேண்டும் என்று உன்னை வேண்டிட, அதனை உன் வலிமையால் எனக்குப் பெற்றுத் தந்தாய். வருந்திய எனக்கு இன்று சொல்லையும் நீ தரவில்லை. அந்தோ, அந்தோ! செய்வது இன்னது என அறியேன்!

6802. “என் மகனே! நீ எதனால் இறந்தாய்! நான் செய்த பாபத்தாலோ! தேவர்கள் கூறிய சாபத்தாலோ! எல்லாரை விடவும் மேலானவரான தவமுனிவரின் சினத்தாலோ? நான் அறியேன்! வருத்தம் என்ற தீயால் வாடினேன். உன்னை இழந்தேன்.

6803. “தேவமங்கையர் எல்லாம், பொன் போன்ற மேனியையுடைய முருகனை இந்த ஊருக்கு வரும்படி செய்து, அதனால் அச்சம் தரும் போரை உண்டாக்கி, என் வச்சிரவாகு, மூவாயிரவர் முதலான மைந்தரை யெல்லாம் கொல்லச் செய்து, துன்பத்துடன் நீயும் இறக்கும்படி செய்தார்களே! இதனால் அத் தேவமாதர்கள் அனைவரும் பின் நாளில் என்னைப் போல் ஆவார்களாக!

6804. “என் மகனே! இந்த உடலை விட்டுச் சொர்க்கத்துக்குச் சென்றவுடன், அங்குச் சென்ற வச்சிரவாகுவும், வடவைத் தீயை வெளிப்படுத்தி ஆரவாரம் செய்யும் அக்கினி முகத்தவனான வீரக்கழலை அணிந்தவனும், மூவாயிரவரும் ஆகிய எல்லார்க்கும் முன்னால் வந்த தமையன் என்று வணங்கி உன்னைச் சூழ்ந்தனரோ!

314 □ கந்தபுராணம்

805 துன்றேர் பேற்ற மெய்யொடு புந்தி துணிவாகச்
சென்றே வானில் புக்கனை நிற்பாற் செலும்
வண்ணம்
ஒன்றே உள்ளந் தானதுணி யாதால் உலை
வெய்தும்
நன்றே நன்றே சிந்தையும் யானும் நண்பம்மா.

6806 சருந்தேன் மொய்த்த வண்டென மின்னார்
கட்கெல்லாம்
விருந்தே யாகும் நின்னடை காணும் விதியற்றேன்
மருந்தே அன்னாய் நினை இழந்தேன்
மற்றிங்ஙன்
இருந்தேன் அல்லேன் துஞ்சினன் அன்றோ
இனியானே.

6807 நையா நிற்குந் தேவர் தமக்கு நனிதுன்பம்
செய்யா நின்றல் நன்றல என்றேன் அதுதேரா
தையா நினைத் தோற்றனன் மன்னன் ! அவனுந்
தான்
உய்வான் கொல்லோ தன்னுயிர் தானும்
ஒழியாதே.

வேறு

6808 என்றிவை பன்னித் தேவி இரங்கினள் இரங்க
லோடு
நின்றிடு துணைவி மாறும் நீடுதொல் கிளைஞர்
யாரும்
கன்றொழி புனிற்றா என்னக் கதறினர் காமர்
முதூர்
வென்றியை நீங்கி அந்நாள் விழுமநோய் மிக்க
தன்றே.

6805. “நெருங்கிய உடலுடன் மனத் துணிவுண்டாக வான் உலகில் புகுந்தாய். நீ இருக்கும் இடத்துக்கு என் உள்ளம் ஒன்றத் துணியாது அலையும் இந்த வுள்ளத்துடன் நான் கொண்ட உறவு நன்றாக உள்ளது! நன்றாக உள்ளது!

6806, “கரிய வண்டுகள் மொய்த்தலைப் போன்ற பெண்களுக்கெல்லாம் விருந்தாக விளங்கும் உன் நடையை இன்று காண்கின்ற நல்வினையற்றவள் ஆனேன். அமிழ்தம் போன்றவனே! நின்னை இழந்து விட்டேன். இங்கே இருக்கின்றவள் அல்ல. இனி நான் இறந்தவள் அன்றோ!

6807. “ஐயனே! ‘நொந்து கிடக்கும் தேவர்களுக்கு மேலும் மிக்க துன்பத்தைச் செய்வது நல்லது ஆகாது’ என்று நான் உன் தந்தைக்கு அன்று சொன்னேன். அவர் அதனை உணராது போனதால், என் ஐயனே, இப்போது உன்னைத் தோற்றேன், இனி என் மன்னனும் தன் உயிரை விடாமல் இருப்பாரோ?”

6808. என்ற இவற்றைச் சொல்லிப் பதுமகோமளை வருந்தினாள். அப்போது பக்கத்தில் நின்ற தோழியரும் நீண்ட பழைய உறவினரும் கன்றை இழந்து விட்ட பசுவைப் போல் புலம்பினாள். அழகிய அந்த மகேந்திர நகரமானது அன்று வெற்றியை இழந்து மிக்க துன்பத்தை அடைந்தது.

316 □ கந்தபுராணம்

- 6809 அன்னது காலை தன்னில் அவுணர்கோன்
இரக்கம் நீங்கிப்
பன்னருஞ் சிறப்பின் மிக்க பதுமையே முதலோர்
தம்மைத்
தொன்னிலை யிருக்கை உய்த்துத் துண்ணெனச்
சேற்றங் கொண்டு
தன்னுழைத் தொழுது நின்ற தானவர்க் கிதனைச்
சொல்வான்.
- 6810 மாற்றலர் தொகையை யெல்லாம் வல்லையில்
இன்றே செற்றுச்
சேற்றமாய்க் குருதி வீட்டித் தீமகம் ஒன்றை
யாற்றி
ஈற்றுறு மைந்தன் தன்னை எழுப்புவன் இந்த
மெய்யை
வீற்றொரு சாரின் இட்டு விடாதுபோற் றிடுதி
ரென்றான்.
- 6811 அன்னது பலருங் கேளா அழகிதென் றெடுத்து
மைந்தன்
பொன்னுடல் ஒருசார் உய்த்துப் போற்றினர்
போற்ற லோடும்
மன்னவன் வெகுண்டு நந்தம் மாற்றலர்
தொகையை எல்லாம்
என்னிளை யோனுக் கூணா அளிப்பனென்
றெண்ணங்கொண்டான்.
- 6812 தும்பையஞ் சுழியல் வேய்ந்த குர்முதல் இவ்வாறு
உன்னிச்
செம்புன லொழுகு பைங்கண் தூதரில் சிலரை
நோக்கி
அம்புதி வடாது பாங்கர் ஆசுரத் தரசு செய்யும்
எம்பியை வல்லை ஓடிக் கொணருதிர் ஈண்டை
என்றான்.

6809. அச்சமயத்தில், சூரபன்மன் வருத்தத்தைக் கைவிட்டுச் சொல்வதற்கரிய சிறப்புடையால் மிக்க பதும கோமளைமுதலியவரை அவரவர் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பி விட்டு, சினந்து, தன்னை வணங்கி நின்று கொண்டிருந்த அசுரர்க்கு இதனைச் சொன்னான்.

6810. “இன்றே பகைவரின் கூட்டத்தையெல்லாம் அழித்துச் சினத்துடன் அவரது இரத்தத்தைச் சொரிந்து, அக்கினி வேள்வி ஒன்றைச் செய்து, இறந்து விட்ட என் மகனை நான் எழுப்புவேன்! அவனது இந்தவுடலை வேறே ஒரு பக்கத்தில் வைத்து இடைவிடாது காவல் செய்து வருவீராக!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

6811. அவன் சொன்னதைப் பலரும் கேட்டு ‘நல்லது!’ என்று பூஎண்ணிப் பானுகோபனின் உடலைச் சூரபன்மன் சொன்னபடியே பாதுகாத்து வந்தனர். அவ்வாறு பாது காத்து வரவும், சூரபன்மன், சினந்து, ‘நம் பகைவர் கூட்டத்தையெல்லாம் என் தம்பி சிங்கமுகனுக்கு உணவாகத் தருவேன்’ என்று எண்ணம் கொண்டான்.

6812. தும்பை மலர் மாலையைச் சூடிக் கொண்டுள்ள சூரபன்மன் இவ்வாறு நினைத்துச் செந்நிறமான இரத்தம் ஒழுகும் பசிய கண்களையுடைய தூதர்களில் சிலரைப் பார்த்துக் கடலின் வடக்கில் உள்ள ஆசுர நகரத்தை ஆள்கின்ற என் தம்பி சிங்கமுகனை இங்கு விரைவாக அழைத்துக் கொண்டு வருவீராக!” என்று ஆணையிட்டான்.

(அம்புதி — கடல்)

318 □ கந்தபுராணம்

க

12. சிங்கமுகாசுரன் வதைப் படலம்

6813 என்னலும் ஒற்றர் கேளா யிறைவனை இறைஞ்சி
 யேகி
 உன்னுறு நினைப்பின் முந்தி உத்தரத் தளக்கர்
 நண்ணி
 மன்னகர் புகுந்து ஞௌள்ளல் கடந்துமந் திரத்துட்
 புக்குச்
 சென்னியா யிரங்கொண் டுள்ள சிங்கமா முகவந்
 கண்டார்.

6814 களித்தனர் மகிழ்ந்து தூதர் கான்முறை வணங்கி
 நிற்ப
 அளித்திடும் அரசின் வைதும் அரிமுகன் வந்த
 தென்னை
 கிளத்திடு வீர்கள் என்னக் கேடிலா அவுணர்
 மேலோன்
 விளித்தனன் ஐய நின்னை விரைந்தனை வருக
 வென்றார்.

வேறு

6815 சரத்தினுங் கடியவர் இனைய சாற்றலும்
 அரித்திறல் முகத்தவன் வினவி யாயிடை
 விருத்தமுண் டேலது விளம்பு வீரெனா
 உரைத்தனன் நன்றென ஒற்றர் கூறுவார்.

6816 நும்பியை வரையொடு நுதிக்கொள் வேலினால்
 அம்புவி வரைப்பில்வந் தட்ட கந்தவேள்
 நம்பதி முன்னவன் நகர்வந் தெய்தினான்
 செம்பது மன்முதல் தேவர் சூழவே.

12. சிங்கமுகாசுரன் வதைப் படலம்

6813. 'என் தம்பி சிங்கமுகனை அழைத்துக் கொண்டு வருக' என்று சூரபன்மன் ஆணையிடவும் அதை ஒற்றர் கேட்டு, அவனை வணங்கிச் சென்று, மனத்தில் நினைக்கின்ற நினைப்பை விட விரைவாகச் சென்று, வடக்குக் கடலை அடைந்து அங்கு உள்ள (சிங்கமுகாசுரனின்) ஆசுர நகரத்தை விரைந்து அடைந்து (அவனது) அரண்மனைக்குள் போய்த் தலைகள் ஆயிரமுடைய சிங்கமுகாசுரனைப் பார்த்தனர்.

6814. அவனைக் கண்டதால் மகிழ்ந்து ஒற்றர் சிங்கமுகனின் அடிகளை வணங்கி நிற்க, அந்த ஆசுரத்தின் ஆட்சியைக் காத்து வருகின்ற சிங்கமுகன், "நீங்கள் வந்த காரணம் யாது சொல்லுங்கள்!" என்று வினவினன். "கெடுதல் இல்லாத அசுரரில் மேன்மையுடைய சூரபன்மன் நினைவை அழைத்து வருமாறு உரைத்தனன்! ஐய! விரைவாய் வருவாயாக!" என்று தூதர் உரைத்தனர்.

6815. அம்பை விட விரைவாகச் செல்லக்கூடிய ஒற்றர் இவ்வாறு சொல்லவும், சிங்கத்தின் ஆற்றல் பொருந்திய முகத்தையுடையவன் அதைக் கேட்டு அங்கு நிகழ்ந்த இடையூறு இருக்குமானால் கூறுங்கள்!" என்று சொல்ல, ஒற்றர் நல்லது எனக் கூறலானார்கள்.

6816. "உம்தம்பியானதாரகாசுரனைக் கிரவுஞ்சமலையுடன் கூரிய முனையையுடைய வேலால் இவ்வுலகத்திலே வந்து அழித்தவனான கந்தவேள் நம் மகேந்திர நகரத்துக்கு வந்தான். செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் சூழ வந்து சேர்ந்துள்ளான்.

- 6817 வந்திடும் எல்லைபோய் மலைந்து பைப்பயப்
புந்திகொள் அமைச்சரும் சிறாரும் பொன்றினார்
உய்ந்தனன் இரணியன் உததி ஓடினான்
எந்தையங் கிருந்தனன் புதுமை ஈதென்றார்.
- 6818 தொழுந்துணைக் கையுடைத் தூதர் இன்னணம்
மொழிந்தது வினவலும் முனிவும் மானமும்
அழுந்திடு துயரமும் ஆகம் போழ்ந்திட
எழுந்தனன் அவுணரோடு ஏகல் மேயினான்.
- 6819 முன்புறு கடையுறா மொய்த்த தூதரை
என்பெருஞ் சேனையைக் கொணர்தீர்
சுண்டெனத்
தென்புலக் கோமகன் ஒற்றின் செப்பலும்
மன்பெருந் தானைகள் வல்லை வந்தவே.
- 6820 தூசிகொள் நாற்படை துவன்றிச் சேர்தலும்
ஆசுறும் அரிமுகத்து அண்ணல் கண்ணுறீஇப்
பாசன மன்னவர் பாங்கர் சுற்றிடத்
தேசுடை மணிநெடுந் தேரொன் றேறினான்.
- 6821 தாரொலி செய்தன தாள்வ யப்பரி
பேரொலி செய்தன பிறங்கு பூட்கைசேர்
காரொலி செய்தன கண்டை யார்த்தன
தேரொலி செய்தன தெழித்த சில்லியே.

6817. “அவ்வாறு அவன் வந்த போது, அறிவுடைய தருமகோபன் முதலான அமைச்சரும் வச்சிரவாகு, மூவாயிரவர் பானுகோபன் முதலான சிறுவரும் மெல்ல மெல்லச் சென்று போரிட்டு மடிந்தனர். சூரபன்மனின் ஒரு மகனான இரணியன் என்பவன் மட்டும் போரில் தோற்று ஒழிக் கடலில் போய் மறைந்துள்ளான். எம் மன்னன் சூரபன்மன் அங்கே இருக்கின்றான். இதுவே அங்கு நடந்த புதுமையான நிகழ்ச்சி!” என்று தூதர் உரைத்தனர்.

6818. கூப்பி வணங்கும் கைகளையுடைய ஒற்றர் இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்கவும் சினமும் மானமும் சூழ்ந்த துயரமும் உடலைப் பிளக்க எழுந்து வந்து அந்த ஒற்றரான அவுணருடன் செல்லத் தொடங்கினான்,

6819. முன்னால் சென்ற சிங்கமுகன் முதற்கடை வாயிலை நீங்கி அருகில் நெருங்கிய தூதரைப் பார்த்து “என் பெரும்படையை இங்குக் கொண்டு வாருங்கள்” எனச் சொல்லவும், நிலையான அந்த அசுரப் படைகள் விரைவாக வந்தன.

6820. முன்நிற்கும் தூசிப்படையுடன் நான்கு வகையான படைகளும் நெருங்கி வந்து சேரவும் குற்றம் பொருந்திய சிங்க முகத்தையுடைய சிங்க முகன் பார்த்து, தீயைப் போன்ற அசுரர் பலர் பக்கத்தில் சுற்றி வர, ஒளியுடைய அழகிய பெரிய தேர் ஒன்றின்மீது ஏறினான்.

6821. சிங்க முகன் தேரில் ஏறியவுடன் அவனுடைய படைகள் ஆரவாரம் செய்தன. முயற்சியுடைய வெற்றி வாய்ந்த குதிரைகள் பேரொலியைச் செய்தன. விளங்கும் துளை பொருந்திய கைகளையுடைய யானைகள் கர்ச்சித்தன, மணிகள் ஒலித்தன. தேர்கள் இரைச்சல் இட்டன. சக்கரங்கள் ஒலித்தன.

- 6822 முரட்டுடி சல்லிகை முரசங் காகளம்
உருட்டுறு சுரிமுகம் உடுக்கை துந்துபி
திரட்டுறு தண்ணுமை திமிலை யாதிகள்
இரட்டிய கேதனம் எங்கும் ஈண்டிற்றே.
- 6823 தழங்குரன் மால்கரி புரவி தானவர்
அழுங்குறு தேர்நிரை அனிகம் வானமே
வழங்குறு நெறியதா வலிதின் சென்றன
முழங்கில பெயர்கில முகில்கள் அஞ்சியே.
- 6824 ஏயிது தன்மையின் ஈண்டு தானைகள்
பாயின சென்றிடப் பரிதி போலொளிர்
ஆயிர மவுலியன் அவுணர் நாயகன்
சேயுயர் விசும்பினில் எழுந்து சென்றனன்.
- 6825 கன்னலொன்று அளவையில் ககனத் தாற்றினால்
சென்னிகள் பலவுடைச் சீய மாமுகன்
மன்னவன் உறைதரு மகேந்தி ரப்புரந்
துன்னினன் வெருவியே சுரர்கள் ஓடவே.
- 6826 அடைத்தலை நீங்கிய அம்பொன் கோநகர்க்
கடைத்தலை வந்தனன் கனகத் தேரொரீஇப்
படைத்தலை மன்னவர் பரவ உள்புகாக்
கடைத்தலை மேயினன் கெழுமு சூரவை.
- 6827 அரசியல் புரிந்திடும் அவையை நண்ணிய
முரணுறு சிங்கமா முகத்தன் முன்னவன்
திருவடி மலர்களில் சென்னி தீண்டுறப்
பரிவொடு வணங்கினன் தொழுத பாணியான்.

6822. படைகள் புறப்பட்டவுடனே வன்மையுடைய துடிகள், சல்லிகைகள், முரசுகள், எக்காளங்கள், உருண்ட சங்குகள் உடுக்கைகள், துந்துபிகள், திரட்சி பொருந்திய தண்ணுமைகள், திமிலை முதலானவை ஒலிக்க, கொடிகள் எங்கும் நெருங்கின.

6823. ஒலிக்கின்ற ஒலியுடைய பெரிய யானைகள், குதிரைகள் அசுரப் படையினர் தேர்க் கூட்டங்கள் ஆகிய படைகள் வானத்தில் பொருந்திய வழியிலே வன்மையுடனே சென்றன. ஆதலால், வானத்தே உள்ள மேகங்கள் இவற்றைக் கண்டு ஒலிக்கவும் இல்லை; அசையவும் இல்லை.

6824. இவ்வாறு நெருங்கிய படைகள் பரவி வானத்தில் சென்றன. கதிரவனைப் போல் விளங்கும் ஆயிரம் முடிகளையுடைய அசுரரின் மன்னன் சிங்கமுகன் உயர்ந்த வானத்தில் எழுந்து சென்றான்.

6825. ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் வான் வழியே தலைகள் பலவற்றையுடைய சிங்கமுகன், சூரபன்மன் வாழ்கின்ற மகேந்திர நகரத்துக்குத் தேவர்கள் அஞ்சி ஓட வந்து சேர்ந்தான்.

6826. எப்போதும் தாழ் இடுதல் இல்லாத அழகிய பொன்னால் இயன்ற தலைநகரத்தின் தலை வாயிலுக்கு வந்து, தான் ஏறி வந்த பொன் தேரை விட்டு இறங்கி, படையில் உள்ள தலைவர் யாவரும் வணங்க அரண்மனைக்குள் புருந்து சூரபன்மனின் பெரிய அவையை அடைந்தான்.

6827. அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்ற கொலு மண்டபத்தை அடைந்த சிங்க முகாசுரன், தன் தமையனின் திருவடிகளில் தலை படும்படியாக வைத்து அன்புடனே கூப்பிய கையுடன் வணங்கினான்.

324 □ கந்தபுராணம்

- 6828 வணங்கிய தம்பியை மலர்க்கை தொட்டெடா
இணங்கிய மார்புறுத் திறுகப் புல்லலும்
நிணங்கவர் வேலினாய் நினது செம்முகம்
உணங்கியது உற்றதென் உரைத்தியால் என்றான்.
- 6829 என்னலும் அவுணர்கோன் இளைய வன்தனை
முன்னுற இருத்தியே முரணின் மேலையோய்
என்னிடை யுற்றன இசைப்பன் கேளெனா
அன்னவன் உணர்வகை அறைதல் மேயினான்.
- 6830 அன்றுநீ போந்தபின் அயில்கொள் வேலினான்
குன்றினை எறிந்திடு குமரன் என்பவன்
தந்துணைச் சேனையும் தானும் இந்நகர்
சென்றனன் பாசறை சேர்ந்து வைகினான்.
- 6831 மற்றவன் சேனைகள் மலைய மைந்தர்கள்
இற்றனர் அமைச்சனும் இறந்து போயினான்
அற்றன தானையும் ஆட கப்பெயர்
உற்றவன் இரிந்தனன் உததி ஓடினான்.
- 6832 பொங்குளை யரிமுக புகுதி இன்னதால்
சங்கையில் படையொடு சமரின் ஏகியே
அங்கவன் வலியினை யடர்த்து மீளுதி
இங்குனை விளித்தனன் இதனுக்கா வென்றான்.
- 6833 எஞ்சனில் குரன்மற் றிதனைச் செப்பலும்
வெஞ்சின அரிமுக வீரன் தேர்வுறாது
நெஞ்சினில் ஆகுலம் நிகழ முன்னவன்
செஞ்சரன் வீழ்ந்துநின் றிதனைச் செப்புவான்.

6828. தன் அடிகளில் விழுந்து வணங்கிய தம்பி சிங்க முகனை மலர் போன்ற தன் கையினால் தொட்டு எடுத்துப் பொருந்திய மார்பில் இறுக்கமாகத் தழுவித் கொண்டான். அப்போது சிங்கமுகன், “ஊனையுடைய வேல் உடைய வனே! நின்னுடைய நல்ல முகம் வாட்டம் அடைவதற்குக் காரணம் யாது? சொல்!” என வினவினான்.

6829. என்று சிங்கமுகன் வினவவும், அசுரார்க்கு அரசனான சூரபன்மன் தன் தம்பியைத் தனக்கு முன்னால் அமரச் செய்து, “வன்மை வாய்ந்தவனே! எனக்கு நேர்ந்ததைச் சொல்வேன்! கேள்!” என்று அவன் உணரும் வகையிலே சொல்லலானான்.

6830. “சிங்கமுகனே! அன்று நீ, நான் கூட்டிய மந்திராலோசனை சபைக்கு வந்து திரும்பிய பின்பு, கூர்மையான வேலால் கிரவுஞ்ச மலையை அழித்த முருகன் என்பவன், தனக்குத் துணையாக வந்த படையும் தானுமாக இந்த நகரத்துக்கு வந்து பாசறை அமைத்துத் தங்கியுள்ளான்.

6831. “அந்த முருகனின் படைகள் போர் செய்ய, அதனால் என் மைந்தர்கள் இறந்தனர். தலைமை அமைச்சனான தருமகோபனும் இறந்து போனான். படைகளும் அழிந்தன. இரணியன் என்ற பெயரையுடைய மகன் ஓடிக் கடலில் புகுந்து கொண்டான்.

6832. “விளங்கும் பிடரி மயிரையுடைய சிங்கத்தின் முகம் போன்ற முகம் கொண்ட சிங்கமுகனே! இவையே நிகழ்ந்தவையாகும். எனவே நீ அளவற்ற படைகளுடன் போருக்குச் சென்று அந்தக் கந்தவேளை வென்று திரும்பி வருவாயாக! இதற்காகவே உன்னை அழைத்தேன்!” என்று சூரபன்மன் சொன்னான்.

6833. அழிவில்லாத சூரபன்மன் இதனைச் சொல்லவும், மிக்க சினம் கொண்ட சிங்கமுகன் கேட்டு அறிந்து, உள்ளத்தில் துன்பமானது உண்டாகத் தன் தமையனான சூரபன்மனின் சிறந்த அடிகளை வணங்கி நின்று, இதனைக் கூறலானான்.

326 □ கந்தபுராணம்

- 6834 மல்லலம் புயமுடை மைந்தர் தங்களைத்
தொல்லையில் அமைச்சரைச் சுற்றத் தோர்களை
எல்லவர் தம்மையும் இழந்து வைகினாய்
புல்லிது புல்லிதுன் புந்தி எண்ணமே.
- 6835 மூலமும் முடிவுமில் லாத மூர்த்தியைப்
பாலனென்று எண்ணினை படுவ தோர்ந்திலை
ஆலம தானதே ஐய என்மொழி
மேலையின் விதியையார் வெல்லும் நீரினார்.
- 6836 சென்றிடு புனலினைச் சிறைசெய் தாவதென்
இன்றினி ஏகியே எண்ண லாரெனத்
துன்றிய குழுவெலாம் துடைத்து நுங்கியே
நின்றிடு கின்றனன் நீயுங் காண்டியால்.
- 6837 கந்தனாம் ஒருவனைக் கடக்கப் பெற்றிடின
வந்துனைக் காண்பனால் மற்றது இல்லையேல்
அந்தம தடைவரால் ஆரும் ஐயநீ
புந்தியின் நினைந்தன புரிதியா ழுலென்றான.
- 6838 என்றுகை தொழுதுபின் இறையும் அவ்விடை
நின்றிலன் விடைகொடு நிருதன் ஏகியே
துன்றிய தானைகள் சூழ மற்றவண்
ஒன்றுதன் மந்திரத் துறையுள் எய்தினான்.
- 6839 போனக மேருவும் புடையின் சூழ்வரும்
ஊனெனும் வரைகளும் உலப்பில் சோரிநீர்
தேனொடு பால்தயிர் தேற லாதிகள்
ஆனபல் கடல்களும் அயிறல் மேயினான்.

6834. “வளமையான தோள்களையுடைய மைந்தனையும் நெடுங்காலமாக இருந்த வந்த அமைச்சர்களையும் உறவினர்களையும் மற்றும் உள்ளவர்களையும் நீ இழந்திருக்கின்றாய். உன் உள்ளத்தின் எண்ணமானது அற்பமானது. அற்பமானது!

6835. “ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத இறைவனை சிறுவன் என்று எண்ணினாய். விளைவை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை! என் சொல்லானது உனக்கு நஞ்சாக ஆயிற்றே மேனாள் விதியை எவரே வெல்லும் தன்மையுடையவர்?.

6836. “அணை கடந்து ஓடுகின்ற நீரைத் தடை செய்வதால் பயன் என்ன? இனி அவற்றையெல்லாம் ஆராய்வதால் பயன் என்ன? பயன் இல்லை! எனவே இன்று நான் ஓசன்று பகைவர் என்று வந்த கூட்டம் அனைத்தையும் துடைத்து விழுங்கி விடுகின்றேன்.

6837. முருகன் என்ற ஒருவனை நான் வென்று விட்டால் இங்கே வந்து உன்னைக் காண்பேன். அவ்வாறு முருகப் பெருமானை வெல்லாது போனால் எல்லாரும் இறந்து படுவர் நிச்சயம். ஐயனே! இனி நின் மனத்துக்குத் தோன்றியவாறு செய்க!” என்று சொன்னான்.

6838. என்று கைகூப்பிச் சூரபன்மனை வணங்கிப் பின் அங்கு ஓர் இமைப்பொழுதும் நில்லாது, உடனே திரும்பி, நெருங்கிய படைகள் சூழ்ந்து வரத் தன் நகரத்தில் உள்ள இருப்பிடத்தை அடைந்தான்.

6839. அவ்வாறு சென்ற சிங்கமுகாசுரன் சோறான மேருமலையையும், அதன் அருகில் சூழ்ந்து கிடந்த ஊன் மலைகளையும், அளவில்லாத இரத்தம் தேன் பால் தயிர் மது முதலான பல கடல்களையும் உண்ணத் தொடங்கினான்.

328 □ கந்தபுராணம்

- 6840 வாசநீர் தோய்ந்திடு நரந்த மான்மதம்
பூசினன் பாளித மிசைபு னைந்தனன்
வீசபன் மதுமலர் மிலைச்சு கின்றனன்
காசிவி வரைப்பெலாம் கந்தஞ் சூழ்தர.
- 6841 களைந்தனன் பழையன கவினப் பூண்டனன்
வளந்தரு கின்றதோர் யாணர் மாண்கலன்
மிளிர்ந்திடு தினகரர் புணரி வீழ்ந்துழி
ஒளிர்ந்துடன் பலகதிர் உதிக்கு மாறுபோல்.
- 6842 படிதவிர் பருப்பதம் பத்து நூற்றினின்
முடிதொறும் இளம்பிறை முளைத்த வாறுபோல்
நெடுமைகொள் அரிமுகன் நெற்றி தோறும்வெண்
பொடிதனை அணிந்தனன் புனித மாயினான்.
- 6843 தண்டமும் நேமியும் சங்க ரன்தரக்
கொண்டதோர் குலமுங் குலிச மேமுதல்
அண்டர்தம் படைகளும் அன்னை ஈந்திடு
திண்டிறற் பாசமுஞ் செங்கை பற்றினான்.
- 6844 கைத்தலம் யாவையுங் கதிர்கள் கான்றிட
எத்திறப் படைகளும் பின்னர் ஏந்துறாப்
பத்துநூ றாயிரம் பரிகள் பூண்டதோர்
சித்திர மணிநெடுந் தேரில் ஏறினான்.
- 6845 தந்திரத் தலைவருத் தனயர் யாவரும்
சிந்திரத் தொகுதியுந் தேரும் மாக்களும்.
இந்திரப் பெருவெளம் யாவுஞ் சூழ்தர
மந்திரத் தருநகர் வாயில் எய்தினான்.

6840. சிங்கமுகன், நிலவுலகம் முழுவதும் மணம் சூழ்ந்து கொள்ளுமாறு மணம் பொருந்திய பன்னிருடன் கலந்த கத்தூரி முதலியவற்றையும் கர்ப்பூரம் முதலியவற்றையும் உடலில் பூசினான். அன்றியும் மணம் கமழ்கின்ற பலவகையான மணமலர்களைச் சூடிக்கொண்டான்.

6841. அவன் முன்னம் தான் அணிந்திருந்தனவாகிய பழைய அணிகளைக் கழற்றி எறிந்து, வளமை வாய்ந்த அழகிய மாட்சியானபுதிய அணிகளை, விளங்கும் கதிரவர்கள் மறைந்தால் உடனே வேறு கதிரவர்கள் உதிக்குமாறு பூண்டு கொண்டான்.

6842. நிகர் இல்லாத ஆயிரம் மலைகளின் உச்சிகள் தோறும் இளஞ் சந்திரர்கள் தோன்றியதைப் போல உயர்ச்சியுடைய சிங்க முகன் தன் ஆயிரம் நெற்றிகளிலும் வெண்மையான திருநீற்றைப் பூசித்தூயவனாய் விளங்கினான்.

6843. அச்சிங்கமுகன் தண்டையும் சக்கரத்தையும் சிவபெருமானால் அளிக்கப்பெற்றுள்ள சூலத்தையும் வச்சிரம் முதலிய தெய்வக் கணைகளையும் தன்னைப் பெற்ற மாயை என்பவள் கொடுத்த வன்மையுடன் கூடிய பாசத்தையும் கையிலே எடுத்துக் கொண்டான்.

6844. கைகளின் இடம் எல்லாம் ஒளிவீச மற்ற எவ்வித ஆயுதங்களையும் பின்னர் எடுத்துக் கொண்டு பத்து நூறாயிரம் குதிரைகள் கட்டிய ஒப்பில்லாத சித்திரமயமானதும் மணிகள் அசைவதும் உயர்ந்ததுமான ஒரு தேரில் ஏறினான்.

6845. அச்சிங்கமுகன் தேரில் ஏறியவுடனே அவனுடைய சேனைத் தலைவர்களும், இவன் மைந்தர்களாக உள்ளவர்களும் ஆகிய அனைவரும் யானைக் கூட்டங்களும் தேர்களும் குதிரைகளும், அன்றியுள்ள இந்திரப் பெருஞ் செல்வங்களும் எல்லாம் உடன் சூழ்ந்து வர அழகிய தன் நகரத்தின் வாயிலை அடைந்தான்.

330 கந்தபுராணம்

வேறு

- 6846 மேற்படு கேசரி வெம்முக வீரன்
மாற்படு கோநகர் வாய்தலின் மேவ
நாற்படை யானவும் நண்ணின வெம்போர்
ஏற்புடை வெள்ளமி லக்கமது அன்றே.
- 6847 வானவர் ஏற்றமும் மண்ணவர் வாழ்வும்
தானவர் இன்னலும் நீக்கிய தக்கோர்
ஊனமில் செய்கையர் ஒள்ளொரி உண்ணும்
கானமெ னப்பொலி காட்சியின் மிக்கோர்
- 6848 கார்பயில் கின்ற கருத்தினர் காமன்
கூர்பயில் கின்ற கொடுங்கணை யுண்ணுந்
தார்பயில் தோளர் சமர்த்தொழில் செய்தே
மார்பக மன்றி வடுப்புனை யாதோர்.
- 6849 எண்ணமில் தொல்லுயிர் யாவும் அலைக்கும்
அண்ணலை அன்னமர் ஆரழல் காலும்
கண்ணினர் வார்கழல் கட்டிய தாளார்
விண்ணினை யேனும் விழுங்கவும் வல்லோர்.
- 6850 நேருதிர் என்றெதிர் நேர்ந்தவ ராகம்
கூர்நுதி வேல்கொடு கூறுப டுத்துப்
பேருதி ரந்தசை பெய்துநி ரம்ப
வாரிதி யென்ன வகுத்திடும் வாயார்.

6846. விலங்குகளில் சிறந்த சிங்கத்தின் வெய்ய முகம் போன்ற முகம் கொண்ட வீரன் பெருமை பொருந்திய நகர வாசலை அடைதலும் உடனே, அவனுடன் போருக்குச் செல்ல வேண்டிய நான்கு வகைப் படைகளும் வந்தன. அவை ஒரு நூறாயிர வெள்ளமாகும்.

6847. போருக்குப் புறப்பட்டவர் எத்தகையவர் என்றால் வீரத்தில் குற்றம் இல்லாத ஒள்ளிய தீப்பறறி எரியும் காடு போன்றவர். அன்றியும் தேவர்களுக்கு இருந்த உயர்வையும் மண் உலகத்தவரின் வாழ்வுகளையும் அசுரர்களுக்கு இருந்த துன்பங்களையும் நீக்கிய தகுதியானர்.

(தக்கார் என்பதை ஒவ்வொன்றுடனும் ஒட்டுக.)

6848. அந்த அசுர வீரர்கள் தீய எண்ணமான கருமையுடைய மனத்தை உடையவர்கள், மன்மதனின் கூரிய அம்புகள் படுகின்றனவும் மாலைகள் பொருந்தியளவுமான தோள்களைக் கொண்டவர்கள். போர் செய்த காலங்களில் பகைவர் எய்த ஆயுதங்கள் வடுப்பட்டதே அல்லாது மற்ற வடு எதையும் பெறாத மார்பினர்.

6849. அவர்களின் உயிர்களை அழிக்கின்ற சிவபெருமானைப் போன்றவர்கள், அரிய தீப்பொறி பறக்கும் கண்களை உடையவர்கள்; கால்களில் வீரக் கழலை அணிந்தவர்கள்; வானத்தையும் விழுங்குகின்ற இயல்பு கொண்டவர்கள்.

6850. அவர்கள் எதிர்ப்பீராக என்று கூறி எதிர்த்தவர்களின் உடல்களைக் கூர்மையான முனையை உடைய வேல் படையால் பிளந்து அந்தவுடலங்களினின்றும் வெளிப்படும் இரத்தத்தையும் மாமிசங்களையும் இட்டும் கடல்களுக்கு இவை போதாதவை என்று சொல்லத் தக்கதாகப் பிளக்கப்படும் வாயினை உடையவர்.

332 □ கந்தபுராணம்

- 6851 தண்ட மழுப்படை தட்டை முசுண்டி
விண்டுயர் கொல்சிலை வேலெழு நாஞ்சில்
என்தகு பல்படை யாவையும் ஏந்தி
அண்டமு டைந்த திரும்படி ஆர்த்தார்.
- 6852 அந்தர மாமுதி ஸாமென ஆர்க்கும்
தந்திகள் வீழ்த்துறு தானம தோடி
உந்திக ளாயுல வைக்கதி கொண்டு
முந்திய தூசியின் முன்னுறு கின்ற.
- 6853 வேலைய தன்னவி லாழிய வன்னிக்
கோலம தான குரங்கொள் பதத்த
கால்விசை கொண்டன கந்துக ராசி
மாலுறு பூழியின் வான்புவி செய்வ.
- 6854 சூழ்வரு தேரிடை துன்றுப தாகைக்
காழ்வரு கோனுதி கார்முகில் உந்தி
போழ்வன வாடுறு பூந்துகில் அங்கன
ஆழ்வரு பூழைய டைத்தன அன்றே.
- 6855 வரங்கெழு சூர்துணை மாய்ந்திடும் என்றே
உரங்கொடு முன்னம் உணர்ந்தன கொல்லோ
துரங்கம முங்கின தோல்புலம் புற்ற
இரங்கின பல்லியம் ஏங்கின, தேர்கள்.

6851. இத்தகைய இயல்புடைய அவர்கள் தண்டுகளையும் மழுக்களையும் தட்டை என்று சொல்லப்படும் ஆயுதங்களையும் முசுண்டி என்ற ஆயுதங்களையும் முங்கிலால் ஆன உயர்ந்த கொலைத் தொழிலுக்குரிய விற்படைகளையும் வேற்படைகளையும் எழுப்படைகளையும் குலாயுதங்களையும் இன்னமும் உள்ள மற்ற பல வகையான படைக்கலங்களையும் தாங்கியவராய் அண்டமானது உடைந்து போகுமாறு ஆரவாரம் செய்தனர்.

[தட்டை முசுண்டி - ஒருவகை ஆயுதம்]

6852 இந்தகைய படைகளுக்குள் வானத்தில் உலவுகின்ற பெரிய மேகங்களைப் போல் யானைகள் செறிந்த மதநீரானது ஓடிக் கடல்களாகப் பெருக, காற்று வேகத்துடன் முன்னால் செல்லும் தூசிப்படையின் முன்னே சென்றன.

6853. யானைகள் இவ்வாறு செல்ல, குதிரைகள் கடல் போன்ற வாய் நுரையையுடையன; தீயின் கோலமாக உள்ள குரங்களையுடைய வாயுவைப் போன்ற வேகத்தை உடையவை. இவை செல்வதால் எழுந்த மிக்க புழுதியால் சுவர்க்கத்தை மண் உலகமாகச் செய்வன.

6854. குதிரைகள் செல்வது இவ்வாறாக, தேர்கள் செல்லுவது எத்தகையது என்றால், சுற்றி வருகின்ற தேர்களில் கட்டிய நெருங்கிய கொடி ஆடைகளில் பூட்டிய வயிரமான கோல்களின் நுனிகளால், கரிய மேகங்களைக் குத்தி உயர்த்திப் பிளவுபடுத்தும். அவ்வாறு பிளக்கப்பட்ட மேகங்களின் துளைகளை அசையும் கொடித்துணிகள் அடைத்து நிற்கும்.

6855. வரத்துடன் விளங்கும் குரபன்மனுக்குத் தம்பியான சிங்கமுகன் இறப்பான் என்று தம் அறிவைக் கொண்டு முன்னேமேயே அறிந்தனவோ என்னவோ குதிரைகள் அழுதன. இவற்றையன்றி யானைகளும் அழுதன. வீரத்தின் அறிகுறியாக விளங்க வேண்டிய பல்வகை வாத்தியங்களும் இரக்கமான ஒலியுடன் முழங்கின. இரைச்சலிடவேண்டிய தேர்கள் ஏக்கமாக ஒலித்தன.

334 □ கந்தபுராணம்

6856 கட்புலன் நாசிக வின்செவி துன்னப்
பட்டன பூழிப தாகையும் அற்றே
ஒட்டலர் விண்செல ஒட்டலர் என்னா
விட்டனர் தூக்கம் விரைந்தனர் வெய்யோர்.

6857 தேரினர் ஒர்பலர் திண்திறல் வாசி
ஊருநர் ஒர்பலர் ஒங்கிய வேழம்
பேருநர் ஒர்பலர் பேரடல் கொண்டு
பாரினர் ஒர்பல ராற்படை மள்ளர்.

6858 துங்கமில் சூர்துணை தொல்படை மன்னன்
அங்கவன் என்ன அரித்தலை கொண்டான்
மங்கல மாயவள் மாமகன் ஆடல்
சிங்கன் எனப்படு சீர்ப்பெய ருள்ளான்.

6859 போர்ப்படை கொண்டு புறம்படர் கின்ற
தேர்ப்படை கால்படை சிந்துரம் வாசித்
தார்ப்படை கொண்டு தடங்கட லென்ன
ஆர்ப்படை நெற்றிய னாகி அகன்றான்.

6860 நீள்வயிர் பேரி நிசாளம் உடுக்கை
தாளம் வழிப்படு தண்ணுமை தக்கை
காளம் வலம்புரி கைத்துடி யாதி
யாளி முகன்முன் அளப்பில ஆர்ப்ப.

6856. நமக்குக் கண்களிலும் முக்குகளிலும் அழகிய காதுகளிலும் புழுதி வந்து நெருங்கின. கொடிகளும் அப்படியே உயர்ந்து இடிக்கின்றன. இதனால் பகைவர் நம்மை வான் வழியாகப் போகவிட மாட்டார்கள் என்று ஆதித்தர்கள் வானத்திலே மெல்லச் செல்வதை விடுத்து விரைந்து சென்றனர்.

6857. தேர் வீரர்களில் பலரும், மிக்க வன்மையுடைய குதிரை ஏறிச் செல்பவர்களில் பலரும், உயர்ந்த யானைகளில் ஏறிச் செல்பவர் பலரும், வானத்திலே இடம் இல்லாததால் மிக்க வன்மையுடன் பூமியில் சென்றனர்.

6858. உயர்வில்லாத சூரபன்மனுக்குத் தம்பியான சிங்கமுகனின் பெரிய படைக்கு அரசனாக உள்ளவன், அரசனான சிங்கமுகனைப் போலச் சிங்கமுகத்தை யுடையவன், மங்கலமான மாயை என்பவன் பெற்ற சிறந்த மகன், வெற்றி பொருந்திய 'சிங்கன்' என்று கூறப்படுகின்ற சிறந்த பெயரை உடையவன்.

(சூரபன்மனின் சகோதரனே சிங்கமுகனுக்குப் படைத் தலைவன். காசிப முனிவரும் மாயையும் விடியற் காலையில் பலவகை விலங்குகளின் உருவம் கொண்டு புணர்ந்தபோது பிறந்தவர்களுள் இச் 'சிங்கன்' என்பவனும் ஒருவன்)

6859. அந்தச் சிங்கன் என்ற படைத் தலைவன். போர்க்குரிய படைக் கலங்களைச் சுமந்து கொண்டு வெளியே வந்த தேர்ப்படைகளும் காலாட்படைகளும் யானைப் படைகளும் ஒழுங்காகச் செல்லும் குதிரைப் படைகளும் ஒன்றாய்க் கடலைப் போல ஆரவாரிக்கின்ற இடத்தில் அவற்றின் படைவகுப்பின் முதலில் உள்ளவனாகச் சென்றான்.

6860. நீளமான கொம்புகள், பேரிகைகள் நிசாளங்கள் உடுக்கைகள் தாளங்கள் ஒழுங்கான தண்ணுமைகள் தக்கைகள் எக்காளங்கள் வலம்புகள் சிறியவுடுக்கைகள் முதலியவை சிங்கமுகன் எதிரில் பலவாக ஒலித்தன.

(யாளிமுகன்—சிங்கமுகன். நிசாளம்—ஒரு கண் பறை)

- 4861 ஆகிய தால்அமர் ஐதென யாமும்
ஏகுதும் உண்டி யெமக்குள தென்னா
மாக நெருங்கின வன்கழு கீட்டங்
காகம் வருந்திய காளிகள் கூளி.

வேறு

- 4862 ஆழியை ஒத்துய ரம்பொற் றேர்களில்
ஆழியை உண்டெழு புயல்வந் தார்த்தன
ஆழிய நிலத்துருண் டழுதி யோவெனா
ஆழியை வினவியே அமர்தல் போலுமால்.

- 4863 இவ்வகை சேனைகள் யாவும் ஏழ்பெரும்
பவ்வமும் ஒருவழி படர்ந்த தேள
அவ்வயிற் போந்திட அமரை முன்னியே
தெவ்வடும் அரிமுகன் சேறல் மேயினான்.

வேறு

- 4864 சேரலர் ஆவிகொள் சீயமு கத்தோன்
பேரனி கத்தொடு பேர்ந்திடல் காணுஉ
வாரிசு மேலவன் வாசவன் வானோர்
ஆரும்வெ ரீஇயினர் அச்சம் அடைந்தார்.

- 4865 செய்ய கரத்தினர் சிந்தை வியர்த்தே
மெய்யல சுற்றிட மேற்றுகில் சோர
ஐயுறும் எல்லையில் ஆகம் இரைப்ப
யொய்யென யாவரும் ஒடினர் போனார்.

- 4866 ஆவதொர் பாசறை ஆலய வைப்பில்
தேவர்கள் ஈண்டுறு சிற்சபை தன்னில்
மேவரு வேற்படை விண்ணவன் முன்போய்ப்
பூவடி தாழ்ந்து புகன்றிடு கின்றார்.

6861. 'விரைவாகப் போர் நிகழப் போகின்றது. நாமும் போவோம். அங்கு நமக்கு உணவு உண்டு', என்று வலிய கமுகின் கூட்டங்கள், வானத்தில் நெருங்கின. உணவில்லாத வருந்திக் கிடந்த காளிகளும் கூளிகளும் அவற்றுடன் நெருங்கின.

6862. மலையைப் போன்ற உயர்ந்த அழகிய தேர் களில் அவற்றை மலைகள் என்று எண்ணிக் கடல் நீரைக் குடித்து எழுகின்ற மேகங்கள் சென்று பொருந்தி ஒலித்தன. அவை, 'அசைவற்றுக் கிடந்த இன்று பூமியில் உருண்டு அழிகின்றாயோ?' என்று அம்மலைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருத்தலைப் போல விளங்கின.

6863. இவ்வாறு படைகள் எல்லாம் ஏழு பெரிய கடல்களும் ஓரிடத்தே வந்தாற் போல் அங்கு வந்திடவும், போரைக் குறித்துப் பகைவரைக் கொல்லும் சிங்கமுகன் சென்றான்.

6864. பகைவரின் உயிரைப் பறிக்கும் சிங்கமுகன் பெரும்படையுடன் செல்வதைப் பார்த்து தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றத் தேவர் அனைவரும் அஞ்சி நடுக்கம் கொண்டனர்.

6865. சிவந்த ஒளியையுடைய அத்தேவர்கள் மாப் பிலே வியர்வைஉடையவர்களாய் உலகம் அசைய மேலாடை வீழ அளவற்ற பேரழகையுடைய உடல் இரைக்க விரைவாக எல்லாருமாக ஓடினர்.

6866. அப்போது அந்த இடத்தில் விசுவகன்மனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வீடு என்ற கோயிலுள் தேவர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற சிற்சபையில் எழுந்தருளியுள்ள, பாவி களால் அடையப்படாத வேலவனான முதல்வன் எதிரில் போய்ப் பாத தாமரைகளை வணங்கிச் சொல்லலானார்.

- 6867 ஆயிர மான அகன்தலை கொண்டான்
ஆயிரம் ஆயிரம் அங்கை படைத்தான்
ஆயிர மேற்படும் அண்டமும் வென்றான்
ஆயிரம் யோசனை யாவுயர் மெய்யான்.
- 6868 நெஞ்சில் எவர்க்கும் நினைப்பரி தாகும்
வஞ்சமும் மாயையின் வன்மையும் வல்லோன்
எஞ்சலில் வன்மையன் இவ்வுல கெல்லாம்
துஞ்சினும் ஆருயிர் துஞ்சுத லில்லோன்.
- 6869 ஓங்கல் இனங்கள் உவாத்தொகை நாகம்
பாங்கம ராமை பரித்திடல் மாற்றி
ஈங்குல கங்கள் எவற்றையும் ஓர்நாள்
ஆங்கொரு செங்கையில் ஆற்றிய தொல்லோன்.
- 6870 பாந்தள் புனைந்த பராபர மூர்த்தி
ஈந்தது மாற்றலர் எல்லையி லோரைக்
காய்ந்துயி ருண்டு கறைப்பெரு நீத்தம்
தோய்ந்திடு கின்றதொர் சூலம் எடுத்தான்.
- 6871 எண்டிசை மேதினி ஏழ்பில மேனை
விண்டல மன்னதன் மேற்படும் எல்லை
அண்டம னைத்தும் ஓரங்கையில் வாரி
உண்டுமிழ் கின்றதொர் வன்மையும் உள்ளோன்.
- 6872 தூக்கொரு பால்வலி தூங்குற ஓர்பால்
மேக்குயர் கோலென மேதினிப் பாங்கர்
தேக்கெறி வேலைகள் சிந்தி விசும்பில்
தாக்குற வேநடை தந்திடு தாளான்.

6867. “இறைவரே! இங்கு வருகின்ற சிங்கமுகன் பெரிய ஆயிரம் தலைகளையுடையவன். அன்றியும் இரண்டாயிரம் அழகான கைகளையுடையவன் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் வென்றவன். ஆயிரம் யோசனை உயர்மான உடலை உடையவன்.

6868. “எவர்க்கும் உள்ளத்தாலும் எண்ணுவதற்கரிய வஞ்சமும் மாயமும் என்ற இவற்றில் இவன் வல்லவன். அளவில்லாத ஆற்றலையுடைய இவன் இந்த உலகம் எல்லாம் இறந்தாலும் அரிய உயிர் அழியாத தன்மை கொண்டவன்.

6869. இவன் எட்டு மலைகள், எட்டுத் திக்கு யானைகள், அட்டமா நாகங்கள், முறையாகப் பொருந்திய கூர்மம் என்னும் அவற்றால் சுமக்கப்படுகின்ற உலகங்கள் ஆகிய அவை அனைத்தையும் விலக்கி எல்லாவற்றையும் ஓர் நாள் தன் ஒரு கையிலே சுமந்தவன்.

6870. “பாம்பை அணிந்துள்ள மேலான இறைவனான சிவபெருமான் முன் காலத்தில் தந்ததும், அளவில்லாத பகை வரைப் பகைத்து அவர்களின் உயிரை உண்டு இரத்த வெள்ளத்தில் முழுகியதுமான ஒப்பில்லாத சூலத்தை எடுத்தவன்.

6871. “இவன் எட்டுத் திசைகளையுடைய உலகத்தையும் ஏழு பாதலங்களையும் இவையல்லாதுள்ள சுவர்க்கம் முதலான மேலிடம் எல்லாவற்றையும் தன் ஒரு கையினால் எடுத்து உண்டு உமிழ்கின்ற ஒப்பற்ற வன்மையுடையவன்.

6872. இவன் நிறுத்து எடுத்தற்கு வைத்த பண்டங்கள் உயர்ந்த ஒரு பக்கத்தில் வன்மையாகப் பொருந்த, உடனே மற்றொரு பக்கத்தில் மேலே உயர்ந்த துலாக் கோலைப் போல, உலகின் அருகில் அலை வீசும் கடல்கள் சிதறி ஆகாயத்தில் படுமாறு நடக்கின்ற கால்களையுடையவன்.

(கடாகம்—நில உருண்டையின் ஓடு)

- 6873 தண்ட மிதென்று தருக்கின் எடுத்தே
அண்ட கடாகம் அதன்புடை மோத
நுண்துகள் ஆதலும் நொய்திது வென்றே
விண்டொடு மேருவை மீளவும் வைத்தோன்.
- 6874 மாசறு நேமி வடாது புலத்தின்
ஆசுரம் என்னும் அகன்பதி வாழ்வோன்
வீசிடின் எவ்வுல கத்தையும் வீக்கும்
பாசம் இரண்டு பரித்திடு கையான்.
- 6875 துங்கம தாகிய சூர்துணை யானோன்
அங்கவ னின்பெரி தாற்றல் படைத்தோன்
நங்கனின் நங்களை நாளும் நலித்தோன்
சிங்கமு காசுர னாகிய தீயோன்.
- 6876 அந்தமி லாவனி கக்கடல் சூழ
வெந்திற லோடு வியன்சமர் ஆற்ற
வந்தனன் மற்றவன் மன்னுயிர் மாற்றி
எந்தை அளித்தருள் எங்களை என்றார்.
- 6877 அன்னதை ஓர்தலும் ஆறு முகேசன்
தன்னயல் நின்றிடு தாவறும் ஒதை
மன்னனை நோக்கிநம் வாலிய தேரை
முன்னிவண் உய்க்குதி என்று மொழிந்தான்.
- 6878 தீட்டிய வேற்படை செங்கை படைத்தோன்
மாட்டுற நின்ற வயம்புளை மொய்ப்பன்
கேட்டனன் எந்தை கெழீஇயின முன்போய்த்
தாள்துணை வீழ்ந்திது சாற்றுதல் உற்றான்.

6873. இவன் இது தண்டாயுதமாகும் என்று எண்ணி மேருமலையைத் தருக்குடனே எடுத்து நிலவுலக உருண்டையின் ஓட்டில் மோத, அம் மலையானது நுண்ணிய தூர்களாக ஆனதால், இது மிகவும் மென் மையானது என்று எண்ணி இருந்த இடத்திலேயே அதனை வைத்து விட்ட ஆற்றல் படைத்தவன்.

(அண்டகடாகம்—நில உருண்டையின் ஓடு)

6874. “குற்றம் இல்லாத வடக்குக் கடலில் உள்ள ஆசுரம் என்ற பெரிய நகரத்தில் வாழ்பவன். வீசினானால் எல்லாவுலகத்தையும் பிணிக்கின்ற இரண்டு பாசக் கயிறுகளைக் கையிலே வைத்துள்ளவன்.

6875. “உயர்ந்த வரம் முதலியவற்றையுடைய சூரபன்மனுக்குத் தம்பியாவான். நாள்தோறும் நம்மவர்களைத் துன்பப்படுத்தி வந்தவன். இவனே சிங்கமுகன் என்ற தியவன் ஆவான்.

6876. “எல்லையில்லாத படைக் கடலானது தன்னைச் சூழ, கொடிய ஆற்றலுடன் பெரும்போர் செய்வதற்காக இவன் இங்கு வந்துள்ளான். இவன் உயிரை அழித்து, எம் பெருமானே, எங்களையெல்லாம் பாதுகாத்தருள வேண்டும்!” என்று நான்முகன் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் எல்லாம் வேண்டிக்கொண்டனர்.

6877. நான்முகன் இந்திரன் முதலியவர் சொன்னதைக் கேட்டு உணர்ந்த ஆறுமுகப் பெருமான் தன்பக்கத்தில் நின்ற குற்றம் இல்லாத வாயு தேவனைப்பார்த்து, நம் தூய தேரைக் கொண்டு வந்து இங்கு முன்னால் நிறுத்து!” என்று சொன்னார்.

(முருகப் பெருமானுக்குத் தேரோட்டி வாயுதேவன்)

6878. கூர்மையாகத் தீட்டப்பட்ட வேலையுடைய செங்கையுடைய முருகப் பெருமானின் பக்கத்தில் நின்ற வெற்றியுடைய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் அப் பெருமான் உரைத்ததைக் கேட்டு அவர் திருமுன்பு சென்று திருப்பொற் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி இதைச் சொல்லலானார்.

342 , □ கந்தபுராணம்

- 6879 தந்திகர் அற்ற சயம்புனை வீரர்
முன்னுறு தானைகள் மொய்த்திட யான்போய்
ஒன்னலன் ஆவியை உண்டிவன் மீள்வன்
என்னை விடுக்குதி எந்தையை யென்றான்.
- 6880 ஆண்தகை மூரலொ டம்மொழி கேளா
மாண்டிட வந்திடு மாற்றலன் வெம்போர்
வேண்டினை நன்று விடுத்தனம் முன்றீ
ஈண்டுள தானையொ டேகுதி யென்றான்.
- 6881 என்றலும் வீரன் எழுந்துகை கூப்பி
வென்றிகொள் சாரதர் மெய்க்கிளை குழ
மன்றம கன்று மணிக்கடை நண்ணி.
ஒன்றுதன் மாளிகை யூடு புகுந்தான்.
- 6882 நேர்முக மான நிசாசரர் தம்மேல்
கூர்முக வாளி குணிப்பில கோடி
ஓர்முக மாயுல வாதுமிழ் நீரால்
கார்முக மாயதொர் கார்முகம் கொண்டான்.
- 6883 போதுறழ் அங்குவி புட்டி.ல்செ நித்தான்
கோதைய தொன்று கொடுங்கை பிணித்தான்
ஏதமில் சாலிகை யாக்கையின் இட்டான்
மேதகு தூணி வெறிந்புடை யாத்தான்.
- 6884 மிக்குறு தெய்வ வியன்படை முற்றும்
தொக்குற வேகொடு தும்பை தரித்துச்
செக்கரின் விஞ்சிய செய்யதொர் வையம்
புக்கனன் வல்லை புறம்கடை வந்தான்.

6879. “தமக்கு ஒப்பில்லாத வெற்றியுடைய வீரர்
களும் முற்பட்ட படைகளும் குழ, நான் சென்று பகைவனின்
உயிரைக் குடித்து இங்கு வருவேன். ஆதலால் என்னைப்
போருக்கு அனுப்பியருள வேண்டும்!” என்று வீரவாகு
தேவர் வேண்டிக் கொண்டார்.

6880. ஆடவருள் மேலவரான முருகப் பெருமான்
வீரவாகு தேவர் உரைத்த அச்சொல்லைப் புன்முறுவலுடன்
கேட்டு, “இறப்பதற்காக வந்திருக்கும் சிங்கமுகனான பகை
வனின் கொடிய போரை உனக்குத் தருமாறு வேண்டினாய்.
நல்லது! உன்னை அனுப்புகிறோம், இங்குள்ள படைகளு
டனே முன்னால் நீ போருக்குச் செல்வாயயக!” என்று
அருள் செய்தார்.

6881. என்று முருகப் பெருமான் அருளவும், வீரவாகு
தேவர் எழுந்து கைகூப்பி வணங்கி, வெற்றி கொள்கின்ற
பூதப்படையாளர் என்ற உண்மையான படைத்
துணை குழ, அந்த மன்றத்தைவிட்டு நீங்கி அழகிய
கடைவாயிலை அடைந்து ஒன்றிய தன் பாசறையான
மாளிகைக்குள் சென்றார்.

6882. எதிர்த்து வந்தவரான அசுரர்மீது கூர்மையான
முனையையுடைய கோடி அம்புகளை ஒரே தன்மையாக
விடாது வெளிப்படுத்தத்தக்க தன்மையாக உள்ள ஒருவில்லை
எடுத்தார்.

6883. மலர் அரும்பு போன்ற வீரலிற் கவசத்தை
அணிந்தார். கையுறையை வளைந்த கையிலே சேர்த்தார்.
துன்பத்தைத் தாராத உடல் கவசத்தை மார்பிலே அணிந்
தார். மேன்மையான தகுதியுடைய அம்பறாத் தூணியை
பிடரியில் கட்டினார்.

6884. மேன்மையான தெய்வப் பெரும் படைகளை
எல்லாம் ஒருசேரவே எடுத்துக் கொண்டு தும்பை மாலை
யைப் பூண்டு சிவந்த வானத்தை விடச் சிவந்த ஒப்பில்லாத
தேரில் ஏறி விரைவாகப் புறங்கடை வாயிலுக்கு வந்தார்.

344 □ கந்தபுராணம்

- 6885 எண்மர் இலக்கர்கள் இச்செயல் காணா
வன்மை தரும்படை மாட்சிமை யெய்தித்
திண்மை யுறுந்தம தேர்களி லேறி
அண்மினர் வீரனை ஆர்ப்பொடு சூழ்ந்தார்.
- 6886 மேனிக முாயிர வெள்ளம் தாளும்
சேனை யெழுந்து செறிந்து பிறங்கல்
வானுயர் தாரு வயப்படை பற்றித்
தானவர் கேசரி தன்புடை வந்த.
- 6887 எறிந்தன பல்லியம் ஈண்டிய தானை
செறிந்தன மர்ண்கொடி செற்றின பூமி
அறம்தலை நின்றவன் அன்னது நோக்கிப்
பறந்தலை ஒல்லை படர்ந்திட லுற்றான்.
- 6888 ஆரும்வி யப்புறும் ஆயிரம் வெள்ளம்
பாரிடர் தானை படைக்கிறை யானோர்
சாருறு கேனீர்கள் தன்னொடு செல்ல
வீரன டைந்தனன் வெஞ்சமர் எல்லை.
- 6889 ஆனதொர் காலையில் ஆளரி வெய்யோன்
சேனையும் வந்து செறிந்தது பூதர்
தானையும் அங்கெதிர் சார்ந்தது கங்கை
வானதி சேர்தரும் வாரிதி யேபோல்.
- 6890 கோடு புலம்பின கொக்கரை யார்த்த
மோடுகொள் பேரி முழங்கின பீலிக்
காடு தழங்கின கண்டை கலித்த
ஆடுப தாகைகள் ஆர்த்தன அன்றே.

6885. இலட்சத்து எட்டு வீரரும் வீரவாகு தேவரின் போர்க் கோலம் கொண்ட செயலைப் பார்த்து வளப்பம் உடைய படைகளுடன் கூடின மாட்சிமைஅடைந்து திண்மை பொருந்திய தத்தம் தேர்களிலே ஏறி வீரவாகு தேவரை நெருங்கி ஆரவாரம் செய்தனர்.

6886. ஆயிரம் வெள்ளமான படையானது எழுந்து நெருங்கி மலைகளையும் வானளாவி உயர்ந்த மரங்களையும் வெற்றியுடைய ஆயுதங்களையும் ஏந்திக் கொண்டு அசுரர் என்ற யானைக்குச் சிங்கமான வீரவாகு தேவர் அருகில் வந்தனர்.

6887. அப்போது பல வாத்தியங்கள் முழங்கின. படைகள் நெருங்கின. சிறந்த கொடிகள் நெருங்கின. புழுதி எழுந்தது. அறத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகும் வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்துப் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்ல லானார்.

6888. கண்டவர் எல்லாரும் வியப்பை அடையும் ஆயிர வெள்ளம் பூதப்படையினர், அப்படையின் தலைவர்கள் தம்முடனே சூழ்ந்து வரப் போர்க்களத்தின் எல்லையை வீரவாகுதேவர் அடைந்தார்.

6889. அப்போது சிங்கமுகன் என்ற கொடியவனின் படையும் வந்து நெருங்கியது. பூதப்படையும் அப்போது ஆகாயக் கங்கையானது கடலின் எதிரில் சேர்வதைப் போல, வந்து எதிர்த்தது.

6890. அச்சமயத்தில் அங்குக் கொம்புகள் ஊதப் பட்டன. கொக்கரைகள் ஒலித்தன. அடிப்பாகம் உயர்ந்துள்ள தன்மை கொண்ட பேரிகைகள் ஒலித்தன. சிறு சின்னக் கூட்டங்கள் எங்கும் ஒலித்தன. வீரர்களின் கால்களில் அணிந்த கழல்கள் ஒலித்தன. அசையும் கொடிகள் ஆரவாரம் செய்தன. (கொக்கரை-வலம்புரிச்சங்கு)

846 □ கந்தபுராணம்

- 6891 தேரொலி செய்தன திண்திறல் மாவின்
தாரொலி செய்தன தந்தியின் ஈட்டம்
பெரொலி செய்த பெருங்கட லோடும்
காரொலி செய்திடு காட்சிய தென்ன.

வேறு

- 6892 அந்த வேலையின் முருகவேள் தானையோர் அணுகி
முந்து வெஞ்சமர் முயன்றனர் அதுகண்டு முனிந்து
சுந்த ரம்திகழ் சிங்கமா முகன்படைத்த
தொல்லோர்
தந்தி தேர்பரி யணியொடும் போர்செயச்
சார்ந்தார்.

- 6893 தண்டம் ஒச்சினர் கணிச்சிகள் ஒச்சினர் தடக்கைப்
பிண்டி பாலங்கள் வீசினர் தோமரம் பெய்தார்
கொண்ட லாமெனத் தனித்தனி வார்சிலை
குனித்துத்
துண்ட வெங்கணை துரந்தனர் தானவத்
தொகையோர்.

- 6894 விரைகள் வீசிய மலர்த்தரு வீசிய விண்தோய்
வரைகள் வீசிய தண்டெழு வீசிய மழுவின்
நிரைகள் வீசிய நேமியின் நிரந்தபல் வளனும்
திரைகள் வீசிய தாமெனப் பூதர்தஞ் சேனை

- 6895 வரங்கள் சிந்தினர் வன்மைகள் சிந்தினர் வயத்தாள்
சுரங்கள் சிந்தினர் புயமலை சிந்தினர் கலன்சேர்
உரங்கள் சிந்தினர் மணிமுடி சிந்தினர் உருளும்
சிரங்கள் சிந்தினர் அவுணரும் பூதரிற் சிலரும்.

6891. தேர்கள் இரைச்சலிட்டன, வலிய ஆற்றலையுடைய குதிரைகளின் கூட்டம் கனைத்தன. பெரிய கடலினோடு மேகமானது ஒலிக்கும் தோற்றம் போல் யானைகளின் கூட்டம் பெரிய ஒலியை எழுப்பியது.

6892. அச்சமயத்தில் முருகப் பெருமானின் படையினர் நெருங்கி முற்பட்ட கொடிய போர் செய்ய முயற்சி செய்தனர். அதைப் பார்த்துச் சினந்து அழகு விளங்குகின்ற சிங்கமுகனின் படையினரான பழையோர் யானைப்படை தோர்ப்படை குதிரைப்படை என்ற அணிவகுப்புடன் போர் செய்ய வந்தனர்.

6893. இருவகைப் படையினருள் அசுரர்களான கூட்டத்தினர் தண்டுகளை எறிந்தனர். கண்ட கோடரிகளால் வீசினர். பெரிய கைகளில் இருந்த பிண்டி, பாலங்களை வீசினர். தோமரங்களை எறிந்தனர். தனித்தனியே வீற்களை வளைத்து அர்த்தசந்திர அம்புகளை வைத்து, விட்டு எங்கும் நிரப்பினர்.

(தோமரம்-கைவேல்)

6894. அசுரர் படை இவ்வாறு போர் செய்ததும், பூதப் படைகள் பரவிக் கிடக்கும் பல வளப்பங்களையும் அலைகள் வீசியதுபோல் மணம் வீசும் மலர்களையுடைய மரங்களை வீசின. வான் அளாவிய மலைகளை வீசின. தண்டுகளையும் எழுக்களையும் எறிந்தன. மழுக்களை வரிசையாக எறிந்தன.

6895. இவ்வாறு நடந்த போரில் அசுரரில் சிலரும் பூதப்படையினரில் சிலரும் வரங்களை இழந்தனர். வன்மைகளை இழந்தனர். வெற்றியுடைய கால்களையும், கைகளையும் இழந்தனர். தோள்களான மலைகளை இழந்தனர். அணிகள் பொருந்திய மார்புகளை இழந்தனர். மணிகள் பதித்த முடிகளை இழந்தனர். அசையும் தலைகளை இழந்தனர்.

348 □ கந்தபுராணம்

6896 வருதி நீயெனத் தனித்தனி இகல்செயும் மறலோர்
 கருதி யேயடும் களத்தினில் அவருடல் காலும்
 குருதி யோடியே எங்கணும் பரத்தலில் கொடுந்
 தேர்ப்
 பரிதி யோடிய குடதிசை நிகர்த்தது படியே.

6897 கொலைசெ றிந்திடும் பூதரும் அவுணரும்
 கொடும்போர் •
 நிலைசெ றிந்திடு களத்திடை நீடுசெந் நீரின்
 அலைசெ றிந்தலுன் செறிந்தன அடுகளே வரத்து
 மலைசெ றிந்தன செறிந்தன கமுகுடன்
 மண்ணை •

வேறு

6898 வெற்புறழ் தகுவர் சேனை வெள்ளமும் கணத்து
 ளாகும்
 தற்பமொ டெதிர்ந்திவ் வாறு சமர்புரிந் திட்ட
 எல்லை
 வற்புடன் அவுணன் தானை மள்ளர்வந் தடர்ப்ப
 மாய்ந்து
 முற்படு கின்ற தூசிப் பூதர்கள் முரிய லுற்றார்.

6899 செல்லுறழ் பகுவாய் வீரர் சிதைந்துழிப் பூதர்
 தம்முள்
 கல்லுறழ் மொய்ம்பிற் சிங்கன் கனன் றொரு
 தண்ட மேந்திப்
 பல்லுறு தலைகள் சிந்தப் படிமிசை வீட்டிப்
 பானாள்
 அல்லுறு மதிபோல் நேரும் அவுணரை யடர்த்துச்
 சென்றான்.

6896. நீ என்னுடன் போர் செய்ய வருவாயாக என்று சொல்லித் தனித்தனியே நின்று போர் செய்யும் வீரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் குறித்து நின்று கொல்லும் போர்க்களத்தில், அவர்களின் உடல்களினின்றும் ஒழுகும் இரத்தம், வெள்ளமாக ஓடி எங்கும் பரவிக் கிடப்பதால், போர் செய்கின்ற அந்தப் போர்க்களத்தில், அந்தப் பூமியில் எல்லாம் விரைவாகச் செல்லும் தேரையுடைய கதிரவன் சென்ற மேல் திசையைப் போன்று விளங்கியது.

6897. கொலைத் தொழில் உடைய பூதரும் அவுணர் களும் கொடிய போர் செய்யும் நிலைமையால் நெருங்கிய போர்க்களத்தில் மிகுதியாக ஒழுகிய இரத்த வெள்ளத்தில் அலைகள் எழுந்து நெருங்கின. ஊன்களும் நெருங்கின. கொல்லப்பட்ட உடல்களான மலைகள் நெருங்கின. கழுஞ் சூனும் பேய்களும் நெருங்கின.

(மண்ணை—ஒருவகைப் பேய்)

6898. மலை போன்ற உடல்களையுடைய அசுரர் படைகளின் வெள்ளமும் பூத கணத்தில் உள்ளவர்களும் செருக்குடன் எதிர்த்து இவ்வாறு போர் செய்தபோது, வன்புடனே சிங்கமுகனின் படைகள் முற்பட்டு வந்து போரிட்டதால், பூத வீரரில் முன் நின்ற தூசிப்படையினர் புறங்காட்டினர்.

(தற்பம்—தர்ப்பம்; கருவம்)

6899. இடி போன்ற பிளவுபட்ட வாயையுடைய வீரர்கள் பின்னிட்டதால், பூத வீரர்களுள் கல் போன்ற தோள்களையுடைய 'சிங்கன்' என்பவன் கண்டு சீற்றம் கொண்டு ஒரு தண்டை எடுத்து, பற்கள் பொருந்திய தலைகள் சிதறப் பூமியில் அடித்ததே அல்லாது நள்ளிரவில் தோன்றும் சந்திரன் போல் அசுரரைப் போரிட்டு வென்று பின்னும் மேலே சென்றான்.

6900 அங்கவன் செல்லும் வேலை அவுணரில் ஒருவன்
நேமி
சங்கொடு தரித்தோன் அன்னான் தசமுக
னென்னும் பேரோன்
எங்குநீ போதி நில்லென் நெதிருறச் சென்று
வாகைச்
செங்கைவார் சிலையைக் கோட்டித் திருந்துநாண்
ஒலிசெய் திட்டான்.

வேறு

- 6901 வீட்டனன் மழையென வீசிகம் ஆங்கவை
பட்டிடத் தண்டினால் படியில் வீட்டியே
அட்டுபூந் தாரினான் அடியொன் றாவென்
இட்டதோர் கவசமும் இறுத்து நீக்கவே.
- 6902 கூற்றுறழ் தசமுகன் கொடியன் ஆவியை
மாற்றுவன் இவனென வலிதின் ஓர்கதை
ஆற்றலின் விடுத்தலும் அரியின் பேரினான்
ஏற்றனன் மார்புதன் டிற்று வீழ்ந்ததே.
- 6903 வீண்டது நோக்கியே வீர விரனும்
ஈண்டிவ னெகொலென்று எண்ணி யாமினிக்
காண்டகும் வல்லையேற் காத்தி யீதெனா
ஆண்டொரு கணிச்சியை அவுணன் ஒச்சினான்.
- 6904 மாலொடு கடவுளர் மறுகத் தீயழல்
காலொடு போந்தடுங் கடுவின் வெம்மைபோல்
மேலுறு கீகணிச்சியை வீரன் செங்கையின்
பாலுறு தண்டினாற் படியில் வீட்டினான்.

6900. பூதவீரரில் சிலர் இவ்வாறு செல்லும் போது அவுணர்க்குள் ஒருவன் - சங்கு சக்கரங்களைக் கொண்ட திருமால் போன்ற 'தச முகன்' என்ற பெயர் உள்ளவன், அந்தச் சிங்கன் எதிரே போய், "நீ எங்கே போகின்றாய், நில், நில்!" எனச் சொல்லித் தன் கையில் உள்ள வில்லை வளைத்து நான் ஒலி எழுப்பினான்.

6901. தன் வில்லை வளைத்த அவன், அதிலே அம்புகளை வைத்து மழை பெய்வது போல் விடுத்தான். உடனே அவை, சிங்கன் மீது சென்று படவும், அவற்றையெல்லாம் தன் தண்டினால் தரையில் தள்ளி, இயற்றப்பட்ட மாலை யுடைய அச்சிங்கன் ஓர் அடியால் தசமுகனின் கவசத்தையும் உடைத்து அகற்றினான். அகற்றவும்,

6902. கூற்றுவனைப் போன்ற தசமுகன், இங்கு இக் கொடியவனின் உயிரை நான் நீக்கி விடுகின்றேன் என்று விரைவாக ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து வன்மையுடன் எறிந்தான். எறியவும் அதனைச் சிங்கன் என்பவன் மார்பில் ஏற்றான், உடனே அந்தத் தண்டானது ஒடிந்து விழுந்தது.

6903. தண்டு ஒடிந்ததும் சிங்கன் என்பவனைப் பார்த்துத் தசமுகன், 'வீரர்க்குள் வீரன் என்பவன் இவன் தானோ', என எண்ணி, 'இந்த வன்மையை நான் இனிக்குணத் தகும்' என்று துணிந்து, அந்த இடத்தில் ஒரு கணிப்படையை எடுத்து 'நீ இதைத் தடுக்கும் ஆற்றல் உள்ளவனானால் தடு!' என்று சொல்லி எய்தான்.

6904. முற்காலத்தில் திருமாலுடன் தேவர்கள் அஞ்சும்படி தீமயமான அக்கினியை வெளிப்படுத்துகின்ற தன்மையுடனே வந்த ஆலகால நஞ்சின் வெப்பத்தைப் போல, மேலே வந்த கணிச்சியை வீரனான சிங்கன் தன் கையில் உள்ள தண்டினால் பூமியில் விழும்படி அடித்துத் தள்ளினான்.

852 □ கந்தபுராணம்

- 5905 நீக்கினன் கணிச்சியை நெடிய தோர்கதை
போக்கினன் தன்னொடு போர்செய் கின்றவன்
தாக்கணங் கமர்சிலை தன்னைச் சின்னமே
ஆக்கினன் அவுணர்கள் அலக்கண் எய்தினார்.
- 5906 சீலமில் தசமுகன் செயிர்த்துக் காய்கனல்
கோலம தாகிய குந்தம் ஒன்றினை
ஆலம தெனவிட அரியின் பேரினான்
மேலுற வருவதை விரைந்து நோக்கினான்.
- 5907 பூங்கழல் புனைகழற் பூத நாயகன்
ஆங்கது காலைஓர் ஆழி மாப்படை
ஒங்கிய பரிதிபோல் உருட்டி னானரோ
பாங்குறு சாரதர் பலரும் போற்றவே.
- 5908 விடுத்திடு கின்றதோர் வேலை ஆழிபோய்ப்
படுத்தது தசமுகப் பதகன் தண்டமொன்
றெடுத்தது வீசலும் இமைப்பில் எய்தியே
அடற்புனை கழலினான் ஆகத் துற்றதே.
- 5909 ஆகமேல் அடைதலும் அரியின் பேரினான்
சோகமேல் கொண்டுசெஞ் சோரி சோர்தர
மாகமேற் செம்புனல் மாரி கான்றிடு
மேகமே யாம்என விளங்கி னானரோ.

6905. சிங்கன், தசமுகன் விடுத்த கணிச்சியை விலக்கினான். பின்பு நீண்ட தண்டினை எடுத்து வீசித் தன்னுடன் போர்ச் செய்பவனின் வீரலட்சுமி பொருந்திய வில்லைத் துண்டாக்கினான். உடனே இதைக் கண்ட அசுரர்கள் துன்பம் அடைந்தார்கள்.

6906. ஒழுக்கம் இல்லாத தசமுகன் உடனே சினந்து, பற்றி எறியும் தீயின் கோலமாக விளங்கும் ஒரு குந்தம் என்ற படைக்கலத்தை இது கண்டவர், ஆலகால நஞ்சு என்று கூறும்படி விட, அது சிங்கன் மீது வரவும் அதனை அவன் விரைவாகப் பார்த்தான்.

6907. அழகிய கழல் என்ற அணியை அணிந்த காலினனான பூதப்படைத் தலைவன் சிங்கன், பகைவனான தசமுகனாற் விடப்பட்ட குந்தப் படைக்கலத்தைப் பார்த்தவுடன், சிறந்த ஒரு சக்கரப் படையை எடுத்து அருகிலே நிற்கும் பூதர் பலரும் பாராட்டுமாறு உயர்ந்த சூரிய மண்டலம் என்று சொல்லும்படி விடுத்தான்.

6908. தசமுகன் எய்த வேலைச் சிங்கமுகன் விட்ட சக்கரப்படை போய் அழித்தது. உடனே அதைக் கண்ட தசமுகன் என்ற கீழமகன் தண்டினை எடுத்து எறியவும், அது விரைந்து போய் வெற்றியுடைய வீரக்கழல் அணிந்த சிங்களின் மார்பில் பாய்ந்தது.

6909. தசமுகன் எடுத்து வீசிய தண்டமானது மார்பில் வந்து பாய்ந்தவுடனே, சிங்கன் வருத்தம் அதிகரித்துச் செந்நிறமான இரத்தம் வடிய, வானத்தின் மீது நின்று இரத்த மழை பெய்யும் மேகம் என்று சொல்லுமாறு விளங்கினான்.

6910 பரந்திழி குருதிநீர் பருப்ப தத்திடைப்
பிரிந்திடு நதியெனப் பெருக ஓடியே
அருந்திறல் தசமுக னாகத் தோர்கையால்
விரைந்தனன் புடைத்தலும் வீழ்ந்து
பொன்றினான்.

6911 ஐந்திரு தலையுடை யவுணன் மாய்தலுந்
தந்திர அவுணர்தந் தானை யாவையுங்
கந்தடு தோளுடைக் கணங்கள் மேற்செலா
முந்துறு பேரமர் முயல்வ தாயினார்.

6912 அவ்வழி இலக்கரில் அநகன் என்பவன்
மைவழி சிந்தையன் மடித்த வாயினன்
கைவழி வில்லினன் கடியன் சேனையை
எவ்வழி போதிரென் றெதிர்த்து தாக்கினான்.

6913 வெலற்கரும் வில்லுமிழ் வெங்கண் வாளியால்
அலைக்குற ராகியே அடல்செய் மள்ளர்தம்
தலைக்குவை சிந்தியே தரையில் வீட்டியே
கலக்கினன் திரைக்கடல் கடைந்த மாலைன.

6914 ஆடியல் தானையான் அநகன் என்பவன்
சாடினன் திரிதலும தருவர் யாவரும்
ஓடினர் அன்னதை உருத்து நோக்கினான்
பீடுறு துன்முகன் என்னும் பேரினான்.

6910. பரவி ஒழுகிய இரத்த வெள்ளமானது மலை யினின்றும் ஓடிவரும் ஆற்றைப் போலப் பெருகிட, சிங்கள் விரைவாக ஓடிச் சென்று மிக்க வலிமை படைத்த தசமுகனின் மார்பில் ஒரு கையால் வேகமாக அடித்தான். உடனே தசமுகன் கீழே விழுந்து மடிந்தான்.

6911. பத்துத் தலைகளையுடைய தசமுகன் இறந்த தும், 'தந்திரங்களையுடைய அவுணப் படைகள் அனைத்தும், திரண்ட தானையும் அழிக்கும் திரட்சியும் வன்மையும் உடைய தோள்களையுடைய பூதகணங்கள் மேல் போய் எதிர்த்துப் பெரும் போர் செய்யலானார்.

6912. அசுரப் படைகள் பூதப்படைகளுடன் எதிர்த்து நின்று போர் செய்யும் போது, இலட்சம் வீரரில் 'அநகன், என்பவன், சினம் பொருந்திய உள்ளத்தையும் மடிக்கப்பட்ட வாயையும், கையில் பொருந்திய விற்படையையும் உடையவனாக, பூதப்படைமேல் செல்லும் அவுணப்படையைக் குறுக்கே தடுத்து, "நீங்கள் எந்த வழியே செல்வீர்கள்?" என்று சொல்லி எதிர்த்துப் போர் செய்தான்.

6913. வெல்வதற்கு அருமையான வில்லானது எய்யும் கொடிய அம்புகளினால் வருந்துவராகிப் போர் செய்யும் அசுரப் பகைவரின் தலைக்குவியல்களை அறுத்துத் தரையில் வீழ்த்தினான். பாற்கடலைக் கடைந்த திருமாலைப் போலப் பகைவர் படைகளைக் கலங்கச் செய்தான்.

6914. போர் செய்கின்ற படையையுடையவனான 'அநகன்' என்பவன் பகைவரைத் தாக்கியபடி திரியவும், அசுரர் எல்லாரும் புறங்காட்டி ஓடினர். அதைப் பெருமை பொருந்திய துன்முகன் என்ற பெயர் கொண்ட அசுரன் சினத்துடன் பார்த்தான்.

356 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 6915 தன்முன் ஓடிய அவுணரை நோக்கிநீர் தளரேல்
மின்மி னிக்குலம் கதிரினை வெல்லுமோ வெகுளின்
என்முன் நிற்பரோ பூதர்கள் செருத்தொழில்
இழந்தார்
நின்மின் நின்மினென் றுரைக்கவும் இறையுநின்
றலரால்.
- 6916 தானை பட்டன நோக்கினன் துன்முகன் தழல்மேல்
ஆனெய் பட்டென முனிந்தனன் பூதர்கள் அந்தோ
சேனை பட்டதென் றலமரக் குனித்தனன்
சிலையைச்
சோனை பட்டன வாமென வடிக்கணை
சொரிந்தான்.
- 6917 சொரிந்த காலையிற் பூதரும் பேரமர் தொடங்கி
விரிந்த வெற்பொடு தருக்களும் படைகளும்
விடுப்ப
எரிந்து போயின சிற்சில இற்றவும் சிலவால்
நெரிந்து போயின சிற்சில எதிரெதிர் நெருக்க.
- 6918 ஈறு செய்தில கணைமழை இவரொடும் யானே
மாறு கொள்வதும் தனிமையில் அரிதென
வலியோன்
ஊறு சேர்தரு மாயையால் ஒவ்வொர்பூ தர்க்கும்
நூறு நூறுருக் கொண்டுதாக் குற்றனன் நொடிப்பில்.
- 6919 ஆய காலையில் துன்முகன் வடிவமும் அடருந்
தீயெ னக்கினர் சாரத ரொடுசெருச் செய்யும்
ஏய கொற்றமும் நோக்கினன் வீம்மினன்
வெகுண்டான்
மாயை கொல்லென உன்னினன்! வாகையங்
கதிரோன்.

6915. அவ்வாறு தன் எதிரில் ஓடி வரும் அசுரரைப் பார்த்து, 'நீர் தளர்ச்சி அடையாதீர். மின்மினிப் பூச்சிகள் சூரியனை வெல்லுமோ? நான் சினம் கொண்டேனானால் பூதகணத்தவர் போர்த் தொழில் இழந்து விடுவர். நில்லுங்கள், நில்லுங்கள்!' என்று சொல்லியும் அந்த அஞ்சி ஓடும் அசுரர் சிறிதும் நிற்கவில்லை.

6916. தன் படைகள் எல்லாமே அஞ்சி ஓடுவதைத் துன்முகன் பார்த்தான். எரியும் தீயில் இட்ட பசு நெய் போலச் சினம் கொண்டான். பூதகணத்தவர் "அந்தோ, நம் படைகள் எல்லாம் அழிந்தன" என்று கலங்குமாறு வில்லை வளைத்தான். விடா மழை பெய்தாற் போலக் கூரிய அம்புகளை எய்தான்.

6917. துன்முகன் அங்கணம் அம்பு மழையைப் (பூதகணத்தவர் மீது) பெய்த போது. பூதகணப் படைகளும் பெரும் போர் செய்யத் தொடங்கிப் பெரிய மலைகளுடன் மரங்களும் ஆயுதங்களும் என்பனவற்றை எய்தனர். அவை அம்புகளை எதிர்த்து மோத, அதனால் அவற்றுள் சில எரிந்தன. சில அழிந்து போயின. சில முறிந்து போயின.

6918. அப்போது, துன்முகன், "நான் எய்த அம்பு மழை இவர்களுக்கு அழிவை உண்டாக்கவில்லை. இத்தகைய இவர்களுடன் தனியே நின்று போர் செய்வதும் அரிது," என்று நினைத்துப் பகைவர்க்குத் துன்பம் செய்யும் மாயையினால் ஒவ்வொரு பூதனுக்கும் நூறு நூறாக வடிவம் கொண்டு நின்று எதிர்த்து அவர்களைத் தாக்கத் தொடங்கினான்.

6919. அப்போது துன்முகன் எடுத்த மாய வடிவங்களையும் நெருங்கி வரும் தீயைப் போல விளங்கும் பூதர்களுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்யும் வெற்றியையும் பார்த்து, வீரவாகு தேவர் 'இவன் செய்வதும் மாயையோ!' என்று சினந்து நினைத்தார்.

358 □ கந்தபுராணம்

- 6920 மாற்று கின்றதெப் படைக்கல மோவென மதியாத்
தேற்று கின்றதோர் போதகப் பெரும்படை
செலுத்தக்
காற்றின் முன்னுறு பூனையின் உருவெலாம்
கரப்பக்
கூற்ற மன்னதோர் துன்முகன் ஒருவனாய்க்
கொதித்தான்.
- 6921 கொதித்த துன்முகன் தன்பெருஞ் சிலையினைக்
கோட்டி
நுதித்த னிக்கணை ஆயிரம் ஒருதொடை நூக்க
மதித்து வீரன்றன் ஒருபெருஞ் சிலையினை
வாங்கிக்
கதித்த நோன்கணை ஆயிரஞ் சிதறினன் கடிதில்.
- 6922 ஆயி ரஞ்சரத் தாலவன் விட்டகோல் அறுத்துத்
திய வன்தனிச் சிலையை ஏழ் வாளியாற் சிந்தி
மேய சாலிகை தன்னையோர் புகழியால் வீட்டிக்
காயம் எங்கணும் அழுத்தினன் அளவைதீர்
கணைகள்

வேறு

- 6923 அழுந்திடு வடிக்கணை யாகம் போழ்தலும்
எழுந்திடு குருதிநீர் இரைத்துச் சென்றிடக்
கொழுந்தழல் புரைவதோர் கொடிய துன்முகன்
விழுந்தனன் மயங்கினன் விளிந்து ளானென.
- 6924 ஊறிய குருதியன் உறுகண் எய்துவான்
தேறினன் ஒல்லையில் செருவில் நோர்துமேல்
ஈறினி வந்திடும் இரிந்திட் டய்வதே
ஆறென உன்னினன் அமருக் கஞ்சுவான்.

6920. வீரவாகு தேவர், 'இந்தத் துன்முகனின் மாயையை ஒழிப்பது எந்தப் படைக்கலமோ!' என்று சிறிது நேரம் எண்ணி, மாயையைத் தெளியப் படுத்துகின்ற ஒப்பில்லாத பெரிய ஞானக் கணையை விடுத்தார். உடனே, காற்றினை எதிர்ப்பட்ட பூளைப் பஞ்சினைப் போல் துன்பமுகனின் மாய வடிவங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போயின. எமனைப் போன்ற துன்முகன் ஒருவன் மட்டும் தன் மாயை அகன்றதால் சினத்துடன் நின்றான்.

6921. சினம் கொண்ட துன்முகன் தனது பெரிய வில்லை வளைத்துக் கூர்மையான ஒப்பில்லாத ஆயிரம் அம்புகளை ஒரு தொகையாக எய்யவும், அவன் எய்த அம்புகள் இவ்வளவு என்று மதித்து, வீரவாகு தேவர் தன் ஒப்பில்லாத வில்லை வளைத்து விரைவாகப் பெரிய வன்மை பொருந்திய ஆயிரம் அம்புகளைப் பகைவன் எய்த அம்புகளை அழிக்கு மாறு எய்தார்.

6922. ஆயிரம் அம்புகளால் வீரவாகுதேவர் துன்குமுன் எய்த ஆயிரம் அம்புகளை அழித்து, அந்தக் கொடியவனின் வில்லை ஏழ் அம்புகள் எய்து அழித்து, அவன் அணிந்திருந்த கவசத்தையும் ஓர் அம்பால் அழித்து, அளவற்ற அம்புகளை உடல் முழுவதும் எய்தார்.

6923. வீரவாகு தேவர் விட்ட அம்புகள் உடலைப் பிளக்கவும், அந்தப் பிளவுகளினின்று ஒழுகிய இரத்தவெள்ளம் ஓசையுடன் ஓடவும், கொழுவிய தீயைப் போன்ற துன்முகன் இறந்தவனைப் போல் மயங்கி விழுந்தான்.

6924. ஊறிப் பெருகும் இரத்த வெள்ளத்தைக் கொண்டவனும், துன்பத்தை அனுபவிப்பவனும், வீரவாகு தேவருடன் போர் செய்ய அஞ்சுவனுமான துன்முகன் என்ற அசுரன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து "இனி, நாம் இவனுடன் போர் செய்தால் நமக்கு இறப்பு உண்டாகும். எனவே நாம் இங்கிருந்து விலகிப் பிழைப்பதே முறை" என்று தனக்குள் எண்ணினான்.

360 □ கந்தபுராணம்

6925 சிந்தையின் வழிபடல் செய்து மாயையின்
மந்திரம் ஒன்றினை மரபின் உன்னுறா
எந்திரத் தேரினும் எழுந்து துன்முகன்
அந்தரத் தாற்றினாம் அருவில் போயினான்.

1

6926 ஆயின காலையில் அடல்வெம் பூதரில்
தியினை முருக்குறும் சீற்றத் தோர்சிலர்
மாயையின் வலியினன் வஞ்சன் வல்லையிற்
போயினன் பற்றுதும் போதுவீர் என்றார்.

6927 ஆங்கது கேட்டிடும் ஆடல் வெய்யவன்
ஈங்கிது தவிருதிர் இகலுக்கு அஞ்சியே
நீங்கினன் ஒருவனை நெருக்கி ஆருயிர்
வாங்குதல் புகழ்தோ வலியின் பாலதோ.

6928 ஓடினர் தம்மையும் உற்றுத் தாள்மலர்
குடினர் தம்மையும் தொழுத கையராய்
வாடினர் தம்மையும் வலியி லோரையும்
சாடினர் அல்லரோ நவைக்கட் டங்குவார்.

6929 வீரரை அல்லரை வெகுள லீரெனப்
பேரடல் வெய்யவன் பேச அன்னது
காரிய மேயெனக் கருத்தில் உன்னியே
சாரதர் தொடர்ந்திடுந் தன்மை நீங்கினார்.

6925. அவ்வாறு பலவித எண்ணங்களையுடைய வனாக நின்ற துன்முகன் மாய மந்திரம் ஒன்றை மனத்தால் நினைத்து, அதன் தேவதையைத் தியானித்து, முறைப்படி செபித்து, சக்கரம் முதலான உறுப்புகளையுடைய தேர்மீது இருப்பதை விடுத்து வான வழியாய்ச் சென்றான்.

(திரஸ் கரணம் என்னும் மாய மந்திரமானது வடிவம் மறைத்தலை உடையது என்பர்)

6926. அச்சமயத்தில் மிக்க, ஆற்றலையுடைய பூதரில், தீயையும் சுடுவதில் குறைந்ததாக்கி அவிக்கத் தக்க சினமுடைய சிலர், “மாயையில் வல்ல துன்முகன் போர்க் களத்தில் போர் செய்யாது நீங்கிச் சென்றான். அவனைப் பிடிக்கலாம் வாருங்கள்!” என்று கூறினர்.

6927. அவர்கள் அவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர், “நீங்கள், அஞ்சி ஓடிவிட்ட துன்முகனைப் பிடிக்கலாம் என்று எண்ணிய இச்செயலை விட்டு விடுங்கள். ஏனென்றால் போர் செய்ய அஞ்சி ஓடி விட்ட ஒருவனைப் பிடித்து, அவனது உயிரைப் பறிப்பது புகழைத் தருமோ? அல்லது வல்லமையின்பால் பட்டதோ?” என்று உரைத்தார்.

6928. “போர் செய்ய மாட்டாது புறம் கொடுத்து ஓடியவரையும், ‘இனி யாங்கள் உம்முடன் போர் செய்ய மாட்டோம்’ என்று தம் வில் முதலான ஆயுதங்களைச் சாய்த்துப் பிடித்தவராகக் கால்களில் விழுந்தவர்களையும், ‘எம்மைக் கொல்லாதீர்’ என்று வணங்கிய கையினராய் வாட்டம் அடைந்தவரையும், போரில் இளைத்து வலிமை இழந்தவர்களையும் கொன்றவர் போர்க்களத்துக் குரிய அறத்தினின்று வழுவின குற்றத்துள்படுபவர்!

6929. “ஆதலால் பூதர்களை! நீங்கள் உங்களுடன் போர் செய்ய வருகின்றவரை அன்றி மற்றவரைச் சேறாதீர்” என்று மிக்க வன்மையுடைய வீரவாகு தேவர் உரைத்தார். “அவர் உரைத்தது நியாயமே!” என்று நினைத்துப் பூதர், ஓடிப் போய்விட்ட துன்முகனைப் பிடிப்பதை நிறுத்தி விட்டனர்.

362 □ கந்தபுராணம்

வேறு

6930 அந்தேர் காணா ஆளரி மாமுக அடல்வெய்யோன்
இன்னே நந்தம் தானைகள் எல்லாம் இரிவாகும்
பின்னே நின்ற லாவதெ னென்னாப் பெயர்குற்றே
முன்னே சென்றான் பூதரை நோக்கி முனிகின்றான்.

6931 நந்தா ஆற்றல் சிங்கமு கத்தோன் அவன்நம்முன்
வந்தான் யாமே மாற்றும் அன்னான்
வலியென்னாக்
கொந்தார் தாருச் சூழலும் வெற்புங் கொண்டேகி
முந்தா நின்ற பூதர்கள் வெம்போர் முயல்கின்றார்.

6932 மட்டார் தொங்கல் சிங்கமு கன்மேல் மதி
தோய்வான்
எட்டா நின்ற வெற்புள யாவும் எறிகின்றார்
விட்டார் தாருச் சூழல் கணிச்சி வீசுற்றார்
தொட்டார் சூலந் தண்டெழு நாஞ்சில்
சொரிகின்றார்.

6933 சொரியுங் காலைத் தீயெழு நோக்கிச்
கடர்வேலோன்
எரியும் காலும் கால வுயிர்ப்ப எதிர்செல்லாக்
கரியுந் தியும் பூழிய தாருங் ககனத்தே
திரியும் மீளும் அப்படை செய்யுஞ் செயலீதால்.

6930. அவ்வாறு அங்கு நிகழ்ந்ததை நேரில் பார்த்து மனித உடலையும் சிங்கமுகத்தையும் உடைய வன்மையான னான கொடிய சிங்கமுகன், நாம் இவ்வாறு இருந்தால் இப் போதே நம் படைகள் அனைத்தும் அழியும் என்று படைகளை முன்பக்கத்தில் இட்டு, நாம் பின்பக்கத்தில் நிற்பதால் பயன் இல்லை என்று எண்ணித் தான் நின்ற இடத்தினின்றும் முன் நோக்கிச் சென்றவன், தன்னைப்பார்த்துப் போர் செய்வதற்காக எதிர்ப்பட்ட பூதரைப் பார்த்துச் சினந்தான்.

6931. 'எத்தகைய ஆற்றல் உடையவர் எதிர்த்தாலும் கெடாத ஆற்றலையுடைய சிங்கமுகன் இப்போது நம் எதிரே வந்தான். அதனால் அவன் வன்மையை நாமே போர் செய்து அழிப்போம், என்று உள்ளத்தில் எண்ணியவராய் முற்படுகின்ற பூதர்கள், கொத்துகள் நிறைந்த மரக்கூட்டங்களுக்கும் மலைகளையும் 'கொண்டு வெவ்வித போர் செய்யலானார்.

6932. பூதப் படையினர் மணம் கமழும் மாலை சூடிய சிங்கமுகன் மீது சந்திர மண்டலத்தோடு கூடிய வான் வரை உயர்ந்த மலைகளாக உள்ள எல்லாவற்றையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். அல்லாமல் மரத்தொகுதிகளையும் பிடுங்கி வீசினார்கள்; கணிச்சி என்ற படைக்கலக் கருவிகளையும் வீசினார்கள்; தண்டாயுதங்களையும் எழுக்களையும் நாஞ்சில்களையும் எய்தார்கள்.

6933. பூதர்கள் இவ்விதமாக எய்யும்போது, அவர்கள் விட்ட மலைகளும் மரங்களும் செய்யும் அச்செயல்களைத் தீப் பொறி பறக்கப் பார்த்து, ஒளியுடைய வேலையுடைய சிங்கமுகன் தீயும் காற்றும் உண்டாகும்படி சினந்து பெருமூச்சு விட்டான். தீயுடன் கூடிய அக்காற்று எதிரே சென்றதால் பூதர்கள் வீசிய மலை முதலிய படைக்கலங்கள் எரிந்தன தீயாயின; சாம்பலாயின; வானத்தில் சுழன்றன! திரும்பி வந்தன. இதுவே அந்தப் பூதசனத்தவரின் ஆயுதங்கள் சிங்கமுகன் எதிரே செய்யும் செயல்களாய் இருந்தன. பூதர்கள் வீசிய மலைகள் முதலியன தம்மை ஒன்றும் செய்யாது என்பதை விளக்கிக்காட்டப் பெருமூச்சு விட்டு அவற்றை அழித்தான்.

364 □ கந்தபுராணம்

6934 அன்னோ அன்னோ நம்படை எல்லாம் அடல்வீரன்
முன்னோ செல்லா தீய வுயிர்ப்பின் முடிவாமால்
பின்னே செய்வ தொன்றிலை யாம்பே ரமர்செய்வ
தென்னோ என்னோ யாரினு மேலான்
இவனென்றார் -

6935 என்றார் பூதர் சீற்றம் விளைத்தார் யாரும்போய்க்
குன்றாய் அங்க ணுற்றன யாவும் குழுவுற்ற
வன்றா ருக்க ளானவும் மாண்கைக்
கொடுத்தோட்டுச்
சென்றார் ஆர்த்தார் சீயமு கன்மேல்
செலவுத்தார் -

வேறு

6936 கைக்கொடு சாரத கணங்கள் ஆர்த்துடன்
உய்க்குறு வரையெலாம் ஒருங்கு சென்றிடாத்
திக்குள வரைப்பெலாம் செறிந்து ஞாயிறு
மெய்க்கதிர் வழங்குறும் விசம்பு தூர்த்தவே -

6937 கல்லகத் தொகுதிகள் ககனந் தூர்த்துழி
எல்லுடைச் செங்கதிர் இரவி மாய்ந்திட
ஒல்லெனத் திமிர்மவந் துறலும் நோக்கியே
அல்லெனக் குடம்கையுள் அடைவ புள்ளலாம் -

6938 வெற்பின நிரத்தலு மறைய வெய்யவன்
எற்படு முன்னரே இரவி ஓடினான்
அற்புதம் அற்புதம் அடைந்த தம்புயன்
கற்பமென் றறிஞருங் கலக்கம் எய்தினார் -

6934. “ஐயோ! ஐயோ! நம் ஆயுதங்கள் எல்லாம் வலிய சிங்கமுகன் எதிரில் செல்ல மாட்டா சென்றால் அவற்றையெல்லாம் அவன் அழிக்குமாறு விடும் பெருமூச்சால் அழியும். எனவே, இனி நாம் செய்யத்தக்கது ஒன்றில்லை! ஆதலால் எண்ணுங்கால் இவனுடன் நாம் என்ன போர் செய்யப் போகின்றோம்! இவன் அசுரர் எல்லாரையும் விடச் சிறந்தவன் போலும்!” என்று பூதர்கள் உரைத்தனர்.

6935. ‘இவன் அசுரருள் சிறந்தவன் போலும்!’ என்று பூதர்கள் முன்னைவிட அதிக சினம் கொண்டவராய், எல்லாருமாகச் சென்று மலைகளாக அங்கிருந்தவை எவ்வளவோ அவ்வளவையும், கூட்டமான வலிய மரங்களையும் பெரிய கைகளால் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு போய், ஆரவாரத்துடன் சிங்கமுகன் மீது படுமாறு வீசினர்.

6936. பூதப்படையினர் தம்கைகளால் பறித்து எடுத்து ஆரவாரத்துடன் எறிந்த மலைகளும் மரங்களும் ஆகிய எல்லாம் ஒன்றாகப் போய்ப்பூமியின் பலதிசைகளிலும் நெருங்கிக் கதிரவனின் உடலில் உள்ள கதிர்கள் ஒளிரும் வானத்தை மூடின.

6937. பூதர்கள் எய்த மலைக் கூட்டங்கள் கூட்டமாக வானத்தை மூடிக் கொண்டவுடனே ஒளியுடைய கதிரவன் மறைய. அதனால் விரைவாக இருள் வந்து மூடியது. இருள் உண்டானதைப் பார்த்துப் பறவைகள் எல்லாம் தற்போது ஏற்பட்டது இரவு என எண்ணித் தம் தம் கூடுகளுக்குள் புகுந்தன.

6938. வானத்தின் எல்லா இடங்களிலும் பூதர் எறிந்த மலைகள் நிறைந்து நின்றவுடனே கதிரவன் மறைந்தான். கதிரவன் மறைந்ததைப் பார்த்து ‘இன்று பொழுது போவதற்கு முன்பே கதிரவன் மறைந்ததால், ஆலோசிக்கி மிடத்து இது வியக்கத்தக்கதாகவே உள்ளது. இதை, உலக முடிவான பிரளயம் இன்றைக்கே வந்து விட்டது!’ என்று அறிஞர்களும் கலக்கம் அடைந்தனர்.

366 □ கந்தபுராணம்

- 6939 போற்றலன் தன்மிசைப் பூதர் தூண்டிய
மாற்றரும் பதலைகள் மலிந்து வான்படர்
ஆற்றினை யடைத்தலும் அஞ்சி நின்றனன்
காற்றினும் விரைந்து செல் கதிரின் பண்ணவன்.
- 6940 இன்றுகா றவுணரால் இடரு முந்தனம்
அன்றியும் பூதரீண் டடுக்கல் வீசினார்
நின்றிடின வருந்துதும் நிகழ்ச்சி தேரலாஞ்
சென்றிடல் துணிவெனத் தேவர் ஓடினார்.
- 6941 செருவலி வீரர்கள் செலுத்தச் சேண்படர்
பருவரை இடையிடை பயின்று சுற்றிய
கருமுகில் உண்டநீர் கான்று தம்வயின்
உருமிடி எங்கணும் உகுத்து வீழ்ந்தவே.
- 6942 வெதிர்படு சிலம்பினும் வழுக்கி வீழ்ந்திடும்
அதிர்குரல் அரியினம் அண்டச் செற்றின
எதிருறு தருவனை இனமென்று உன்னியே
முதிர்தரு காதலான் முன்னுற் றாலென.
- 6943 மைம்மலை யிடைவிராய் வறந்த மோட்டுடைக்
கைம்மலை அரற்றியே கவிழ்வ காசிபன்
செம்மலை அரியென நோக்கித் தேம்பியே
விம்மலை யெய்தியே வீழ்வ தென்னவே.

6939. பகைவனான சிங்கமுகன் மீது பூதர்கள் எறிந்த மலைகள் மிகுந்து நெருங்கி வந்து வான வழியை அடைத்தன. வழி அடைபட்ட அதனைக் கண்டு காற்றை விட அதிக வேகமாய்ச் செல்லும் தேரையுடைய கதிரவன் “இது என்ன?” என்று அச்சத்துடன் நின்றான்.

6940. “நாம் இதுவரை அசுரரால் துன்பத்தை அனுபவித்தோம், அதுவே அல்லாது இன்று இப்பூதர்கள் மலைகளை வீசினார்கள்; இங்கு நிற்போமானால் துன்பப்படுவோம்; இனி இங்கு நடப்பதை பின்னால் அறிந்து கொள்ளலாம்; போர்த்திறத்தைப் பார்ப்பதை விடுத்துப் போவதே துணிவாகும்” என்று எண்ணியவராய்த் தேவர்கள் ஓடினார்கள்.

6941. போர் செய்கின்ற வீரர்கள் எடுத்து வீச, வானத்தில் சென்ற பெரிய மலைகளின் இடையிடையே பொருந்தி உலவிய கரிய மேகங்கள், தாம் உண்ட நீரை உமிழ்ந்து, தம்மிடம் இடிகளை எங்கும் சிதறிக் கொண்டு தாமும் கீழே விழுந்தன.

6942. பூதப் படையினரால் வீசப்பட்டு, வான வீதியில் நெருங்கியிருந்த மூங்கில்களையுடைய மலைகளினின்றும் தவறி விழுகின்ற அதிர் குரலையுடைய சிங்கங்கள் எதிரில் நிற்கின்ற சிங்கமுகம் கொண்ட அசுரனை, அவனது முகத்தால் தம் இனம் என்று எண்ணி, மிக்கு எழும் ஆசையினால் எதிரே சென்றது போல் அவனது அருகில் நெருங்கின.

6943. காசிப முனிவனின் மகனான சிங்கமுகனைப் பார்த்து, உண்மையான சிங்கம் என எண்ணி, வருத்தம் அடைந்து, பூதக்கணத்தவர் எறிந்த மேகங்களையுடைய அம்மலைகளின் இடங்களில் வாழ்ந்த யானைகள் பிளிறிக் கொண்டு மறிந்து விழுந்தன.

(மைம்மலை—மேகத்தையுடைய மலை; கரியமலை)

368 □ கந்தபுராணம்

- 6944 பொற்றையின் மரங்களில் பொதிந்த கேசரம்
வெற்றிகொள் அரிமுகன் தொடையின் மேவின
விறற்றவர் தம்மை விட்டேதி லார்தமைப்
பற்றொடு கலந்திடு பரத்தை மாதர்போல்.
- 6945 எறிந்திடு வரைகள்தந் தம்மில் எற்றிடச்
செறிந்திடு திங்கனல் சென்ற திக்கெலாம்
பொறிந்தன புகைந்தன பொரித லுற்றன
மறிந்தன உலந்தன மன்னு யிர்த்தொகை.
- 6946 ஆயின பல்லியல் அடையப் பூதர்கள்
ஏயின குன்றமுந் தருவும் ஏகியே
சீயமா முகமுடைச் செல்வன் சேர்ந்தனன்
தூயவன் கயிலையைச் சூழ்ந்த கொண்டல் போல்.
- 6947 செடித்தலை எயினரில் திகழும் ஆயிரம்
முடித்தலை யான்மிசைப் பட்ட மொய்வரை
பொடித்தில இற்றில பூழி யாய்த்தின
படித்தலம் வீழ்ந்தன நொய்ய பான்மையால்.

வேறு

- 6948 துன்னற் பட்ட குன்றெவை யும்குர்
துணையானோன்
மின்னற் பட்ட மெய்யிடை பட்டே வெற்பின்கட்
பன்னற் பட்ட தாமென வீழ்கின் தறுபாரா
இன்னற் பட்டார் பூதர்கள் வானோர் ஏங்குற்றார்.

6944. பூதர்கள் வீசிய மலைகளில் உள்ள மரங்களில் மொய்த்திருந்த வண்டுக் கூட்டங்கள், தமக்குக் கொடுக்கப் பொருள் முதலிய இல்லாது நிலை குலைந்தவரை வெறுத்து ஒதுக்கி, பொருள் கொடுக்கத்தக்க இயல்புடைய அயலாரை விருப்பத்துடன் அணைகின்ற சேரிப் பரத்தயரைப் போலப் பிற இடங்களில் வெற்றி பெற்ற சிங்கமுகனின் மலையில் சென்று தங்கின.

6945. பூதப்படையினர் சிங்கமுகன் மீது படும்படி எறிந்த மலைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோத, அதனால் உண்டான தீப் பொறிகள் திக்குகள் தோறும் தீப் பொறிகளாக அடைந்தன. அதனால் உயிர்க் கூட்டங்கள் புகைந்தன; பொரிந்தன; மறித்தன; இவ்வாறு அழிந்தன.

6946. இவ்வாறு பல வகையான இயல்புகள் உண்டாகப் பூதர்கள் செலுத்தின மரங்களும் மலைகளும் சென்று குற்றம் அற்ற சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கயிலாய மலையைச் சூழ்ந்துள்ள முகில்களைப் போல், வெண்மையான நிறத்தையும் சிங்கமுகத்தையும் உடைய அரசனை அடைந்தன.

6947. பாலைவன மக்களான செடித்தலை வேடரின் தன்மையாக விளங்கும் ஆயிரம் முடிகளுடன் கூடிய சிங்கமுகன், மீது பட்ட அந்தப் பெரிய மலைகள் எல்லாம் பொடியுமாகாமல் இறுதலுமாகாமல் புழுதியுமாகாமல் இலேசான பொருள்களைப் போலப் பூமியில் வந்து விழுந்தன.

6948. பூதர்களால் எடுத்து எறியப்பட்ட மலைகள் எல்லாம் குரபன்மனின் தம்பியான சிங்கமுகனின் ஒளியுடைய உடலில் பட்டு, மலையின் மீது பருத்தி மூட்டை பட்டது போல், ஊறு செய்யாது, கீழே விழுந்ததைக் கண்டு பூத வீரர்கள் ஸுன்பம் அடைந்தனர். தேவர்கள் ஏக்கம் அடைந்தனர்.

370 □ கந்தபுராணம்

- 6949 சீலம் புக்க பாரிடர் வெம்போர் செயல்கா னூஉக்
கோலம் புக்க தேரிடை நின்றான் குப்புற்று
ஞாலம் புக்கான் பூதர்கள் தம்மை நலிதற்கோர்
ஆலம் புக்கா லென்ன நடந்தான் அடல்செய்வான்.
- 6950 பார்மேல் எற்றும் சிற்சிலர் தம்மைப்
பகைவிண்ணோர்
ஊர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை உயர்பானுத்
தேர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மைத் திரைசேர்முந்
நீர்மேல் எற்றுஞ் சிற்சிலர் தம்மை நெடிதோச்சும்.
- 6951 பற்றா நிற்கும் சிலவரை முரற் பகுவாயிற்
குற்ற நிற்குஞ் சிலவரை வாரிக் குழுவோடுஞ்
சுற்றா நிற்குஞ் சிலவரை அண்டச் சுவரின்கண்
எற்றா நிற்குஞ் சிலவரை அள்ளி எறிசிற்கும்.
- 6952 புண்டரி கன்கண் சிலவரை வீசும் பொருசெங்கைத்
தண்டத ரன்கட் சிலவரை வீசும் சதவேள்வி
அண்டம தன்கட் சிலவரை வீசும் அகிலஞ்சூழ்
எண்டிசை யின்கட் சிலவரை வீசும் இகல்பேசும்.
- 6953 மாலெரி வைப்பில் பலர்தமை வீசும் வானத்தில்
காலெரி வைப்பிற் பலர்தமை வீசும் கரைதீர்ந்த
வேலைகள் முற்றும் பலர்தமை வீசும் வியன்மிக்க
ஞாலம் அனைத்தும் பலர்தமை வீசும்
நனிதூர்க்கும்.

6949. இப்படி, ஒழுக்கமுடைய பூதர் கொடிய போர் செய்வதைக் கண்டு, அழகுடைய தேரில் இருந்த சிங்கமுகன் குதித்துப் பூமியில் இறங்கிப் பூதர்களை வருத்துவதற்கு, ஆலகால நஞ்சு சென்றது போல, அவர்களுடன் போர் செய்யச் சென்றான்.

6950. தேரின்னிறு இறங்கிச் சென்ற அச்சிங்கமுகன் சில பூதர்களை எடுத்துப் பூமியிலே அடிப்பான். மற்றும் சில பூதர்களை வாரி எடுத்துத் தன் பகைவரான தேவர்களின் வாழ்க்கைக்குரிய சொர்க்கவுலகத்தில் எறிவான். மற்றும் சில பூதர்களைப் பிடித்து உயர்ந்த சூரியனின் தேர்மீது அடிப்பான். மற்றும் சில பூதர்களைப் பிடித்து அலைகளுடன் கூடிய கடல்மீது எறிவான். மற்றும் சில பூதர்களை மிகவும் மேலே போகுமாறு எறிவான்.

6951. அந்தச் சிங்கமுகன் சில பூதர்களைப் பிடித்து அவர்களுடைய பற்களுடன் கூடின பிளவுடைய வாயில் குத்துவான். மற்றும் சில பூதர்களைக் கூட்டமாக வாரி எடுத்துச் சுற்றுலான். மற்றும் சில பூதர்களைப் பிடித்து அண்டச்சுவரில் அடிப்பான்; மற்றும் சிலரை வாரி வீசுவான்.

6952. சிங்கமுகன் சில பூதர்களைப் பிடித்து நான்முகன் இடமாகிய சத்தியவுலகில் செல்லுமாறு எறிவான். சிலரைப் போர் செய்வதற்குரிய தண்டினைக் கையில் உடைய எமனது ஊரில் போகுமாறு வீசுவான். சிலரை இந்திரனின் உலகத்தை அடையும்படி வீசுவான். சிலரை உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள திக்குகளில் போய் விழுமாறு எறிவான்.

(சதவேள்வி-இந்திரன்)

6953. வஞ்சினம் சொல்லும் சிங்கமுகன் பெரிய தீயின் திசையில் பலரை எடுத்தெறிவான். வானில் உள்ள வாயு மண்டலத்தில் பலரை எடுத்து வீசுவான். எல்லை இல்லாத கடல் முழுவதும் பலரை எடுத்து வீசுவான். மிகப்பெரிய உலகம் முழுவதும் பலரை எடுத்து வீசுவான். மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் வீரரை எறிந்து மேடாக்குவான்.

372 □ கந்தபுராணம்

- 6954 சிங்கங் கொண்ட மாமுகன் வீசஞ் செறிவாலே
துங்கங் கொண்ட பார்முதல் விண்ணின் துணை
யுந்தான்
எங்கும் பூத மாயின அம்மா இதுகொண்டோ
அங்கங் கெல்லாம் பூதம தென்றார் அறிவுள்ளார்.
- 6955 மிதித்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மை
மிசையுந்திப்
பதத்திற் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மைப்
படிவத்தைச்
சிதைத்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மைச்
செல்லென்ன
உதைத்துக் கொல்லுஞ் சிற்சிலர் தம்மை
உலவுற்றே.
- 6956 விள்ளா நிற்கும் சிற்சிலர் சென்னி விரல்மேலால்
தள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி தாழுற்றக்
கிள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி கிளையோடு
மள்ளா நிற்குஞ் சிற்சிலர் சென்னி அடுகிற்கும்.
- 6957 தாக்கில் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மைத் தடிகின்ற
ஊக்கற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மை யுருமொத்த
வாக்கிற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மை மருளுற்ற
நோக்கிற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மை நொடி
தன்னில்.
- 6958 வாரா நிற்கும் பாரிட ராசியை வாரிப்பின்
சேரா நிற்கும் வாய்தொறும் ஈண்டச் சேர்த்
திட்டே
ஆரா நிற்கும் ஆர்ந்தபி னாக அகல்மோட்டைத்
தூரா நிற்குந் தூர்த்தபின் ஆடல் தொழில்
செய்யும்.

6954. சிங்கத்தின் முகத்தைப் போன்ற சிறந்த முகத்தையுடைய அசுரன் எடுத்து வீசும் பூதர்களின் நெருக்கத்தால் உயர்ந்த பூமி முதல் வானம் வரையிலுள்ள எல்லா இடங்களிலும் பூதங்களாகவே விளங்கின. இதனால் தானே அறிஞர் அவற்றைப் பூதங்கள் என்று உரைத்தனர்.

6955. அந்தச் சிங்க முகன் இங்கும் அங்குமாக உலவி சில பூதப்படையினரை மிதித்துக் கொல்வான். மற்றும் சில பூதர்களைக் காலால் உதைத்து மேலே தூக்கி எறிந்து கொல்வான். மற்றும் சில பூத வீரர்களை உருவத்தைச் சிதைத்துக் கொல்வான். மற்றும் சில பூதரை இடி இடித்தது போல் இடித்துக் கொல்வான்.

6956. அந்தச் சிங்க முக அசுரன் மற்றும் சில பூதர் தலைகளைப் பிளப்பான். மற்றும் சில தலைகளைக் கை விரலால் சுண்டித் தள்ளுவான்; மற்றும் சில பூதர்களின் தலைகளை அடியோடு கிள்ளுவான்; மற்றும் சில பூதர் தலைகளை அடியுடன் அள்ளி எடுப்பான்; சில பூதர்கள் தலைகளை அறுப்பான்!

6957. அச் சிங்கமுகன் ஓர் இமைப்போதில் ஒரு சில பூதர்களைத் தாக்கிக் கொல்வான், ஒரு சிலரை அயலாரைக் கொல்லும் அதட்டலால் கொல்வான்: ஒரு சிலரை இடி முழக்கம் போன்ற தன் சொல்லால் கொல்லுவான்; ஒரு சிலரை மருட்டும் பார்வையால் கொல்வான்.

6958. அந்த அசுரன் பூதர்களை வாருவான்: வாரிய பின்பு ஒன்று சேர்ப்பான். ஒன்று சேர்த்தவற்றை வாய்கள் தோறும் நெருக்கமாக இட்டு மென்று உள்ளே இறக்குவான். அதன் பின்பு அகலமான வயிற்றை நிரப்புவான். நிரப்பின பின்பு போர்த் தொழிலைச் செய்வான்.

374 □ கந்தபுராணம்

6959 எழுவில் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மை எரிகூர்வாய்
மழுவிற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மை வயநாஞ்சில்
கொழுவிற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மைக்

கூர்குலக்
கழுவிற் கொல்லும் ஒருசிலர் தம்மைக் கடிதோடி.

6960 கரத்திற் கொல்லும் சிலவரை நோன்கார்
முகமுய்க்குஞ்
சரத்திற் கொல்லும் சிலவரை அம்பொற்
றண்டத்தின்
உரத்திற் கொல்லும் சிலவரை அங்கண் ஓசிக்கின்ற
மரத்திற் கொல்லும் சிலவரை மண்மீ தினில்
வீட்டும்.

6961 தேர்மே லானோ விண்ணுல கானோ திசை
யானோ
பார்மே லானோ வார்கட லானோ பதுமத்தோன்
ஊர்மே லானோ மேருவி னானோ உயர்பூதர்
போர்மே லானோ தீயவன் என்றார் புலவோர்கள்.

6962 அற்றார் தாள்கள் கைகள் இழந்தார் அடுதிண்
டோள்
இற்றார் சென்னி சிந்தினர் துண்ட மிலரானார்
பெற்றார் மார்பம் விண்டனர் வீழ்ந்து புரள்
கின்றார்
செற்றார் தம்மை அட்டிடு பூதத் திறல்வீரர்.

5963 சொரியா நின்ற சோரியர் ஆற்றத் துயர்மேலார்
மரியா நின்றார் எண்ணில ரால்மற் றவர்தம்முள்
பிரியா நின்ற சென்னியர் பல்லோர் பெயர்
வெய்தித்
திரியா நின்றார் ஆடுறு கின்ற செயல்கொண்டார்.

6959. அந்தச் சிங்கமுகன் சில பூதர்களை எழு என்ற ஆயுதத்தால் கொல்வான்; ஒரு சிலரைத் தீ மயமான கூர்மையான வாயுடைய மழு ஆயுதத்தால் கொல்வான்; ஒரு சிலரை வெற்றியுடைய கலப்பை ஆயுதத்தின் கொழுவினால் கொல்வான்; ஒரு சிலரைக் கூர்மையான சூலமான கழுவினால் விரைந்தோடிக் கொல்வான்.

(நாஞ்சில்—உழும் கலப்பை (வடிவில் அமைந்த ஓர் ஆயுதம்)

6960. அந்தச் சிங்கமுகன் சிலரைக் கையால் கொல்வான்; ஒரு சிலரை வலிய வில்லில் வைத்து விடுகின்ற அம்பால் கொல்வான். ஒரு சிலரை அழகான பொன் மயமான தண்டின் வன்மையினால் கொல்வான்; ஒரு சிலரை அங்கு ஒடிக்கின்ற மரத்தாலே கொல்வான்; ஒரு சிலரை மண்மீதில் தள்ளிக் கொல்வான்.

6961. தேவர்கள் “இந்தக்கொடியஅசுரன்இப்போது தேர்மீது இருக்கின்றானோ? அல்லது திக்குகளில் இருக்கின்றானோ? அல்லது பூமியின் மீது நிற்கின்றானோ? அல்லது நீண்ட கடலின் நடுவில் இருக்கின்றானோ? அல்லது நான் முகனின் பிரம்மலோகத்தில் இருக்கின்றானோ அல்லது மேருமலையில் இருக்கின்றானோ? அல்லது பூதருடன் போர் செய்கின்றானோ?” என்று கூறினர்.

6962. பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றல் மிக்க பூதர்களில் பலர் சிங்கமுகன் செய்த கொடிய போராலே கை அறுபட்டனர். பலர் பகைவரைக் கொல்கின்ற திண்ணிய தோள்கள் அறுபட்டனர். பலர் தலை சிதறப் பெற்றனர். பலர் காதற்றவர் ஆயினர். பலர் பொன் மாலை சூடிய மார்பம் பிளந்து கீழே விழுந்து புரள்வர்.

6963. பல பூதர்கள் ஒழுகிய இரத்த வெள்ளத்தவராய் மிக்க துன்பம் அடைந்தனர். பலர் இறந்து பட்டனர். அங்ஙனம் இறந்தவர் உடலினின்று வேறுபட்ட தலையினரான பூதருட் பலர் கவந்தமாகி அங்குமிங்கும் உலாவிக்கூத்தாடித் தொழிலைச் செய்தனர்.

376 □ கந்தபுராணம்

6964 கருவந் தெய்தும் ஆருயிர் முற்றும் கவிழ்கின்ற
பருவந் தன்னில் தீயவன் உண்ணும் படியேபோற்
செருவந் துற்ற சீயமு கத்துத் திறல்மேலோன்
ஒருவன் தானே நின்றடு கின்றான் உலவாதான்.

6965 அந்நீ ராகிப் பூதரை வெய்யோன் அடுகாலைச்
செந்நீர் நீத்தம் ஆயிடை தோறுஞ் சென்றீண்டித்
தொன்னீர் வேலை புக்குவர் நீக்கித் துவராக்கி
முந்நீ ரென்னுந் தொன்மையை வேறாய்
முடிவித்தா

6966 ஆடா நின்றான் இத்திறம் வெய்யோன்
அளவில்லார்
வீடா நின்றார் கண்டனர் வெம்பூ தர்க்கெல்லாம்
கேடா நின்றான் இங்கிவ னென்னாக் கிளை
யோடும்
ஓடா நின்றார் வானவ ரெல்லாம் உலைவுற்றார்.

6967 துன்னா நின்ற தொன்மரம் வெற்பின் தொகைவீசி
முன்னா குற்ற பூதர்கள் யாரும் முடிவாகக்
கொள்ளார் சிங்க மாமுகன் அட்டே குலவுற்று
மின்னார் செம்பொன் மேருவெ னுந்தேர்
மிசைபுக்கான்.

வேறு

6968 அவ்வேலை அன்னான் அமர்செய்விளை யாடல்
பாரா
மைவேலை போல்வான் அழற்கண்ணன் மனங்க
னன்று
செவ்வே யெதிர்புக் கரிமாமுகந் சீறி வெய்யோய்
இவ்வேலை உன்னை முடிப்பன்திகல் முற்றி
என்றான்.

6964. கருவில் வந்து சேர்ந்த உயிர்கள் எல்லாம் அழிகின்ற ஊழிக்காலத்தில் அந்த உயிர் அனைத்தையும் பிரளய காலாக்கினி உண்பது போலப் போர் செய்ய வந்து நின்ற ஒப்பற்ற அழியாத சிங்கமுகன் ஒருவனே பூதர் எல்லாரையும் கொன்றான்,

6965. அவ்வாறு அந்தக் கொடிய சிங்கமுகன் பூதர்களைக் கொல்கின்ற சமயத்தில் இரத்த வெள்ளம் அந்த இடத்தில் எல்லாம் போய் மிக்க, நீரையுடைய கடலில் புகுந்து, அதன் உப்புத்தன்மையை மாற்றிச் செந்நிறமாகச் செய்து முந்நீர் என்னும் பழைய தன்மையை வேறாகச் செய்தது.

6966. இவ்வாறு சிங்கமுகன் போர் செய்தான். அளவில்லாத பூதர்கள் எல்லாம் இறந்தனர். “இந்த அசுரன் கொடிய பூதர்க்கெல்லாம் கேடாக விளங்குகின்றான்” என்று தேவர்கள் எல்லாம் கலங்கி வருந்தி ஓடினர்.

6967. நெருங்கிய பெரிய மரங்களையும் கூட்டமான மலைகளையும் பறித்து எறிந்து போர் செய்தவர்களாய் எதிரே வந்த பூதர் அனைவரும் இறக்குமாறு சிங்கமுகன் கொன்றான். அங்கும் இங்கும் உலவிப் பின் தனது ஒளியுடைய மகாமேரு என்ற பார்த்தவர் செல்கின்ற தேரில் ஏறினான்.

6968. அந்தச் சமயத்தில் அந்தச் சிங்கமுகன் போர் செய்ததைப் பார்த்து, கரிய கடல் போன்ற அழற்கண்ணன் என்ற பூதப்படைத்தலைவன் உள்ளம் கவலை கொண்டு, அவனுக்கு நேர் எதிராகச் சென்று சீறி, “கொடியவனே! இப்போதே உன்னைப் போரிட்டுக் கொல்வேன்” என்று சொன்னான்.

378 □ கந்தபுராணம்

6969 என்றங்குரை செய்திடு பூதனை ஏந்தல் நோக்கி
ஒன்றுஞ்சிறி துன்னலை அச்சமும் முற்றி லாதாய்
நின்றிங்கிது கூறினை என்னின் நினைக்கு நேரார்
நன்றுன்வலி என்றுந கைத்தனன் நாகர் அஞ்சு.

6970 அன்னான்நகை செய்தது காண்டலும் ஆழி
நாப்பண்
கொன்னார்தழ லென்னவே குண்டனன் கூளி
வேந்தன்
நின்னாடலை நீக்குவன் காணுதி நீயு மென்றோர்
மின்னார்கழு முட்படை ஆங்கவன் மீது
விட்டான்.

6971 கூற்றானவன் ஏவவ ரும்படைக் கொள்கை நோக்கி
மாற்றானவ னோர்ப்படை யும்வழங் காது நின்றான்
தோற்றானென வானவர் ஆர்த்தனர் குல
மார்பின்
ஏற்றான்வரை மேற்படு கண்டகத் திற்ற தன்றே.

6972 உறுகின்றசூ லப்படை ஊற்றமும் ஒங்கல் மார்பத்து
இறுகின்றதும் அங்கவன் நின்றதும் யாவும் நோக்கிப்
பெறுகின் றவரில் இவன்பெற்றது பேற தென்னா
மறுகின்ற நெஞ்சன் ஒருதண்டினை வல்லை
உய்த்தான்.

வேறு

6973 உய்த்தலும் அனையதண் டுருமுற் றாலென
அத்தலை அரிமுகத் தவுணன் சாரதி
மெய்த்தலை கோடலும் வெகுண்டு நோக்கியே
கைத்தலம் இருந்ததோர் கதையை ஏவினான்.

6969. என்று இவ்வாறு கூறிய பூதனான அழற் கண்ணனை நோக்கிச் சிங்கமுகன் பார்த்து “எதையும் நீ எண்ணவில்லை. அஞ்சவில்லை. என் எதிரே நின்று இவ்வாறு கூறினாய் என்றால் உனக்கு நிகராவார் யார்? உன் வலிமை மிகவும் நன்று” என்று கூறித் தேவர்கள் எல்லாரும் அஞ்சும்படி நகைத்தான்.

6970. சிங்கமுகன் இகழ்ந்து நகைத்ததைக் கண்டதும், கடலின் நடுவே தோன்றும் அஞ்சத்தக்க வடவைத் தீப் போலச் சினந்து பூதப்படைத் தலைவனான அழற்கண்ணன், “உன் வெற்றியை ஒழிப்பேன்! பார் நீயும்!” என்று ஒரு மின்னல் போல் ஒளி வீசுகின்ற சூலம் ஒன்றை எடுத்து அவன் மீது வீசினான்.

6971. பகைவர்க்கு எமனைப் போன்ற அழற்கண்ணன் ஏவி வருகின்ற படைக்கலத்தைப் பார்த்து அதற்கு எதிராக ஒரு படையையும் எடுத்துத் தொடுக்காது வாளா நின்றான் சிங்கமுகன். அதனால் ‘அவன் தோற்றான்’ என்று தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அச்சிங்கமுகன் அச்சுலத்தினை மார்பின் மீது ஏற்றான். அது மலைமீது படும் முள் போல முனை ஒடிந்தது.

6972. படுகின்ற சூலத்தின் வலிய தன்மையையும், அத்தகைய தன்மை கொண்ட அது அவனது மார்பில் பட்டு அழிவதும், எவ்விதப் படையும் தொடுக்காது அலட்சியமாக நின்று சூலத்தை மார்பில் ஏற்று நின்றதும், அந்தச் சூலம் ஒடிந்ததும் ஆகிய இவை முதலானவற்றைப் பார்த்து, “வரம் பெற்றவரில் இவன் பெற்ற வரமே சிறந்ததாகும்!” என்று கலங்கியவனாய் ஒரு தண்டினை எடுத்து விரைவாக அந்தச் சிங்கமுகன் மீது படுமாறு அழற்கண்ணன் வீசினான்.

6973. அழற்கண்ணன் தண்டினை வீசவும், இடி விழுந்தாற் போலச் சென்று சிங்கமுகனின் தேரோட்டியினது தலையை அறுத்தது. அதனால் சிங்கமுகன் சினம் கொண்டு தன் கையிலே இருந்த ஒரு தண்டினை அழற் கண்ணன் மீது எய்தான்.

380 □ கந்தபுராணம்

- 6974 மாவலி சேர்தரு மடங்கல் மாமுகன்
ஏனிய வெங்கதை இமைப்பிற் பூதர்கள்
காவலன் அகலமேற் கலந்து தாக்கிற்றால்
ஓவென அனையனும் உளம்வ ருந்தவே.
- 6975 செயிரறத் திருத்திய செம்பொன் குன்றின்மேல்
வயிரமெய்ப் படையது வந்துற் றாதலும்
அயிருறப் புனைகலன் ஆகங் கீண்டிட
உயிரினுக் கவ்வழி யுலைவு மிக்கதே.
- 6976 தாக்கிய வேலையில் தழலின் நாட்டத்தான்
மூக்கினின் மார்பினின் முழங்கு வாயினில்
தேக்கிய குருதிநீர் சிந்து கின்றது
மேக்குயர் கனல்மழை விரித்த தாரைபோல்.
- 6977 மறந்தனன் தொல்லுணர் வெனினும் வன்றிறல்
துறந்திலன் வெவ்வழல் சொரியும் கண்ணினான்
சிறந்திடும் ஊசலில் திரிந்த தன்னுயிர்
இறந்திலன் அவற்கொரு கூற்றம் இன்மையால்.
- 6978 ஆரமுன் முகத்தவன் அயர்வுற் றவ்வழிச்
சோர்வொடு நின்றலுஞ் சூரன் பின்வரும்
வீரம துடையவன் வேறொர் பாகனைத்
தேரிடை நிறுவினன் சேறல் மெயினான்.

வேறு

- 6979 மூண்டமர் இயற்றச் சீய முகத்தவன் வரலும்
நோக்கித்
தூண்டிய வெகுளி மேலோன் சுமாலியென்
றுரைக்கும் தொல்லோன்
நீண்டிடு மேரு வென்ன நிவந்ததோர் அடுக்கல்
தன்னைக்
கீண்டரி முகன்மேற் செல்லக் கிளர்ந்தனன் வீசி
ஆர்த்தான்.

6974. வெருவன்மை கொண்ட சிங்கமுகன் வீசிய கொடிய கதையானது இமைப்போதில் பூதப்படைத் தலைவனான அழற்கண்ணனின் மார்பில் பாய்ந்து அவன் 'ஓ' என்று வருந்தும் வண்ணம் தாக்கியது.

6975. குற்றம் இல்லாது அமைக்கப்பட்ட செவ்விய பொன்மலை மீது வச்சிரம் என்ற ஆயுதமானது வந்து விழுந்தது போல் அழற்கண்ணனின் நுட்பமான அணிகள் அணியப் பெற்ற மார்பைப் பிளக்கவும், அவனது உயிருக்கு அவ்வழியாகக் கெடுதி மிகுதியாக உண்டாகியது.

6976. அந்தத் தண்டானது தாக்கியபோது, கனல் போன்ற கண்ணையுடைய அழற்கண்ணன் மூக்கிலும் மார்பிலும், பேசும் வாயிலும் என்ற இவ்வழியாக மேற்புறமாக உயர்வதே அன்றிக் கீழ்ப்புறமாகத் தாழாத அக்கினி பெய்த மழையைப் போல இரத்த வெள்ளம் ஓழுகியது.

6977. அவ்வளவில் அந்த அழற்கண்ணன் தன் பழையவுணர்வை மறந்தான். என்றாலும் வலிய வீரத்தில் அவன் குறையவில்லை. அந்த அழற்கண்ணனுக்கு எமன் இல்லாததால் ஊசலாடும் உயிரும் நீங்கவில்லை.

6978. அழற்கண்ணன் என்ற அப்பூதப் படைத் தலைவன் தளர்ந்து சோர்வுடன் நின்றான். உடனே அந்தச் சிங்கமுகன் வேறொரு பாகனை அழைத்துக் கொண்டு மற்றவர் மீது போர் செய்யச் சென்றான்.

6979. எதிர்த்துப் போர் செய்யச் சிங்கமுகன் வருவதைப் பார்த்து, மிக்க சினத்தையுடைய மேலான 'சுமாலி' என்பவன், உயர்ந்த மேருமலையைப் போன்று உயர்ந்து விளங்கிய ஒரு மலையை, போரிடவந்த சிங்கமுகன் மீது போய்த் தாக்குமாறு வீசி ஆரவாரம் செய்தான்.

382 □ கந்தபுராணம்

- 6980 மற்றவன் விடுத்த குன்றை வாளரி முகத்து வீரன்
பற்றினன் ஒருதன் கையால் பந்தென மீட்டும்
உந்தப்
பொற்றட மார்பில் தாக்கப் புலம்பியே சுமாலி
என்பான்
செற்றமும் தானு மாகச் செயலற்று நிலத்தன்
ஆனான்.
- 6981 நிலந்தனில் சுமாலி வீழ நெடுஞ்சினம் திருதி
அங்கைத்
தலந்தனில் கதையொன்று ஏந்தித் தண்டிபோய்
அவுணன் தேரில்
கலந்தவன் உரத்தில் செல்லப் புடைத்தலும்
காமந் தன்னில்
புலந்தவன் தனக்குக் காட்டும் உணர்வெனப்
பொடித்த தன்றே.
- 6982 பொடித்தலும் வயிரத் தண்டம் பூதரின் முதல்வன்
பொங்கிக்
கொடித்தடந் தேர்மேல் நின்ற கோளரி முகத்தன்
தன்மேல்
இடித்தெனக் கையால் எற்ற எரியெழ நகைத்துத்
தன்னோர்
அடித்தலங் கொண்டு தள்ளி அமரர்கள் வெருவ
ஆர்த்தான்
- 6983 தாளினால் உந்தி விட்ட தண்டிசேண் எழுந்து
மெல்ல
மீளுவான் அடுவ னென்னும் வெகுளியான்
உயிர்ப்பு வீக்கி
யாளிசேர் வதனத் தண்ணல் ஆடக வயிரக் குன்றத்
தோளின்மேல் குப்புற் றேதன் அடிகொடு
துகைக்கல் உற்றான்.

6980. சுமாலி என்பவன் வீசிய அந்த மலையைச் சிங்கமுகன் என்ற வீரன் தன்னுடைய ஒரு கையினால் பந்தைப்போல் பிடித்துத் திரும்பவும் அதை வீசிய சுமாலி மீதே வீச, அந்த மலையானது பொன்மயமான பெரிய மார்பில் தாக்க, அச்சுமாலி என்பவன் சினமும் தானுமாகச் செயல் இழந்து நிலத்தில் விழுந்தான்.

6981. சுமாலி என்பவன் நிலத்தில் விழவும், 'தண்டி' என்ற பூதன் அதைப் பார்த்து மிக்க சினம் கொண்டு, கையில் ஒரு தண்டினை எடுத்துச் சென்று, சிங்கமுகனின் தேரில் ஏறி அவன்து மார்பில் தாக்கினான். தாக்க அந்தக் கதையானது காமத்தைக் கொண்டவனது அறிவைப் போல் அழிந்தது.

6982. தண்டி என்ற பூதன் வீசிய வயிரத் தண்டானது தூளாகிடவும், பூதப் படைத் தலைவனான அந்தத் தண்டி சினந்து கொடியுடைய பெரிய தேர் மீது நின்ற சிங்கமுகன் மீது இடி தாக்கியது போல் கையினால் தாக்க, சிங்கமுகன் தீ யுண்டாக நகைத்துத் தன் கால் ஒன்றால் தள்ளித் தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓட ஆரவாரம் செய்தான்.

6983. காலால் உதைத்துத் தள்ளப்பட்ட தண்டி வானத்தில் எழுந்து போய் மெல்லத் திரும்பிக் கீழே வந்து 'இவனைக் கொல்வேன்' என்று உண்டாகும் சினத்துடன் வன்மை வாய்ந்த சிங்கமுகனின் பொன்மயமான வயிர மலை போன்ற தோளின் மீது குதித்துத் தன் கால்களால் அவனை மிதித்துத் துவைக்கலானான்.

384 □ கந்தபுராணம்

- 5984 ஆடியல்தானை மன்னன் ஆயிரத் திரட்டி தோளும்
ஓடினன் துகைத்துத் தாளும் ஓய்ந்தனன் அவற்றை
நோக்கி
நாடினன் திரியா நின்றான் நாகநீள் குடுமிச்
குன்றில்
கோடுயர் பொதும்பர் தன்னில் பாய்ந்திடும்
குரங்கு போல்வான்.
- 5985 குரங்குளைக் குடுமிச் சூட்டுக் கோளரி முகத்து
வெய்யோன்
கரங்களில் பாயும் அங்கட் கலந்திடு படையிற்
பாயுஞ்
சிரங்களிற் பாயும் மீளச் செவிதொறும் பாயும்
பூந்தண்
மரங்களிற் பாய்ந்து செல்லும் மணிச்சிறை
வண்டும் போன்றான்.
- 5986 செறிந்திடு கரமுப் தோளும் சென்னியும் பூதன்
செல்வ
தறிந்திலன் சிறியன் போலும் அரிமுகத் தவுணன்
நம்மேல்
எறிந்துல வுற்றுச் சூழும் ஈகொலென் றொருதன்
கையால்
சொறிந்தனன் சிறிது பின்னர்த் தண்டியைத்
துடைத்து விட்டான்.
- 5987 ஒருதனிக் கரத்தால் தீயோன் உருட்டினன்
துடைப்பத் தண்டி
பெரிதுநொந் தாற்றல் போகிப் பின்றினன்
பெயர்ந்து போனான்
தெரிதரு பூதர் அஞ்சிச் சிந்தினர் செயலொன்று
இல்லார்
அரிதுசெய் தவமே அல்லால் ஆற்றல்பெற் றிடுவ
துண்டோ.

6984. வெற்றியுடைய படையின் மன்னனான சிங்க முகனின் இரண்டாயிரம் தோள்களிலும் ஓடி ஓடி மிதித்தனன். மிதித்துக் கால்கள் ஓயப் பெற்றான். வானை அளவிய உச்சிகளையுடைய மலைகள் மீதுள்ள கிளைகள் உயர்ந்த சோலைகளில் அங்கும் இங்கும் தாவிச் செல்லும் குரங்கு போன்று அத் தண்டி என்பவன் அவன் தோள்களை, பரந்ததுளவ்ளவு என்று பார்த்து உலவினான்.

6985. அத் தண்டி அசையும் புறமயிருடன் கூடிய சிங்க முகத்தை உடைய அந்த அசுரனின் கைகளில் பாய்வான்; அக் கைகளில் உள்ள ஆயுதங்களில் பாய்வான், தலைகளின் மீது தாவுவான்; பின்னும் காதுகள் தோறும் தாவிச் சூழிப் பான்; இவனது இச் செயலால் இவன் மரங்களில் பாய்ந்து செல்லும் கரிய இறகுகளையுடைய வண்டைப் போன்றவன் ஆனான்.

6986. நெருக்கமான கைகளிலும் தோள்களிலும் தலைகளிலும் பூதனான தண்டி உலவுவதைச் சிங்கமுகன் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவன் என்ன சிறியவனா? தண்டி உலவுவதை அவன் அறிந்து கொள்ளாது, தன் மீது உலவும் தண்டியை 'நம் மீது ஓர் ஈ வீழ்ந்து உலவுகின்றது போலும்' என்று எண்ணித் தனது ஒரு கையால் சிறிது நேரம் சொறிந்து அந்தத் தண்டியைத் துடைத்துத் தள்ளினான்.

6987. கொடிய அந்தச் சிங்கமுகன் தன் ஒப்பில்லாத கையால் உருட்டித் துடைக்கத், தண்டி அதனால் மிகவும் துன்பம் அடைந்து வன்மை இழந்து விலகிப் பெயர்ந்து போனான். இதனைக் கண்ட மற்றப் பூதர்கள் அஞ்சி வேறு செயல் அற்றவராகி விலகி ஓடினர். ஆராயுமிடத்து, அரிதாகச் செய்யும் தவமே அல்லாது வன்மையுடையது வேறு ஒன்று உள்ளதோ?

386 □ சுந்தபுராணம்

- 6988 பூதர்கள் இரிவு நோக்கிப் பொருதிறல் இலக்கத்
தெட்டு
மேதகு வீரர் யாரும் வெய்யதேர் கடாவிச் சென்று
தீதறு சிலைகள் வாங்கிச் சீயமா முகவற் சுற்றித்
தாதவிழ் மலர்பெய் தென்னச் சரமழை பொழிதல்
உற்றார்
- 6989 பொழிந்திடு பகழி யெல்லாம் புகுந்திடு சுவடிந் றாகி
அழிந்ததும் இன்றி முன்போல் அவன்புடை வீழ
நோக்கி
ஒழிந்ததெம் மாற்ற லென்னா உட்கினர் ஒருதன்
தேரின்
இழிந்தனன் அவுணர் கோமான் இடிபடத்
தெழித்துச் சென்றான்.
- 6990 எடுத்தனன் சிலவர் தேரை யெறிந்தனன் ஒன்றொ
டொன்றின்
அடித்தனன் சிலவர் தேரை அள்ளினன் அங்கை
தன்னால்
ஒடித்தனன் சிலவர் தேரை உதைத்தனன் சிலவர்
தேரைப்
பொடித்தனன் சிலவர் தேரைப் புதைத்தனன்
சிலவர் தேரை.
- 6991 உத்திற மடங்கல் வீரன் அடுதலும் இலக்கத்
தெண்மர்
தத்தம துயிரே தாங்கித் தனுவொடு படைகள்
மானம்
மெய்த்திறல் சிந்திச் சாய்ந்தார் மேலவன்
தேர்மேற் புக்கான்
அத்தலை றின்ற வீர வாசுமற் றதனைக்
கண்டான்.

6988. பூதர்கள் அஞ்சி ஓடுவதைப் பார்த்துப் போர் செய்யும் ஆற்றல் உடைய இலட்சத்து எட்டு வீரர்களும் வேகமாகத் தம் தேர்களை ஓட்டிக் கொண்டு சென்று, குற்றம்இல்லாத வீற்களை வளைத்து சிங்கமுகனை வளைந்து கொண்டு, மகரந்தத்தைச் சிந்தும் மலர்களைப் பெய்தாற் போல அம்பு மழையைப் பெய்தனர்,

6989. இப்பூதர்கள் எய்த அம்புகள் யாவும் உள்ளே செல்வதற்கு வழியில்லாது, முனை மழுங்காது அவன் எதிரில் விழவும், அதைப் பார்த்து 'எம் வன்மை அழிந்தது, என்று அவர்கள் வருந்தினர். இஃது இவ்வாறாகச் சிங்கமுகன் ஒப்பில்லாத தன் தேரின்னிறும் இறங்கி இடி இடித்தது போல் ஆரவாரம் செய்து சென்றான்.

6990. தேரைவிட்டு இறங்கிச் சென்ற சிங்கமுகன் சிலரது தேர்களை எடுத்து ஒன்றின் மீது ஒன்றாக அடித்தான்; சிலர் தேர்களை கையால் எடுத்து ஒடித்தான்; சிலருடைய தேர்களை உதைத்தான்; சிலர் தேர்களைப் பொடியாக்கினான்; சிலர் தேர்களைப் பூமியுள் புக அழுத்தினான்.

6991. சிங்கமுகன் இவ்வாறு பூதர் தேர்களை அழித்ததும், இலட்சத்து எட்டு வீரர்களும் தம் தம் உயிர்களை மட்டும் சுமந்து கொண்டு வீற்களுடன் அம்புகளும் மற்றப் படைக்கலங்களும் மானமும் உடன் வன்மையும் இழந்து புறமுதுகிட்டனர். இதனை அப்போர்க்களத்தில் நின்ற வீரவாகுதேவர் பார்த்தார்.

388 □ கந்தபுராணம்

- 6992 ஆளரி அனைய வீரன் அதுகண்டு பூதர் தம்முட்
கோளரி முகத்து வெய்யோன் கொன்றதோர் பாதி
உண்டால்
தாளுடை வில்லி னாரும் சமரிடத் தமிழந்தார் இந்த
நாளினின் முடியும் போலும் நம்பெரும் படையு
மென்றான்.
- 6993 அடல்பெறு புயத்து வள்ளல் ஆடக வரைபோ
லுள்ள
கொடுமர மான தொன்றைக் கோட்டினன்
சினமேற் கொண்டான்.
விடமுறு தறுகட் கேது விரைந்தொரு பாங்கர் புக்கு
நடுவெலாம் கவரத் தோன்று நாகிளங் கதிரே
போல.
- 6994 வாங்கிய சிறையிற் பூட்டி வடிக்கணை அருந்த கோடி
தூங்கலின் மழைகான் றென்ன உலப்புறான்
சொரிந்து நிற்ப
ஆங்கெதிர் அடர்த்துப் போர்செய் அவுணர்தம்
தலைகள் பாறத்
தாங்கிய படைகள் சிந்தித் தரைமிசைத் துணிந்து
வீழ்ந்தார்.
- 6995 பரித்தொகை முழுதும் பட்ட பாழியந் தேர்கள்
பட்ட
ஒருத்தலும் பிடியும் பட்ட உலப்பிலா அவுணர்
பட்டார்
பெருத்தன பிணத்தின் குன்றம் பிறங்கின பேய்கள்
மொய்த்த
திரைத்தெழு சோரி நீத்தம தெண்டிரை மடுத்த
மம்மா.

6992. நரசிம்மம் போன்ற வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து, “நம் பூதப்படையுள் சிங்கமுகக் கொடியவன் கொன்றவர் தொகை பாதி இருக்கலாம்; அவர்கள் போக நின்ற நான் பூட்டப்பட்ட விற்படை வீரர்களும் போரில் மடிந்தனர். நம் பெரிய மற்றப் படையும் இன்று அழியும் போலும்!” என்று சொன்னார்.

6993. வலிமை மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், மேருமலை போன்ற ஒரு பெரிய வில்லை, நஞ்சினையும் அஞ்சாமையினையும் உடைய கேது என்ற பாம்பு ஒரு பக்கத்தில் புகுந்து தன் ஒளியைக் கவர்கின்ற இளங்கதிர வனைப் போல் தோன்றுமாறு வளைத்து, மிக்க கோபம் கொண்டு நின்றார்.

6994. வளைக்கப்பட்ட வில்லில் வைத்துக் கூர்மை யான பல கோடி அம்புகளை ஓயாமல் மழை பெய்தது போல் விடாமல் சொரிந்தார். அந்த அம்பு மழையினால் அங்கு நின்று போர் செய்த அசுரர்கள் தலைகள் உடைந்து, சுமந்து கொண்டிருந்த ஆயுதங்களும் இழந்து துண்டு பட்டுப் பூமியில் விழுந்தனர்.

6995. வீரவாகு தேவர் எய்த அம்புகளினால் குதிரைக் கூட்டம் முழுவதும் அழிந்தன. அகன்ற பெரிய தேர்கள் சிதைந்தன. ஆண்யானைகளும் பெண்யானைகளும் இறந்தன. எண்ணில்லாத அசுரர்கள் மடிந்தனர். பிணமலைகள் மிகுதியாயின. விளங்கும் பேய்களும் நெருங்கின. அலைகளுடன் கூடிய இரத்த வெள்ளமானது தெளிவான திரையுடைய கடலை அடைந்தது.

390 □ கந்தபுராணம்

6996 தேரெனப் பட்ட வீரர் திறமெனப் பட்ட மாவின்
 பேரெனப் பட்ட யானைப் பெருக்கெனப் பட்ட
 தம்முள்
 பேரிடைப் படாத எல்லாம் பொருதிரைக் குருதி
 வாரி
 வீரனுக் குதவி யாக 'வலையுள் உய்த்த தன்றே.

6997 பேரியின் ஒலியும் தீய அவுணர்கள் பிடித்த வில்லின்
 நாரியின் ஒலியும் சூழும் நாற்படை ஒலியும்
 மாண்ட
 காரியின் ஒலியும் மோட்டுக் கணங்களின் ஒலியும்
 செந்நீர்
 வாரியின் ஒலியு மாகி அடுகளம் மலிந்த அன்றே.

6998 மலைகளை அறுக்கும் வேலை வாள்களை
 அறுக்கும் செங்கைச்
 சிலைகளை அறுக்கும் வெய்யோர் திண்டிறல்
 கொண்ட தோளின்
 நிலைகளை அறுக்கும் மார்பின் நிரைகளை
 அறுக்கும் கோடி
 தலைகளை அறுக்கும் அம்மா இளையவன் சரம
 தொன்றே.

6999 காழறும் அவுணர் சென்னி கரதல நெடுந்தோள்
 மார்பம்
 வாழிய முருகன் தூதன் வாளிகள் வெளவி ஏகி
 ஏழுள கடலும் நீங்கி எண்ணிசைக் கிரிகள் தாவி
 ஆழியங் கிரிபோழ்ந் தப்பால் அண்டமும் பிளந்து
 செல்லும்.

6996. தேர் என்று சொல்லப்பட்டவையும் வீரர் கூட்டம் என்று சொல்லப் பட்டவரும் குதிரைகள் எனக் கூறப்பட்டவையும் யானைக் கூட்டம் என்று சொல்லப் பட்டவையும் விரைந்து அழிந்தன. தமக்குள் போர் செய்ய யாமல் நின்ற மற்ற அனைத்தையும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதும் அலைகளையுடைய குருதி ஆறானது வாரி எடுத்து வீரவாகு தேவர்க்கு உறுதுணையாகிக் கடலில் தள்ளியது.

6997. பேரிகை என்ற வாத்தியத்தின் ஒலியும் கொடிய அசுரர் கைகளில் பிடித்த வீற்களின் நாண்களில் உண்டாகும் ஓசையும், சுற்றி நின்ற நால்வகைப்படைகளின் ஓசையும், மிகுதியாக வந்து கூடிய காக்கைகளின் ஓசையும், உயர்ந்த பூதகணங்களின் ஓசையும், இரத்த வெள்ளத்தின் ஓசையுமாய் அந்தப் போர்க்களம் ஓசை மயமாக விளங்கியது.

6998. வீரவாகு தேவர் எய்த அம்பானது மலைகளை அறுக்கும், வேலையும் வாளையும் அறுக்கும். செவ்விய கைகளில் பிடித்த வில்லை அறுக்கும். கொடியவரின் திண்ணிய திறமை பொருந்திய தோள்களின் நிலைகளை அறுக்கும். மார்பின் வரிசைகளை அறுக்கும். கோடித் தலைகளை அறுக்கும், அம்ம, இது என்ன வியப்பு!

6999. வயிரம் வாய்ந்த அசுரர்களின் தலைகள், கைகள், பெரிய தோள்கள், மார்புகள் ஆகிய இவற்றை முருகப்பெருமானின் தூதனான வீரவாகுதேவரின் அம்புகள் வாரிச் சென்று ஏழு கடல்களையும் கடந்து, எட்டுக்குல மலைகளையும் தாண்டி, சக்கரவாள மலையைப் பிளந்து அப்புறம் உள்ள அண்டத்தையும் கிழித்துச் செல்லும்.

- 7000 கரண்டம தான செந்நீர் ஆற்றிடைக் கவிழ்ந்து
 மூழ்கித்
 திரண்டலுன் வெளவி மீண்டு சிறகரை உதறு கின்ற
 முரண்டகு வீரர் சென்னி முளைபுக் களைந்து
 வாரிக்
 குரண்டம் தென்ன லான கருநிறக் கொடிக்
 ளெல்லாம்.
- 7001 இவ்வகை அவுணர் தானை யிறந்திட வீர வாகு
 அவ்வயின் நின்று சென்றாங் கடுதலும் அதனைக்
 கண்டார்
 தெவ்வரை முருக்கும் வைவேற் சீயமா முகத்தன்
 மைந்தர்
 ஐவரை வெல்லும் ஆற்றல் ஐம்பதிற் றிருவர்
 என்பார்.
- 7002 சினத்தனர் இதழைப் பல்லால் தின்றனர் நம்முன்
 வெம்போர்
 வினைத்தொழில் இயற்று வாணை வெய்தன அடுது
 மென்னா
 இனத்தொடு தேர்க டாவி ஏகியே வீரன் தன்மேல்
 தனித்தனி வார்வில் கோட்டிச் சரமழை சிதற
 லுற்றார்.
- 7003 நூற்றுவர் ஒருங்கு நேர்ந்து நோன்றலைச்
 சிலைகள் வாங்கி
 மேற்றிகழ் முகில்கான் றென்ன வீசிய விசிகந்
 தன்னை
 ஆற்றல்சேர் வீரன் காணா அயில்கணை அநந்த
 கோடி
 காற்றெனத் துரந்து மாற்றிக் கடவுளர் புகழ்
 ஆர்த்தான்.

7000. இரத்த ஆற்றில் கரண்டம் என்ற நீர்ச் சாக்கைகள் தாழ்ந்து முழுகி, அதனுள் திரண்டு கிடக்கும் ஊன்களை வாரிக் கொண்டு திரும்பிக் கரையை அடைந்து இறகுகளை உதிர்க்கும். இவையன்றிக் கரிய நிறக் சாக்கைகள் எல்லாம், வன்மை மிக்க வீரர்களின் மண்டைச் சோற்றில் புகுந்து குடைந்து அவற்றை வாரிக்கொண்டு வெண்மையான நிறத்துடன் வெளித் தோன்றி, பார்ப்பவர் இவை கொக்கு என்னுமாறு விளங்கின.

7001. இவ்வாறு அசுரர் படைகள் அழியுமாறு வீரவாகுதேவர் போரிடவும், அதைப் பகைவரைக் கொல்லும் கூர்மையான வேலையுடைய சிங்கமுகனின் மைந்தரும் பஞ்சமூர்த்திகளையும் வெல்லக்கூடிய பேராற்றல் படைத்தவர் களுமான 'சதவீரர்' என்பவர் பார்த்தனர்.

7002. அந்த நூறு பேர்களும் சினந்து பற்களால் உதடுகளை வென்றவராய், "நம் எதிரே போர்த் தொழில் செய்பவனை விரைவாகக் கொல்வோம்" என்று சொல்லிக் கூட்டமாகத் தேரோட்டிக் கொண்டு போய் ஒவ்வொரு வரும் தனித் தனியே நீண்ட வில்களை வளைத்து வீரவாகு தேவர் மீது அம்பு மழையைப் பெய்தனர்.

7003. அசுரர் நூறு பேரும் ஒன்றாக எதிர்த்து வன்மை பொருந்திய நீண்ட வில்களை வளைத்து மேலே விளங்கும் மேகங்கள் மழை பெய்தாற்போல எய்த அம்புகளை வன்மையுடைய வீரவாகு தேவர் கண்டு, பல கோடி கூரிய அம்புகளை எய்து காற்றைப் போல விரையச் செல்லச் செலுத்தி அந்த அசுரர் விட்ட அம்புகளை விலக்கித் தேவர்கள் தன்னைப் புகழுமாறு ஆரவாரம் செய்தார்.

394 □ கந்தபுராணம்

- 7004 தொலைவுறும் அவுணன் மைந்தர் துண்ணெனக்
கனன்று பின்னுங்
கொலையுடை நெடுங்கூர் வாளி கோடிகோ
டிகள்நின் றுய்ப்ப
வலியுடை வீரவாகு மற்றவை மாற்றி அன்னோர்
சிலையொடு தேர்கள் தம்மைச் செஞ்சரம் தூண்டி
வீழ்த்தான்.
- 7005 தேரொடு சிலைகள் மாயச் சீயமா முகத்தன்
மைந்தர்
வீரனை எதிர்ந்து வில்லால் வென்றிடல் அரிது
போலுங்
கூருடை நுதிவாள் போரிற் கொல்லுதும் இவனை
என்னாப்
பாரிடை வந்தோர் சூழ்ச்சி வகையினாற் பகர்த
லுற்றார்.
- 7006 காட்புடைச் சிலையின் விஞ்சை கற்றதே அன்றி
எம்போல்
வாட்படை பயின்றி லாங்கொல் வல்லையேல்
அப்போர் செய்யச்
சேட்படை அன்றி எம்முன் சேர்தியால் வீர
என்னாத்
தோட்புடை கொட்டி ஆர்த்தார் கூற்றனுந்
துளக்கம் எய்து.
- 7007 வன்றிறல் அவுணன் மைந்தர் உரையினை வள்ளல்
கேளா
நன்றிது புகன்றிர் என்னா நகைசெய்து நாதன்
தந்த
மின்றிகழ் சுடர்வாள் கொண்டு விரைந்துகீழ்த்
தலத்திற் பாய்ந்து
சென்றனன் அதனை நோக்கித் தேவரும் இடுக்கண்
செய்தார்.

7004. இறந்துபடும் சிங்கமுகனின் மைந்தர்கள் பின்பும் திடீர் என்று சினந்து கொல்லும் கூரிய அம்புகளைக் கோடி கோடியாக எய்ய, வன்மையாளரான வீரவாகு தேவர் மிக்க விரைவாக அவர்கள் எய்த அம்புகளை விலக்கி, அந்த நூற்று வரின் வில்களுடன் தேர்களையும் நல்ல அம்புகளை எய்து அழித்தார்.

7005. ஏறிய தேர்களுடன் விற்களும் அழிய, சிங்க முகனின் மைந்தர்கள், 'வீரவாகு, தேவனை எதிர்த்து வில்லால் வெல்வது அரிதாகும், ஆதலால், இவனைக் கூரிய முனையுடைய வாள் போரால் வெல்வோம்' என்று பூமியில் வந்து, ஒரு தந்திர முறையால் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறலானார்கள்.

7006. "வீர! நீ வன்மை பொருந்திய விற்போர் செய்யக் கற்றதே அல்லாது எங்களைப் போல வாட்போர் செய்யக் கற்கவில்லையோ! கற்றிருந்தால், அவ்வாட்போர் செய்யத் தொலைவிலே நிற்காமல் அருகில் வருவாயாக!" என்று இரண்டு தோள்களைக் கொட்டிக் காலனும் நடுங்கும் படி ஆரவாரம் செய்தனர்.

7007. வலிய ஆற்றலையுடைய அசுரனான சிங்க முகனின் மைந்தர் உரைத்ததை, வீரவாகு தேவர் கேட்டு, "நீங்கள் நல்லதைக் கூறினீர்!" என்று சிரித்து, சிவ பெருமான் தந்த, மின் போல ஒளி விளங்கும் சுடர் வாளை எடுத்துக் கொண்டு விரைந்து பூமியில் குதித்துச் சென்றார். இதனைக் கண்டு தேவர்களும் வருந்தினர்."

396 □ கந்தபுராணம்

7008 வார்ந்திடு கழல்கால் வீரன் வாள்கொடு வரலும்
 நோக்கித்
 தீர்ந்தனன் ஆவி இன்னே செகுக்கலாம் இவனை
 யென்னாக்
 கூர்ந்திடு நாந்த கங்கள் தனித்தனி கொண்டு
 சென்று
 நேர்ந்தனர் வளைந்து கொண்டார் மதியைச்சூழ்
 நிசியை ஒப்பார்.

7009 வளைந்தனர் வீரன் தோளின் மார்பினிற்
 கரத்தின் மொய்ம்பிற்
 களந்தனில் சென்னி தன்னிற் கருதினர் இலக்கம்
 நாடிக்
 கிளர்ந்திடு நாந்த கத்தாற் கிட்டினர் எறித
 லோடும்
 உளந்தளர் வில்லோன் மேனிக் குற்றில சிறிதும்
 ஊறு.

7010 ஊறிலாத் தன்மை நோக்கி உவனையாம் பற்றி
 மெல்லக்
 கோறலே கரும மென்னாக் குழுவொடும் அவனைப்
 புல்லச்
 சிறினான் தன்வா ளோச்சிச் சிறிதுமெய் தெரியா
 வண்ணம்
 நூறினான் கொல்லோ என்ன நூற்றுவர் தமையும்
 வாட்டான்.

7008. கட்டப்பட்ட வீரக்கழலையுடைய காலுடன் கூடின வீரவாகு தேவர் வாள் எடுத்து வரவும், 'இவன் உயிர் இழந்தான். இனி இவனை இங்கேயே கொல்லலாம்' என்று கூர்மையான வாட்களை ஒவ்வொருவரும் ஏந்திப் போய்ச் சந்திரனைச் சூழ்ந்த இருளைப் போல் எதிர்த்து வளைத்துக் கொண்டனர்.

7009. அவ்வாறு வளைந்த சிங்கமுகனின் மைந்தர்கள் வீரவாகு தேவரின் மார்பிலும் தோளிலும் கைகளிலும் கழுத்திலும் தலையிலும் வட்டுமாறு குறி பார்த்து இலக்கு வைத்து, விளங்கும் வாளால் நெருங்கி வெட்டவும் அதனால் மனத் தளர்ச்சியில்லாத வீரவாகு தேவரின் உடலில் இடையூறு ஒன்றும் உண்டாகவில்லை.

7010. வீரவாகு தேவர் அழியாத தன்மையைப் பார்த்து 'இவனை நாம் பிடித்துக் கொல்வதே தக்கதாகும்' என்று கூட்டமாகப் போய் அந்த வீரவாகு தேவரைப் பிடித்தனர். உடனே வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டு தன் வாளால் வீசி அவர்களின் உடல் உறுப்புகள் தெரியாதபடி அழித்தாரோ என்னும்படி அந்த நூறு பேர்களையும் கொன்றார்

(ஒவ்வொருவரையும் பல்லாயிரம் துண்டுகளாக வெட்டினார் என்பது கருத்து.)

398 □ கந்தபுராணம்

- 7011 அட்டிடு கின்ற வீரன் அமரர்கள் வழுத்த மீண்டு
தட்டுடை நெடுந்தேர் புக்கான் தன்மனக்கு இனிய
மைந்தர்
பட்டிடு தன்மை நோக்கிப் பாடுறும் அவுணர்
கோமான்
மட்டறு துயரின் மூழ்கு மானத்தால் இரக்க
முற்றான்.
- 7012 கோளுண்ட அரிமான் துப்பில் குமரரை ஒருவன்
கொண்ட
வாளுண்ட தென்று நெஞ்சம் வசையுண்டு
வருந்தல் மன்னோ
தாளுண்டு பரித்து நிற்கத் தலைகளுண்டு எண்ணி
லாத
தோளுண்டு கரங்க ளுண்டு சுமக்கலாம் போலு
மன்றோ.
- 7013 என்னுடை மைந்தர் தம்மை யாவருங் காண
ஈண்டென்
முன்னுற ஒருவ னோதான் முடித்துயிர் கொண்டு
நிற்பான்
பின்னினி இதற்கு மேலும் பெற்றிடும்
வசையொன் றுண்டோ
ஒன்னலர் தங்கட் கெல்லாம் ஒருநகை விளைத்
தேன் அன்றோ.
- 7014 பொன்றினர் தம்மை உன்னிப் பொருமியே
புன்கண் எய்தி
நின்றிடின ஆவ துண்டோ நேரலர் தொகுதி
எல்லாம்
கொன்றொரு கணத்தின் முன்னர்க் குழுவொடும்
வாரி வாரித்
தின்றுதேக் கிட்டால் அன்றித் தருமோ எனது
சேற்றம்.

7011. அவ்விதம் கொன்ற வீரவாகு, தேவர்கள் துதிக்கும்படி திரும்பித் தமது தட்டுடைய பெரிய தேரின் மீது ஏறினார். அப்போது தன் மனத்துக்கு இனிய மைந்தர்கள் இறந்ததைப் பார்த்துப் பெருமை பொருந்திய அசுரர் தலைவனான சிங்கமுகன் அளவற்ற துன்பத்தில் முழுகி அவமானத்தால் வருந்தினான்.

7012. “குற்றம் இல்லாத சிங்கம் போன்ற வன்மையினரான என் மைந்தரை ஒருவன் கையாலே பிடித்து வாளால் கொன்றான் என்று, மனமே, நீ வசையை எண்ணி வருந்தாதே! இவையனைத்தையும் சுமந்து நிற்பதற்கு இரண்டு கால்களும் உள்ளன; அளவில்லாத தலைகளும் இருக்கின்றன; கைகளும் இருக்கின்றன; இவை எல்லாவற்றையும் நான் சுமக்கலாம் போலும்!

7013. என் மைந்தரை அனைவரும் பார்க்கும்படி இங்கு என் கண் எதிரில் ஒருவனோ கொன்று நிற்பவன்? பின் இனி இதனைக் காட்டிலும் அடையத்தக்க பழி ஒன்று உண்டோ? நான் என் பகைவர்க்கெல்லாம் நகைப்பை உண்டாக்கினேன் அல்லனோ?

7014. “இறந்து விட்ட மைந்தரையே நினைத்துக் கொண்டு பொருமி வருந்தி இங்கு நின்றால் ஆவது உண்டோ? பகைவர் கூட்டம் எல்லாவற்றையும் ஓர் இமைப்போதிலே கொன்று, கொன்றவரைக் கூட்டம் கூட்டமாக வாரித் தின்று என் வயிற்றில் தேக்கினால் அல்லாது இந்தப் பகைவர் மீது உண்டான என் சினம் நீங்குமோ?

400 □ கந்தபுராணம்

7015 மேவல ராகும் இன்னோர் குழுவினை விரைவின்
அட்டுத்
தாவறு சுடர்வேல் கொண்ட பாலகன் தனையும்
வென்று
தேவர்கள் எனப்பேர் பெற்றோர் யாரையும்
இன்றே செற்று
மூவுல கினையும் யானே முடிக்குவன் விரைவின்
என்றான்.

7016 என்னஇத் திறங்கள் பன்னி எரியுமெய் விதிர்ப்பச்
சீறித்
தன்னுறு தடந்தேர் உய்க்கும் சாரதி தன்னை
நோக்கிக்
கொன்னுனை அயில்வாட் செங்கைக் குமரர்தங்
குழுவைக் கொன்றான்
முன்னுறக் கடவு சென்ன நன்றிது முதல்வ
என்றான்.

7017 பாகுநூல் உணர்ந்து வல்லோன் பரியினை
எழுப்பிப் பண்ணி
மாகநீ ட்டந்தேர் தூண்ட அரிமுகன் வருத
லோடும்
ஏகநா யகனாம் முர்த்தி ஏவலான் அதனை
நோக்கி
ஒகையால் தனது மான்தேர் அதனோடும்
ஒல்லை நேர்ந்தான்.

7015. “பகைவரான இவர்களின் கூட்டத்தைவிரைந்து கொன்று, குற்றமில்லாத ஒளியுடைய வேல் கைக் கொண்ட முருகனையும் வென்று, தேவர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர் எல்லாரையும் இன்றே அழித்து, விரைந்து மூன்று உலகங்களையும் நானே அழிப்பேன்!” என்று சொன்னான்.

7016. சிங்கமுகன் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி முன்பே எரிந்து கொண்டிருக்கும் உடல் துடிக்கச் சினம் கொண்டு, தான் ஏறியிருக்கும் பெரிய தேரை நடத்தும் பாகனை நோக்கி, நீ, கொலைத் தொழிலுக்குரிய கூரிய வாளையுடைய கைகளுடன் கூடிய எம்புதல்வர் கூட்டங்களைக் கொன்றவனது எதிரில் தேரை விரைந்து விடுவாயாக, என்று சொன்னான். பாகனும் “அப்படியே விடுகின்றேன்” என்றான்.

7017. தேரோட்டும் பாகர்க்குரிய நூலைக் கற்று அதில் வல்லவரான அத்தேரோட்டி குதிரைகளைத் தட்டி எழுப்பி வானளாவ உயர்ந்த பெரிய தேரினைச் செலுத்தினான். அத்தேரில் சிங்கமுகன் வீரவாகு தேவரைக் குறித்து வரவும், நாயகத் தன்மையில் சிறப்புடைய முருகப்பெருமானின் திருவடித் தொண்டனான வீரவாகுதேவர், இவனது வருகையைப் பார்த்து, ஏற்பட்ட மகிழ்வால், தன் குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகின்ற தேரை விரைவாகப் பகைவன் தேருக்கு நேராக விட்டுச் சென்றார்.

402 □ கந்தபுராணம்

7018 நேர்ந்திடு கின்ற காலை நிரைபடு விழிக டோறும்
சார்ந்தழல் சிதற நோக்கித் தளைபடு தறுகட்

சீயம்
ஆர்ந்திடு பகைகண் டென்ன ஆற்றவுஞ் சினமீக்
கொண்டு
சேர்ந்திடு லாணை நோக்கிச் சிங்கமா முகத்தன்
சொல்வான்.

7019 ஆதிதந் தருளும் மைந்தன் அறுமுகன் அவன் நீ
அல்லை
ஏதிலா இலக்க ரென்றே இசைத்திடு வோர்கள்
தம்முள்
நாதனோ எண்மர் தம்முள் ஒருவனோ நம்மார்
வந்த
தூதனோ இணையர் தம்முள் யாரைநீ சொல்லுக
என்றான்.

7020. அல்லறழ் கண்டன் தந்த அறுமுகந் கடிய
னானேன்
தொல்லைநும் மூதூர் அட்டுத் தூதனு மாகி
மீண்டேன்
எல்லையின் நுமரை யெல்லாம் ஈண்டொரு
கணத்தின் அட்டு
வெல்லுவ தமைந்து நின்றேன் வீரவா கென்பேர்
என்றான்.

வேறு

7021 திண்டிறல் சேவகன் செப்பும் இம்மொழி
விண்டிடு செவிதொறும் விடம்பெய் தாலெனக்
கொண்டனன் வெகுண்டொரு கூற்றங் கூறினான்
உண்டிடும் அசனிகள் உமிழ்ந்திட் டாலென.

7018. வீரவாகு தேவரின் தேரானது சிங்கமுகனுக்கு எதிராகச் சென்றபோது வரிசையான தன் கண்கள் தோறும் தியானது வெளிப்பட்டுத் தோன்றப்பார்த்துக், கட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்ற அஞ்சாமையுடைய சிங்கமானது தன் எதிரில் வரும் பகையைக் கண்டதுபோல் சினந்து. அங்கு வந்து சேர்ந்த வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துச் சிங்கமுகன் சொல்ல வானான்.

7019. "சிவபெருமான் பெற்றெடுத்தருளிய மகனான ஆறுமுகங்களையுடைய முருகனும் அல்லை, இலட்சம் வீர என்று புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்றவரின் தலைவனோ, அல்லது எட்டுப் பேர் என்ற படைத்தலைவருள் ஒருவனோ, அல்லது நம் மகேந்திரபுரிக்கு வந்த தூதனோ? இவர்களுள் நீ யார் என்பதைச் சொல்லுக!" என்று சிங்கமுகன் வீரவாகுதேவரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

7020. "கரிய கண்டத்தையுடைய சிவபெருமான் ஈன்றருளிய ஆறுமுகப் பெருமானின் அடியவன் நான். முன்பு உம்முடைய முதிய மகேந்திர நகரத்துக்கு வந்து இதனை அழித்துத் தூதனாகித் தூது செய்தியைச் சொல்லி மீண்டேன். இப்போது எல்லையில்லாது உம் உறவினரையெல்லாம் ஒரு கணப் போதில் கொன்று வெல்லும் பொருட்டு வந்துள்ளேன். 'வீரவாகு' என்பது என் பெயராகும்."

7021. மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவர் கூறும் இச்சொற்களை அகன்ற செவிகள் தோறும் நஞ்சானது பாய்ந்தாற்போல் சிங்கமுகன் கேட்டான். மிகவும் சினம் கொண்டு மேகங்கள் தாம் உண்டிருந்த இடிகளை வெளிப்படுத்தியது போல ஒரு சொல் சொல்லலானான்.

404 □ கந்தபுராணம்

- 7022 உறுபடை உழப்பினை யுணர்கு றாததோர்
சிறுவரை வெல்வதுந் திருந்து மாநகர்
உறைதரும் எளியரை உடன்று கொல்வதும்
அறிகுதி ஈதுமோர் ஆண்மைப் பாலதோ
- 7023 நூற்றியற் குமரரை நொய்தில் கொன்றநின்
ஆற்றலைக் கெடுக்குவன் ஆவி வாங்கியே
கூற்றுவற் குண்டியாக் கொடுப்பன் மெய்யினைப்
பாற்றினுக் குதவுவன் பாலன் காணவே.
- 7024 உன்னுடை வன்மையும் உனது நாயகன்
தன்னுடை வன்மையும் தானை வன்மையும்
பின்னுடை அடரர்கள் பெற்ற வன்மையும்
என்னுடை வன்மையால் இறையின் நீக்குவேன்.
- 7025 வானவர் சிறையினை மாற்ற வுன்னியே
தானையொ டேகியென் றன்முன் எய்தின்நீர்
ஊனுயிர் வாழ்க்கையும் ஒல்லை தீர்திரால்
ஆனதொ ருதியம் அழகி தாற்றவே.
- 7026 மூண்டதொல் விதியினான் முடிந்த மன்னுயிர்
ஈண்டுதம் மியாக்கையுள் மேவும் என்னினும்
ஈண்டெனை மாறுகொண் டிகல்செய் கின்றவர்
மாண்டிடும் ஆறலால் மற்றும் உய்வரோ.
- 7027 என்பதை அரிமுகன் இயம்ப எம்பிரான்
நன்பெருந் தூதுவன் நகைசெய் தங்கையின்
மன்பெருஞ் சிலையினை வணக்கி வாளியோர்
ஒன்பதொ டொன்பதை உரத்தில் தூண்டினான்-

7022. “போரின் பொருட்டு பொருந்திய ஆயுதங்களை எடுத்துச் சண்டை செய்ய அறியாத சிறுவரையெல்லாம் வெல்வதையும், நல்ல பெருநகரத்தில் வாழ்கின்ற எளியவரை எதிர்த்து வெல்வதையும் நீ அறிந்துள்ளாய். இதுவும் வீரத்தின் பார்ப்பட்டதோ?

7023. “என் நூறு மைந்தரை எளிதில் கொன்ற உன் ஆற்றலை நின் சிறுவன் முருகன் காண அழிப்பேன். உன் உயிரைப் பறித்து எமனுக்கு உணவாக அளிப்பேன். உன் தலைவனும் சிறுவனுமான முருகன் காண நின் உடலைப் பருந்துக்கு உணவாய் அளிப்பேன்.

7024. “நான் உனது வலிமையையும், உன் தலைவன் முருகனது வலிமையையும், உம் படைகளின் வலிமையையும், உங்களை முன் தள்ளிப் பின்னால் நிற்கும் தேவர்கள் பெற்றுள்ள வலிமையையும், என் வன்மையால் இமைப் போதில் போக்குவேன்.”

7025. “தேவர்களின் சிறையினை நீக்க எண்ணிப் படையுடன் என் முன் நீங்கள் அடைந்தால், உங்களுடைய உடல் உயிர் வாழ்க்கையையும் விரைவில் அழியப் பெறுவீர். நீங்கள் மேற் கொண்ட செயலின் பயன் நன்று!”

7026. “பொருந்திய பழைய விதியால் இறந்த உயிர்கள் பின்பும் தம் பழைய உடலை அமையுமானாலும் இங்கு என்னுடன் பகைத்துப் போர் செய்பவர் இறந்து படுவதே அல்லாது வேறு வழியாலும் உயிர் பிழைத்துப் போவாரோ? மாட்டார்.”

7027. என்ற ஐவற்றைச் சிங்கமுகன் சொல்ல எம் பெருமான் முருகனின் நல்ல பெரிய தூதனான வீரவாகு தேவர் சிரித்துத் தன் உள்ளங்கையில் பெரிய வில் ஒன்றை எடுத்து வளைத்துப் பதினெட்டு அம்புகளை அவன் மார்பின் மீது எய்தார்.

406 □ கந்தபுராணம்

- 7028 விரைந்திடு செலவினால் விசிகம் ஏவலான்
உரந்தனில் படுதலும் ஒசிந்து வீழ்ந்தன
இரந்திடு தொழிலவர் இன்மை யாளர்போல்
கரந்தவர் இயற்கையைக் கருதி மீள்வபோல்.
- 7029 முருகன தேவலால் முன்னம் விட்டிடு
பொருகணை அகலமேல் புகாது வீழ்தலும்
அரிகெழு முகமுடை அவுணர் நாயகன்
கரமிசை இருந்ததோர் கதையொன்று ஏவினான்
- 7030 ஏவிய தண்டினை ஏந்தல் ஈரிரு
தூவயில் வாளியால் துண்டம் செய்திடா
ஒவரும் பான்மையால் ஓராயி ரங்கணை
தேவரை அலைத்தவன் சிரத்தில் ஒச்சினான்.
- 7031 சிரம்படு கின்றதோர் செய்ய வாளிகள்
பரம்படு பலதுணி பட்டு வீழ்ந்தன
உரம்படும் அவுணர்கள் உறைதற் கொத்தமுப்
புரம்படு கின்றதோர் பூழி யாமென.
- 7032 பொன்திகழ் வடிக்கணை பொடிப்ப இன்னுமுள்
நின்றமர் புரியுமோ நென்னல் தூதுவன்
நன்றென் அரிமுகன் நகைத்துத் தன்கையின்
மின்றிகழ் குலவேல் திரித்து வீசினான்.
- 7033 காசினி எரிகிளர் காட்சித் தாலென
ஆசினி தனில்வரு குலத் தாற்றலும்
தேசடை நிலைமையுந் திறலும் நோக்கியே
வீசினன் எதிருற விசிகம் ஆயிரம்.

7028. மிக விரைவுடன் செல்லும்படி அம்புகள் செலுத்தப்படுவதால் அவை சிங்கமுகனின் மார்பில் பட்டு முறிந்து, இரப்பவர் ஈவோரிடம் சென்றால் அவர் வேண்டிய பொருளைத் தாராமல் தம்மிடம் உள்ளதை மறைத்தால் ஓய்ந்து திரும்புவது போல, கீழே விழுந்தன.

7029. முருகப்பெருமானின் ஏவலால் முன்பு செலுத்திய போர் அம்புகள் மார்பில் புகாமல் வீழ்ந்தன. அதன் பின் சிங்கமுகன் என்ற அசுரத் தலைவன் தன் கையில் இருந்த தண்டு ஒன்றை எடுத்து வீரவாகு தேவர் மீது வீசினான்,

7030. அவ்வாறு அந்தச் சிங்கமுகன் வீசிய தண்டினை வீரவாகு தேவர் நான்கு தூய்மையான கூரிய அம்புகளை எய்து துண்டாக்கி, பின் கெடாத வண்ணமாய் ஓர் ஆயிரம் அம்புகளைத் தேவர்களை வருத்திய சிங்கமுகன் தலையில் பாய்ச்சினார்.

7031. தலைகளில் படுகின்ற சிவந்தஅம்புகள், வன்மை பொருந்திய அசுரர்கள் வாழ்வதற்குச் சிறந்ததாக இருந்த திரிபுரங்கள் அழிந்த காலத்தில் உண்டான புழுதிபோலச் சிங்கமுகனது தலைகளில் பட்ட அளவில் கனம் இல்லாத பல துண்டுகளாக ஒடிந்து விழுந்தன.

7032. வீரவாகு தேவரின் பொன்மயமாக விளங்கும் கூர்மையான அம்புகள் பொடியாகிட, 'இன்னும் என் முன்னின்று தூதுவன் போர் செய்வானோ? நல்லது!' என்று நகைத்துத் தன் கையில் மின்னல் போல் விளங்கும் குலப் படையைச் சுழற்றி வீரவாகு தேவர் மீது படுமாறு வீசினான் சிங்கமுகன்.

7033. உலகில் தீப்பற்றி எரிந்த தன்மையைப் போல வான வீதியில் வந்த குலத்தின் வன்மையையும் அதில் பொருந்திய அக்கினிச் சுவாலையின் நிலையும் வன்மையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பார்த்துப் பரிந்து பின்னரும் ஒளி பொருந்தியதும் உயர்ந்ததுமான ஆயிரம் அம்புகளை விட்டார்.

408 □ கந்தபுராணம்

7034 நெட்டிலைச் சூலவேல் நிமலற்கு அன்பினோன்
விட்டிடு பகழியை வீட்டி மேற்செலப்
பட்டது நோக்கினன் பரிந்து பின்னரும்
தொட்டனன் ஆயிரஞ் சுடர்கொள் வான்கணை.

7035 ஏவிய எல்லையில் எதிரும் வாளியைத்
தாவுறு கொன்னுனைச் சூலம் சிந்தியே
மேவலர் பரவுறும் வீர வாகுமேல்
தேவரும் மருளுறக் கடிது சென்றதே.

7036 இலக்கரும் நடுங்கினர் எண்மர் ஏங்கியே,
கலக்கம தடைந்தனர் கணங்கள் யாவரும்
அலக்கணுற் றிரங்கினர் அமரர் இப்படை
விலக்கரி தேகொலென்று உயிர்த்து விம்மினார்.

வேறு

7037 கோள்கொண்ட பகழிகளின் கொலைகொண்டு
நிலைகொண்ட
தோள்கொண்டு செல்லவரும் குலத்தின்
திறல்நோக்கி
நீள்கொண்டல் அன்னதொரு நீலமிடற் றவன்தந்த
வாள்கொண்டு குறைத்திட்டான் வலிகொண்ட
தகலாதான்.

7038 சூலம்போய் இற்றிடலுந் துணைவர்களாய்
உள்ளோரும்
ஞாலம்சேர் பூதர்களும் நனிமகிழ்வு சிறந்தனரால்
ஆலம்போந் தடர்த்திடலும் அமலனுண்டு
தமைக்காத்த
காலம்போல் அமரரெலாந் துயரம்போய்க்
கனிசிறந்தார்.

7034. நீண்ட இலை போன்ற வடிவையுடைய சிங்கமுகன் எறிந்த சூலமானது, குற்றமற்ற முருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுதேவர் எய்த அம்புகளை அழித்துத் தம் எதிரில் வரவும், வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து, வருந்தி மேலும் சுடரையுடைய சிறந்த ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்தார்.

7035. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் தொடுத்த சமயத்தில், எதிர்ப்பட்டு வருகின்ற அந்த அம்புகளை ஊன் பொருந்திய முனையுடைய சூலமானது அழித்தது. பகைவரும் துதிக்கும் வீரவாகு தேவர் மீது அச் சூலமானது தேவர்களும் மருளும்படியாக விரைந்து சென்றது.

7036. வீரவாகு தேவர் மீது செல்லும் சூலத்தைப் பார்த்து இலட்சம் வீரரும் நடுக்கம் கொண்டனர். எட்டுப்படைத் தலைவரும் வருந்திக் கலக்கம் கொண்டனர். பூத கணத்தவர் அனைவரும் துன்பம் அடைந்தனர். தேவரால் தரப்பட்ட இந்தத் தெய்வத் தன்மை கொண்ட சூலமானது, விலக்குவதற்கு அரியதோ? என்று பெருமூச்சு விட்டு வீம்மினார்கள்.

7037. வலிமை நீங்காத வீரவாகு தேவர் தாம் செலுத்திய அம்புகளை அழித்து நிலைபெற்ற தோளை அழித்துச் செல்ல வருகின்ற அந்தச் சூலத்தின் ஆற்றலை உணர்ந்து, நீண்ட மேகம் போன்ற நீல நிறக் கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் தமக்குத் தந்தருளிய வாளை எடுத்து அச்சூலத்தை இரு துண்டாக வெட்டினார்.

7038. சிங்கமுகன் வீசிய சூலமானது அழிந்திடவும். வீரவாகு தேவரின் துணைவராக உள்ளவரும் இவ்வுலகத்தை சேர்ந்துள்ள பூதர்களும் மிகவும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார்கள். பாற்கடலினின்று வந்த ஆலகால நஞ்சு வருத்திடவும், அதனைக் குற்றமற்ற சிவபெருமான் உண்டு தங்களைக் காப்பாற்றிய அக்காலத்தைப் போலத் தேவர்கள் எல்லாம் துன்பம் நீங்கி மகிழ்வு அடைந்தனர்.

410 □ கந்தபுராணம்

7039 அக்காலை வெள்ளிமலை அளிக்குநந்தி
கணத்திறைவன்
மெய்க்கால வடவையினும் வெகுளியுறு
பெற்றியனாய்
இக்காலை இவனுயிரை யானேஉண் குவனென்னா
மைக்காலன் தனைமுடித்த வள்ளல்தனிப்
படைகொண்டான் -

7040 எந்திரித்த இருக்கைதனில் இருத்தியே கருவிகளான்
மந்திரத்தின் விதிமுறையின் மனப்படுபு
சனைஇயற்றி
அந்தரத்தில் இமையவர்க்கும் அரியயற்கும்
வெலற்கரி
சந்தரத்தோள் அரிமுகனை அடுதியெனத்
தொழுதுய்த்தான் -

7041 உய்ப்பதொரு படையழல்கான் றுலகம்வெருக்
கொளவரலும்
எப்படையோ இஃதென்றான் இமையவர்தம்
படைவென்றான்
துப்படையும் செஞ்சடிலத் தோன்றல்படை
எனத்தெரியா
அப்படையோ அடுவதென அண்டம்வெடி
படநகைத்தான் -

7042 அற்பட்ட புலனுடைய அரிமுகத்தன் தான்நோற்று
முற்பட்ட பகற்கொண்ட முக்கணான் தனதுபடை
எற்பட்ட மணிக்கடகத் தொருகரத்தில்
இருந்ததனைச்
சொற்பட்ட மந்திரத்தால் வழிபட்டுத்
தூண்டினனால் -

7039. அப்போது வெள்ளிமயமான கயிலை மலையைக் காக்கின்ற நந்தி கணத்தின் தலைவரான வீரவாகு தேவர், பிரளயகாலத்தில் எழும் வடவைத் தீயை விட மிகவும் சினம் கொண்டவராய், “இப்போது இந்தச் சிங்கமுகனின் உயிரைப் குடிப்பேன்” என்று கரிய கூற்றுவனை அழித்த சிவபெருமானின் ஒப்பில்லாத படையை எடுத்தார்,

7040. தாம் கையில் கொண்ட அந்தச் சிவக்கணையை மந்திரத்தினை, விதித்த விதிப்படி உச்சரித்து மனத்தில் பூசையைச் செய்து, “வானத்தில் உள்ள தேவர்க்கும் திருமால் நான்முகனுக்கும் வெல்ல இயலாத அழகிய தோளையுடைய சிங்கமுகனைக் கொல்வாயாக!” என்று வணங்கி எய்தார்.

7041. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் எய்த ஒப்பில்லாத சிவக்கணை தீயைக் கக்கி உலகமானது அஞ்ச வரவும், தேவர் தம் படைகளை வென்ற சிங்கமுகன், “வீரவாகு விடும் இக்கணை எதுவோ” என்றான். பின்பு அது வன்மையுடைய சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானின் படைக் கலம் என்று அறிந்து, ‘அந்தப் படையோ என்னைக் கொல்வது?’ என்று அண்டங்கள் எல்லாம் பிளக்குமாறு நகைத்தான்.

௨.

7042. இருள் அடைந்த அறிவை உடைய சிங்கமுகன் தான் முன்பு தவம் செய்து பெற்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவக்கணையை ஒளியுடைய மணிக்கடகம் அணிந்த ஒரு கையில் இருந்ததைச் சொல்லப்படும் மந்திரத்தினால் வணங்கிச் செலுத்தினான்,

412 □ கந்தபுராணம்

- 7043 தூண்டலுறு பரன்படையும் தொல்லைவரும்
 அப்படையும்
 ஈண்டியெது ரெதிர்துன்னி இணைகொண்டோர்||
 இஈருதலைவர்
 காண்டகைய கேண்மையினாற் கடிதுவந்து
 கலந்தேபின்
 மீண்டிடுவ தேபோலவிடுத்தவர்பால் மேவினவால்.

வேறு

- 7044 தன்படை மீடலும் சயங்கொள் மொய்யம்பினான்
 துன்புடை மனத்தனாய்ச் சூரன் என்பவன்
 பின்புடை யானொடு பேசப் பின்னொரு
 முன்புடை யாரிலை என்று முன்னினான்.
- 7045 ஆற்றலிற் குறைவிலன் அழிவு நாதமர்
 பேற்றினிற் குறைவிலன் பிறரை அட்டிடு
 கூற்றினிற் குறைவிலன் கோடி கூற்றுவர்
 ஏற்றெதிர் மலையினும் இமைப்பிற் கொல்வனால்.
- 7046 அவன்பெரு முயற்சியே ஆற்ற லாம்என்கோ
 தவங்களின் வன்மையே வன்மை தான்என்கோ
 சிவன்புரி வரமதே சீரி தால்என்கோ
 எவன்பெரி தென்றுயான் இசைக்க வல்லனே.
- 7047 விடலுறு பகழியான் மெய்யில் ஊறிலான்
 அடலுறு படையினும் அழிவு பெற்றிலான்
 கொடியதோர் அரிமுகன் குமரன் செங்கையிற்
 படைகளின் அன்றியே படுகி லானரோ.

7043. சிங்கமுகன் செலுத்திய சிவக்கணையும் முன் வீரவாகு தேவரால் செலுத்தப்பட்ட சிவக்கணையும், நெருங்கி எதிர் எதிர் பொருந்தி, சமமான இரண்டு தலைவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் காண வேண்டும் என்று விருப்பத்தால் விரைந்து அன்பு கலந்து பிரிவதைப் போல், தம்மைச் செலுத்தியவரிடமே திரும்பி வந்து சேர்ந்தன.

7044. தன் படையான சிவக்கணை சிங்கமுகனுக்கு ஊறு செய்யாது திரும்பிடவும், வெற்றியுடைய தோள் கொண்ட வீரவாகு தேவர் துன்பம் கொண்ட மனம் உடையவராய், “ஞரபன்மனுக்குப் பின் தோன்றிய தம்பியான சிங்கமுகனுக்கு ஒப்பாகப் பேச ஒரு வலிமையுடையவர் இல்லை!” என்று எண்ணினார்.

- 7045. “இந்தச் சிங்கமுகன் ஆற்றலிலே குறைவு இல்லாதவன். அழிவில்லாமல் வாழும் பேற்றில் குறைவில் தவன். மற்றவரைக் கொல்லும் எமனைவிடக் குறைந்தவன் அல்லன். கோடிக் கூற்றுவர் எதிர்த்துப் போரிட்டாலும் இமைப் போதில் அவர்களுையெல்லாம் கொல்ல வல்லவன்

7046, “இவனது பெரிய முயற்சியே ஆற்றல் என்று சொல்வேனோ? தவங்களின் வன்மையே இவனது வினையாகும் என்று சொல்வேனோ? அத்தவத்துக்காகச் சிவபெருமான் அளித்த வரமே சிறந்தது என்று சொல்வேனோ? எது பெரியது என்று நான் உரைக்க வல்லேன்?

7047. “நான் எய்கின்ற அம்புகளால் உடலில் இவன் புண்படவில்லை. சிவக்கணை போன்ற தெய்வ ஆயுதங்களாலும் அழிவைப் பெற மாட்டான். எனவே கொடிய சிங்கமுகன் முருகப்பெருமானின் சிவந்த கைப் படைகளினால் அல்லாது இறவான்.

- 7048 தீயவன் ஆவியைச் சிந்தல் கூடுறா
தாயினும் வெஞ்சமர் ஆற்றி இங்கிவன்
சேயுயர் தேரினைப் படையைச் சேனையை
மாய்வுறு விப்பனால் வல்லையா னென்றான்.
- 7049 இத்திறம் இளையவன் இயம்பி ஏழிரு
பொத்திரம் தூண்டியே பொருவில் கேசர்
வத்திர முடையவன் வையம் உந்துவான்
சித்திர நெடுந்தலை சிந்தி நீக்கினான்.
- 7050 சாரதி தலையது தரையில் வீழுமுன்
குரொடு தோன்றினான் சுளிந்தொர் தண்டினை
ஓரிமை ஒடுங்குமுன் உருமின் உய்த்தலும்
வார்கழல் இளையவன் மருமம் பாய்ந்ததே.
- 7051 விடலரும் திறலுடை வீர வாகுவின்
தடமிகும் உரம்புகு தண்டம் சாளரத்
திடையிடை கதிர்வரும் எல்லை காணுறும்
பொடியென லாகியே புகையில் போயதே.
- 7052 தோட்டுணை வாகையான் சுளிந்து துண்ணென
ஓட்டுறு நெடுங்கணை உய்த்தொர் ஆயிரம்
மோட்டுடை விறலரி முகத்தன் ஏறிய
சேட்டுடை மணிநெடும் தேரை வீட்டினான்.
- 7053 தேரழிந் திடுதலும் ஆர்த்துச் சிங்கனை
ஆருயிர் கொள்ளுதும் அற்ற மீகெனாப்
பாரிடர் வரைகளும் படையும் வீசியே
சுருற வளைந்தனர் சமரின் முந்தினார்.

7048. “கொடிய இவனது உயிரை அழித்தல் முடியாது. எனினும் கொடிய போரைச் செய்து, இங்கு இவனது வாளை அளாவியுயர்ந்த தேரையும் படைக்கலங்களையும் படையினரையும் விரைவில் அழிப்பேன்!” என்று வீரவாகு. தேவர் உரைத்தார்.

7049. வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு உரைத்துப் பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி ஒப்பில்லாத சிங்கமுக முடையவனது தேரை ஒட்டுவனது அழகிய தலையை அறுத்துக் கொன்றார்.

(பொத்திரம் — ஆயுதம்; இங்கு அம்பு)

7050. தேரோட்டியின் தலையானது கீழே விழுவதற்கு முன்னம், சூரபன்மனுடன் பிறந்த சிங்கமுகன் சினந்து ஓர் தண்டை ஓர் இமை மூடும் பொழுதிற்குள், மின்னலைப் போலச் செலுத்தவும், அது கட்டப்பட்ட வீரக்கழலை அணிந்த இளையவரான வீரவாகு தேவரின் மார்பிலே பாய்ந்தது.

7051. விடுவதற்கரிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரின் மிக அகன்ற மார்பில் புகுந்த தண்டானது பல கணக்கிடை வெளிசளில் சூரியன் ஒளி புகும் போது காணப் படுகின்ற சிறிய அணுத்துகளைப் போலச் சிதைந்து புகை போல் ஆகி அகன்றது.

7052. தோள் ஆற்றலால் வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டு, விரைந்து ஓடுகின்ற நீண்ட அம்புகள் ஓராயிரம் செலுத்திப் பெரிய ஆற்றல் வாய்ந்த சிங்கமுகன் ஏறிய உயர்ந்த அழகிய பெரிய தேரை அழித்தார்.

7053. “சிங்கமுகனின்தேரானது அழியவும், ஆரவாரம் செய்து, ‘சிங்கமுகனின் அரிய உயிரைக்கொல்ல இதுவே தக்க சமயம்!’ என்று பூதகணங்கள் மலைகளையும் படைக் கலங்களையும் ஏறிந்தபடி சுற்றி வளைந்து கொண்டவராய்ங் போரிட முனைந்தனர்.

- 7054 வெய்யவன் அங்கது வெகுண்டு நோக்கியே
செய்யதோர் மணிநெடுஞ் சேமத் தேர்புகா
ஐயிரு நூறுவில் அதனை ஆயிரம்
கையினில் எடுத்தனன் கடிதின் வாங்கினான்.
- 7055 கருமணி வரைபுரை காமர் வில்லெலாம்
அரவுறழ் குணங்கள் கொண்டு அவுணன் கையுற
திருமுடி பலவுடைக் கிரியிற் செல்லினம்
உருகெழு மின்னொடும் உறுவ போன்றவே.
- 7056 பிடித்திடும் விற்களில் பிறங்கு நானொலி
எடுத்தனன் எடுத்தலும் உயிர்கள் யாவையும்
துடித்தன அண்டமும் துளக்கம் உற்றன
முடித்தலை பனித்தனன் முளரித் தேவனும்.
- 7057 வணக்கிய விற்களின் மடங்கல் மாமுகன்
கணக்கில வாகிய கடல்கள் வானெழீஇத்
தணக்கில பொழிந்தெனச் சரங்கள் சிந்தலும்
பிணக்குவை ஆயினர் பெயர்ந்த பூதர்கள்.
- 7058 தாள்களும் கரங்களும் தலையும் சிந்தினர்
கோளுறு தசையொடு குருதி சிந்தினர்
முளைகள் சிந்தினர் முடியும் கால்பொரப்
பூளைகள் சிந்தின போலப் பூதர்கள்.
- 7059 தருப்பயில் பால்கடல் தனது சீகரம்
திரைப்பெருங் கரங்களால் சிந்தல் போன்றதால்
அரிப்பெரு முகத்தவன் ஆயி ரங்கையால்
துரப்புறு கணைகளைத் தூண்டு கின்றதே.

7054. சிங்கமுகனான அக்கொடியவன் பூதர்களின் செயலைப் பார்த்துச் சினந்து ஒரு அழகிய பெரிய சேமத் தேர்மீது புகுந்து ஆயிரம் விற்களை ஆயிரம் கைகளிலே எடுத்து விரைவாக வளைத்தான்.

7055. கரிய மணி மலை போன்ற அழகிய விற்கள் எல்லாம் பாம்பினைப் போன்ற நாண்களால் கட்டப் பட்டு அந்த அசுரன் கையில் பொருந்த இருத்தல், அழகிய முடிகள் பலவற்றையுடைய மலையின் மீது முகில் கூட்டம் அச்சம் பொருந்திய மின்னலுடனே பொருந்தியதைப் போல விளங்கின.

7056. அவன், தான் கையில் பிடித்த ஆயிரம் விற்களில் விளங்கும் நாண் ஒலி உண்டாகச் செய்தான். செய்யவும், உயிர்கள் எல்லாம் துடித்தன. அண்டங்களும் நடுக்கம் கொண்டன. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் தலை நடுங்கினான்.

7057. வளைத்த விற்களிலே சிங்கமுகன் கணக்கில்லாத கடல்கள் எல்லாம் வானத்தில் எழுந்து, விடாமல் மழை பொழிந்து போல அம்பு மழையைப் பொழிந்தான். பொழியவும், அதனால் அவனுடன் போரிட வந்த பூதர்கள் பிணக்குவியல்கள் ஆயினர்.

7058. சிங்கமுகன் பெய்த அம்பு மழையினால் ஊழிக் காற்றானது வீசப் பூளைப் பஞ்சு பறந்தது போலப் பூதர்கள் கால்களும் கைகளும் தலைகளும் இழந்தனர். குற்றமுடைய ஊனுடனே இரத்தம் சிந்தினர். மூளைச் சோறு சிதறப் பெற்றனர். அவர்களின் முடிகள் சிதறின.

7059. சிங்க முகத்தையுடைய சிங்கமுகன் ஆயிரம் கைகளால் பகைவரைத் துரத்துகின்ற அம்புகளைச் செலுத்துவது, மரங்களைத் தன்னிடம் கொண்ட பாற்கடலானது தன் நீர்த்துளிகளை அலையான பெருங்கையினால் சிந்துவதைப் போல விளங்கியது.

418 □ கந்தபுராணம்

- 7060 மண்டல நிரந்தன வானம் தூர்த்தன
எண்டிசை மறைத்தன கிரிகள் ஈண்டுவ
தெண்டிரை எங்கணும் செறிவ அப்புறத்து
அண்டமும் போவன அவுணன் வாளிகள்.
- 7061 மருப்புயர் திசைக்கரி மருமம் பாய்வன
பருப்பதம் ஏழையும் பகிர்வ மேருவாம்
பொருப்பையும் போழ்வன புணரி தோறமர்
நெருப்பையும் தணிப்பன நீசன் வாளியே.
- 7062 மாறுபட் டவன்விடும் வாளி மாரியால்
ஈறுபட் டிடாததோர் உயிரும் யாக்கைகள்
ஈறுபட் டிடாததோ ருயிரும் கொம்மென
ஊறுபட் டிடாததோ ருயிரும் இல்லையே.
- 7063 எண்படும் அரிமுகன் எடுத்து வில்லுமிழ்
புண்படு கணைமழை பொதிந்து போகுறா
விண்படு நெறிஎலாம் வ்லக்கி மாற்றியே
ஒண்புவி ஆக்கிய துலகம் டாவையும்.
- 7064 தாக்குறும் அரிமுகன் சரங்கள் பாரிடர்
யாக்கைகள் உருவியே எடுத்து நொய்தெனப்
போக்குறு கின்றன புலாவின் குட்டினைக்
கோக்குறு சலாகையின் குழவு போலவே.
- 7065 மெய்ந்நெறி யுணர்கிலார் வெறுக்கை பெற்றது
துன்னிய கிளைக்கொரு துன்ப மாதல்போல்
ஒன்னலன் விடும்கணை உலப்பின் தோடலால்
தன்னுறு படைகளைத் தானுங் கொன்றவே.

7060. சிங்கமுகன் எய்த அம்பு நிலத்தில் எங்கும் நிறைந்தன. வானத்தைத் தூர்த்தன. எட்டுத் திசைகளையும் மறைத்தன. மலைகளில் நெருங்கின. தெளிவான அலைகளையுடைய கடல்கள் எங்கும் பொருந்தின. அப்பால் உள்ள அண்டங்களுக்கும் சென்றன.

7061. இழிந்த சிங்கமுகன் எய்த அம்புகள் கொம்புகளை உடைய எட்டுத் திக்கு யானைகளின் மார்பில் பாய்ந்தன. குல மலைகள் ஏழையும் பிளந்தன. மேரு என்ற மலையையும் பிளந்தன. கடல்தோறும் பொருந்தியுள்ள வடவைத் தீயையும் தணியச் செய்தன.

7062. தேவரைப் பகைத்த அச்சிங்கமுகன் விட்ட அம்பு மழையால் இறுதியை அடையாத ஓர் உயிரும் இல்லை. உடல் பிளவுபடாத ஓர் உயிரும் இல்லை. விரைவாக புண்படாத ஓர் உயிரும் இல்லை.

7063. புகழ் பொருந்திய சிங்கமுகன் எடுத்துப் பிடித்துள்ள விற்கள் உமிழ்வனவும் புண்ணைப் பகைவருக்கு உண்டாக்குவனவும் ஆன அம்பு மழை நெருங்கி மூடிக் கொண்டு வான் வழி அனைத்தையும் தடுத்துப் பழைய இயல்பினின்று மாற்றி உலகம் அனைத்தையும் ஒள்ளிய பூமியாக மாற்றியது.

7064. போரிடும் சிங்கமுகன் எய்த அம்புகள், ஆட்டிறைச்சியைத் தன்னிடம் கோத்துள்ள இரும்புச்சலாகையின் கூட்டம் போல், பூரர்களின் உடல்களைத் துளைத்து உருவி எளிதாக எடுத்துச் செல்லலாயின.

7065. நல்ல வழியை அறியாத அறிவிலிகள் செல்வம் பெறுவார்களானால் அந்தச் செல்வம் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள உறவினர்க்குத் துன்பமாக முடிவதைப் போலப் பகைவனான சிங்கமுகன் எய்த அம்புகள் அளவற்றனவாக ஓடுவதால் அவை அச்சிங்கனின் படைபினரையும் கொன்றன.

- 7066 தீந்தொழில் அரிமுகன் செறித்த வாளிகள்
வாய்ந்திடும் சேணெறி மாற்றும் பான்மையால்
காய்ந்திடுஞ் செங்கதிர்க் கடவுள் மேற்றிசைப்
போந்திலன் மீண்டிலன் புலம்பி நின்றுளான்.
- 7067 கொம்பொடு பேரியங் குணிலும் ஏனைய
வெம்படை யாவையும் விரவித் மேற்செலக்
கம்புளும் கரண்டமும் களைந்து சுற்றிடச்
செம்புனல் கரும்புனல் அளக்கர் சென்றதே.
- 7068 இத்திறம் அரிமுகன் இயற்றும் போரினை
மெய்த்திறல் மொய்ப்புடை வீரன் காணுறாச்
சித்திரத் தவனெதிர் சென்று வாங்கினான்
கைத்தலத் திருந்ததன் கடவுள் வில்வினை.
- 7069 வாக்கிய சிலைதனில் வறிது நானொலி
ஆக்கினன் ஆக்கலும் மலைந்த தண்டமும்
திக்கினர் குஞ்சியர் செருச்செய் தானவர்
ஏக்கம தடைந்தனர் இரிந்து போயினார்.
- 7070 மாக்களின் இருந்தவர் மதம்கொள் வெங்கரி
மேக்குற வைகினோர் தேரின் மேவினோர்
தாக்குறு படைகளுஞ் சயமுஞ் சிந்தியே
யாக்கைகள் நடுக்குற யாரும் வீழ்ந்தனர்.
- வேறு**
- 7071 அவ்வ ழிப்பட நானொலி உறுத்தியே அடலோன்
கைவ ழிப்படு சிலையினில் கணைமழை சிதறித்
தெவ்வ ழிப்படு சீயமா முகத்தவன் செலுத்தும்
எவ்வ ழிப்படு பகழியும் அறுத்தனன் இமைப்பில்.

7066. தியசெயலையுடைய சிங்கமுகன் ஆயிரம் விற்களால் எய்த அம்புகளால் வான் வழியை மாற்றி விட்ட காரணத்தால், காய்கின்ற சூரியன் மேற்குத் திசைப்பக்கம் போகவில்லை; திரும்பிக் கிழக்குத் திசைக்குச் செல்லவும் இல்லை; இது என்ன என்று புலம்பி இடையில் வருந்தி நின்றான்.

7067. ஊதுகொம்புடன் பேரிகையும் குறுந்தடிகளும் மற்றக் கொடிய படைகள் எல்லாம் கலந்து மேற் செல்லவும், சங்குகளும் நீர்க்காக்கையும் ஒலித்துச் சுற்றி வரவும், செம்புனல் ஓடிக் கரும்புனலையுடைய கடலில் கலந்தன.

7068. இவ்வாறு சிங்கமுகன் செய்த போரை மெய்ம்மையான ஆற்றலையுடைய தோள்கள் பொருந்திய வீரவாகு தேவர் பார்த்து, அவன் எதிரே போய்த் தம் கையில் இருந்த தெய்வத்தன்மையுடைய வில்லை வளைத்தார்.

7069. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் வளைத்த வில்லிலே வெற்று நாண் ஒலியை உண்டாக்கினார். உண்டாக்கவும் அண்டம் யாவும் கலங்கின. தீயைப் போன்று விளங்கும் தலை முடியையுடைய போரைச் செய்யும் அசுரர் கலக்கம் அடைந்து தோற்று ஓடினர்.

7070. அந்த நாண் ஓசையால் குதிரை மீது ஏறியிருந்தவர், மதத்தையுடைய கொடிய யானை மீது இருந்தவர், தேரின் மீது இருந்தவர் ஆகிய அசுரர் யாவரும் பகைவர்மீது விடுகின்ற படைக்கலங்களும் வெற்றியும் ஆகியவற்றை இழந்து உடல்கள் நடுங்க எல்லாரும் கிழே விழ்ந்தனர்.

7071. அவ்வாறு நாணின் ஒலியானது எழச் செய்து, வெற்றியுடைய வீரவாகுதேவர், கையில் உள்ள வில்லினின்று அம்பு மழையைப் பெய்து பகைமை கொண்டோர் சிங்கமுகன் எய்யும் எந்தவகைப்பட்ட அம்புகளையும் இமைப் பொழுதில் அழித்தார்.

422 □ கந்தபுராணம்

- 7072 பிரமர் எண்ணிலர் பயந்திடும் உயிர்களைப்
பின்னாள்
ஒருவ னாகிய கண்ணுதல் தொலைக்குமா
றொப்பச்
செருவ லாளனாம் இளையவன் பகழிகள் சிதறி
அரியின் மாமுகன் விடுகணைத் தொகைகளாம்
அறுத்தான்
- 7073 மிக்க நேமியின் புவனியின் அகலிரு விசும்பில்
திக்கின் மேருவின் வரைகளில் தீயவன் பகழி
புக்க புக்கதோர் இடங்களில் தன்கணை பூட்டி
அக்க ணந்தனில் அவன்விடு வாளிகள் அறுத்
தான்.
- 7074 புறத்த ராமென மன்னுயிர்க் கின்னலே புரியும்
திறத்தன் வாளியை மைந்தனின்னு அட்டது
தேவர்
குறித்து 'நோக்கியே குர்முதற் கிளையெலாம்
குமரன்
அறுத்த நாள்வரு மகிழ்ச்சியைக் கிடைத்துநின்
றார்த்தார்.
- 7075 அகழி யார்கலி நொச்சிசூழ் முதுநகர் அடர்த்
தோன்
திகழி யானைகள் வெருவரும் அரிமுகத் திறலோன்
பகழி யாவையும் அட்டதோ அங்கவன் படைத்த
புகழி யாவையும் அட்டதன் றோளனப் புகன்றார்.
- 7076 அள்ளல் செற்றிய அளக்கர்கூழ் ஆசுரத் தரசன்
தள்ளல் உற்றிடு பகழியைத் தனதுகைச் சரத்தால்
வள்ளல் அத்துணை அறுத்தனன் அகற்றமற்
றதனைக்
கள் ள லைத்ததார் அரிமுக மேலையோன்
கண்டான்.

7072. நான்முகர்கள் எண்ணற்றவரால் படைக்கப் படுகின்ற உயிர்களுையெல்லாம் பிற்காலத்தில் சிவபெருமான் ஒருவரே நின்று அழிப்பதைப் போல், போரில் வல்லவராம் இளைய வீரவாகு தேவரின் அம்புகள் வீரச் சிங்கமுகன் எய்த அம்புத் தொகைகள் எல்லாவற்றையும் அழித்தன.

7073. மிக்க கடல்களிலும் உலகத்திலும் அகன்ற பெரிய வானத்திலும் எட்டுத் திக்குகளிலும் மேருமலையிலும் மற்றக் குலமலைகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் கொடிய அந்தச் சிங்கமுகனின் அம்புகள் புகுந்தன. அவ்வாறு புகுந்த இடங்களில் எல்லாம் தம் அம்புகளைச் செலுத்தி அப்போது அவன் எய்த அம்புகளுையெல்லாம் வீரவாகு தேவர் அழித்தார்.

7074. பகைவர்களைப்போல இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் துன்பத்தையே செய்யும் தன்மையுடைய சிங்கமுகன் விட்ட அம்புகளை வீரவாகு தேவர் இன்று அழித்ததைத் தேவர்கள் பார்த்து முருகப் பெருமான் குரபன்மனின் உறவினரையெல்லாம் அழித் தருளிய பிற்காலத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போல மகிழ்ந்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

7075. “அகழியையுடைய மதில் சூழ்ந்த முதிய மகேந்திரநகரத்தை அழித்த வீரவாகு தேவர் வன்மையுடைய யானைகள் எல்லாம் அஞ்சும் ஆற்றல் உடைய சிங்கமுகன் விடுத்த அம்புகளை மட்டுமோ அழித்தார்? இல்லை. அச் சிங்கமுகன் புகழ் யாவையும் அழித்தார்!” என்று தேவர்கள் புகழ்ந்து கூறினர்.

7076. சேற்றையுடைய கடல் சூழ்ந்த ஆசுர நகரத்தின் மன்னன் சிங்கமுகன் எய்த அம்புகளை யெல்லாம் வீரவாகு தேவர் தம் கையில் உள்ள அம்புகளால் அழித்தார். அழிக்க, அதனைத் தேன் ஒழுகும் மலர் மாலை சூடிய சிங்கமுகன் புர்த்தான்.

424 □ கந்தபுராணம்

- 7077 விவ்லெ ஓத்தது நின்னொருட் டாகுமால் விரைவிச்
மல்லெ ஓத்ததின் மொய்ம்பினைக் கரங்களை
மார்பை
பல்லெ ஓத்திடு தலையினை நாசியைப் பதத்தைச்
சொல்லெ ஓத்திடு நாவினைச் சரங்களால்
துணிக்கேன்.
- 7078 திரண்ட கையுளேன் சிலைத்தொழில் காட்டுறு
செருவில்
இரண்டு கையுடை நீகொலாம் என்முனம் ஏற்பாய்
முரண்த னிச்சிலை தொட்டதின் கையினை
முடித்துக்
கரண்டம் உண்ணிய புரிகுவன் முந்துநீ காண.
- 7079 எமரி ருக்குறு மகேந்திர நகர்தனில் ஈண்டும்
சமர கத்தினில் என்பெருந் தானைகள் தம்மில்
குமரர் தங்களிற் கொற்றமாக் கொண்டன முற்றும்
உமிழு விக்குவன் உன்உயிர் தன்னையான்
உண்பேன்.
- 7080 என்னும் மாற்றங்கள் அரிமுகன் இசைத்தலும்
ஏந்தல்
பன்னு கின்றதென் பற்பல நினக்குள படையைத்
துன்னு தானைகள் யாவையும் செற்றுனைத்
துரப்பேன்.
என்னு டைச்சிலை வன்மையைப் பார்த்தியா
லென்றான்.
- 7081 சொற்ற மாத்திரத்து அவுணனார் அழல்விழி
தூண்டக்
கொற்ற வெஞ்சிலை பத்துநா றொருதலை
குனித்துத்
பொற்றை ஈர்ங்கணை ஆயிரத் தாயிரம் பூட்டி
வெற்றி மொய்ப்புடை ஒருவன்மேற் சென்றிட
விடுத்தான்.

7077. “நான் வில்லை எடுத்ததே உன்னைக் கொல்வதன் பொருட்டாகவே! விரைவிலே மற்ற போரில் வல்ல நின் தோள்களையும் கைகளையும் மார்பையும் பற்கள் பொருந்திய தலையையும் மூக்கையும் கால்களையும் சொற்களைப் பேசுகின்ற நாக்கையும் என் அம்புகளாலே அழிப்பேன்.

7078. உன்னைப் போல அல்லாது பலவாகத் திரண்ட கையையுடையவனாய் இருக்கின்றேன். வில் தொழிலை வெளிப்படுத்துகின்ற இரண்டு கைகளையுடைய நீ எல்லாம் என் முன் நின்று போர் ஏற்பாயோ! வலிய ஒப்பற்ற வில்லை எடுத்த உன் கையை அழித்து, நீயும் காணும்படி, உன்னைக் காக்கைகள் உண்ணும்படி அளிப்பேன்.

7079. “எம் உறவினர் வாழ்கின்ற இந்த மகேந்திர நகரத்தில் நிகழ்ந்த நெருங்கிய போரில் என் பெரிய படைகளிடையிலும் மைந்தரிடையிலும் வெற்றியாக நீ பெற்ற வற்றை எல்லாம் முழுவதும் உமிழ்ச் செய்வேன். எங்கள் உயிரை உண்ட உன் உயிரையும் நான் உண்பேன்.”

7080. இத்தகைய சொற்களை, அரிமுகன் சொல்லவும் வீரவாகு தேவர், “பற்பல சொற்களைச் சொல்வதால் பயன் என்ன? உனக்குள்ள படைக் கலங்களையும் நெருங்கிய படைகள் யாவற்றையும் அழித்து உன்னையும் துரத்துவேன். என் வில் வன்மையை நீ காண்பாயாக!” என்று உரைத்தார்.

7081. அவ்வாறு சொன்ன அளவில் சிங்கமுகன் தீத்தோன்றப் பார்த்து வெற்றியுடைய ஆயிரம் விற்களை ஒரே காலத்தில் வளைத்து பெரிய அம்புகள் ஆயிரம் பூட்டி வெற்றித் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் மீது செல்லுமாறு செலுத்தினான்.

- 7082 சேற்றம் மிக்கநம் இளையவன் சிலையெனக்
கொண்ட
கூற்றை வாங்கியே பத்துநா றாயிரம் கொடுங்
கோல்
ஆற்றல் மிக்கன தூண்டியே மேலவை அறுத்து
வீற்றும் ஆயிரம் ஆயிரம் பகழிகள் விட்டான்.
- 7083 நம்பி தொட்டிடு கணையினை மகேந்திர நகரோன்
தம்பி பத்துநா றாயிரங் கணைகளாற் சாய்த்து
வெம்பி ஆயிர கோடிவெவ் வாளிகள் விடுப்ப
எம்பி ராற்கிளை யோனும்அக் கணையினை
எய்தான்.
- 7084 குராவ ணிந்திடு குமரனுக் கிளையவன்
கொடுங்கோல்
பராவ லன்விடு பகழியைப் பாரிடைப் படுத்தக்
கராச லங்களை அடுமுகன் அதற்குமுன் கணைகள்
இராயி ரந்தொடுத் தண்ணறன் சிலையினை
இறுத்தான்.
- 7085 மாறில் வெஞ்சிலை இற்றுழி இளையதோர்
வள்ளல்
வேறொர் கார்முகம் வாங்குமுன் அகலத்தில்
வெய்யோன்
தூறு கோடி புங்கவங்களை அழுத்தலும் நொய்தின்
ஆறு கோடியொத் திழிந்தன அகலிருங் குருதி.
- 7086 குருதி யாகத்தின் இழிந்திடத் தன்சிலை குனித்துப்
பரிதி ஒண்கதிர் எண்ணநூ றாயிரம் பகழி
கருதி விட்டிடக் கருதலன் அங்கது காணா
இருது நாண்முகி லாமென அவைதொடுத்து
இறுத்தான்.

7082. மிக்க சினம் கொண்ட நம் வீரவாகுதேவர் தாம் வில் என்று கொண்ட எமனை வளைத்து ஆற்றல் மிக்க பத்து இலட்சம் கொடிய அம்புகளைச் செலுத்திச் சிங்கமுகன் எய்தவற்றை அழித்து மேலும் பத்து இலட்சம் அம்புகளை எய்தார்.

7083. வீரவாகுதேவர் செலுத்திய பத்து இலட்சம் அம்புகளை மகேந்திர நகரத்தின் மன்னனான குரபன்மனின் தம்பி சிங்கமுகன் பத்து இலட்சம் கணைகளை எய்து அழித்து, ஆயிரம் கோடி அம்புகளை எய்ய, எம்பெருமானான முருகப்பெருமானின் தம்பி வீரவாகுதேவரும் அதே ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எய்தார்.

7084. குரவ மலர் மாலையைச் கூடிய முருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுதேவர், வணங்காதவனான சிங்கமுகன் எய்யும் அம்புகளை நிலத்தில் விழும்படியாகச் செய்தார். மதயானைகளை வென்ற சிங்கமுகன் அதற்கு முன்பாக இரண்டாயிரம் அம்புகளை எய்து வீரவாகுதேவரது கையில் இருந்த வில்லை அழித்தான்.

(கராசலம்-யானை)

7085. மாறுபாடில்லாத கொடிய வில்லானது முறிந்த போது இளமையுடைய வீரவாகு தேவர் மற்றவொரு வில்லை எடுக்கலானார். அவ்வாறு எடுப்பதற்கு முன்பு அவரது மார்பில் சிங்கமுகன் நூறு கோடி அம்புகளை அழுத்தினான். அவ்வளவில் விரைந்து ஆறு கோடி ஆறு போல அகன்ற பெருங்குருதி பெருகிற்று.

(புங்கம்-அம்பு)

7086. இரத்தப் பெருக்கானது உடலினின்று பாய்ந்த இழியவும் அதற்குச் சலியாது வீரவாகு தேவர் தனது வில்லை வளைத்துக் கதிரவனின் ஒளிக்கதிரைப் போல இலட்சம் அம்புகளை விட்டிட பகைவனான சிங்கமுகன் அதைப் பார்த்துப் பருவகாலத்து மேகத்தைப் போலத் தானும் இலட்சம் அம்புகளை தொடுத்து அவர் எய்த அம்புகளை அழித்தான்.

4428 □ கந்தபுராணம்

7087 அல்லி னோர்மதி எழுந்தென அவுணருள் உதித்த
மல்லல் வாலிய அரிமுகன் தொடுகணை மாரி
ஒல்லென் வாளியான் மாற்றியா யிரம்கணை
உந்திச்
சில்லி ஆழிகள் அறுத்தவன் தேரினைச்
சிதைத்தான்.

7088 ஏறு தேரழிந் திடுதலும் அரிமுகன் இமைப்பின்
மற்றொர் வையமேற் பாய்ந்தனன் வார்சிலை
வளைப்ப
ஆறு மாமுகற் கிளையவன் கணைகளால் அவுணன்
நூறு பத்தெனுஞ் சிலையையும் அறுத்தனன்
நொடிப்பில்.

7089 வில்இ முந்தனன் மானமும் இழந்தனன் வீரச்
சொல்லி முந்தனன் பெருமிதம் இழந்தனன்
தொல்சீர்
எல்லி முந்தனன் பெருமையும் இழந்தனன் இலங்கும்
பல்லி முந்திடு விடவரா ஒத்தனன் பதகன்.

7090 ஏதி லானொருங் காயிரஞ் சிலைகளும் இழந்து
மாது யர்ப்படு நிலைமையை நோக்கியே
மறங்கொள்
பூதர் ஆர்த்தனர் அமரர்கள் ஆர்த்தனர் புரைதீர்
வேதர் ஆர்த்தனர் முகுந்தரும் ஆர்த்தனர்
விண்மேல்.

7091 ஆயி ரஞ்சிலை ஒருதலை துணிந்ததும் அமரர்
நாய கன்தனக் கடியவன் விற்றொழில் நலனும்
மாய னாதியர் இகழ்ச்சியும் பூதர்தம் வலியுங்
காயு நெஞ்சுடை மடங்கல்மா முகத்தவன்
கண்டான்.

7087. இரவில் ஒரு சந்திரன் தோன்றியதைப் போல அசுரருள் தோன்றிய வளப்பமும் வெண்மையுமுடைய சிங்கமுகன் எய்த அம்புகளால் அழித்து, மாற்றி மேலும் ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்துச் சிங்கமுகனின் வட்டமான சக்கரங்களை அழித்து அவன் தேரையும் அழித்தார்.

(சில்லி-வட்டம்; ஆழி-சக்கரம்)

7088. சிங்கமுகன் தான் ஏறியிருந்த தேரானது அழியவும், இமைப் போதில், வேறு ஓர் தேரின் மீது ஏறினான், ஏறி, நீண்ட தனது வில்லை வளைக்க, ஆறுமுகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர் தம் அம்புகளால் அச்சிங்கமுகனின் ஆயிரம் விற்களையும் இமைப் போதில் அழித்தார்.

7089. அவர் எய்த அம்புகளால் சிங்கமுகன் தன் வில்லை இழந்தான்; மானத்தையும் இழந்தான்; வீரமொழியையும் இழந்தான்; பெருமிதத்தையும் இழந்தான்; பழைய புகழ் ஒளியை இழந்தான்; பாதகனான அவன் இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் இழந்து, பல்இழந்த நஞ்சுடைய பாம்பைப் போல விளங்கினான்.

7090. பகைவனான சிங்கமுகன் தன் ஆயிரம் விற்களையும் ஒருங்கே இழந்து மிகவும் துன்பப்பட்டான். அவனது அந்நிலைமையைப் பார்த்து வீரமுடைய பூதப் படையினர் ஆரவாரம் செய்தார்கள். வானத்தின் மீது தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள்; குற்றம் நீங்கிய நான்கு முகன் ஆரவாரம் செய்தார்; திருமாலும் ஆரவாரம் செய்தார்.

7091. ஆயிரம் விற்களும் ஒரு சேர ஏக காலத்தில் அழிந்ததும், தேவர்களின் தலைவனான ஆறுமுகப் பெருமானின் அடியவரான வீரவாகு தேவரின் வில் தொழில் இயல்பும், தன்னைக் கண்டு மாயனான திருமால் முதலியவர் செய்யும் மகிழ்ச்சியும் பூதப்படையினரின் வலிமையும் என்னும் இவற்றை எரிகின்ற மனத்தையுடைய சிங்கமுகத்தினனான சிங்கமுகன் பார்த்தான்.

430 □ கந்தபுராணம்

7092 தேவர் ஆர்ப்பையும் இந்திரர் ஆர்ப்பையும்
திசையின்
காவ லாளர்தம் ஆர்ப்பையும் எமையடக் கருதும்
மூவர் ஆர்ப்பையுஞ் சாரதர் ஆர்ப்பையும்
முனிவோர்.
ஏவர் ஆர்ப்பையுந் துன்பினுக் குதவுவன் என்றான்.

வேறு

7093 தீயா ருக்கோ ரெல்லைய தானான் திறல்மேலான்
தூயா ருக்கே இன்னல்பு ரிந்தான் தொலைகில்லான்
தாயாய் முந்தே தம்மை அளித்தாள் தருகின்ற
மாயா பாசந் தன்னையே டுத்தான் மறமிக்கான்.

7094 ஒட்டிப் போர்செய் மாற்றலர் தம்மை
யொருபாலாள்
கட்டிக் கொள்ளா ஆருயிர் உண்டு கடிதேகிக்
கிட்டித் தொல்லை ஞாயிறு தோன்றுங் கிரியுய்த்து
விட்டுப் பேரா தாண்டுகிற கென்னா வீசுற்றான்.

7095 மறியா நிற்குந் தெண்திரை ஏழும் வந்தொ ன்றாய்ச்
செறியா நிற்குங் கொல்லிது என்னத்
திசைகுழ்போய்
எறியா நிற்கும் பாசமிகு ருட்கோ ரிடமாகிப்
பொறியா நிற்குந் தீயழல் சிந்திப் புகுந்தன்றே.

7092. “தேவர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்தையும், இந்திரர் செய்யும் ஆரவாரத்தையும், எட்டுத் திக்குப் பாலகர் செய்யும் ஆரவாரத்தையும், எம்மைக் கொல்ல எண்ணும் மும் மூர்த்திகள் செய்யும் ஆரவாரத்தையும், முனிவர் எல்லாரும்செய்யும் ஆரவாரத்தையும், துன்பத்துக்கு உதவுவேன் (ஒழிப்பேன்)” என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

7093. தியசெயலைச் செய்பவர்க்கு ஓர் எல்லையாய் விளங்கும் ஆற்றலில் மிக்கவன். தூய குணம் உடைய வர்க்கே துன்பம் செய்பவன். எவ்வகையான ஆயுதங்களாலும் அழிவில்லாதவன், மறத்தில் மிக்கவன் என்று சொல்லப்படுகின்ற சிங்கமுகன் தன்னை முன்னே தாயாக இருந்து பெற்ற சுரசை என்ற இயற்பெயர் உடையவள் தனக்குத் தந்துள்ள மாயை என்ற கணையைக் கையிலே எடுத்தான். (மாயை என்பவள் தவத்தால்சிறத்தமுனிவரைப் போல் புதிய பொருள்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவள். இவள் தன் பெயரால் ஒரு மாயா பாசம் என்ற ஆயுதத்தைப் படைத்து அதற்குப் பல சக்திகளைக் கொடுத்து அதனைச் சிங்கமுகனுக்கு அளித்திருந்தாள்.)

7094. “உயிருடன் ஒட்டிப் போர் செய்கின்ற பகைவர்களை ஒரு சார்பாகக் கட்டிக் கொண்டு அவர்களின் அரிய உயிரை உண்டு விரைவாகச் சென்று அடைந்து பழைய கதிரவன் உதிக்கின்ற மலையின் மீது எடுத்துக் கொண்டு போய் அவ்விடத்தில் அவர்களை வைத்து விட்டுத் திரும்பாமல் அங்கே இரு” என்று, சொல்லி மாயைக் கணையை விடுத்தான் சிங்கமுகன்.

7095. சிங்கமுகனால் அவ்வாறு எய்யப்பட்ட மாயை என்ற கணை, திசை முற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்டு இருளுக்கும் ஓர் இருப்பிடமாகிக், கண்டவர் ‘ஊழிக் காலத்தில் கரைபுரள்வனவும் அலை வீசவனவுமான ஏமுகடல்களும் இப்போது ஒன்றாய் வந்து நெருங்கியுள்ளதோ இது’ என்று சொல்லுமாறு, பொறி வடிவாக உள்ள சுடுகின்ற தீப் பொறிகளைச் சிதறிய வண்ணம் புகுந்தது.

432 கந்தபுராணம்

- 7096 சேணா ஓற்றோர் யாரும் இரிந்தார் செருவாற்றல்
பூணா நிற்கும் பூதரும் யாரும் பொருமுற்றார்
ஆணா யுற்றோர் யாரினும் மேலோன் அது
தன்னைக்
காணா ஈதோர் மாயைகொல் என்றே கருதுற்றான்.
- 7097 ஆர்ப்பாய் உற்ற தெண்திரை கொல்லோ
அஃதன்றேல்
போர்ப்பான் வந்த பாயிருள் கொல்லோ புயம்விக்கி
ஈர்ப்பான் உற்ற நாணது கொல்லா யாதேனுந்
தீர்ப்பேன் வல்லே என்று நினைந்தான் திறல்வாகு.
- 7098 ஆற்றான் மற்றிவ் வாறுதெ ரிந்தே அதுதீர்ப்பான்
மாற்றா கின்ற தொல்படை தன்னை வாங்காமுன்
கூற்றாய் நின்றோன் வீசிய பாசங் குழுவோடுங்
காற்றாய் வந்திங் கியாவரை யுங்கட் டியதன்றே.
- 7099 பல்லோ ராகிப் போர்புரி பூதப் படையோரும்
வில்லோ ராரும் என்மரும் ஏனை விறலோரும்
தொல்லோர் கூறும் ஆடல்கொள் மொயம்பின்
துணையோனும்
எல்லோர் தாமும் வீக்குறு பாசத் திடையுற்றார்.
- 7100 மேற்றான் எய்தி வீக்கிய பாசம் மிடல்வீரர்
மாற்றா நிற்பர் தொல்லுணர் வேரடு மலிவாரேல்
ஆற்றா ரென்னச் செய்குவன் யானென் றவர்புந்தி
தேற்றா வண்ணஞ் செய்துள தம்மா சிறுபோழ்தின்.

7096. அந்தக் கணை வருவதைப் பார்த்து விண்ணுலகில் வாழ்பவரான தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓடினார்கள். போரில் வன்மை பொருந்திய எல்லாப் பூதர்களும் 'இது என்ன?' என்று பொருமினர். ஆடவராக உள்ள அனைவரினும் சிறந்த வீரவாகு தேவர் அதனைப் பார்த்து 'இது சிங்கமுகனால் செய்யப்பட்ட மாயையோ' என்று எண்ணினார்.

7097. வன்மை பொருந்திய வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து 'இது ஆரவாரத்துடன் வருகின்ற கடலோ? அஃது அல்லாது போனால் இந்த இடம் முழுமையும் மூடிக் கொள்ள வருகின்ற பரந்த இருளோ? இங்குள்ளவரின் தோள்களைக் கட்டி இழுத்துச் செல்ல வந்த நானோ! எதுவாக இருந்தாலும் நான் அதனை அழிப்பேன்' என்று எண்ணினார்.

7098. சிங்கமுகனின் இந்தச் செயலால் மனம் தளராத வீரவாகுதேவர், இவ்வாறு நினைத்து, அந்த மாயக்கணையை அழிப்பதற்கு, அதற்கு மாறான கணையை எடுப்பதற்கு முன்பே பகைவர்க்கு எமனாய் நின்ற சிங்கமுகன் வீசிய பாசம் கூட்டத்துடன் வாயுவடிவாக வந்து அங்கு நின்ற பூதர் முதலான அனைவரையும் கட்டியது.

7099. பலராக நின்று போர் செய்த பூதப்படையினரும் வில் வீரரான எட்டுப் பேரும் மற்ற வீரர்களும் புராதனப் புகழ்கின்றவரும் போர் செய்வதற்குரிய தோள் ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும் ஆகிய எல்லாரும் கட்டப்பட்ட அந்த மாயாப்பாசத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டனர்.

7110. மேல் சென்று எல்லாரையும் கட்டிய பாசமானது வலியவரான வீரர்கள் தம் பழைய அறிவுடன் இருப் பார்களாயின் என்னை அழித்து விடுவர். இவர்களை இவ்வண்ணம் செய்யாதவராக நான் செய்வேன் என அவர்களின் மனம் தெளிவடையாதபடி சிறிது நேரத்துக்குள் செய்தது.

434 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 7101 தொன்னிலை யுணர்வு மாழ்கித் தொல்வலி சிந்திச்
சோரும்
அன்னவர் தொகையை எல்லாம் அந்தர
நெறிக்கொண் டேகி
மின்னென அளக்கர் வாவி மேருமால் வரைபோல்
நின்ற
பொன்னவிர் உதய மென்னும் பொருப்பிடைப்
புகுந்த தன்றே.
- 7102 கதிபடர் கின்ற காலிற் கருத்தினில் கடிதின் ஏகித்
துதியுறு திருவின் கேள்வன் துயில்புரி கடலில்
துஞ்சும்
உதயமால் வரையின் எய்தி உபிர்ப்பிலா துறங்கு
கின்ற
மதவலி வீரர் தம்மை வைத்துடன் இருந்த தன்றே.
- 7103 விழுமிய பூதர் யாரும் வீரரும் விளிந்து வெய்யோன்
எழுதரும் உதயம் புக்கா ரென்பது தெரிந்து
நோக்கித்
குழுவொடு பொருது ளாரைக் கொன்றுயிர்
குடித்தேன் வல்லே
அழகிதென் ஆற்றல் என்றான் அமரரை அலக்கண்
கண்டான்.
- 7104 ஓடினான் கொல்லோ_போர்க்கென் றுற்றதும்
இலையோ எங்கும்
தேடினேன் காண்கி லேனால் யாண்டையான்
சிறுவன் அம்மா
சாடினான் சாடி னானென் றுரைப்பது சமக்கோ
தம்பி
வீடினான் அல்ல னோவென் றண்டங்கள் வெடிக்க
ஆர்த்தான்.

7101. தம் பழைய அறிவு கெட்டு மயங்கும் அவர்கள் கூட்டம் அனைத்தையும் வான்வழியாகக் கொண்டு போய் மின்னல் போல் விரைவில் கடலைக் கடந்து பெரிய மேரு மலை போல் நின்ற கதிரவன் உதயமாகின்ற உதயமலையில் புகுந்தது.

7102. விரைவாகச் செல்லும் காற்றையும் மனத்தையும் பின்னிடச் செய்து விரைவாகப் போய் அடியார்கள் துதிக்கின்ற திருமகளின் கணவன் நாராயணன் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருப்பாற்கடலில் உள்ள உதயம் என்னும் பெரிய மலையை அடைந்து, மூச்சு விடுதலன்றி உறங்குகின்ற மதத்தையுடைய வீரரை வைத்து அவர்களுடனே அந்த மாயா பாசமும் இருந்து வந்தது.

(பொதுவாக உலகத்தவர் மூச்சு விட்ட வண்ணம் உறங்குவர். ஆனால் இந்த மாபை என்ற பாசத்தால் அவர்கள் மூச்சு விடாமல் உறங்கினர்.)

7103. 'சிறந்த பூதர் எல்லாரும் இறந்து, கதிரவன் உதிக்கின்றமலையை அடைந்துள்ளனர் எனப்பார்த்துணர்ந்து 'கூட்டமாக நின்று போர் செய்தவர்களைக் கொன்று விரைவாக உண்டேன். என் வன்மை நன்றாக உள்ளது' என்று தேவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்த சிங்கமுகன் உரைத்தான்.

(வீரவாகு முதலியவர் அழியாத இயல்பினர் என்றாலும் அதைச் சிங்கமுகன் அறியான். ஆதலால் வீரவாகு முதலியவர் இறந்தனர் என்றான்.)

7104. "இவர்கள் எல்லார்க்கும் தலைவனாக வந்தான் என்று உரைத்த சிவகுமாரன் ஓடிவிட்டானோ! அல்லது அவன் இங்கே போருக்கு வந்ததே இல்லையோ? அவனை நான் போர்க்களம் முழுவதும் தேடினேன். எங்கும் காணவில்லை. வேறே எங்கு உள்ளான்? அவன் பகைவரைக் கொன்றான் கொன்றான் என்பது பொய்யோ? தம்பியான தாரகன் இறந்தவனல்லனோ" என்று சொல்லிக் கொண்டு அண்டம் பிளக்கும்படி ஆரவாரம் செய்தான்.

436 □ கந்தபுராணம்

- 7105 கேசரி முகன்திவ் வாறு கிளத்தினன் ஆர்க்கும்
எல்லைத்
தூசியின் முந்து போன தூதுவன் ஒருவன் நண்ணி
ஆசறு பூத வெள்ளம் ஆயிரத் தோடு செவ்வேள்
பாசறை இருந்தான் யானும் பார்த்தனன் வந்தேன்
என்றான்.
- 7106 ஒற்றன துரையைக் கேளா ஒள்ளெயிறு இலங்க
நக்குப்
புற்றுறை அரவ மென்னப் புதல்வன்எற் பொருவான்
அஞ்சி
மற்றவன் உறைந்தான் கொல்லோ வல்லையில்
யானே ஏகிப்
இற்றையோர் கணத்தில் அன்னான் இருஞ்சமர்
முடிப்ப நென்றான்.
- 7107 என்றனன் படரும் எல்லை யின்னதோர் நிகழ்ச்சி
யாவும்
ஒன்றற நோக்கி வானோர் உயங்கினர் ஓட
வூற்றார்
சென்றனன் அதனை நாடிக் காலெனுந் திறலின்
வெய்யோன்
குன்றெறி நுதிவேல் அண்ணல் குரைகழல் பணிந்து
சொல்வான்.
- 7108 அத்தகேள் பூத ரோடும் அடுபடைத் தலைவர் ஏகி
மெய்த்திறல் பெரும்போ ராற்ற வெகுண்டரி
முகத்து வெய்யோன்
கைத்தலத் திருந்த குழ்ச்சிக் கயிற்றினால் நமரை
யெல்லாம்
எய்த்திட வீக்கி வெய்யோன் உதயத்தில் இட்டா
னென்றான்.

7105. சிங்கமுகன் இவ்வாறு சொல்லி ஆரவாரம் செய்த சமயத்தில், படையினின்றும் முன்னே சென்ற ஒருவன் திரும்பிப் போய் “செவ்வேள், குற்றமில்லாத ஆயிரம் பூதர்களுடன் பாசறையில் உள்ளான். நான் பார்த்தேன்!” என்று சொன்னான்.

7106. தூதன் உரைத்ததைக் கேட்டு வெண்மையான பற்கள் வெளிப்படுமாறு நகைத்து “சிவகுமாரன் என்னோடு போர் செய்வதற்கு அஞ்சி, புற்றுக்குள் உள்ள பாம்பைப் போல் அங்கே இருக்கின்றானோ? விரைந்து நானே அங்குச் சென்று இன்னொரு இமைப் போதில் அவனுடன் செய்யும் பெரும் போரை முடிப்பேன்” என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

7107. என்று சொன்னபடி சிங்கமுகன் முருகப்பெருமான் இருக்கும் இடத்துக்குச் செல்லும் போது, இங்கு நடக்கும் இயல்புகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் பார்த்துத் தேவர்கள் வருந்தி ஓடினார்கள். இதனை உணர்ந்து வாயுதேவன் பாசறையை அடைந்து, கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த கூர்மையான வேலையுடைய குமரப் பெருமானின் ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடிகளை வணங்கிச் சொல்லலானான்.

7108. “ஐயனே! செவி கொடுத்தருளாக! பூதர்களுடன் பகைவரைக் கொல்கின்ற படைத்தலைவர்கள் போய் உண்மையான வன்மையைப் புலப்படுத்திக் காட்டிப் பெரிய போரைச் செய்யவும், அதைக் கண்டுகொடிய சிங்கமுகன் தனிகையில் இருந்த மாய பாசத்தால் நம்மவர் எல்லாரையும் இளைக்குமாறு கட்டிக் கதிரவன் உதயம் ஆகின்ற மலையில் கொண்டுவைத்துள்ளான்”.

438 □ கந்தபுராணம்

7109 ஆண்தகை வரம்பு ஈான்ற அறுமுக னவன்சொற்
 கேளா
 யாண்டுளான் யாண்டு ளான்அவ் வரிமுகத்
 தவுணன் என்னத்
 தூண்டிடு கொடித்தேர் மேலோன் சூழ்தரு
 படையின் சீரான்
 மாண்டிடு பொறியால் இங்ஙண் வருகுவான் போலு
 மென்றான்.

7110 என்னலும் நகைத்துச் செவ்வேள் அரியணை
 இருக்கை நீங்கிப்
 பன்மணி குயின்ற செம்பொற் பாதுகை சரணம்
 சேர்த்திப்
 பொன்னவிர் கழல்க ளார்ப்பப் புறங்கடை காறும்
 போந்து
 தன்னயல் வந்த காலைத் தருதிநந் தேரை
 யென்றான்.

7111 ஆறுமாழ்முகத்து வள்ளல் அருள்பணி தலைக்கொண்
 டேடு
 மாறிலா முதல்வன் தந்த வையம தழைத்து
 வெங்கால்
 தாறுசேர் கோலும் நாணுந் தாங்கினன் கடாவி
 உய்ப்ப
 ஏறினான் அதன்மேல் ஐயன் இமையவர் யாரும்
 ஆர்த்தார்.

7109. ஆண்களின் வரம்பில் மிகுந்த முருகப் பெருமான் வாயுதேவன் உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு, “அந்தச் சிங்கமுகன் எங்கே இருக்கின்றான்? அவன் எங்கே இருக்கின்றான்?” என்று கேட்க, திரும்பவும் அந்த வாயுதேவன், “கொடிகள் கட்டிய தூண்டப்படும் தேரையுடையவனும், சூழ்ந்த படையையுடையவனுமான அந்தச் சிங்கமுகன், தான் மடியத் தக்க முறையினால் இங்கு வருவான் போலும்!” என்று மேலும் சொன்னான்.

7110. வாயுதேவன் இவ்வாறு உரைக்கவும், அதனைக் கேட்டு முருகப்பெருமான் புன்னகை செய்தவராய்த் தம் அரியணையினின்றும் எழுந்து, பலவகைப்பட்ட மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட செவ்விய பொன் பாதுகையைத் திருவடிகளில் அணிந்து பொன்கழல்கள் ஒலிக்க வெளி வாசல் வரைவந்து, தம் அருகில் நின்ற வாயு தேவனைப் பார்த்து ‘நம் தேரைக் கொண்டு வா’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

7111. விரைந்து செல்லும் இயல்புடைய வாயுதேவன், சிறந்த ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் இட்ட கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கிப் போய், அழிவற்ற, சிவ பெருமானால் அளிக்கப் பெற்ற தேரைக் கொண்டு தாறு கோலும்கயிறும் தாங்கி ஏறி ஓட்ட, முருகப்பெருமான் அந்தத் தேர்மீது அமர்ந்தருளினார். அவ்வாறு அவர் ஏறியருளியதால் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

7112 இந்திரன் கவரி சாய்ப்ப இமையவர் வட்டம் வீசச்
 சந்திரன் தபனன் என்போர் தண்ணிழற் கவிப்புத்
 தாங்க
 அந்தகன் உடைவாள் பற்ற இயக்கர்கோன்
 அடைப்பை கொள்ளச்
 சிந்துநீர் அரசன் செம்பொற் படியகம் ஏந்தச்
 சென்றான்.

7113 நாயகன் குமரன் போர்மேல் நடப்பது தெரிந்து
 பூதர்
 ஆயிர வெள்ளத் தோரும் ஆர்கலி நாண ஆர்த்துக்
 காயெரி உமிழுஞ் சூலம் கணிச்சிதண் டெழுவு
 நாஞ்சில்
 மீயுயர் பழுவங் குன்றங் கொண்டனர் விரைந்து
 சூழ்ந்தார்.

7114 அடித்தனர் பறைகள் சங்கம் ஆர்த்தனர் ஐயன்
 சீர்த்தி
 படித்தனர் பாங்கர் எங்கும் பனமணிக் கவிகை
 வட்டம்
 பிடித்தனர் தமது வீரம் பேசினர் மூரி யேற்றுக்
 கொடித்தொகை அநந்த கோடி கொண்டனர்
 குணிப்பில் பூதர்.

7115 மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான் முக்கணான் குமரன்
 வந்தான்
 மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேல்படை வீரன்
 வந்தான்
 ஏவருந் தெரிதல் தேற்றா திடுந்திடும் ஒருவன்
 வந்தான்
 தேவர்கள் தேவன் வந்தான் என்றன சின்ன
 மெல்லாம்.

7112. இந்திரன் சாமரை வீசவும், தேவர்கள் ஆல வட்டம் வீசவும், சந்திர சூரியர் என்று கூறப்படுபவர் குளிர்ந்த நிழலைத் தரும் குடைகளைச் சுமக்கவும், அந்தகன் உடைவான் ஏந்தவும், இயக்கரின் தலைவனான குபேரன் அடைப்பை தாங்கவும், கடலரசன் செம்பொன் படியகம் ஏந்தவும் முருகப்பெருமான் எழுந்தருளினார்.

7113. தேவர் முதலியவர்க்குத் தலைவரான முருகப் பெருமான் ஃார் செய்வதற்காக எழுந்தருளுவதையுணர்ந்து ஆயிரம் வெள்ள பூதங்களும், கடலும் நாணம் கொள்ள ஆரவாரம் செய்து சுடும் தீயைக் கக்கும் சூலங்கள், கணிச்சிகள், தண்டுகள், எழுக்கள், நாஞ்சில்கள், மேலே உயர்ந்த மரக்கூட்டங்கள், மலைகள் என்ற இவற்றைக் கைக் கொண்டவராய் விரைவாக வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

7114. தேர்மீது இவர்ந்து போர்க்களம் நோக்கிச் செல்லும் முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து செல்லும் பூதர்களில் அளவற்ற பூதர்கள் போர் செய்யும் காலத்தில் அடிப்பதற் சூரிய பேரிகை முதலியவற்றை அடித்தார்கள்; சங்குகளை ஊதினர். அப்பெருமானின் புகழைப் பாடினர். பக்கத்தில் எல்லா இடங்களிலும் பல மணிமயமான குடைகளையும் ஆல வட்டங்களையும் பிடித்தனர். தம் வீரத்திறத்தைப் பேசினர். திமிலையுடைய எருதின் வடிவம் எழுதப்பட்ட கொடித் தொகைகளைப் பல கோடியாக மேலே பிடித்தனர்.

7115. பூதர்கள் ஊதும் சின்னங்கள், “மூவர்களின் மூதல்வன் வந்தான்; சிவபெருமானின் மைந்தன் வந்தான்; பகைவரானியானைகளுக்குச்சிங்கம் வந்தான்; வேலையுடைய வீரன் வந்தான்; எவராலும் உணர்வதற்குக் கூடாதவனாக உள்ள ஒப்பற்றவன் வந்தான்; தேவரின் தேவன் வந்தான்” என்று ஒலித்தன.

442 □ சுந்தபுராணம்

- 7116 ஆசறு பூதர் சூழ அமரர்வாழ்த் தெடுப்ப ஐயன்
பாசறைக் களத்தை நீங்கிப் பறந்தலை நிலத்தின்
எல்லை
வீசறு மருத்து மின்னும் வெள்குற நொடிப்பில்
செல்லக்
கேசரி முகத்தி னானுங் கிளர்படை யோடு
நேர்ந்தான்.
- 7117 பருப்புறும் எழுவும் வான்றோய் பழுவமும் பரசுந்
தண்டு
நெருப்புமிழ் சூல வேலும் நேமியுங் கொழுவுங்
குன்றும்
பொருப்புறழ் பூதர் வீசிப் பொருக்கென அவுணர்
தம்மை
மருப்புயர் களிற்றை மாவை வையத்தை அடுத
லுற்றார்.
- 7118 குந்தமும் மழுவுந் தண்டுங் குலிசமும் எழுவும்
கோலும்
முந்திய கழுமுள் வேலும் முசலமுங் கொழுவுஞ்
சங்கும்
எந்திரக் கவண்வீழ் கல்லும் எஃகமும் பிறவு
மெல்லாஞ்
சிந்திநின் றவுணர் பூதப் படையினைச் செறுத்த
லுற்றார்.
- 7119 இருதிறப் படைகள் தம்மில் இத்திறம் பொருத
வெல்லைக்
குருதிவந் தலைப்ப மார்பு சென்னிதோள் குறைந்து
வேறாய்த்
தரையிடை மறிந்தார் பல்லோர் சங்கரன் விடுத்த
மூரல்
விரிகனல் சிதறிப் பற்ற வெந்துவீழ் புரம தேபோல்.

7116. குற்றம் இல்லாத பூதர் சூழ்ந்து வரவும், தேவர்கள் வாழ்த்தவும், நம் பெருமான் பாசறையிடத்தை நீங்கிப் போர்க்களத்துக்கு, வீசும் காற்றும் மின்னலும் வெட்கம் அடையுமாறு நொடிப் பொழுதில் எழுந்தருளவும், அப்போது 'விளங்கும் படைகளுடனே பகைவனான முருகன் எங்கே, எங்கே?' என்று தேடியவண்ணம் வந்த சிங்கமுகனும் எதிர்ப்பட்டான்.

7117. கங்கையின் மகனான முருகப்பெருமானும் மாயையின் மகனான சிங்கமுகனும் எதிர் எதிரே நெருங்கியவர் ஆகவும், பகைவரின் வருகையைக் கண்ட பூதர்கள் பருமனான எழுக்களையும் வான் அளாவிய மரங்களையும், கணிச்சிகளையும் தண்டுகளையும், தீ கக்கும் சூலங்களையும், சக்கரங்களையும், கொழுக்களையும், மலைகளையும் வீசி, விரைந்து அவுணர்களையும் உயர்ந்த கொம்புகளையுடைய யானைகளையும், குதிரைகளையும் தேர்களையும் அழித்தார்கள்.

7118. பூதர்கள் இவ்வாறு மலை, மரம் முதலியவற்றைக் கொண்டு போர் செய்ததால், அசுரர்களும் குந்தங்கள், மழுக்கள், தண்டுகள், வச்சிரங்கள், எழுக்கள், அம்புகள், முற்பட்ட கங்க பத்திரங்கள், வேர்கள், உலக்கைகள், கொழுக்கள், சங்குகள், எந்திரங்களில் வைத்து எறியும் கவணகற்கள், கைவேல்கள் மற்று முள்ளவை ஆகியவற்றை எய்தவர்களாய்ப் போர் செய்து பூதப்படையினரை அழித்தனர்.

7119. இருதிறப்படை வீரர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் இவ்வாறு தத்தம் ஆயுதங்களை எய்து போர் செய்த போது முன் நாளில் சிவபெருமான் சிரித்தருளிய சிரிப்பால் உண்டான தீயினின்றும் விரிந்த தீயானது சிதறிப் பற்றிக் கொள்ள அதனால் வெந்து விழுந்த திரிபுரத்தைப் போல இரண்டு படைகளிலும் பலர் இரத்த வெள்ளம் அலைய மார்பு, தலை, தோள் முதலிய உறுப்புகள் குறைந்து வெவ்வேறாகப் பூமியில் விழுந்தார்கள்.

444 □ கந்தபுராணம்

7120 கண்டனன் அனைய செய்கை கனல்பொழி பரிதிக்
கண்ணான்
மண்டமர் புரியா நிற்கும் மாற்றலர் தம்மை வாரி
உண்டனன் எனது சேற்றம் ஒழிக்குவன் ஒல்லை
என்னா
அண்டமும் திசையும் தானே ஆகவோர் வடிவம்
கொண்டான்.

7121 ஆயிர முடியின் மௌலி அண்டத்தின் முகட்டை
நக்கப்
பாயிருங் கரங்கள் அண்டப் பாங்கரை அலைப்பப்
பாருள்
போயின பதங்கள் அண்டத் தடியினைப் பூழை
செய்ய
மாயையால் இனைய வாரோர் வடிவுகொண்
டார்த்து வந்தான்.

7122 வந்திடு சேற்றத் துப்பின் மடங்களின் தோற்றம்
நோக்கித்
அந்தகன் அசைந்து நின்றான் ஆதவன் இரிய
லானான்
இந்திரன் துளக்க முற்றான் எரிபதை பதைத்துச்
சோர்ந்தான்
சிந்தையின் மருட்கை உற்றார் திசைமுகன்
முதலாம் தேவர்

வேறு

7123 அன்னதொர் எல்லையில் ஆளி முகத்தோன்
முன்னுறு பூதம் முழங்கொலி நீத்தம்
என்னதும் அங்கை இராயிரம் ஒச்சி
யுன்னுமுன் வாரினன் உண்டல் பயின்றான்.

7120. இவ்வாறு பூதப்படையும் அசுரப் படையும் கைகலந்து போர் செய்வதைத் தீப் பொறி சிதறும் வட்டமான கண்களையுடைய சிங்கமுகன் பார்த்தான். இனி நெருங்கி நின்றும் போர் செய்யும் இப்பகைவர்களை வாரி உண்டு என் சினத்தை விரைவில் போக்கிக் கொள்வேன் என்று தன்னுள் ஒரு தீர்மானம் செய்துகொண்டு, அண்டமும் திசையுமான எவ்விடத்தும் தானே நிற்கத் தக்க ஒரு பெரிய மாய வடிவத்தை எடுத்தான்.

(பரிதிக்கண்ணன்-வட்டமான கண்ணை உடையவன்)

7121. அச்சிங்கமுடனின் ஆயிரம் தலைகளிலும் உள்ள முடிகள் அண்டத்தின் உச்சியை உறிஞ்சவும், பரந்து நீண்ட பெரிய கைகள் அண்டத்தின் பக்கத்தை அலைக்கவும், பூமியின் கீழே சென்ற கால்கள், அண்டத்தின் அடிப்புறத்தைத் துளைக்கவும், அச்சிங்கமுகன் தன்மாயாவல்லமையால் இத்தகைய ஒரு மாயப் பெரு வடிவம் எடுத்து ஆரவாரிப்பவனாக நின்றான்.

7122. இவ்வாறுமாயவடிவுகொண்டுவந்தமிக்ககோபத்தையும் வன்மையையும் உடைய சிங்கத்தின் சிங்கமுகனின் தோற்றத்தைப் பார்த்து அச்சம் கொண்டு எமனும் தளர்ந்து நின்றான். கதிரவன் 'இங்கு நின்றால் இவன் என்ன செய்வானோ?' என்று விலகிப் போனான். இந்திரன் நடுக்கம் அடைந்தான். அக்கினி பதைபதைத்துச் சோர்வடைந்தான். நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் மன மருட்சி கொண்டனர்.

7123. அப்போது சிங்கமுகன் தன் எதிரில் உள்ள பூதப் படை என்னும் முழங்கும் ஒலியுடன் கூடிய நீர் அனைத்தையும் தன் மாய உருவில் பொருத்திய இரண்டாயிரம் கைகளையும் நீட்டி, இவ்வாறு நீட்டிய கைகளால் இவன் என்ன செய்யப் போகின்றான் என்று நினைப்பதற்கு முன்பே, வாரி உண்டு விட்டான்.

446 □ கந்தபுராணம்

7124 ஈட்டுறு பூதரி ருங்குழு வத்தை
மோட்டுறு சிங்கமு கன்கர முற்றும்
நீட்டினன் அள்ளுதல் நேமிகள் மாறாய்
மாட்டுறு கொண்டல்கள் வாருவ போலும்.

7125 ஆயிர கோடியொ ரம்கையி னாகப்
போயின பாணிகள் பூதரை அள்ளச்
சிய முகங்கெழு செம்மல் அகன்பேழ்
வாய்களில் இட்டு விழுங்கினன் மன்னோ.

7126 மீனம தாக வியன்படை அங்கைக்
கானுறு குன்று கறித்திற னாக
வானபல் பூதரை அட்டிடு சாலைப்
போனக மாமிசைந் தான்புகை வாயான்.

7127 அண்டமொராயிர மாங்கொரு பாங்கர்
விண்டு வெவ் வேறு விளங்குவ போலுங்
கண்டகன் வெய்யக ணங்களை யெல்லாம்
உண்டிடு கின்ற உலப்பில பேழ்வாய்.

7128 செப்பரும் வென்றிகொள் சியமு கத்தோன்
கைப்பு கு பூதக ணத்தினர் யாரும்
அப்பெரு வாய்களின் ஆற்றுறு மாக்கள்
உப்பிடை சென்றென உற்றனர் அன்றே.

7124. போரின் பொருட்டுத் திரட்டப்பட்ட பெரிய பூதக்கூட்டத்தவரை உயர்ந்த மாயமயமான வடிவு கொண்டு நிற்கும் சிங்கமுகன், தன் கைகள் எல்லாவற்றையும் நீட்டி அள்ளுவது, எது போன்றது என்றால், கடல்களுக்கு மாறாக அவற்றில் கிடக்கும் மேகங்கள் அந்தக் கடல் நீரைக் கவருவதைப் போன்று விளங்கும்.

7125. மாயப் பெருவடிவம் கொண்டு நிற்பவனும் ஒளி பொருந்திய சிங்கமுகம் உடையவனுமாகிய அசுரன், தான் பூதர்களை எடுத்து உண்ணும்படி, நீட்டிய இரண்டாயிரம் கைகளில் அகன்ற ஒரு கைக்கு ஆயிரம் கோடி பூதர்கள் அகப்பட நீட்டிய கைகள் அள்ள, அவ்வாறு எடுத்தவர்களைத் தன் அகன்ற பெரிய வாயில் இட்டு விழுங்கினான்.

7126. சினம் மிகுந்ததால் புகையும் வாயையுடைய சிங்கமுகன் வில், தண்டு, வாள், கேடயம் முதலான பெரிய ஆயுதங்களைத் தனக்குரிய உணவாகிய மீன்களாகவும் உள்ளங்கைகளில் பொருந்திய காடுகளுடன் கூடிய மலைகளைப் பருப்புக் கூட்டமுது முதலான கறிகளாகவும் கொண்டு, தன் கைக்குள் சிக்கியவர்களான பூதர்களைச் சமைத்த அன்னசாலையில் உள்ள அன்னங்களைப் போல உண்டான்.

7127. பகைவர் மீது நீங்காத வைரம் வைத்துப் போர் செய்யும் சிங்கமுகன் கொடிய, பூதப்படையினரை யெல்லாம் வாரி வாரி உண்ணுகின்ற அளவில்லாத பிளந்த வாய்கள் எவற்றைப் போன்றவை என்றால், ஓராயிரமண்டலங்கள் அங்கு ஒரு பக்கத்தில் பிளந்து வேறு வேறாக விளங்குவனவற்றைப் போன்றவையாகும்.

7128. இன்னதின்னது கொண்டது என்று சொல்வதற்கரிய வெற்றி பொருந்திய சிங்கமுகனின் கையில் புகுந்த பூதகணத்தவர் எல்லாம், அந்தப் பெரிய ஆயிரம் வாய்களில் ஆற்று நீரிலே அகப்பட்ட மனிதர்கள் பலவேறு வழியாக உருண்டு புரண்டு சென்றாலும் இறுதியிலே ஒன்றாய்க் கடலில் சேர்வது போல் அவனது பெரிய வயிற்றுக்குள் புகுந்தனர்.

448 □ கந்தபுராணம்

- 7129 தானவன் அங்கை தனில்படு 'பூதர்
மேனிகழ் வாய்தொறு மேவரு பான்மை
ஊனமில் விண்ணவர் ஊர்தொறும் இம்பர்
மானவ ரியாரும் வழிக்கொளல் போலும்.
- 7130 மண்ணிது அன்றெனின் வானவர் வைகும்
விண்ணிது அன்றெனின் வெவ்வக ரேசர்
நண்ணுல கிதென நாடினர் தீயோன்
கண்ணகல் வாயது கண்டிடு பூதர்.
- 7131 வாய்க்கொளும் எல்லை மடங்கல் முகத்தோன்
மூக்குடன் அஞ்செவி மூலமும் வல்லே
நோக்கினர் இங்கிது நூழைகொல் என்னா
ஊக்கொடு சிற்சிலர் ஒடினர் போனார்.
- 7132 அந்தமில் சீயன் அகன்பெரு வாய்போய்க்
கந்தரம் நீங்கினர் நெஞ்சு கடந்தார்
உந்திபு குந்தனர் ஒண்புவி யுள்ளோர்
சிந்துறு கீழ்நிலை சென்றுறு மாபோல்.
- 7133 சீயமு கங்கெழு செம்மலு யிர்ப்பில்
போயினர் உந்தி புகுந்தவர் சில்லோர்
ஆயிரம் யோசனை யந்திரம் மீண்டு
மேயினர் அங்கவன் மீண்டவு யிர்ப்பால்.

7129. அசுரனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட பூதர்கள் மேலே விளங்கும் வாய்தோறும் அவன் எடுத்து விழுங்குங் கால் மேல் நோக்கி அடையும் தன்மை, குற்றம் இல்லாத தேவரின் மார்தோறும் இந்த வுலகத்தில் உள்ள மனிதர் அனைவரும் வழிக்கொண்டு சென்றது போல் விளங்கியது.

7130. கொடிய அந்தச் சிங்கமுகன் இடம் அகன்ற வாயைக் கண்ட பூதர்கள் "இது மனிதர் வாழும்மண் உலகம் அன்று என்றால், தேவர்கள் வாழும் சுவர்க்கமும் இது அன்று என்றால், இது கொடிய அசுரர் இருக்கும் உலகமே யாகும்" என நினைத்தனர்.

7131. அந்தச் சிங்கமுகன் பூதரை வாயில் இட்டு விழுங்கிய போது அவர்கள் அவனுடைய மூக்கோடு செவிகளையும் விரைவாகப் பார்த்தனர். இது 'நுழை வாயிலோ' என்று எண்ணினர். எண்ணி அவற்றின் வழியாக ஊக்கத் தோடு உள்ளே சிற்சிலர் ஓடினர்.

(நுழை—நுழை வாயில்)

7132. எல்லையில்லாத பெருவடிவத்தைக் கொண்ட சிங்கமுகனின் அகலமான பெரிய வாய்க்குள் சென்ற பூதர், இந்த ஒளியுடைய வுலகத்தில் உள்ளவர், ஆறுகளையுடைய கீழ் ஏழு நிலத்துக்குச் சென்றாற் போல, அங்கிருந்து கழுத்தைக் கடந்து மார்பையும் கடந்து வயிற்றுக்குள் புகுந்தனர்.

7133. ஒளி வீசும் சிங்க முகமுடைய அந்த அசுரனின் மூச்சின் முன்னே உண்ணப்பட்டு வயிற்றுக்குள் புகுந்த சில பூதர்கள் மேலே அந்தரத்தில் ஆயிரம் யோசனை தொலைவு சென்று திரும்பி, அவன் உள் இழுப்பாக விட்ட மூச்சுக் காற்றால் பழைய இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

450 □ கந்தபுராணம்

7134 வெவ்விட மென்ன விளங்குக ரேசன்
துவ்விட வேயக டுற்றிடு தொல்வோர்
அவ்விடம் யாவினும் ஆதியை உன்னற்கு
இவ்விட மேயினி தென்றனர் சில்லோர்

வேறு

7135 களித்தவன் மடியுறு கணவ ராயிடைக்
கிளைத்தனர் கைகளில் படையிற் கீறினர்
துளைத்தனர் கெடாமையில் தொல்லை
வன்மைபோய்
இளைத்தனர் ஒருசிலர் யாது செய்வரால்.

7136 ஆயிரம் வெள்ளமாம் ஆடற் பூதரை
வாயிடைப் பெய்துதன் அகட்டில் வைத்துள
சீயமா முகத்தவன் செயலைப் பற்கல்
ஒய்வற மொழியினும் ஒழிதற் பாலதோ.

7137 இத்திறம் நிகழ்ந்திட ஈண்டு பாரிடர்
பத்துநா றெனப்படும் பரவை நீத்தமும்
கைத்தலம் வாரினன் கயவன் மோட்டினுள்
வைத்தலுங் கண்டனர் வானு ளோரெலாம்.

7138 எண்கெழு பூதரை நுங்கி னான்இனி
மண்கெழு பொருளெலாம் வாரி நுங்குமால்
விண்கெழு நம்மையும் விரைவில் பற்றியே
உண்குவன் என்மருண் டும்ப ரோடினார்.

7134. கொடிய நஞ்சைப் போல் விளங்கும் சிங்கமுகன் உண்ணவே, வயிற்றுக்குள் புகுந்த பழைய பூதர்கள் அந்தப் பூமியில் உள்ள ஆற்றின் ஓரம் மலையுச்சி முதலான மற்ற எல்லா விடங்களையும் விடச் சிவபெருமானை நினைப்பதற்கு இந்த அசுரனின் வயிற்றிடமே சிறந்தது என்று நினைத்தனர்.

7135. மதத்தவனான சிங்கமுகனின் வயிற்றில் உள்ள பூதகணங்களில் ஒருசிலர் வெளியில் வருமாறு எண்ணி அந்த அந்த இடங்களில் தம் கைகளாலே கீறினர். வேறு சில பூதர்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களால் கீறினர். மற்றும் சிலர் துளைத்தார்கள். இவ்வாறு எத்தனை விதச் செயலைச் செய்தாலும் சிங்கமுகனின் வயிறு முதலான எந்த வுறுப்பும் கெடாததால், அப்பூதர்கள் தமக்கிருந்த பழைய வன்மையிழந்து இளைத்தனர். அவர்கள் வேறு என்ன செய்வர்?

7136. ஆயிரம் வெள்ளமான போர் செய்த பூதரை வாயிலே இட்டு விழுங்கித் தன் வயிற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்ட சிங்கமுகனின் செயலைப் பார்த்துப் பல பல நாள் இடைவிடாது சொல்வதானாலும் அது சொல்லி முடியும் தன்மையுடையதோ?

7137. இவ்வாறு நிகழ்ந்திட, போர்க் களத்தில் நெருங்கிய பூதர்களான ஆயிரம் எனப்படும் படைக் கடல் வெள்ளத்தையும், கையால் எடுத்துக் கயவனான சிங்கமுகன் தன் வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டதை தேவர் எல்லாம் பார்த்தனர்.

7138. “ஆயிரம் வெள்ளம் என்ற புகழ் பொருந்திய பூதர்களையெல்லாம் இந்தச் சிங்கமுகன் உண்டுவிட்டான். இனி இவ்வுலகில் பொருந்திய பொருள்களையெல்லாம் வாரி எடுத்து விழுங்குவான். அம்மட்டுமோ! வானத்தில் பொருந்திய நம்மையும் விரைவாக எடுத்து உண்டு விடுவான்” என்று மயங்கித் தேவர் எல்லாம் ஒடிவிட்டனர்.

452 □ கந்தபுராணம்

- 7139 நேடிய ஒன்றுவர் நின்றி லார்விரைந்
தோடினர் அவுணர்கோன் உபயத் தாள்மலர்
குடினர் சென்னியில் தொழுத கையினா
மாடுறு பலசன மகிழக் கூறுவார்.
- 7140 ஏதமில் அரிமுகத் திளவல் கந்தவேள்
தூதனைப் பிறர்தமைத் தொலைவில் பூதரில்
பாதிபை நாண்வலைப் படுத்து வீட்டியே
ஆதவன் எழுகிரி அகத்தர் ஆக்கினான்.
- 7141 ஈங்கிது வினவியே யீசன் தன்மகன்
தாங்கிய வேலொடு சமரின் ஏற்றிட
ஒங்குமோர் வடிவுகொண் டனது பின்னவன்
ஆங்கெதிர் பூதரை அள்ளி நுங்கினான்.
- 7142 இவ்வரை நிகழ்ந்தன இனைய இத்துணை
மைவரு மிடற்றினன் மதலை யோடுபோர்க்
கவ்வையை இயற்றிடுங் கன்னல் ஒன்றினில்
தெவ்வர்கள் இலரெனச் செய்து மீளுமால்.
- 7143 என்னலும் அரியணை இகந்து போய்த்தழீஇ
நன்னய மொழிபல நவின்று தூதுவர்
உன்னினர் விழைந்தசீர் உதவி மன்னவன்
தன்னுழை ஒருவனை நோக்கிச் சாற்றுவான்..

7139. இவ்வாறு சிங்கமுகனின் செயலைக் கண்டறிந்த ஒற்றர் அங்கு நில்லாமல் விரைந்து ஓடிச் சென்று குரபன்மனின் இரண்டு அடிகளான மலர்களைத் தம் தலையிலே சூழிக் கைகளைத் தலை மீது கூப்பியவராய்ப் பக்கத்தில் இருந்த பலரும் மகிழ்ச் சொல்லலானார்.

7140. “துன்பம் இல்லாத சிங்க முகத்தையுடைய நின் தம்பியான சிங்கமுகன், முருகனின் தூதரான வீரவாகுவையும் மற்ற எண்மரையும் அழிவில்லாத பூதர்களில் பாதியையும் மாய பாசத்தால் கட்டி வீழ்த்திக் கதிரவன் உதயமாகும் உதயமலையிலே கொண்டு சேர்த்தான்.

7141. “இவ்வாறு நின் தம்பி சிங்கமுகன் செய்ததை வாயுதேவன் சொல்ல அறிந்து கொண்ட சிவபெருமானின் மைந்தரான முருகன், தான் கையில் எடுத்த வேலுடனே போர் செய்ய வந்தான். அப்போது உன் தம்பி உயர்ந்த பெருவடிவு கொண்டு தம் எதிர்ப்பட்ட மீதி பூதர்களையெல்லாம் எடுத்து விழுங்கி விட்டான்.

7142. “நாங்கள் திரும்பும்வரை நிகழ்ந்தவை இவையாகும். இவ்வளவில் கரிய கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானின் மகனான முருகனுடன் நின் தம்பி ஆரவாரத்துடன் கூடிய போரைச் செய்து கொண்டிருப்பான். ஒரு நாழிகைப் பொழுதில், போரிடும் பகைவர் யாவரும் இல்லை என்று பகைவரை அழித்து விட்டுத் திரும்பி வருவான்!”

7143. என்று ஒற்றர் சொல்லவும், குரபன்மன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, தான் அமர்ந்திருந்த அரியணையை விட்டு இறங்கிச் சென்று அந்த ஒற்றரைத் தழுவிக்கொண்டு, அவர்களுக்குப் பல நல்ல சொற்களைச் சொல்லி, அவர்கள் விரும்பிய சிறப்புகள் பலவற்றைத் தந்து, பின் தன்னுடன் இருந்த வேறு ஒருவனை நோக்கிச் சொல்லலானான்.

454 □ கந்தபுராணம்

- 7144 கந்தனொடு அரிமுகன் கனன்று போர்செய்வான்
முந்துள தானையின் முடியும் பற்பல
இந்தநன் னகருறை படைகள் யாவையும்
உந்துதி ஆயிடை ஒல்லைநீ யென்றான்.
- 7145 சாற்றிய வுரைகொடு தாழ்ந்து கம்மியன்
காற்றென ஏகியே கறங்கு தானையுள்
போற்றலன் அமரிடைப் போமின் போமினென்
தேற்றுகி முரசினை எழிவித் தானரோ.
- 7146 பணைஒலி கேட்டலும் பதியுள் வைகிய
இணையறு தானைகள் வெள்ளம் யாவையும்
மணிகெழு வகுப்புடன் ஆர்த்துச் சென்றுஞர்
துணையவன் அமர்புரி குழல் புக்கவே.
- 7147 அம்புதி யாமென அனிகம் சென்றுழித்
தும்பையஞ் சிகழிகைச் சூரன் என்பவன்
எம்பிதன் போர்வலி காண்பன் யானெனாச்
செம்பொனந் தவிசினுந் தீர்ந்து போயினான்.
- 7148 தன்பெரு மந்திர நடுவண் தங்கிய
கொன்பெருஞ் சிகரியாம் மேருக் குன்றின்மேல்
இன்புறு திருவொடும் ஏறி னானரோ
பொன்புனை இதயமேல் இரவி புக்கென.
- 7149 தாதலிழ் தார்முடித் தம்பி கொண்டதோர்
மேதகு வடிவமும் தமிழன் வேளுறப்
பூதர்கள் உண்டியாய்ப் போன தன்மையுங்
காதலின் அவுணர்கோன் கண்ணின் நோக்கினான்.

7144. “முருகனுடன் சிங்கமுகன் சினந்து போர் செய்வான். அப்போது அவனுடன் சென்ற முந்தைய படைகள் அழிந்து விடும். எனவே, இந்த நகரத்தில் உள்ள படைகள் எல்லாவற்றையும் விரைவாக அந்தப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்புவாயாக!” என்று குரபன்மன் உரைத்தான்.

7145, குரபன்மன் சொன்ன சொல்லைத் தலை மேற்கொண்டு அவனை வணங்கி ஒற்றன் காற்றைப்போல விரைவாகச் சென்று, ஒலிக்கும் படையுள்ள இடத்தை அடைந்து, “நீங்கள் பகைவருடன் போர் செய்யச் செல்லுங்கள், செல்லுங்கள்!” என்று காணையின் தோல் போர்த்து மூடிய முரசினை அறைந்து சொன்னான்.

7146. அவ்வாறு போருக்கு வரும்படி அறையப்பட்ட முரசின் ஒலியைக் கேட்டு, அந்த மகேந்திர நகரத்துள் இருந்த படைகள் எல்லாம், விளங்கும் அணிவகுப்புடன் ஆரவாரம் செய்த வண்ணம் போய்ச் குரபன்மனின் தம்பியான சிங்கமுகாசுரன் போர் செய்கின்ற போர்க் களத்தை அடைந்தன.

7147. மகேந்திர நகரத்தில் இருந்த படையானது கடல் எனச் சொல்லுமாறு சென்றபோது, தும்பை மலர் மாலையை அணிந்த குரபன்மன் என்பவன், ‘என்தம்பி சிங்கமுகன் போர் வலிமையைக் காண்பேன்,’ என்று, செம்பொன்னால் ஆன அரியணையினின்று இறங்கினான்.

7148. தன் அரண்மனையின் நடுவில் உள்ள அச்சம் தரும் பெரிய மேருமலை போன்ற ஒரு மலை மீது ஏறி மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் செல்வச் சிறப்புடன் பொன்னால் அணி செய்யப்பட்ட உதய மலை மீது கதிரவன் ஏறினாற்போல் ஏறினான்.

7149. மகரந்தம் சிந்துகின்ற மலர் மலை சூடிய தன் தம்பியான சிங்கமுகன் கொண்ட ஒரு பெரு வடிவத்தையும் கந்தவேள் அவனுக்கு எதிரில் தனியாக நிற்பதையும் பூதர்கள் எல்லாம் அவனுக்கு உணவான தன்மையையும் அன்புடன் குரபன்மன் தன் கண்களால் பார்த்தான்.

456 □ கந்தபுராணம்

7150 வருமித மென்றுமன் உயிர்கட் கல்லல்செய்
கருமித வழிக்கொரு கனலில் தோன்றினான்
பெருமிதம் விம்மிதம் பெரிதும் எய்தினான்
உருமித மாமென நகைக்கும் ஓதையான்.

7151 இங்கிவன் நின்றிட இதற்கு முன்னரே
சங்கையில் யாரிடத் தானை முற்றவும்
சிங்கமா முகத்தவன் நுகருஞ் செவ்வியின்
அங்குறும் அறுமுகன் அதனை நோக்கினான்.

7152 ஒருத்தனை யாகியே உலகெ லாமடும்
நிருத்தன தருள்மகன் நேர லாரொடும்
செருத்தொழில் புரிவதோர் சிறிய ஆடலைக்
கருத்திடை உன்னினன் கணிப்பில் ஆற்றலான்.

வேறு

7153 செய்ய தாமரை வனங்களுஞ் செங்கதிர்த்
தொகையும்
ஐய சேயொளி ஈன்றிருந் தென்னஆ றிரண்டு
கையும் மூவிரு முகங்களும் உடையவன் காலோன்
வையம் உந்திட அடுதொழில் இயற்றுவான்
வந்தான்

வேறு

7154 வந்திடு கின்ற காலை வயப்பெரும் பூதர் யாரும்
அந்தமுற் றதனை யோரா அடுகரி பரிதேர் செற்ற
வெந்திறல் அவுணர் கோன்றன் மேதகு படைஞர்
முற்றும்
கந்தவேள் தன்னைச் சூழ்ந்தார் கனலிசூழ் கடலே
யென்ன.

7150. 'இவ்வாறு செய்ததால் நமக்கு மிக்க நலம் உண்டாகும்' என்று எண்ணி, நிலையாக வாழ்கின்ற மன்னு யிர்கட்குத் துன்பம் செய்கின்ற பாவ வழிக்கு ஒரு தீயைப் போல் பிறந்துள்ளவனும் இடியதனோடு நட்பானது என்று சொல்லுமாறு சிரிக்கின்ற அட்டகாசத் தையுடையவனுமான குரபன்மன் இவற்றையெல்லாம் பார்த்துப் பெருமிதமும் விம்மிதமும் மிகுதியாக அடைந்தான்.

7151 குரபன்மன் இவ்வாறு மலை மேல் நின்று பார்க்கவும், இதற்கு முன்பே எண்ணில்லாத பூதப் படை யினர் முழுவதையும் சிங்கமுகன் உண்ணும் இயல்பையும் அங்கு வந்த கந்தவேள் கண்டருளினார்.

7152. தாம் ஒருவராகவே நின்று உலகம் எல்லா வற்றையும் அழித்தருளுகின்ற நடராசப் பெருமான் பெற்ற அளவில்லாத பேராற்றல் உடைய முருகப் பெருமான், பகைவ ரோடு போர் செய்கின்றது போன்ற ஒரு சிறிய திருவிளை யாடலைச் செய்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார்,

7153, செந்நிறமான தாமரைக் காடுகளும், செவ்விய சூரிய சந்திரர் குழுக்களும், அழகான செவ்விய ஒளியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தாற் போன்று பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் ஆறுமுகங்களும் கொண்ட முருகப் பெரு மான், வாயு தேவன் தேரைச் செலுத்தப் போர்த் தொழி லைச் செய்வதற்காக எழுந்தருளினார்.

7154. அவ்வாறு முருகப்பெருமான் வந்தருளிய போது, வன்மை மிக்க பூதர் எல்லாரும் அழிந்து விட்டதை (சிங்கமுகன் விழுங்கி விட்டதை) அறிந்து, கொல்லும் யானைகள் குதிரைகள் தேர்கள் ஆகிய இவற்றால் நெருங்கிய கொடிய ஆற்றலையுடைய அசுரர் தலைவனான சிங்க முகனின் மேன்மையான படைஞர் எல்லாரும் முருகப் பெருமானை வடவைத் தீயினை சூழ்ந்து கொண்ட கடலைப் போலச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

458 □ கந்தபுராணம்

- 7155 சூழ்தரும் அவுண வீரர் தொலைவில்தம் படைகள்
முற்றும்
ஊழ்தரும் உருயிற் பெய்ய உலகுடை முதல்வன்
காணாக்-
காழ்தரு மேரு அன்ன கார்முகம் ஒன்று வாங்கி
வீழ்தரும்அருவி போலும் வியன்குணத் தோதை
கொண்டான்-
- 7156 ஆயிர கோடி ஞாலத் தண்டங்கள் வெடித்த
மற்றைப்
பாயிரும் புனலின் அண்டப் பத்திகள் பகிர்ந்த
பாங்கர்
தீயழல் அண்டங் கிண்ட செறிமருத் தண்டம்
விண்ட
மீயுயர் வெளிமு தண்டம் வெய்தென உடைந்த
வன்றே-
- 7157 அப்பெரு நாணின் ஓதை அரிமுகன் தானை மள்ளர்
செப்புறு கேள்வி யாற்றுஞ் செவிப்புலம் புகுத
லோடுங்
கைப்படை சிந்தி வீழ்ந்தார் கவிழ்ந்தன களிறு
மாவும்
ஒல்லல்கீர் அருளித் தேர்கள் ஒல்லென உடைந்த
அன்றே-
- 7158 முரிவிற் கொண்ட நாணின் முழக்கினை வினவி
யற்றால்
பாரிடைக் கவிழ்ந்த தானைப் பரப்பையும் நோக்கி
நின்றான்
ஆரிதைப் புரியும் நீரார் அரன்மகன் இவனாம்
முன்னம்
தாரகன் கடந்தான் என்கை சரதமே போலு
மென்றான்-

7155. அவ்வாறு முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்ட அசுர வீரர் அழிவில்லாத தம் படைக்கலங்கள் முழுவதையும் உலகமுடிவில் மேகங்கள் சிதறும் இடிக் கூட்டம் போல வீசவும், அவர்கள் படைக்கலம் வீசுவதை உலகத்தினை உடைய முதல்வனான அப்பெருமான் பார்த்து, உயரமான மேருமலை போன்ற வில் ஒன்றை வளைத்து மலையினின்று விழுகின்ற அருவியைப் போன்ற நாணியைப் பூட்டிப் பெரிய அதன் ஒலியை எழுப்பினார்.

7156. அந்த நாண் ஒலியால் ஆயிரங் கோடி அண்டங் களும் வெடித்தன. இன்னும் உள்ள பரந்த பெரிய புனலின் அண்டப் பித்திகள் வெடித்தன. அருகில் உள்ள அக்கினி அண்டங்கள் வெடித்தன. நெருங்கிய வாயு அண்டங்கள் பிளந்தன. இவையும் அல்லாது மேலே உயர்ந்த வெளியில் உள்ள அண்டங்களும் திடீர் என்று உடைந்தன.

7157. அந்தப் பெரிய நாணின் ஒலியைச் சிங்க முகனது படைத்தலைவர்- அவனது சொற்களைக் கேட்கின்ற இயல்புடைய படையினர் செவியில் புகவும், அவர்கள் கையில் இருந்த ஆயுதங்களைக் கைவிட்டுக் கீழே வீழ்ந்தனர். யானைகளும் குதிரைகளும் கவிழ்ந்தன. நிகரற்ற சிறப் புடைய சக்கரங்களையுடைய தேர்களும் 'ஒல்' என்ற ஒசை யுடன் உடைந்தன.

7158. வலிய வில்லினின்று முருகப்பெருமான் எழுப்பிய நாண் ஒலியைக் கேட்டும், அந்த ஒலியால் உலகத்தில் கவிழ்ந்து விழுந்ததன் படைப் பரப்பையும் சிங்கமுகன் கண்டான். "இத்தகைய செயலைச் செய்வன் யார்! சிவபெருமானின் மகன் இவனே போலும்! இவனது வில் ஒசையே இவ்வாறு இருந்தால் இவன், முன்பு என் தம்பி தாரகனைக் கொன்றான் என்று கூறுதல் உண்மையே போலும்!" என்று சொன்னான்.

460 □ கந்தபுராணம்

- 7159 வாலுளை அலங்கு நெற்றி மடங்கலோன் இனைய
கூறிப்
பாலகன் வன்மை யானே படுத்தனன் மீள்வ
னென்னாக்
காலுடை நெடுந்தே ரோடும் கையனோர்
கணத்தின் நேர்ந்து
வேலுடை அண்ணல் தன்னை நோக்கினன் விளம்ப
லுற்றான்.
- 7160 கண்ணுதல் முதல்வன் மைந்த கழறுவன் ஒன்று
தேண்மோ
எண்ணலர் வலியை மாற்றல் இறையவர் கடனே
அற்றால்
விண்ணவர் தமைத்தன் டித்தோம் அவர்க்குளும்
அல்லை வேறோர்
நண்ணலன் எமருக் கில்லை நடந்ததென் னமருக்
கென்றான்.
- 7161 உறைதரும் அளியன் தன்னை வலியவன் ஒறுக்கின்
நாடி
முறைகெழு தண்ட மாற்றி அண்டங்கள் முழுவ
துக்கும்
இறையினைப் புரிதும் அற்றால் நீவீர்கள்
இமையோர்க் கிட்ட
சிறையினை அகற்ற வந்தேம் செருவுமத் திறத்துக்
கென்றான்.

7159. வெண்மையான பிடரிமயிர் அசைகின்ற பிடரியையுடைய சிங்கமுகன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லி “இந்தச் சிறுவனின் வன்மையை அழித்து மீள் வேன்!” என்று சொல்லிக் கால்களையுடைய பெரிய தேருடனே ஓர் இமைப்போதில் அவ்விடத்தை அடைந்து, வேலை ஏந்திய பெருமை பொருந்திய முருகப் பெருமானைப் பார்த்துச் சொல்லலானான்.

7160. “நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் மைந்த! நான் ஒன்று சொல்வேன், கேள்! பகைவரின் வலிமையை அழித்தல் அரசராக இருப்பவரின் கடமையே யாகும். ஆதலால் நாங்கள் எங்கள் பகைவரான தேவரைத் தண்டித்தோம். தேவரே அல்லாது எங்கட்கு வேறு பகைவர் இல்லை. அங்ஙனம் இருக்க, நீ நம்மீது போருக்கு வந்தது ஏன்?” என்று வினவினான்.

7161. இவ்வாறு சிங்கமுகன் உரைத்தான். அதைச் செவியேற்றருளிய எம் இறைவன் முருகப்பெருமான் அவனை நோக்கிச் “சிங்க முகனே, கேள்! உலகில் வாழ்கின்ற எளிய ஒருவனை வலியன் ஒருவன் தண்டித்தால் நாம் அவனைமுறை மையாகவிளங்கும்தண்டனைசெய்துஎல்லாஅண்டங்களுக்கும் அரசினைச் செய்கின்றோம். ஆதலால் நீங்கள் தேவர்களுக்கு இட்ட சிறையினை அகற்ற வந்தோம். இங்குப் போர் செய்வதும் அதன் பொருட்டேயாகும்!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

462 □ கந்தபுராணம்

7162 எங்கள்நா யகமா யுள்ள இறையவன் இனைய
கூறச்
சிங்கமா முகத்து வீரன் உருமிடி திளைத்த
தொப்ப
அங்கையோ டங்கை தாக்கி அண்டமுங் குலுங்க
நக்குப்
பொங்குவெஞ் சீற்ற மேலான் இங்கிவை புகலல்
உற்றான்.

7163 ஈங்கெமர் தமையும் வென்றாய் இமையவர்
சிறையும் இன்றே
நீங்கினர் ஆவர் நீயும் நீக்குதி போலும் போலும்
நாங்களும் அளியர் தாமே நன்றுநின் சூழ்வே
ஆற்றல்
ஒங்கிய துனது மாட்டே உண்மையி தன்றி
உண்டோ.

7164 இந்திர குமரன் தன்மை இமையவர் குழுவை வாரி
வேந்தனை மூழ்கு வித்து வீட்டிய சிறையை
நீக்கல்
சந்திர மௌலி அண்ணல் தன்னினும் முடியா
தென்றால்
மைந்தன்நீ ஒருவன் கொல்லோ முடித்திட வல்லை
மன்னோ.

7165 கண்ணுதல் உனக்குத் தந்த காமரு சுடர்வேல்
ஆற்றல்
எண்ணலன் மறலி யாகி இகழ்ந்துபோர் இயற்றி
னானை
உண்ணிகழ் ஆவி கொண்டாய் ஓடினால் உய்தி
யீண்டு
நண்ணிய தன்மை எங்கண் நல்வினை தந்த தன்றே.

7162. எங்கள் தலைவராக உள்ள முருகப் பெருமான் இவ்வாறு கூறவும், சிங்க முகத்தையுடைய சிங்கமுகன் இடியானது இடியுடன் மோதியது போன்று கையுடன் கையைத்தாக்கி, பொங்கும் கொடிய சீற்றத்தையுடைய வனாகி முருகப்பெருமானிடம் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்ல லானான்.

7163. “இங்கே எம்மவரின் போரையும் நீ வென்று விட்டால், அதனால் தேவர்களும் இன்றே சிறையினின்று நீங்கியவர் ஆவார்கள். அவர்களை நீ சிறையினின்று நீக்கு வாய், நீக்குவாய்! நாங்களும் எளியவர் தாமே! நன்று நின் எண்ணம். உன்னிடம் ஆற்றலானது சிறந்துள்ளது! உண்மை இதுவன்றி வேறு உள்ளதோ?”

7164. “இந்திரனின் மகனான சயந்தனையும் தேவர் கூட்டத்தையும் கொடிய விலங்கைப் பூட்டி இட்ட சிறையை நீக்குதல் என்பது சந்திரனைத் தலையிலே குடிய சிவபெருமானாலும் முடியாது! அப்படியானால் அவனுடைய மகனும் சிறுவனுமான நீ ஒருவனோ இச்செயலைச் செய்ய வல்லாய்?

7165. “சிவபெருமான் உனக்கு அளித்த அழகுடைய கதிர்வேலின் ஆற்றலை எண்ணிப்பாராதவனாய், அதனை இகழ்வாக எண்ணிப் போர் செய்து, தாரகனின் உடம்பில் இருந்த உயிரைக் கவர்ந்தாய். நீ ஓடி விட்டால் உயிர் பிழைப்பாய்! நீ எங்களிடத்துக்கு வந்தது எங்கள் புண்ணியப் பயனே ஆகும்!

464 □ கந்தபுராணம்

- 7166 கடம்பமர் கண்ணி யாய்கேள் கடவுள்வேல்
கொண்ட ஆற்றல்
திடம்படு நினது வன்மை யாவையுந் தெரிதந்
துள்ளேன்
தடம்படு குவவுத் திண்டோள் தாரகன் போல
ஞாட்டின்
மடம்படு கின்ற தில்லை வல்லைபோர் புரிதி
மாதோ.
- 7167 பொருதிறல் வயவர் யாரும் பூதரில் பலரும்
மாய்ந்தே
எரிகதிர் உதயம் புக்கார் ஏனையோர் நியுங் காண-
விரைவில்என் அகடு சேர்ந்து விளிந்தனர் தமிழன்
நின்றாய்
செருவினை இழைத்தும் என்னும் ஊக்கமே
சீரி தம்மா.
- 7168 தாதவிழ் தருவின் நீழற் சயந்தனை அமரர் தம்மைத்
தீற்று சிறையின் நீக்கச் சென்றநீ துணைவ ரோடு
பூதர்தந் தொகையை வாளா போக்கினை தமிழன்
நின்றாய்
ஊதியம் இதன்மேல் உண்டோ உனக்கிது கிடைத்த
தன்றே.
- 7169 முனைகெழு சமரின் வந்து முடிந்தனர் முடிவி
லாதார்
இனைவொடு புறந்தந் தேகி இரிந்துளார்
தொகையும் அஃதே
அனையதை உணராய் கொல்லோ அமர்குறித்
திண்டு வந்தாய்
கனவிலும் விடுவது உண்டோ கடவுளர் சிறையை
என்றான்.

7166. “கடம்ப மலர்மாலையைச் சூடியவனே! கேள்! நீ கொண்டுள்ள தெய்வத்தன்மை கொண்ட வேலின் ஆற்றல், உன் வன்மை என்னும் இவை எல்லாவற்றையும் அறிந்துள்ளேன். பெரிய திரண்ட தோளையுடைய தாரகன் போல நடந்து கொள்ள மாட்டேன். ஆதலால் விரைவாகப் போர் செய்வாயாக!”

7167. “போர் செய்யும் வீரர் பலரும், பூதவீரரில் பலரும் மடிந்து கதிரவன் உதயமாகின்ற உதயமலையிலே புகுந்தனர். மற்றவர், நீயும் காண, விரைந்து என் வயிற்றில் சேர்ந்து இறந்தனர். நீ இப்போது தனியாக நிற்கின்றாய்! அங்ஙனம் இருந்தும், போரைச் செய்வேன் என்று நீ நினைக்கும் நின் ஊக்கம் சிறந்தது!

7168. “மகரந்தப் பொடி சிந்தும் கற்பகமரத்து நிழலில் இருந்த சயந்தனையும் மற்றத் தேவரையும் துன்பம் அளிக்கின்ற சிறையினின்று நீக்கவந்தாய்! அவ்வாறு வந்த நீ, உன் துணைவருடன் பூதரின் பெருந் தொகையையும் வீணே இழந்து விட்டாய்! தனியனாய் நின்றாய்! இதன் மேல் உனக்கு உண்டாகும் நன்மை உண்டோ? இத்தகைய இழப்பே உனக்குக் கிட்டியது!

7169. “பகைமை விளங்கும் போருக்கு வந்தஅளவற்ற வர் இறந்தனர். வருத்தத்துடனே புறங்கொடுத்து அஞ்சி ஓடியவர் தொகையும் அதுவே! அதை நீ அறிந்து கொள்ள வில்லையோ! போர் செய்ய எண்ணி வந்து விட்டாய்! தேவரின் சிறையைக் கனவினும் நாங்கள் விடுவதுண்டோ?” என்று இவ்வாறு சொன்னான் சிங்கமுகன்.

466 □ கந்தபுராணம்

7170 என்றசொல் இறுக்கு முன்னம் இராறுதோ னுடைய
வள்ளல்
நன்றிவன் கொண்ட தென்னா நகைசெய்து
சிலையிற் பூட்டி
ஒன்றொரு வயிர வாளி ஒல்லெனத் துரப்பத்
தீயோன்
பொன்றிகழ் மருமப் புக்குப் புறத்துரீஇப் போய
தன்றே.

7171 அருவிய னாக முள்ளான் அகன்பெரு விழிகட்
கூறாய்
அருவிய னாக மன்ன யரிமுகன் ஐயன் செங்கோல்
அருவிய னாக மூழ்க அலக்கணுற் நிழியுஞ் செந்நீர்
அருவிய னாக நின்றான் அமரர்மற் றதுகண்
டார்த்தார்.

7172 கற்றைஅங் கதிர்வேல் அண்ணல் காமரு பகழி பாய
மற்றவன் புறனும் மார்பும் வாயில்க ளாத லோடு
மற்றது நோக்கித் தீயோன் அகட்டுறை கணங்கள்
முற்றும்
புற்றெழு சிதலை யென்ன அந்நெறி துருவிப்
போந்த.

7173 உய்குறு கணத்தின் தானை உந்தியை ஒருவி வாளி
செய்குறு வாயில் நீங்கித் தெழிப்பொடு புறத்திற்
போக
மைகிளர் புந்தி வெய்யோன் மற்றது கண்டு சீறிக்
கைகொடு நெறியை மாற்றிக் கந்தன்மேல் ஒருதண்
டுய்த்தான்.

7170. இவ்வாறு சிங்கமுகன் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பு, பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய முருகப்பெருமான் 'இவன் கொண்ட எண்ணம் நன்று!' என்று நினைத்தருளி, சிரித்து, தம் வில்லிலே ஒரு வயிர அம்பினைப் பூட்டி விரைந்து விட, அந்த அம்பு தீயவனான சிங்கமுகனின் மார்பில் புகுந்து துளைத்து உருவி முதுகில் வெளிப்பட்டுச் சென்றது.

7171. மத அருவி ஒழுகுகின்ற கரிய யானைப் படைகளையுடைய குரபன்மனின் அகன்ற பெரிய கண்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்படி, முருகப்பெருமான் விடுத்த செவ்வரிய அம்பானது சிங்கமுகனின் அரிய பெரிய மார்பில் பட்டு உருவி வருத்திட ஒழுகும் இரத்த அருவி உடையவனாக அவன் நின்றான். இவனது இந்நிலையைக் கண்டு தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

7172. தொகுதியான அழகிய கதிர்க ளையுடைய முருகப் பெருமானின் அம்பானது பாய, அதனால் அச்சிங்கமுகனின் முதுகும் மார்பும், வாயில் போலத் துளைகள் உடையதாக ஆயின அத்துளைகளை அத்தீயவனின் வயிற்றிலே இருந்த பூதகணங்கள் எல்லாம் பார்த்து, புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பறந்து போகின்ற ஈசல்களைப் போல அவ்வழிகள் வழிகளை நாடி வந்தனர்.

7173. பிழைத்துச் செல்லும் பூதகணங்கள் கொப்புழை நீங்கி, அம்பால் உண்டாக்கப்பட்ட துளைவழியாக ஆரவாரத்துடனே வெளியே போக, தீமை பொருந்திய உள்ளத்தையுடைய கொடியவனான சிங்கமுகன் பூதகணங்கள் தப்பிச் செல்வதைப் பார்த்துச் சினந்து, தம் கைகளாலே மார்பிலும் முதுகிலும் உண்டான துளைகளைப் பொத்தி மூடி, கந்தவேள் மீது ஒரு தண்டினை வீசினான்.

7174 அண்டம்விண் டதுகொல் என்ன அணிமணித்
 தொகுதி ஆர்ப்பத்
 தண்டம்வந் திடுத லோடும் தன்னிகர் இல்லா
 அண்ணல்
 கண்டனன் இமைப்பில் நான்கு கணைதொடக்
 கதையைச் சிந்தி
 ஒண்டிறற் குரன் பின்னோன் நெற்றி புக் கொளித்த
 அன்றே.

7175 ஒளித்திடு கின்ற காலை உருகெழு மடங்கல்
 பேரோன்
 களித்திடல் ஒருவி மேலைக் கடுஞ்சினக் கோட்புச்
 சிந்தித்
 தெவித்திடும் உணர்வும் இன்றிச் செய்யகோல்
 செலுத்து மன்ன
 அவித்திட லொழிந்த காலத் துலகம்போல் அழுங்கி
 நின்றான்.

பேறு

7176 பேர்ந்திடும் உணர்வொடும் பிரிவில் துன்பொடும்
 சேர்ந்திடும் அரிமுகத் தியன் நின்றழி
 வார்ந்திடு குருதிதோய் வாயில் முடுகை
 சோர்ந்தன அருள்வரத் தொலைந்த மாயைபோல்

7177 அறந்தவிர்ந் தொழுகினோன் ஆகம் தன்னிடைத்
 திறந்திடு நெறிகளால் சிறையின் வைப்பொரீஇப்
 பறந்திடு புள்ளெனப் படர்ந்து கந்தவேள்
 புறந்தனில் வந்தன பூதம் யாவுமே.

7174. அண்டங்கள் யாவும் பிளவு பட்டனவோ என்று கருதும்படி அழகியமணிக் கூட்டங்கள் ஒலிக்க, சிங்கமுகன் வீசிய தண்டானது தம் எதிரில் வரவும், தமக்கு ஒப்பொன்றில் லாத முருகப்பெருமான் அத்தண்டினைப் பார்த்தருளினார் இமைப்போதில் நான்கு அம்புகளை எய்தார். அவை நான்கும் (சிங்கமுகனின்) தண்டினை அழித்து மிக்க ஆற்றலையுடைய சூரபன்மனின் தம்பியான சிங்கமுகனின் நெற்றியிலே புகுந்து மறைந்தன.

7175. முருகப்பெருமான் விட்ட அம்புகள் நான்கும் சிங்கமுகனின் நெற்றியுள் புகுந்து மறைந்தபோது அச்சம் பொருந்திய சிங்கத்தின் பெயர் கொண்ட அந்தச் சிங்கமுகன் மகிழ்ந்து நின்றலை விடுத்து, முன் தான் கொண்டிருந்தசினக் கோட்பாட்டையும் விட்டு விட்டுத் தெளிவான அறிவும் இல்லாது, செங்கோல் ஆட்சி செலுத்தும் மன்னன் ஒருவன் நாட்டைக் காத்தல் தொழிலைக் கை விட்டபோது அவனது நாடானது துன்பம் அடைவது போல், வருந்தி நின்றான்.

7176. நீங்கிய உணர்வுடனும் நீங்காத துன்பத் துடனும் கூடிச் சிங்கமுகன் நின்றான். அப்போது, அருள் சக்தியானது வர, மாயை நீங்குவதைப் போல அவன் இரத்தம் ஒழுகும் துளை வழிகளை முடுவதைக் கை விட்டான்.

7177. அறத்தை விலக்கித் தீய நெறியில் நடந்த சிங்கமுகனின் உடலிலே அம்புகளால் உண்டான வாயில் வழிகளால், கூட்டின் இடத்தினின்று நீங்கிப் பறந்து நீங்கும் பறவைகளைப் போல சிங்கமுகனின் வயிற்றுக்குள் இருந்த பூதங்கள் எல்லாம் வெளிப்பட்டிச் சென்று கந்தபெருமானின் பக்கத்தில் வந்தன.

470 □ கந்தபுராணம்

- 7178 அன்றரி முகத்தவன் அலைத்து நுங்கின
கொன்றன எறிந்தன கூளி யாவையும்
வென்றிகொள் வேல்படை விமலன் ஆணையால்
துன்றிவந் தடைந்தன தொன்மை கூடியே.

வேறு

- 7179 அன்னதொரு காலை அறுமா முகக்கடவுள்
தன்னிகரி லாத தனக்கினையோர் தங்களையும்
துன்னலுறு பூதத் தொகையோர்கள் யாவரையும்
உன்னியவர் தம் ால் ஒருகோல் தொடுத்தனனே.
- 7180 உந்தும் பகழி உததி பலகடந்து
முந்துங் கதிருதயம் முன்னுற்று மொய்ம்பர்தமைப்
பந்தம் கொடுகுழந்த பாசவலை சிந்திடலும்
கந்தன் தனதருளாற் கண்துயில்வார் போலெழுந்
தார்.
- 7181 பாசத் தளையிற் படுவார் அதுநீங்கி
மாசற்ற நல்லுணர்வு வந்தெய்த உய்ந்தனராய்ப்
பேசற்கு அரியஇன்பம் பெற்றோர்கள் தாமாகி
ஈசற் கினியான் இணையடிகள் வாழ்த்தெடுத்தார்.
- 7182 ஆங்கதுகா லத்தில் அறுமுகவேள் உய்த்தகணை
பூங்கமலத் தோனுதவு புட்பகத்தின் மாட்சி
யதாய்த்
தீங்கினிள மைந்தர்தமைச் சேனை யொடுமுகந்து
தாங்கி விசும்பின் தலைக்கொண்டு சென்றதுவே.

7178. அன்று நிகழ்ந்த போரில், சிங்கமுகன் வருந்தி விழுங்கினவும் கொன்றனவும் எறிந்தனவும் ஆகிய பூதங்கள் எல்லாம், பொருந்திய வேற்படையையுடைய இறைவனின் ஆணையினாலே பழைய தன்மையை அடைந்து முன்போல வந்து சேர்ந்தன.

7179. அச்சமயத்தில் ஆறுமுகங்களையுடைய பெருமான் தமக்கு ஒப்பில்லாதவரும் தம் இளையவரும் ஆன வீரவாகு தேவர் முதலானவரையும், நெருங்கியுள்ள பூத கூட்டத்தவர் அனைவரையும் விடுவிக்க சீவனந் து என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளித் தம்மிடம் உள்ள ஓர் அம்பை விட்டருளினார்.

7180. அப்பெருமான் எய்த அம்பு பல கடல்களையும் தாண்டி முற்பட்ட கதிரின் உதய மலையை அடைந்து, வீரர்களைக் கட்டாகக் கொண்டு சுற்றியிருக்கும் மாய பாசத்தை அறுத்தது. உடனே எம் முருகப்பெருமான் திருவருளால் அவர்கள் அனைவரும் உறங்கியவர் விழித்து எழுந்ததைப் போல எழுந்தனர்.

7181. மாய பாசமான தளையிலே அகப்பட்டுக் கொண்ட வீரவாகு தேவர் முதலியவர் அந்தப் பாசத்தளையினின்றும் முருப்பெருமான் அருளால் விலகிக் களங்கம் இல்லாத நல்ல அறிவு தோன்ற உய்ந்தவராய், சொல்லால் சொல்ல இயலாத இன்பம் அடைந்தவராய்ச் சிவபெருமானுக்கு இனியவரான முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினர்.

7182. அப்போது முருகப்பெருமான் எய்த அம்பு, அழகிய தாமரை மலரில் இருக்கின்ற நான்முகன் அளித்த புட்பக விமானத்தின் தன்மையாய், குற்றமற்ற வீரவாகு தேவர் முதலியவரைச் சேனையுடன் சுமந்து கொண்டு வான் வழியாகக் குமரக்கடவுள் இருப்பிடத்தைக் குறித்துச் சென்றது.

472 □ கந்தபுராணம்

7183 என்று திகழ்வெற்பை இகந்தேழ் கடல்நீங்கிச்
சென்று கடிது செருநிலத்தில் சேனையொடு
நின்ற குமரன் நெடுந்தாள் முனமுய்த்துத்
துன்று கணைபொதிந்த தூணியிடைப் புக்கதுவே.

7184 அந்த அமையத்தில் அடல்வீர மொய்ம்பினனும்
இந்திரனும் போற்றும் இலக்கருடன் எண்மர்களும்
அந்தமி லாப்பூத அனிகங் களும் அளியால்
கந்தன் இணையடிகள் கைதொழுது தாழ்ந்தனரே.

7185 நீக்கம் பெறாதுயிர்க்குள் நின்றானைத்
தொல்வறிஞன்
ஆக்கம் பெற்றென்ன அடிவணங்கிப் போற்றுதலும்
விக்குங் கனை கழல்கால் வீரர்தமை நோக்கித்
தேக்குங் கருணையினால் ஈதொன்று
செப்பினனால்.

7486 தொக்கிர் அவுணன் தொடுமாயைச் சூழ்வலையில்
புக்கிர் புலர்ந்தீர் புலன் அழிந்தீர் யாப்புறவும்
தக்கிர் உதயந் தனில்புகுந்தீர் இவ்வாறு
மிக்கிரும் நொந்தீர்கள் போலும் மிகவென்றான்.

7183. மாய பாசத்தை அறுத்து, வீரவாகு முதலிய வர்க்கு ஏற்பட்டிருந்த மயக்கத்தைப் போக்கி, புட்பக விமானத்தைப் போல வடிவம் கொண்டு, மேற்குறித்த வீரவாகு தேவர் முதலியவரை ஏற்றிச் செல்லும் முருகப் பெருமான் எய்த அம்பு, கதிரவன் உதயம் ஆகின்ற மலையைக் கடந்து, அதற்கு அப்பால் உள்ள ஏழு கடல்களையும் கடந்து, விரைவாகப் போய், போர்க்களத்தில் படைகளுடன் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானின் நெடிய திருவடிகளுக்கு முன் விடுத்து, நெருங்கிய அம்புகள் உள்ள தூணியில் புகுந்தது.

7184. அப்போது வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவரும், இந்திரனும் துதிக்கின்ற இலட்சர்களுடனே எட்டு வீரர்களும் அழிவில்லாத பூதப்படைகளும் பக்தியுடன் முருகப்பெருமானின் திருவடி மலர்களைக் கைகளால் தொழுது வணங்கினர்.

7185. நீக்கம் இல்லாமல் உயிர்க்குள் உயிராக நின்றருளும் முருகப்பெருமானைக் கண்டு நெடுங்காலம் வறியவனாக உள்ளவன் செல்வம் அடைந்தாற்போலத் திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்கவும், அக்கடவுள், கட்டப் பட்ட ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலினரான அவர்களைக் கண்களால் பார்த்து, அவர்கள் மீது நிறைந்த திருவருளால் இதனைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

7186. “உயர்ந்தவரான நீங்கள் சிங்கமுகன் விடுத்த மாய வலையில் அகப்பட்டு வருந்திப் புலன் அழிந்து ஒற்றுமையுற்று உதயமலையில் புகுந்து இவ்வாறு மிகவும் வருத்த மடைந்தீர்கள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

474 □ கந்தபுராணம்

7187 முந்தை உணர்வு முடிந்தாலென் ஆருயிர்போய்
அந்த நிரயத் தழுந்தி அயர்ந்தாலென்
வெந்துயரம் மூழ்கி வினைப்பிறவி புக்காலென்
எந்தை அருளுண்டேல் எமக்கென் குறையென்
றார்

7188 ஆங்காகும் எல்லை அருமறையும் தேறரிய
ஓங்கார மூலத் துணர்வாய் உறைபகவன்
நீங்கா நெறியான் நிறைபே ரருள்புரியப்
பாங்காக நின்ற பரிசனர்கள் போற்றினரே.

வேறு

7189 அன்னதொ ரமைதியில் அண்ணல் வார்சிலை
துன்னுறு நானொலி கேட்டுச் சோர்வுறு||
முன்னுற வீழ்படை முதல்வன் ஆடலை
உன்னுறு செய்கையால் எழுந்த ஒல்லையில்

7190 ஈங்கிவன் ஒருமகன் எமையெ லாம்சிலை
தூங்கிய நாணினால் தொலைக்குங் கொல்லெனாத்
தாங்கிய படையுடைத் தகுவர் தானைகள்
தீங்கனல் பரந்தெனச் சினங்கொண் டார்த்தவே.

7191 ஆழி மால்கடல்புரை அவுண மாப்படை
காமுலாம் பலபடைக் கலமுஞ் சிந்தியே
ஊழிநாள் எல்லையின் உலகெ லாமடும்
கேழிலான் மதலையைக் கிளர்ந்து சூழ்ந்தவே.

7187. இவ்வாறு எம் இறைவன் இயம்பியருள, அதனைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் முதலியவர் மிக்க ஆனந்தக் கடலில் முழுகி, எம் பெருமானைப் பார்த்து “எம் பெருமானே! எங்கட்கு முன்னிருந்த அறிவு அழிந்தால் என்ன? அரிய வுயிர் நீங்கி அந்த நரகத்தில் விழுந்து வருந்தினால் என்ன? கொடிய துன்பத்தில் முழுகி வினைப் பிறவியில் புகுந்தால் தான் என்ன? எம் இறைவரான தங்கள் அருள் உண்டாயின் எங்கட்கு என்ன குறை?” என்று விடை பகர்ந்தனர்.

7188. அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் முதலியவர் சொல்ல, அரிய வேதங்களாலும் அறிவதற்கு அரிய பிரணவ மூலமந்திரத்தினில் உணர் பொருளாக எழுந்தருளியுள்ள இறைவனான கந்தவேள், வீரவாகு தேவர் முதலியவரைக் குறித்து என்றும் நீங்காத வண்ணமாக நிறைந்த பேரருளைச் செய்தார். உடனே அவர் அருகில் நின்றவர் அவரைத் துதித்தனர்.

7189. அத்தகைய சமயத்தில், இறைவனின் நீண்ட வில்லின் நாண் ஒலியைக் கேட்டுச் சோர்ந்து, இச் செயல் நிகழ்வதற்கு முன்னம் மயங்கி விழுந்த சிங்கமுகனின் படைகளை எழுந்து இயங்கும்படி நம் பெருமான் திருவுள்ளத்தில் எண்ணிய எண்ணத்தால் விரைவாக எழுந்தன.

7190. “இங்கு வந்துள்ள இவன் ஒருவன் எங்கள் எல்லாரையும் ஒரு வேளை வில்லில் உள்ள நாணினால் அழித்து விடுவானோ?” என்று எண்ணிக் கொண்டு சுமக்கப் பெற்ற ஆயுதங்களையுடைய அசுரப் படைகள் கொடிய தீ பரவியதைப் போலச் சினந்து ஆரவாரம் செய்தன.

7191. திருமாலின் இருப்பிடமான பாற்கடலைப் போன்று மிகுதியாகவந்துள்ளசிறந்த அசுர படைகள் வயிரம் வாய்ந்த பலவித ஆயுதங்களை வீசிக்கொண்டு பிரளய காலத்தில் உலகம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற ஒப்பற்ற உருத்திரரின் மகனான முருகப் பெருமானை ஆரவாரத் துடனே சூழ்ந்துகொண்டன.

476 □ கந்தபுராணம்

7192 சுற்றிய வேலையின் முறுவல் தோன்றிட
நெற்றியங் கண்ணுடை நிமலன் :மாமகன்
கொற்றவெஞ் சிலையினைக் குனித்துப் பூட்டியே
செற்றிய கணைமழை சிதறி னானரோ.

7193 அங்கியின் வடிவின ஆலம் போல்வன
கங்குலை நிகர்ப்பன காலற் கொப்பன
பொங்கிய வெஞ்சினப் புயங்கம் நேர்வன
செங்கதிர் மலைவன செம்மல் வாளியே.

7194 மின்னினும் சுடரின உருமின் வெய்யன
பொன்னுறழ் நிறத்தன மணியின் பொற்பின
மன்னிய வானவில் மாறு கொள்வன
பன்னிறம் படைத்தன பக்வன் வாளியே.

வேறு

7195 சூலம் போல்வன தோமரம் போல்வன சுடர்வாய்
ஆலம் போல்வன நாந்தகம் போல்வன அடல்வேற்
கோலம் போல்வன கழுமுளும் போல்வன குலிச
சாலம் போல்வன ஆறுமா முகன்வீடு சரங்கள்-

7196 அறத்தை நல்கலின் அந்தணன் போல்வன அகிலத்
திறத்தை அன்பொடு போற்றலின் செங்கண்மால்
போல்வ
ஒறுத்து மன்னுயிர் உண்குறும் அவுணரை ஒருங்கே
இறுத்தல் செய்திடுந் தன்மையால் ஈசனே போல்வ.

7192. அவுணர்கள் வளைந்து கொண்டவுடனே நெற்றிக் கண்ணரான சிவபெருமான் மகனான முருகப் பெருமான் புன் சிரிப்புத் தவழ வெற்றி பொருந்திய தம் கொடிய வில்லை வளைத்து நெருங்கிய அம்பு மழையை அவர்கள் மீது எய்தார்.

7193. எம் பெருமான் எய்த அம்புகள் தீயின் வடிவ மாயின பல. நஞ்சைப் போன்றவை பல. இருளைப் போன்றவை பல. பொங்கும் கொடிய சினத்தையுடைய பாம்புகளைப் போன்றவை பல. செம்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவனைப் போன்றவை பல.

7194. முருகப்பெருமான் எய்த அம்புகள் மின்னலைக் காட்டிலும் அதிக ஒளியுடையவை; இடியைக் காட்டிலும் கொடியவை. பொன் போன்ற நிறத்தை உடையவை; மணியைப் போன்ற அழகுடையவை; வானத்தில் உள்ள இந்திர வில்லைவிடச் சிறந்தவை; அன்றியும் பல்வேறு வகையான பல நிறங்களை உடையவை.

7195. ஆறுமுகப் பெருமான் எய்த அம்புகள் சூலங்களைப் போன்றவை. தோமரங்களைப் போன்றவை. ஒளியுடைய மழுவைப் போன்றவை. வாள்களைப் போன்றவை. வன்மை பொருந்திய வேலின் வடிவத்தைப் போன்றவை. வச்சிரக் கூட்டங்களைப் போன்றவை.

7196. முருகப் பெருமான் எய்த அம்புகள் அறத்தை அளிப்பதால், உலகத்தைப் படைக்கும் நான்முகனைப் போல விளங்கின; உலகத்தை அன்புடன் காப்பாற்றுவதால் சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலைப் போல விளங்கின; உலகத்தில் உள்ள நிலை பெற்ற உயிர் இனங்களையெல்லாம் துன்புறுத்தி உயிர்களை உண்கின்ற அசுரர்களை, அழிக்கும் தன்மையில், அழிக்கும் கடவுளான உருத்திரனைப் போல விளங்கின.

478 □ கந்தபுராணம்

- 7197 காற்றிற் செவ்விதின் செல்வன கறங்குவ கடுங்கண்
கூற்றிற் கொப்பன மனத்தினுங் கடியன கொடுத்தி
நூற்றுக் கோடிகள் அணுகினும் விசையினால்
நொய்தின்
மாற்றத் தக்கன குமரவேள் விடுத்திடும் வாளி.
- 7198 ஒன்று தொட்டிடிற் கோடியாம் ஒல்லையில்
அவையுந்
துன்று கோடிமேற் கோடியாம் மேலுமத்
தொகையே
அன்றி யாரதற் கெண்கொடுத் துரைப்பவர்
அநந்தம்
என்று சொல்வதே முருகவேள் தொடும்கணைக்
கிலக்கம்*.
- 7199 கார்பி ளந்திடும் அளக்கரை உண்டிடுங் கதிரோன்
தேர்பி ளந்திடும் வடவையை விழுங்குறுந் தேவர்
ஊர்பி ளந்திடும் மேருவைப் பிளந்திடும் உலவாப்
பார்பி ளந்திடும் ஞானநா யகன்விடும் பகழி.
- 7200 வரைகி ழிப்பதும் புவியினைப் பிளப்பதும் வரம்பில்
திரைக டற்குடித் திடுவதும் பிறவுமோர் சிறப்போ
அரிய வாயிர கோடிஅண் டங்களாம் அனைத்தும்
உருவி நிற்கில பின்னரும் ஒடுமென் றுரைக்கின்.
- 7201 தொடுநெ டுங்கணை இவ்வகை செறிதலுஞ்
சூழ்வார்
அடிது ணிந்தன கைத்தலந் துணிந்தன அணிதோள்
முடிது ணிந்தன உரந்துணி வுற்றன முகில்தோய்
கொடிது ணிந்தன இரதமுந் துணிந்தன குலைந்தே*.

7197. கந்தவேள் எய்தவை காற்றைக் காட்டிலும் செவ்வனே செல்பவை. சுழல்பவை. கொடிய கண்களை யுடைய எமனைப் போன்றவை. மனத்தைவிட வேகமாகச் செல்பவை. கொடிய நூறு கோடி அக்கினிகள் எதிர்த்தாலும் தம் வேகத்தால் அவற்றை எளிதாக மாற்றத் தக்கவை.

7198. ஒன்றை எய்தால் அது ஒரு கோடியாக ஆகும். பின்னும் அத்தொகையே அல்லாமல் அதற்கு எவர் எண்ணிக்கை எடுத்துச் சொல்வார்? இனி எம்பெருமான் அம்புத் தொகைக்குக் கணக்கு 'அனந்தம்' என்பதே ஆகும்.

7199. ஞானத் தலைவரான முருகப் பெருமான் எய்யும் அம்புகள் மேகங்களைப் பிளக்கும். கடல் நீரைக் குடிக்கும். கதிரவனின் தேரைப் பிளக்கும். வடவைத் தீயை உண்ணும். தேர்ச் சக்கரங்களைப் பிளக்கும். மேருமலையைப் பிளக்கும். கெடாத பூமியைப் பிளக்கும்.

7200. முருகப்பெருமான் எய்யும் அம்புகள் அரிய ஆயிரம் கோடி அண்டங்களாகிய எல்லாவற்றையும் ஊடுருவியும் நில்லாமல் மேலும் ஓடும் என்று சொன்னால், மலையைப் பிளப்பதும் பூமியைப் பிளப்பதும் அளவில்லாத அலையை யுடைய கடலைக் குடிப்பதும் மற்றவையும் ஒரு சிறப் பானதோ?

7201. எம்பெருமான் எய்த அம்புகள் இவ்வாறு நெருங்கவும், அருகில் போரின் பொருட்டுச் சூழ்ந்தவர்களின் கால்கள் அறுந்தன. கையினிடங்கள் அறுந்தன. அழகிய தோள்களும் முடிகளும் துணிந்தன. மார்புகள் அறுபட்டன. மேக மண்டலத்தை அளாவிய கொடிகள் அறுபட்டன. தேர் களும் அழிந்தன.

480 □ கந்தபுராணம்

- 7202 கரைகள் பட்டென அவுணர்கள் பட்டனர் கடலின்
நிரைகள் பட்டெனக் களிறுகள் பட்டன நிரந்த
திரைகள் பட்டெனப் புரவிகள் பட்டன செறிந்த
வரைகள் பட்டெனப் பட்டன அளவைதீர்
மாள்தேர்.
- 7203 ஒப்புக் கொண்டிடா மேலையோன் ஒன்றை
ஒன்றாக்கும்
துப்புக் கொண்டிடும் அற்புதம் உணர்ந்தவன்
தொன்னாள்
வைப்புக் கொண்டபா ரண்டங்கள் முழுவதும்
வரம்பில்
அப்புக் கொண்டதோ ரண்டமே ஆக்கிய அதனால்.
- 7204 செப்பு றத்தகும் விம்மிதம் அன்றிது தேவர்
எப்பு றத்தருங் காண்கிலார் எம்பிரான் கணைகள்
ஒப்பு றத்தரும் அண்டத்தில் தொகைஎலாம்
உரீஇப்போய்
அப்பு றத்தினில் இடுவன அவுணர்தந் தலைகள்.
- 7205 மூரி அண்டலர் யாக்கைகள் எடுத்துடன் முடுகிப்
பாரி யண்டங்கள் ஆயிர கோடியும் பகிர்ந்து
வாரி யண்டங்கள் இடையிடை சிந்திமற் றவ ற்றைச்
சோரி யண்டங்கள் ஆக்குவ அண்ணல்தொல்
கணைகள்.
- 7206 ஒண்டு னிப்படு குருதியும் அவுணர்கள் உரமுங்
கண்ட துண்டமும் சென்னியும் தோள்களுங் கரமும்
முண்ட மாங்கரி பரிகளும் விளிந்ததேர் முற்றும்
அண்டம் எங்கணும் செறிந்தன அட்டிய
திறம்பால்.

7202. முருகப்பெருமான் எய்த அம்புகள் பாய்ந்து பட்டதால் கடல்களின் கரைகள் அழிந்தது போல அவுணரின் படையினர் அழிந்தனர். கடல் வரிசைகள் அழிந்தாற் போல யானைகள் அழிந்தன. அக்கடல்களில் வரிசையாக வருகின்ற அலைகள் அழிந்தாற்போலக் குதிரைகள் அழிந்தன. நெருங்கிய மலைகள் அழிந்தாற்போல அளவற்ற குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் அழிந்தன.

7203. தமக்கு ஒப்பில்லாத முருகப்பெருமான் முற்காலத்தில் படைப்புக் கர்த்தாவால் ஆக்கப்பட்டு நிலை பெற்று விளங்கும் பிருதுவி அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் அளவற்ற நீரால் குழப்பெற்ற அப்பு அண்டங்களாகப் படைத்ததால் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றும் கீர்த்தி யுடைய வியப்பான செய்கையை யுணர்ந்தவர் யாவர்?

7204. இது சொல்லத்தக்க அற்புதச் செயலன்று. இதைத் தேவர்களும் மற்றும் எந்தவிடத்தில் உள்ளவரும் காணமாட்டார். அது என்னவென்றால் முருகப் பெருமான் விடுகின்ற அம்புகள், ஒன்றன்மீது ஒன்று வரிசையாக இருக்கின்ற அண்டகோடிகள் அனைத்தையும் ஊடுருவிச் சென்று, அவற்றிற்கு அப்பால் அசுரர் தலைகளைக் கொண்டு இடுகின்றன.

7205. எம் பெருமான் எய்யும் பழைமையான அம்புகள், வலிய பகைவர் உடல்களை எடுத்துக் கொண்டு விரைவாகச் சென்று பெரிய ஆயிரம் கோடி அண்டங்க ளையும் பிளந்து இரத்த நீரை அந்த அண்டங்களில் எல்லாம் சிதறி அவற்றை எல்லாம் இரத்த அண்டங்களாக ஆக்கும்.

7206. இவ்வாறு நடந்த போரால் ஒள்ளிய துளியாக விழும் இரத்தமும் அசுரரின் மார்புகளும், கண்ட துண்டங் களும், தலைகளும், தோள்களும், கைகளும் உடல் குறை களாக ஆகிய யானை குதிரைகளும் அழிந்த தேர்களும் என்னும் இவற்றைப் பரப்பி வைத்த தன்மைபோல் அண்டங்கள் எங்கும் விழுந்து நெருங்கின.

482 □ கந்தபுராணம்

- 7207 புள்ளு லாவுவேல் அறுமுகன் பகழிபோர் புரிந்த
மள்ளர் மாப்படை அலைப்பதோ அரிதுவல்
விரைவால்
அள்ளல் வாரிகுழ் ஆயிர கோடி அண்டத்தின்
உள்ள தானவர் தம்மையும் முடிவுசெய் துலவும்.
- 7208 குமர நாயகன் தொடுசரம் நிரத்தலும் குளிர்ந்த
கமல மாமலர் முகைபொரு முகத்தினர் கரத்தர்
தமர நேமிகொள் புகழ்ச்சியர் வணங்குறு தலையர்
அமரர் யாவரும் வானிடைப் பிழைத்துநின்
றார்த்தார்.
- 7209 கங்க முற்றன கொடிபிற வுற்றன கவந்த
சங்க முற்றன குணங்கரும் உற்றன தகுவர்
அங்கம் இற்றன கரிபரி இரதம்இற் றனவால்
சிங்க மாமுகன் ஒருவனும் நின்றனன் செருவில்.
- 7210 மீயு யர்ந்துகூழ் அண்டத்தின் அளவெலாம் விரவ
மாய வன்மையிற் கொண்டிடு பெருந்தகை வடிவந்
தூயன் வாளிகள் பட்டுணர் வழிதலால்
தொலைந்து
சீய மாமுகன் தொன்மைபோல் நின்றனன்
தேர்மேல்.

7207. பறவைகள் மாமிசங்களைக் குறித்துச் சூழ்ந்து உலவும் வேற்படையையுடைய முருகப் பெருமானின் அம்புகள், போர் செய்யும் வீரர்களின் சிறந்த படைகளை அழிப்பதோ ஒரு அரிய செயல்? அது ஓர் அரிய செயல் அன்று. ஏன் என்றால் அவை அதிக விரைவாக, சேறோடு கூடிய கடல் பக்கத்தே சூழ்ந்த ஆயிரங் கோடி அண்டங்களிலும் உள்ள அசுரர்களையும் அழித்து உலவும்.

7208. குமரப் பெருமான் எய்கின்ற அம்புகள் எங்கும் பரவ, தேவர் அனைவரும் வானத்தில் பிழைத்து நின்று குளிர்ச்சி பொருந்திய தாமரையின் மலரினையும் அரும்பையும் போன்ற முகத்தை உடையவர்களும் கையுடையவர்களும் கடல் ஒலி போன்ற புகழ்ச்சியின் ஆரவாரத்தையும் வணங்கப்பட்ட தலையையும் உடையவராய் ஆரவாரம் செய்தனர்.

7209. முருகப் பெருமான் எய்த அம்புகள் பட்டு இறந்தவரின் உடல்களைத் தின்ன எண்ணி பருந்துகள் வந்து நெருங்கின. காக்கைகள் வந்து நெருங்கின. கவந்த கூட்டங்களும் நெருங்கின, பேய்களும் நெருங்கின, அசுரர்களின் இனங்கள் அறுபட்டன. யானை, குதிரை, தேர் என்னும் இவை அழிந்தன. இவ்வாறு நான்கு வகைப் படைகளும் அழிந்த அந்தப் போர்க் களத்தில் சிறந்த சிங்கமுகன் ஒருவன் மட்டும் இறவாது எஞ்சி நின்றான்.

7210. மேலே உயர்ந்து விளங்கும் அண்டங்கள் அனைத்தும் பொருந்துமாறு மாயா வல்லமையால் கொண்டுள்ள பெரிய தன்மையுடைய அந்த வருவம், நிருமலரான முருகப் பெருமானின் அம்புகள் பட்டு அழிந்தது. ஆதலால், அந்த வடிவு நீங்கிப் பழைய தன்மை அடைந்து தேரின் மீது நின்றான்.

484 □ கந்தபுராணம்

7211 நின்ற தீயவன் தானுறும் அயர்ச்சியை நீங்கிச்
சென்ற தன்படை யாவையுங் கண்டிலன் சிறுவன்
கொன்று வீட்டின னென்பது தெரிந்துளம்
கொதியா
ஒன்று போலவோ ராயிரஞ் சிலைகள் கொண்
டுற்றான்.

7212 அலைவ னைந்தபாற் கடல்மிசை பத்துநா
றம்பொன்
மலைவ னைந்தமர் 'தன்மைபோன் மன்னன்மாட்
டன்றித்
தலைவ னைந்திடா அரிமுகன் தனதுகைத் தலத்தால்
சிலைவ னைந்திடக் குனித்தனன் சுடுசரம்
தெரிந்தான்.

வேறு

7213 சீய மாமுகன் செஞ்சிலை பூட்டினாறு
ஆயி ரப்பத் தடுசரம் ஏவலும்
நாய கன்னது கண்டு நகைப்புறா
ஒய்வில் வாளியொ ராயிரந் தூண்டினான்.

7214 ஆற்றல் மேதகும் ஆயிரம் வாளியலே
மாற்ற லன்கணை மாரி விலக்கியே
சாற்று தற்கரி தாகிய தன்மையான்
வீற்றும் ஆயிரம் வெங்கணை யுந்தினான்.

7215 உந்து கோலைஓ ராயிரம் வாளியாற்
சிந்தி யேதிறற் சிங்கமு காசுரன்
ஐந்து நூறிரண் டாயிரம் வெங்கணை
எந்தை மேல்வர ஏவினன் என்பவே.

7211. மாய வடிவம் மாறி நின்ற சிங்கமுகன், தான் அடைந்திருந்த மயக்கம் நீங்கி முருகப் பெருமான் மீது போருக்குச் சென்ற படைகள் அனைத்தையும் காணாதவனாகி, 'நம் படைகளை எல்லாம் இச்சிறுவன் கொன்றுஒழித்தான்' என்று உணர்ந்து அறிந்து உள்ளக் கொதிப்பை அடைந்து ஒரே தன்மையுடைய ஓராயிரம் விற்களை எடுத்துப் போர் செய்யலானான்.

7212. அலைகள் சூழ்ந்த பாற்கடல் மீது ஆயிரம் பொன்மலைகள் வளைந்து பொருந்தியுள்ள தன்மையைப் போல், மன்னன் சூரபன்மனிடத்தில் அல்லாது தலை வணங்காத சிங்கமுகன் தன் கையால் விற்களை வளையும்படி வளைத்து அவற்றில் விட அம்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

7213. சிங்கமுகன் தற்போது வளைத்த ஆயிரம் விற்களிலும் வைத்துப் பத்து இலட்சம் கொல்லும் அம்புகளை விடவும், அவனது அச்செயலை முருகப்பெருமான் கண்டருளிக் குறுநகை கொண்டவராய் அவற்றுக்குப் பதிலாக ஓய்வில்லாத ஓர் ஆயிரம் அம்புகளை எய்தார்.

7214. முருகப்பெருமான், வன்மைமிக்க ஆயிரம் அம்புகளால் சிங்கமுகன் எய்த அம்பு மழையை அழித்து, சொல்வதற்கரிய தன்மையுடைய தேவர் தலைவர், மேலும் ஆயிரம் அம்புகளை அவன் மீது எய்தார்.

7215. ஆற்றலையுடைய சிங்கமுகன் முருகப்பெருமான் எய்தருளிய அம்புகளை ஓர் ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்துப் பின்னும் கொடிய பத்து இலட்சம் அம்புகளை எம்பெருமான் மீது படுமாறு எய்தான்.

486 □ கந்தபுராணம்

- 7216 பதகன் வாளிகள் பத்திலக் கத்தையம்
நுதிக்கொள் வெங்கணை நூறுபத் தாயிரம்
கதுமெ னத்தொடுத் தேமறை காண்கிலா
அதிர்க ருங்கழல் அண்ணல் அகற்றினான்.
- 7217 திருத்த குந்திறற் சீய முகத்தினான்
உருத்து வாளியொ ராயிரம் தூண்டுறாப்
பரத்தின் மேற்படு பண்ணவன் தேர்விடு
மருத்தின் மார்புற வல்லை அழுத்தினான்.
- 7218 ஆர முற்சினத் தாளரி மாடிகள்
கூரு டைக்கணை நெஞ்சு குளித்திட
மாரு தப்பெய ரோன்வலி சிந்திடாச்
சோரி மிக்கெழத் துன்புற எய்தினான்.
- 7219 பாசு பட்ட பருவரல் நோக்கியே
வாகை அண்ணல் வரிசிலை கால்வளைஇ
ஏக தூறு பகழிதொட் டெண்ணலன்
சேகை மாண்கொடித் தேரினை வீட்டினான்.
- 7220 தேர ழிந்திடத் தீயரின் தீயவன்
ஊர ழிந்த உடுபதி போன் றுளான்
கார ழிந்திடக் கல்லென ஆர்ப்புறாப்
பாரி ழிந்தனன் பல்கணை வீசினான்.

7216. பாவியனான சிங்கமுகன் எய்த பத்து இலட்சம் அம்புகளையும் கூர்மையும் கொடுமையும் கொண்ட ஓர் இலட்சம் அம்புகளை விரைந்து எய்து, வேதங்கள் அறியாத வரும் ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளையுடைய வருமான முருகப்பெருமான் விலக்கியருளினார்.

7217. தக்க சிறப்பையுடைய வன்மையாளனான சிங்கமுகன் சினந்து ஓர் ஆயிரம் அம்புகளை வில் நாணியில் வைத்துச் செலுத்தி, சிவனைவிட உயர்ந்த குமரக்கடவுளின் திருத்தேரினை ஒட்டும் வாயுதேவனின் மார்பிலே பாயுமாறு செய்தான்.

(பரத்தின் மேற்படு பண்ணவன் — சிவபெருமானைவிட மேலான முருகன். உபசாரமாக இவ்வாறு உரைத்தார்)

7218. அரிய தீயைப் போன்ற சினம் உடைய மனித வடிவத்தையும் சிங்க முகத்தையும் உடைய சிங்கமுகன் விட்ட கூரிய அம்புகள் மார்பிலே அழுந்தவும், வாயுதேவன் தன் வன்மையிழந்து மிகுந்த இரத்தம் ஒழுக்கத் துன்பம் அடைந்தான்.

7219. தம் தேரோட்டியான வாயுதேவன் அடைந்த துன்பத்தைப் பார்த்து வெற்றி பொருந்திய நம் இறைவன், கட்டப்பட்ட வில்லை இருபக்கமும் வளைத்து ஒரு நூறு அம்புகளைச் செலுத்திப் பகைவனின் வயிரம் பொருந்திய சிறந்த கொடிகளையுடைய தேரை அழித்தார்.

7220. தேர் அழிந்தவுடனே கொடியவரில் எல்லாம் கொடிய சிங்கமுகன், தேர் அழிந்த சந்திரனைப் போன்ற வனாகி, மேகத்தின் ஒலியும் அழிந்து போகும்படி பேரொளியுடன் சிங்க நாதம் செய்தவனாய்ப் பூமியில் இறங்கி முருகப் பெருமான் மீது படுமாறு பல அம்புகளை எய்தான்.

488 □ கந்தபுராணம்

- 7221 வீசு கின்ற வியன்கணை யாவையுய்
மாசில் காட்சியன் வாளியின் மாற்றிடா
ஆசில் வெஞ்சரம் ஆயிரம் தூண்டியே
நீசன் விற்களை நீள்நிலம் சேர்த்தினான்.
- 7222 அண்டலன் கொண்ட ஆயிரம் சாபமுந்
துண்ட மாகித் தொலைந்து நிலம்புக
விண்டு நான்முகத் தோனும் விண்ணோர்களும்
கண்டு நின்று கரமெடுத்த தார்த்தனர்.
- 7223 கோலு மிழ்ந்த குனிசிலைக் கூட்டறக்
கால வெவ்வழல் என்னக் கனன்றுளான்
குல மொன்று துளக்கினன் வீசினான்
ஆல காலம் அளக்கர்உய்த் தாலென.
- 7224 துன்ன லன்விடு குலத்தை ஏழிரு
கொன்னு னைக்கணை தூண்டிக் குறைத்திடாப்
பின்னும் ஆயிரம் பேரழல் புங்கவ
மின்னெ னத்தூரந் தான்அடல் வேலினான்.
- 7225 கொண்ட வேல்கைக் குமரன் சரங்களைக்
கண்டு தீயன் கனன்று கரம்தனில்
தண்டம் ஒன்றில் தரைபடச் சிந்தியே
அண்டம் விண்டிட ஆர்த்தனன் ஏகினான்.

7221. பூமியில் நின்றபடி சிங்கமுகன் விடும் பெரிய அம்புகள் எல்லாவற்றையும் குற்றம் இல்லாத திருவடிவின ரான முருகப்பெருமான் தம் அம்புகளால் களங்கம் இல்லாத ஆயிரம் அம்புகளை எய்து, நீசனான சிங்கமுகன் கைகளில் இருந்த ஆயிரம் விற்களையும் தரையில் விழுமாறு செய்தார்.

7222. பகைவனான சிங்கமுகனின் கைகளில் பிடித் திருந்த ஆயிரம் விற்களும் துண்டாய் ஒடிந்து பூமியில் விழவும், அதனைத் திருமாலும் நான்முகனும் தேவர்களும் பார்த்து தம் கைகளை மேலே தூக்கி ஆரவாரம் செய்தனர்.

7223. அம்புகளை எய்த வளைக்கப்பட்ட விற்கள், இறைவன் விடுத்த அம்புகளால் கட்டற்றதால், பிரளய காலத்தில் உண்டாகும் கொடிய தீயைப்போல் சினம் கொண்ட சிங்கமுகன் ஒரு சூலத்தை எடுத்து அசைத்து, கடல் ஆலகால நஞ்சினைத் தந்தது போல் நம் இறைவன் மீது வீசினான்.

7224. சிங்கமுகன் எய்தசூலத்தை, வெற்றிபொருந்திய வேலையுடைய முருகப் பெருமான், கொலைத் தன்மையை முனையிலே கொண்ட பதினான்கு அம்புகளை எய்து துண்டாக்கி, மேலும் மிக்க தீமயமான ஆயிரம் அம்புகளைச் சிங்கமுகன் மீது பாயமாறு மின்னல் போல் செல்லும்படி எய்தருளினார்.

7225. வேலை ஏந்திய முருகப் பெருமான் எய்தருளிய அம்புகளைப் பார்த்துச் சினம் கொண்டு, அவற்றை ஒரு தண்டைக் கையிலே எடுத்து மோதித் தரையில் விழுமாறு அடித்து நீக்கி, அண்டம் பிளந்து போகுமாறு ஆரவாரம் செய்து கொண்டு எம் இறைவனைக் குறித்து அவர் எதிரே போனான்.

490 □ கந்தபுராணம்

- 7226 விடுத்த வாளி பொடித்ததும் வெவ்வியோன்
பிடித்த தண்டொடு பேர்வதும் காண்குறா
வடித்த ஏழ்கணை தூண்டினன் வன்கதை
எடுத்த கையை இருநிலம் சேர்த்தினான்.
- 7227 சேர்த்து முன்னுறத் தீயவன் தோளினும்
பேர்த்தும் ஆங்கொர் பெருங்கை புறப்படப்
பார்த்த லம்புகு தண்டினைப் பற்றியே
ஆர்த்து வீசினன் ஆதியந் தேவன்மேல்.
- 7228 ஓட்ட லன்தொட உற்றதண் டத்தின்மேல்
நெட்ட ழற்கு நிகர்கணை யாயிரம்
விட்ட றுத்தனன் மேல்வரு பாந்தளை
அட்டி டுங்கதிர் ஆதவன் என்னவே.
- 7229 அண்டர் நாயகன் ஆயிரம் வாளியால்
தண்டம் வீழத் தடிதலும் மாற்றலன்
கண்டு சேறிக் கடுந்திறல் கூற்றிடைப்
பண்டை நாட்கொண்ட பாசத்தை வீசினான்.
- 7230 சுற்று பாசத் தொடர்ச்சியை நோக்கிவேள்
செற்றொ ராயிரம் திக்கணை தூண்டலும்
வற்றல் மாண்கொடி வன்னியின் தீச்சுடர்
உற்ற தாமென ஒண்பொடி யாயதே.
- 7231 நாணற் றதுகண் டனன்நா னுறுவான்
ஏனுற் றிடுசே யையிரா யிரமாம்
பாணித் தொகையைக் கொடுபற் றிடுவான்
பேணிச் சினமோ டுபெயர்ந் தனனே.

7226. எம் இறைவன் எய்த அம்புகளைத் தண்டினை வீசிப் பொடியாக்கியதையும், கொடிய அந்தச் சிங்கமுகன் கையிலே கொண்ட தண்டுடன் வருவதையும் கண்டு, தீட்டப் பட்ட ஏழு அம்புகளை விடுத்து, வன்மையான தண்டினை எடுத்து வந்த கையைப் பெரிய நிலத்தில் அறுத்துத் தள்ளினார்.

7227. பூமியில் அறுத்துத் தள்ளுவதற்கு முன்னம் அமைக்கப்பட்டிருந்த அக்கொடியவனின் தோளைவிடப் பின்னும் அங்கே வேறே ஒரு பெரிய கை தோன்றியது. தோன்றியவுடனே, முன்பு அறுபட்டுப் பூமியில் விழுந்த தண்டினைப் பின்னும் சிங்கமுகன் எடுத்து ஆதி தலைவனான முருகப் பெருமான் மீது ஆரவாரித்து வீசி எறிந்தான்.

7228. முருகப் பெருமான், பகைவன் வீசிய தண்டின் மீது நீண்ட தீயைப் போன்ற ஆயிரம் அம்புகளை எய்து, தன்னைப் பற்றவரும் பாம்பைக் கொல்கின்ற ஒளிக்கதிர்களை யுடைய கதிரவனைப் போல அழித்தருளினார்.

7229. தேவர்களின் தலைவரான ஆறுமுகப் பெருமான் ஆயிரம் அம்புகளை எய்து தண்டு கீழே விழுமாறு செய்திடவும், பகைவனான சிங்கமுகன், அதைப் பார்த்துச் சினம் கொண்டு எமனிடமிருந்து முன் ஒரு காலத்தில் தான் கவர்ந்து கொண்ட பாசத்தை அப்பெருமான் மீது வீசினான்.

7230. பகைவர் மீது சுற்றிக்கொள்ளும் பாசத்தின் வருகையைப் பார்த்து முருகவேள் சினம் கொண்டு, ஓர் ஆயிரம் தீய கணைகளை எய்யவும், நன்றாக நீர் வற்றி உலர்ந்த கொடியின்மீது தீயின் கொழுந்து பற்றிக் கொள்வது போல அந்த எம்பாசம் எரிந்து சாம்பலாக ஆகியது.

7231. தான் எய்த எம்பாசமானது எரிந்து சாம்பலாகி யதைக்கண்டு வெட்கம் கொண்ட சிங்கமுகன், வலிமையுடைய முருகப் பெருமானை, தன் கூட்டமான இரண்டாயிரம் கைகளைக் கொண்டு பிடிக்குமாறு எண்ணிச் சினத்துடனே போனான்.

492 □ கந்தபுராணம்

- 7 2 3 2 சிங்கத் திறலோன் வருசெய் கைதனை
எங்கட்கு இறைநோக் கியிரா யிரமாம்
வெங்கட் கணையா யினவிட் டவுணன்
அங்கைத் தொகையா வுமறுத் தனனே.
- 7 2 3 3 கொற்றம் கெழுவுற் றகுகன் கணையால்.
செற்றந் திகழ்ஆ ளரிசெய் யகரம்
அற்றம் புவிவீ முமுன்அங் கைநிரை
முற்றும் புதிதா கமுளைத் தவவே.
- 7 2 3 4 அற்றுப் புவிவீழ் தருமம் கைகளை
மற்றத் துணைவந் தெழுமாண் கைகளால்
பற்றிச் செலஅன் னதுபார்த் தனனால்
நெற்றிக் கண்அளித் திடுநீள் சுடரோன்.
- 7 2 3 5 ஓரா யிரம்வா ளிகளாய்த் தவுணன்
ஓரா யிரநீண் முடிஒல் லையறா
ஈரா யிரம்வெஞ் சரமே வியவன்
ஈரா யிரமொய்ம் பும்இறுத் தனனால்.
- 7 2 3 6 அன்பற் றவன்மொய்ம் புகளற் றனகண்டு
இன்புற் றனர்வா னவர்சண் டியவை
முன்புற் றதுபோ லமுளைத் தெழலும்
துன்புற் றனர்யாக் கைதுளங் குறுவார்.
- 7 2 3 7 கண்டான் இதுவிண் ணவர்காண் பரியோன்
பண்டா லவனத் திடைபா ணிசிரம்
தண்டா தழல்கொய் திடுதன் மையினால்
உண்டா கியவா நெனவுன் னினனே.

7232. சிங்கமுகனான வலியவன் தம்மைப் பிடிக்க வரும் செயலை எம் இறைவனான முருகப் பெருமான் பார்த்து, இரண்டாயிரம் கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தி அந்த அசுரனின் கைகள் எல்லாவற்றையும் துண்டித்தார்.

7233. வெற்றி பொருந்திய கந்தவேளின் அம்மல சினம் விளங்கும் சிங்கமுகனின் சிவந்தை அறுபட்டுத் தரையில் விழுவதற்கு முன்னம், அழகிய கைகள் வரிசை முழுவதும் புதியனவாக அவனுக்கு முளைத்தன.

7234. அறுபட்டுத் துண்டாகித் தரையில் விழுகின்ற கைகளை, அவற்றுக்குப் பதிலாக முளைத்த புதிய சிறந்த கைகளால் எடுத்துக் கொண்டு போரிட வந்தான் சிங்கமுகன். அதைச் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றிய நீண்ட ஒளியுடைய முருகப்பெருமான் கண்டருளினார்.

7235. முருகப் பெருமான், ஓர் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திச் சிங்கமுகனான அசுரனின் ஆயிரம் பெரிய முடித்தலைகளை விரைவாக அறுத்துப் பின் இரண்டாயிரம் கொடிய அம்புகளை விடுத்து அவனுடைய இரண்டாயிரம் கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

7236. அன்பு இல்லாத சிங்கமுகனின் கைகள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டதைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பின் அறுபட்ட இடத்தில் கைகள் நெருங்கி முன் இருந்தது போல முளைக்கவும் அவர்கள் துன்பம் அடைந்தனர். அதுவே அல்லாது உடலும் நடுக்கம் கொண்டனர்.

7237. தேவர்களாலும் காண்பதற்கு அரியவனான முருகப் பெருமான், தம்மால் வெட்டப்பட்டவை சிங்கமுகனுக்கு முளைத்தெழுந்ததைக் கண்டார். முன்பு இவன் ஆலங்காட்டில் செய்த வேள்வியில் கைகளையும் தலைகளையும் விடாது வெட்டித் தீயில் இட்ட தன்மையால் முளைத்தனவாகும் என்று தம் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளினார்.

494 □ கந்தபுராணம்

- 7238 உன்னும் பொழுதத் தினில் உம் பரெலாம்
என்னிங் கிவன்மாய் வதெனத் தளர
முன்னம் பெயர்சிங் கமுகன் முனியாச்
செந்நின் றிஃதோர் மொழிசெப் பினனால்.
- 7239 உளைக்குங் கணைதள் ளியுகம் பலநீ
கிளைக்கும் தலைமொய்ய் புகெடுத் திடினும்
முளைக்கின் றதலான் முடிவுற் றிடுமோ
இளைக்கின் றனைநீ கொல்எனைப் பொருவாய்.
- 7240 மொய்யுந் துதவத் தியல்முன் னலைநின்
ஐயன் தருமாற் றல்அறிந் திலைபோர்
செய்யும் படியந் தனைசேய் ஒருநீ
உய்யும் படியன் றுனதுரக் கமுமே.

- 7241 மாண்டே வர்தமைப் புரிவன் சிறைபோய்
ஆண்டே வருகின் றதுமாற் றலுளேன்
ஈண்டே அழிகின் றதுமில் லைஇவண்
மீண்டே குதிநின் னுயிர்விட் டனனால்

வேறு

- 7242 என்னலும் அதனை ஓரா எம்பிரான் குமரன்
சொல்வான்
உன்னுயிர் இழைத்த எல்லை ஒழிந்தது கூற்றும்
வந்து
பின்னுற நின்றான் என்நீ பிதற்றுதி உணர்வி
லாதாய்
முன்னொரு கணத்தில் நினை முடிக்குவன்
காண்டி யென்றான்.

7238, முருகவேள் இவ்வாறு தம் திருவுள்ளத்தில் நினைத்திடவும், தேவர்கள் எல்லாம், “இப்படி தலைகளும் கைகளும் முளைப்பதானால் இச்சிங்கமுகன் இனி எவ்வாறு இறப்பான்?” என்று மனத் தளர்ச்சி அடைந்தனர். முருகப் பெருமானுக்கு முன் வந்த சிங்கமுகன் சினந்து எதிர்நின்று இந்த ஓர் சொல்லைச் சொல்லலானான்.

7239. “முருகனே! நீ. புதிதாக முளைத்துக் கொண்டே இருக்கும் எனது தலைகளை வருத்தும் அம்புகளை விடுத்துப் பலயுக காலம் அழித்தாலும் மேலும் மேலும் அவை முளைக்கின்றனவே அல்லாது உனக்கு அஞ்சி முளைக்காது நின்று விடுமோ? நில்லா. என்னுடன் போர் செய்து இளைப்பவனான நீயோ என்னுடன் போர் இயற்ற வல்லவன்?

7240. “சிறுவனான நீ வல்லமையில் சிறந்த என் அரிய தவத்தின் இயல்பை நினைக்கவில்லை. அதை நினைக்காது போனாலும் உன் தந்தையால் அளிக்கப்பட்ட ஆற்றலையேனும் அறிந்திருக்க வேண்டும். அதையும் நீ உணர்ந்தாயில்லை! அந்த இரண்டையும் உணராமையால் என்னுடன் போர் செய்ய வந்தாய். இத்தகைய இயல்பால் இங்குப் போருக்கு வந்த உன் முயற்சியும் முற்றுப் பெறுவதன்று.

7241. மாட்சிமை உடையவர் எனப்படும் தேவர், நாங்கள் இட்டிருக்கின்ற சிறையினைக் கடந்து திரும்பி அந்த இடத்துக்கு வந்து சேருதலும், வன்மையாளனான நான் இறந்து படுதலும் இல்லை! ஆதலால் இங்கிருந்து திரும்பிச் செல்வாய் உன் உயிரைப் பறிக்காமல் விட்டுவிடுகின்றேன்.” என்று சிங்கமுகன் கூறினான்.

7242. இவ்வாறு சிங்கமுகன்கூறவும், எம்பெருமானான குமரப்பெருமான் அதை அறிந்து சொல்லலானார். “உன் உயிருக்கு வரையறை செய்த காலமானது கழிந்து விட்டது. எமனும் உன் பின்னால் வந்து நின்றான். நீ என்ன பிதற்று கின்றாய்? அறிவில்லாதவனே! ஓர் இமைப் போதிருள் நினைக்க கொன்று விடுவேன், காண்பாயாக!” என்று முருகப்பெருமான் உரைத்தருளினார்.

496 □ கந்தபுராணம்

- 7243 படைப்பவன் குரவன் ஈது பகர்தலும் அவுணர்
கோமான்
இடிப்பென ஆர்த்துக் குன்றம் இராயிரம் பறித்து
வீச
நொடிப்பினில் அவற்றை வாளி நூற்றின்நுண்
துகள தாக்கித்
தடப்பெரு மருமம் முழுகச் சரங்களா யிரத்தை
உய்த்தான்.
- 7244 மாயிரு நெடுங்கண் வாளி மார்பத்தை அகழ்ந்து
துன்னக்
காயெரி கலுழும் கண்ணான் கைகளால் அளவை
தீர்ந்த
பாயிருங் குன்ற நாடிப் பறித்தலும் கண்டு
செவ்வேள்
ஆயிரங் கணைதொட் டன்னான் அணிமுடித்
தொகையை வீழ்த்தான்.
- 7245 அறுத்திடு தலைகள் வீர ஆயிரஞ் சென்னி வல்லே
மறித்தும்வந் தெழுத லோடும் மடங்கல்மா
முகத்தன் முன்னம்
பறித்திடு குன்றம் வீசிப் பருவலித் தடந்தோள்
கொட்டி
எறித்தரு கதிரும் விண்ணோர் யாவரும் உட்க
ஆர்த்தான்.
- 7246 ஆர்த்திடு காலைச் செவ்வேள் ஆயிரத் திரட்டி
கொண்ட
கூர்த்திடு பகழி தூண்டிக் குன்றங்கள் செற்று
வெய்யோன்
தார்த்தட மொயம்பு முற்றும் தள்ளினன் தள்ளு
முன்னர்ப்
பேர்த்தும்வந் தெழுந்த அம்மா தவத்தினும்
பெரிதொன் றுண்டோ.

7243. நான்முகனுக்குக் குருவான முருகப்பெருமான் இதைச் சொல்லவும், அசுரரின் தலைவனான சிங்கமுகன் இடி இடித்தது போல் ஆரவாரம் செய்து, இரண்டாயிரம் மலைகளைப் பறித்து வீசினான். உடனே முருகப் பெருமான் இமைப் போதில் நூறு அம்புகளை எய்து, அவற்றை நுண்ணிய துகள்களாகச் செய்து அவனது பெரிய மார்பிலே ஆயிரம் அம்புகளை உய்த்தார்.

7244. மிகவும் பெரிய அகன்ற அம்புகள் அந்தச் சிங்கமுகனின் மார்பினைத்தோண்டியவாறுபொருந்த, சினத்தால் தீயை வெளிப்படுத்தும் கண்களையுடைய சிங்கமுகன், தம்கைகளாலே அளவில்லாத பரந்த பெரிய மலைகளைத் தேடிப் பிடுங்கினான். அவ்வாறு அவன் செய்வதைப் பார்த்து முருகப் பெருமான் ஆயிரம் அம்புகளை செலுத்தி அவனது அழகிய தலைகளை அறுத்து வீழ்த்தினார்.

7245. சிங்கமுகனின் உடலிலிருந்து அறுககப்பட்ட தலைகள் தரையில் விழவும், உடனே, ஆயிரம் தலைகள் விரைவாகத் திரும்பவும் முளைத்தன. அவன் முன்பு பிடுங்கிய அந்த மலைகளை முருகப் பெருமான் மீது வீசிப் பருத்த வலிய தோள்களைக் கொட்டி ஒளி வீசும் கதிரவனும் தேவர் எல்லாரும் அஞ்ச ஆரவாரம் செய்தான்.

7246. அவ்வாறு அவன் ஆரவாரம் செய்தபோது முருகப் பெருமான் இரண்டாயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தி (அவன் வீசிய) மலைகளை அழித்துக் கொடிய அச் சிங்கமுகனின் மாலையணிந்த பெரிய தோள்கள்வல்லாவற்றையும் வெட்டித் தள்ளினார். அவ்வாறு வெட்டித் தள்ளுவதற்கு முன்னம், திரும்பவும், புதிய தோள்கள் முளைத்தன. அவன் செய்த தவத்தால் இவை உண்டாயின. எனவே தவத்தை விடப் பெரிபது உலகத்தில் ஒன்றுண்டோ?

498 □ கந்தபுராணம்

- 7247 அத்திறங் காணா ஈதோ ராடலா உன்னி நூற்றுப்
பத்துடன் எட்டின் காறும் பரஞ்சுடர் உருவாய்
நின்றான்
மொய்த்திடு பகழி மாரி முறைமுறை துரந்து
மொய்ம்பன்
கைத்தலஞ் சென்னி முற்றும் கண்டதுண் டங்கள்
செய்தான்.
- 7248 இசைகளிற் போகும் நேமித் திறங்களிற் போகும்
வெற்பின்
மிசைகளிற் போகும் பாரின் மீதினில் போகும்
மாந்தர்
நசைகளிற் போகும் விண்ணோர் நட்டிடைப்
போகுஞ் சிங்கள்
இசைகளிற் போகும் எங்கும் இற்றிடு சிரமுங்
கையும்.
- 7249 அகரம தாதி யான எழுத்தெலா மாகிப் பின்னர்
மகரமு மான மேலோன் வடிக்கணை துணித்து
வீசும்
சிகரமுந் துகர முற்றுஞ் சேணிடைச் சென்று
மாயோன்
நகரமுந் தாவி அண்ட கோளகை நண்ணு கின்ற.
- 7250 துவுடை நெடுவேல் அண்ணல் சுடர்க்கணை
துணித்து வீச
மேலவன் தனது சென்னி மெல்விதழ் அதுக்கி
விண்மேல்
ஆவலம் கொட்டிச் செல்ல அச்சமுற் றங்கண்
நின்ற
தேவர்கள் மயக்கம் எய்தித் திருநில வரைப்பின
வீழ்ந்தார்.

7247. அவ்வாறு அவை முளைத்தலைக் கண்டு அவன் தலைகளையும் கைகளையும் அறுப்பதை ஒரு விளையாடலாக எண்ணி நூற்று எட்டுத் தரம், பரஞ்சுடர் உருவமான முருகப் பெருமான் நெருங்கிய அம்பு மழையைப் பொழிந்து முறை முறையாகச் செலுத்தி வன்மையுடைய அச் சிங்க முகனின் இரண்டாயிரம் கைகளையும் ஆயிரம் தலைகளையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கண்ட துண்டங்களாகச் செய்தார்.

7248. அவ்வாறு வெட்டப்பட்ட தலை கை கால் முதலிய துண்டுகள் நான்கு திசைகளிலும் சென்றன; கடல்களில் சென்றன; மலைகளின் மீது சென்றன; பூமி மீது சென்றன; மக்களின் விருப்புக்குரிய பொருள்களில் சென்றன; தேவரின் விண் உலகில் சென்றன; சிங்கமுகனின் புகழில் சென்றன.

7249. 'அ' முதலான எழுத்துக்களாக ஆகிப் பின்னர் மகர மீன் வடிவமும் ஆன முருகப் பெருமான் சிங்கமுகனின் கூரிய அம்புகளை அழித்து, வீசிய மலைகளையும் அழித்து. எறிகின்ற சிங்கமுகனின் தலைகளும் உயர்ந்த தோள்களும் ஆகிய எல்லாம் வானத்தில் சென்று திருமாலின் நகரத்தையும் கடந்து அண்ட கோளகையை அடைந்தன.

7250. ஊனை உடைய நீண்ட வேலை ஏந்திய எம் இறைவனின் ஒளியுடைய அம்புகள் அறுத்து வீசும் சிங்க முகனின் தலைகள், மென்மையான உதடுகளைக் கடித்தபடி வானத்தின் மீது அதட்டிக் கொண்டு செல்ல, வான் உலகில் உள்ள தேவர்கள் அஞ்சி மயக்கம் கொண்டு செல்வச் சிறப்புடைய பூமியில் வீழ்ந்தார்கள்.

- 7251 வஞ்சரை வஞ்சஞ் செய்யும் வள்ளலார் குமரன்
தொட்ட
செஞ்சரம் அநந்த கோடி சென்றுசென் றறுத்து
வீட்ட
எஞ்சலில் அவுணன் மொய்ம்புந் தலைகளும்
யாண்டுஞ் சிந்தி
விஞ்சையர் அமர்தற் கொத்த வரைகளின் மேவ
லுற்ற.
- 7252 தூயவன் விடுத்த வாளி துணித்திடும் ஒவ்வோர்
சென்னி
வாயினை அடுபோர் தன்னில் வந்தசில் கணங்கள்
நோக்கி
ஆயிர கோடி கொண்ட களேவரம் அதற்குள் இட்டு
மாயிருஞ் சிகர மாட மற்றிதென்று உற்ற வன்றே.
- 7253 பாடுறு சிரத்தில் ஒன்று பதைத்துவாய் பசுர
அங்கண்
ஆடுறும் அலகை கோடி அகன்பிணக் குவைகள்
உய்த்து
மாடமீ தென்று புக்கு மற்றது கடிதின் முட
ஒடியுள் எலைந்த தக்கன் வேள்வியில் உற்று
ளார்போல்.
- 7254 மன்புரி அவுணர் தோன்றல் வாய்பொதி சென்னி
புக்குத்
துன்புறும் அலகை துண்டம் செவிநெறி துருவிப்
போன
முன்பொரு முனிவன் இல்லை முயங்குவான்
உறையுள் பக்கோன்
இன்பொடு வன்மை சிந்தி நூழையால் இரிந்த
வாபோல்.

7251. வஞ்சராக உள்ளவரை தண்டிக்கின்ற தன்மை யுடைய முருகப்பெருமான் எடுத்து விடுத்த செம்மையான அளவற்ற கோடி அம்புகள் போய் அறுத்து வீழ்த்திய குறை வில்லாத அசுரனின் தோள்களும் தலைகளும் எங்கும் சிந்தி வித்தியாதரர் வாழ்வதற்கு ஏற்றதான மலைகளின் மேல் பொருந்தலாயின.

7252. தூயவரான கந்தவேள் எய்த அம்புகள் துண்டித்த ஒவ்வொரு தலையில் பொருந்திய வாயை, போர் செய்ய வந்த சில பேய்கள் பார்த்து, ஆயிரங்கோடி பிணங் களை அதில் இட்டு, 'இது நமக்கு வாழ்வதற்குரிய ஒரு பெரிய மாளிகையாகும்' என்று அதனுள் புகுந்து குடியிருந்தன.

(களேவரம் — பிணம்)

7253. வெட்டுப்பட்ட தலைகளுள் ஒன்று துடித்து வாயைத் திறக்க, அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த கோடி பிசாசுகள் அகன்ற பிணக்குவியல்களை அந்தப் பிளந்த வாயில் நம் மாளிகை இது என்று இழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் புகுந்திடவும், அவ்வளவில் அந்த வாய் தானாக மூடத் தக்கன் செய்த வேள்வியில் வந்தவர் அடைந்த துன்பத்தைப் போல அந்த வாய்க்குள்ளேயே அப்பேய்கள் அலைந்து துன்பப்பட்டன.

7254. முன் காலத்தில் ஒரு முனிவன் மனைவியைத் தழுவ அந்த முனிவனின் ஆசிரமத்துள் புகுந்தவன் பின்பு இன்பமும் வன்மையும் இழந்து, நூழையின் வழியாகத் தப்பித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாற்போல, அரசு செய் கின்ற அவுணரின் தலைவனான சிங்கமுகனின் வாய் மூடித் கொண்ட தலைக்குள், வாய் திறந்திருக்கும் போது புகுந்து வருந்துகின்ற பிசாசுகள் அத்தலையின் முக்கின் துவாரம் செவியின் துவாரம் என்னும் இவற்றின் வழியாகச் சென்றன.

(முனிவன் — கௌதமன் — இல் — அகலிகை, அவளை அணைய விரும்பியவன் இந்திரன்)

502 □ கந்தபுராணம்

- 7255 ஒன்னலன் தனது மொய்ம்பும் உருகெழு சுரமும்
வீழ்ந்து
பன்னெடுங் கிரிக ளாக அவற்றிடைப் பலகூர்ப்
பேயும்
துன்னுறு கொடியுஞ் சூழ்வ தொல்லையிற்
பொறிகள் நீங்க
முன்னவள் பதாகை யோடு முறையில்வந் துற்ற
வாபோல்.
- 7256 அரண்டருங் கழலான் இவ்வா றறுத்தலும்
அவுணர் கோமான்
முரண்டகு சிரமுந் தோளும் பின்னரும் முளைப்ப
தோக்கித்
திரண்டபல் கணைக ளோச்சிச் சென்னியில்
ஒன்றும் கையில்
இரண்டுமே நிறுவிப் பின்னர் யாவையுந் தடிந்தான்
அன்றே.
- 7257 நீளுறு பதவை சிந்தி நின்றமர் இயற்று கின்ற
கோளரி முகத்து வீரன் குறைந்திடு முடியு இற்ற
தோள்களும் முன்ன ரேபோல் தோன்றிடப்
புகுதும் எல்லை
ஆளுடை முதல்வ னாகும் அறுமுகன் அதனைக்
கண்டான்.
- 7258 நாற்றிசை முகத்தி னானும் நாகரும் பிறரும்
உட்கச்
சேற்றம துளன்போல் ஐயன் சிறிதவண் உரப்ப
லோடும்
மாற்றல னாகி நின்ற மடங்கல்மா முகத்தன்
தன்பால்
தோற்றிடு சிரமுந் தோளுந் துளங்கிமின்
டொளித்த அன்றே.

7255. பகைவனான சிங்கமுகனின் தோள்களும் பெரிய தோற்றமாக விளங்கும் தலைகளும் விழுந்து பல நெடிய மலைகள் ஆயின. அவ்வாறாயின் மலைகளின் மேல் அச்சம் தரும் பல பேய்களும் நெருங்கிய காக்கைகளும் சூழ்ந்திருப்பது எது போன்றது என்றால், இவனிடம் முன் நாளில் இருந்த திருமகள் நீங்க, மூத்தவளான மூதேவி தனது கொடிகளுடன் விரைவாக வந்து சேர்ந்தாற்போன்றதாகும்.

7256. அழகு பொருந்திய வீரக்கழல்களை அணிந்த முருகப்பெருமான் இவ்வாறு அறுத்தலும், அசுரரின் மன்னனான வன்மை மிக்க தலைகளும் தோள்களும் பின்பும் முளைத்தன. அவற்றை அப்பெருமான் பார்த்தருளி, திரண்ட பல அம்புகளைச் செலுத்தித் தலைகளிலே ஒன்றும் கைகளிலே இரண்டுமே இருக்கச் செய்தருளி, மற்ற தலைகளையும் கைகளையும் அறுத்து எறிந்தார்.

7257. பெரிய மலைகளைப் பிடுங்கி வீசிப் போரைச் செய்கின்ற சிங்க முகத்தையுடைய அந்தச் சிங்கமுகனின் அறுபட்ட தலைகளும் கைகளும் முன்னிருந்தது போலவே முளைக்கப் புகும் சமயத்தில், எம்மை அடிமையாகக் கொண்ட முதல்வனான முருகப்பெருமான் அதனைப் பார்த்தார்.

7258. நான்முகனும் தேவரும் முனிவர் முதலான மற்ற வரும் அஞ்சுமாறு சினத்தைக் கொண்டவனைப் போல முருகப்பெருமான், சற்றே முளைக்க இருந்த தலைகளையும் கைகளையும் உங்காரம் செய்து அதட்டினார். உடனே மூளைக்க இருந்த தலையும் கைகளும் நடுக்கம் கொண்டு உள்ளே அடங்கி ஒளிந்து கொண்டன.

504 □ கந்தபுராணம்

- 7259 ஐயன துங்கா ரத்தால் அரிமுகன் சிரமும்
மொய்ம்பும்
மெய்யிடை யொடுங்கிற் றம்மா மேவினார் தம்மை
நோக்கி
மையுறு கருந்தா தன்ன வன்புறக் கமடம் சென்னி
ஒய்யென யாக்கை தன்னில் ஒளித்திடுந் தன்மை
யேபோல்-
- 7260 குன்றினை எறிந்த வைவேற் குமரவேள
கணையால் இற்ற
தன்றலை பாணி தோன்றாத் தன்மையை
அவுணன் பாரா
ஒன்ற முந்து பன்னாள் உணர்ந்திடு விஞ்சை
முற்றும்
மன்றிடை அயர்த்தோ னென்ன மானமுற் றமுங்கி
நின்றான்.
- 7261 அங்கது கண்டு செவ்வேள் அருள்புரி கின்றான்
நந்தம்
வெங்கணை பலவும் சென்று வீட்டிய தலையும்
உன்றன்
செங்கையுந் தோன்றிற் றில்லை எழுகெனச்
செப்பு கைய
இங்குநீ பட்ட பின்கொல் முளைத்திட இருந்த
தென்றான்.
- 7262 இருதலை அயில்வேல் அண்ணல் இற்றன
சிரம்தோள் என்றே
கருதலை எப்பே ராற்றல் கடவுளர் யாருந்
தேர்வர்
ஒருதலை இருகை கொண்டே உலகெலாம்
தொலைப்பன் என்னாப்
பொருதலை உன்னி யாங்கோர் பொருப்பினைப்
பறித்து விட்டான்.

7259. தன்னருகில் வருகின்றவரைக் கண்டு கருமை பொருந்திய இரும்பு போன்ற வலிய முதுகையுடைய ஆமையானது விரைவாக உடலுக்குள் தன் தலையை அடக்கிக் கொள்வது போல், சிவகுமாரனின் அதட்டலால் சிங்கமுகனின் முளைக்க முனைந்த தலைகளும் கைகளும் உடலிலேயே ஒடுங்கி விட்டன.

7260. கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த கூர்மையான வேலையுடைய அழகிய முருகப்பெருமான் செலுத்திய அம்புகளால் அழிந்த தன் தலைகளும் கைகளும் திரும்ப முளைக்காத தன்மையை அசுரனான சிங்கமுகன் பார்த்து, முன்னே பல காலம் தாம் சுற்றி வித்தைகள் யாவும் ஒன்று கூட இல்லாது, புலவன் ஒருவனோடு எதிர்த்து வாது செய்யும் போது வாதத்துக்குப் பயன் இன்றி அரங்காகிய கழகத்தில் தளர்ச்சி அடைந்தவனைப் போல, அவமானம் அடைந்து வருந்தி நின்றான்.

7261. அவ்வாறு நிகழ்ந்ததைப் பார்த்து முருகப்பெருமான் அச்சிங்கமுகனைப் பார்த்து, “நம் கொடிய அம்புகள் பலவும் சென்று அறுத்த தலைகளும் உன் கைகளும் திரும்பவும் முளைக்க வில்லை. ஐய, அவற்றை எழுக எனக் கூறுக. எழா! இங்கு நீ இறந்த பிறகா அவையெல்லாம் முளைத்திட இருந்தன?” என்று மொழிந்தருளினார்.

7262. “இருபக்கமும் கூரிய வேலை ஏந்திய பெருமையுடைய கந்தவேளே! என் தலைகளும் கைகளும் அறுபட்டன என்று எண்ணாதே! என் பெரிய ஆற்றலைத் தேவர் எல்லாரும் அறிவர். ஒரு தலையும் இரு கைகளும் கொண்டே உலகம் முழுவதையும் அழிப்பேன்!” என்று சொல்லிப், போர் செய்வதை நினைத்து, அங்கிருந்த ஒரு மலையைப் பறித்து முருகப் பெருமான் மீது வீசினான்.

506 □ கந்தபுராணம்

- 7263 விட்டிடு பிறங்கல் தன்னை விரிஞ்சனுக்கு ஆசான்
காணூஉ
நெட்டிலை வாளி ஒன்றால் நீறுசெய் திடுத லோடும்
பட்டது தெரிந்து மாய்வோன் அமரிடைப் பாணி
யோடும்
இண்டிடு தண்டம் ஒன்றை எடுத்துநின் றிதனைச்
சொற்றான்.
- 7264 வேலினால் எறியு மாறும் வெஞ்சிலை வளைய
வாங்கிக்
கோலினால் விடுத்த தொன்றைக் குறைத்திடு
மாறும் அல்லால்
பாலநீ படைகள் வேறு பயின்றதொன் றிலைகொல்
என்னா
மூலகா ரணமாய் நின்ற முதல்வன்மேற் கதையைத்
தொட்டான்.
- 7265 வெஞ்சின அவுணன் சொற்ற தன்மையும் விடுத்த
தண்டும்
செஞ்சுடர் மேனி வள்ளல் சிந்தையின் மதித்து
நோக்கிச்
கஞ்சம தனைய வோர்கைக் காமரு குலிசந்
தன்னை
வஞ்சகன் உயிருண் டொல்லை வருகென
விடுத்தான் மன்னோ.
- 7266 விடுத்திடு குலிச மேகி விரைந்தெதிர் தண்டந்
தன்னைப்
பொடித்தது போலும் மென்னப் பூழிசெய் தடுக்கல்
செல்லும்
இடித்தொகை யென்ன மார்பத் தெய்தியே
அவுணன் ஆவி
குடித்தது புறத்துச் செந்நீர் கொப்பளித் தேகிற்று
அன்றே.

7263. அங்ஙனம் சிங்கமுகன் எறியும் மலையை நான் முகனுக்குக் குருவாக விளங்கிய முருகப் பெருமான் பார்த்தருளினார். நீண்ட இலை போன்ற வடிவுடைய சூலம் ஒன்றால் அந்த மலையைப் பொடிபடச் செய்தருளினார். அவ்வாறு மலை அழிந்ததைப் பார்த்த சிங்கமுகன், அப்போர்க் களத்தில் அறுபட்ட கையில் கிடந்த தண்டு ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

7264. "ஓ! சிறுவனே! நீ வேற்படையால் எறிவதையும், கொடிய வில்லை வளைத்து அதில் வைத்து விடும் அம்பினால் பகைவரால் விடப்பட்ட எதனையேனும் ஒன்றை அழிப்பதே அல்லாது வேறே ஒரு ஆயுதம் எடுத்துப் போரிடப் பழகவில்லை போலும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே மூலகாரணரான முருகப்பெருமான் மீது படும் வண்ணம் ஒரு தண்டினை எறிந்தான்.

7265. மிக்க சீற்றத்தையுடைய சிங்கமுகன் உரைத்ததையும் அவனால் ஏவப்பட்ட தண்டினையும் செம்மையான சுடரையுடைய மேனியரான முருகப்பெருமான் சிந்தித்து, பார்த்துத் தம் செந்தாமரை மலர் போன்ற ஒரு திருக்கரத்தில் இருந்த அழகான வச்சிரப் படையை நோக்கி, "நீ அந்த வஞ்சகனின் உயிரை விரைந்து கொண்டு வருவாயாக" என்று திருவாய் மலர்ந்து விடுத்தருளினார்.

7266. முருகப்பெருமான் 'நீ போய் அந்த வஞ்சகனின் உயிரை உண்டு வருவாயாக' என்று உரைத்தருளினிடுக்கவும், அந்த வச்சிராயுதம் போய் விரைவாக எதிர்த்து வந்த தண்டினை அழித்துப் பொடித்தது போலப் புழுதியாக்கி, மலை மீது போகும் இடிக் கூட்டங்களைப் போலப் பேரொளியுடன் அந்தச் சிங்கமுகனின் மார்பை அடைந்து, அவனது உயிரை உண்டு வெளியே இரத்தத்தைக் கொப்பளித்தவாறு திரும்பச் சென்றது.

508 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 7267 தூண்டா விடுகுலிசந் துண்ணென்றீகல்மார்பம்
கீண்டாவி கொண்டு கிழித்துவெரிந் சென்றிடலும்
லீண்டான் பதைபதைத்தான் வீழ்குருதி நீரலைப்ப
மாண்டான் கிடந்தான் மடங்கல்முக
வெய்யோனே.
- 7268 அங்கப் பொழுதில் அடற்குலிசம் வான்போகிக்
கங்கைப் புனல் ஆழ்ந்து காமருபூந் தாதாடிச்
சங்கத் தவர்க்குள் தலையாந் தமிழ்ப்புலவன்
செங்கைக் குள்வந்து சிறப்புந் றிருந்துளதால்.
- 7269 பார்த்தார்இந் நீர்மைதனைப் பங்கயத்த
னாதிவிண்ணோர்
ஆர்த்தார் முறுவலித்தார் ஆடினார் பாடிமலர்
தூர்த்தார் மகிழ்ந்தார் தொழுதார்எங்
கோன்புடையில்
போர்த்தார் வணக்கம் புரிந்தார் புகழ்ந்திட்டார்.
- 7270 என்னா யகன்அவ் விமையோர்கள் எல்லோர்க்கும்
தன்னா ரருள்செய்து சாரதவெள் ளத்தினொடும்
மின்னார் புகர் அயில்வேல் வீரரொடு
மீண்டனனால்
பொன்னா டெனவே புனைந்தபொலன்
பாசறையில்.
- 7271 பாசறையின் கண்ணேகிப் பாரிடத்தோர் சூழ்போத
வாசவனும் நான்முகனும் மற்றோரும் பாங்காகக்
கேசரிகள் தாங்கும் கிளர்செம்பொற் பீடிகைமேல்
ஈச னெனவே இனிதருள்செய் துற்றனனே.

7267. முருகப் பெருமான் செலுத்திய குவிசப் படையானது மலையின் மீது விழும் இடி போலப் பேரொலி உடையதாய்த் திடீரென்று அகலமான மார்பைப் பிளந்து அவன் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு முதுகைப் பிளந்து வெளியே போகவும், மார்பானது பிளவுபட்டுத் துடிதுடித்து வீழ்ந்து, இரத்த வெள்ளம் அலைமோதச் சிங்கமுகன் என்ற கொடிய அசுரன் இறந்து கிடந்தான்.

7268. அப்போது வன்மை மிக்க அந்த வச்சிரப்படைவான் வழியாகப் போய், அங்குள்ள தேவ கங்கையில் முழுகி, கற்பகச் சோலையில் பொருந்திய பூந்தாத்தில் படிந்து, சங்கப் புலவர்களுள் தலைமை சான்ற தமிழ்ப் புலவரான முருகப் பெருமானின் சிவந்த கைகளில் வந்து அமர்ந்திருந்தது.

7269. வச்சிரப் படையானது மலைமேல் விழும் இடியைப்போல் சிங்கமுகனின் மார்பில் தாக்கி அவனது உயிரை உண்டு வானில் சென்று ஆகாய கங்கையில் முழுகிக் கற்பகப் பூந்தாத்தில் படிந்து கந்த வேளின் கையகத்தில் வந்த இந்த இயல்பை வானில் நின்ற நான்முகன் முதலான தேவர்கள் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து நகைத்து ஆடிப்பாடி மலர்மழை பெய்து மகிழ்வடைந்து வணங்கி, எம்முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து துதித்துப் புகழ்ந்தனர்.

7270. எம் முருகப்பெருமான் அத்தேவர்கள் எல்லார்க்கும் திருவருளைச் செய்து, பூத வெள்ளங்களுடனும், ஒளியுடைய வாள் ஏந்திய ஒன்பது வீரருடனும், கண்டவர் இது சுவர்ணவுலகம் என்று கூறுமாறு அழகுபடுத்தப்பட்ட பாசறைக்குள் எழுந்தருளினார்.

7271. பாசறைக்குள் சென்று பூதப்படையினர் அங்கு நாற்புறங்களிலும் தங்கியிருப்ப, இந்திரனும் நான்முகனும் மற்றவரும் அருகில் வர, அந்தப் புரத்துக்கு எழுந்தருளிச், சிங்கங்களால் சுமக்கப்படுகின்ற கிளர்ச்சியுடைய பொன்பீடத்தின் மேல் இறைவனைப் போல் இனிதாய் அருள் செய்த வண்ணம் வீற்றிருந்தார்.

510 □ கந்தபுராணம்

- 7272 வெற்றிநெடு வேலோன் வியன்பா சறைஇருப்ப
மற்றவனொ டாடி மடங்கல் முகத்தவண்ண
செற்றுகொடி உண்ணச் செருநிலத்தின்
மாய்ந்ததனை
ஒற்றர்தெரி குற்றே மகேந்திரத்தில் ஓடினரால்.
- 7273 ஆடல் இளையோன் அவண்வீழ்ந் ததுநோக்கி
வீடினனோ மான்றனனோ என்றைய
மேல்கொண்டு
நீடு சிகரியிடை நின்றோன் பதங்கள்முடி
சூடி அவலித்துத் தொழுதிதனைச்
சொல்லினரால்.
- 7274 குன்றம் பிளந்த குமரேசன் வச்சிரத்தால்
உந்தம்பி ஆவி ஒழிந்தான் அவன் மிசையப்
பொன்றுங் கணத்தோர் பொருப்புற்றார்
எல்லோருஞ்
சென்றுய்ந் தனரீது திண்ணமெனச் செப்பினரே.
- 7275 வேயுற் றவர்சொல் வினவியுரோ மங்களெலாந்
தீயப் பொறிதுரப்பச் செங்கட் புனல்பெருக
வாயிற் புகைசெல்ல வாடிப் பதைபதைத்து
நோயுற்று வெங்கனலை நுங்கினர்போல்
வீழ்ந்தனனே.
- 7276 வண்ணச் சிகரம் வழுவுற்றுக் கீழ்த்தலத்தில்
கண்ணிற் பொழிந்த கடலினிடை வீழ்ந்தனனால்
ஒண்ணுற்ற காஞ்சி உமையவள்கோட்
டத்தினின்றும்
தண்ணுற்ற நேமித் தடத்திடையே வீழ்பவர்போல்.

7272. வெற்றி பொருந்திய நண்ட வேலையுடைய முருகப்பெருமான் வியக்கத்தக்க அலங்காரத்தையுடைய பாசறையில் வீற்றிருக்க, அந்த இறைவனுடன் முன்னம் போர் செய்த சிங்கமுகன் போர்க்களத்தில் அழிந்ததை ஒற்றர் அறிந்து மகேந்திர நகரத்துக்கு ஓடினர்.

7273. வெற்றியுடைய தம் தம்பி சிங்கமுகன் அந்தப் போர்க்களத்தில் விழுந்ததைப் பார்த்து, இறந்தானோ! அல்லது மயக்கம் அடைந்து விழுந்தானோ, என்று மிக்க ஐயம் கொண்டவனாய், உயர்ந்த மலை மீது ஏறி நின்று போர்க்களத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குரபன்மனின் அடிகளைத் தலை மீது கொண்டு துன்பம் அடைந்து வணங்கி இதனைக் கூறினர்.

7274. “அண்ணலே! கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த முருகப்பெருமான் விடுத்த வச்சிரப்படையினாலே உன் தம்பி சிங்கமுகன் உயிர் இழந்தான். அன்னான் உண்ண இறந்தவர்களும் உதய மலையில் இருந்தவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் பிழைத்தனர். இது உண்மை!” என்று உரைத்தனர்.

7275. ஒற்று அறிந்து வந்து உரைத்தவர் சொற்களைக் கேட்டுச் குரபன்மன் உடல் மயிர்கள் கருகவும், தீப் பொறி பறக்கவும், செந்நிறமான கண்களில் இரத்தம் பெருகி வழியவும், வாயில் புகை உண்டாகவும், வாட்டம் அடைந்து பதை பதைத்துத் துன்பம் அடைந்து தீய உண்டவரைப் போல விழுந்தான்.

7276. ஒளி பொருந்திய காஞ்சி நகரத்தில் உள்ள காமகோட்டம் என்ற கோயிலின் மேல்நிலையினின்றும் சக்கர தீர்த்தத்தில் விழுபவர்களைப் போல, தம்பி இறந்தான் என்று கேட்ட துன்பத்தால் கண்ணினின்றும் ஒழுகிய நீர்க் கடலில் குரபன்மன் விழுந்தான்.

- 7277 மங்கு லெனவீழ்ந்து மறிந்து நிலமிசையே
அங்கை புடைத்திட் டலமந்து தொல்வலியுந்
துங்க விறலும் நலனுந் தொலைவெய்தப்
பொங்கு துயர்க்கடலின் மூழ்கிப் புலம்புறுவான்.
- 7278 என்னையோ என்தன் இளவலோ தாரகற்கு
முன்னையோ சிங்க முகத்தவோ தானவர்கள்
அன்னையோ என்ன அருள்புரியும் ஆண்டகையோ
உன்னையோ தூதர் விளிந்தனையென்
றோதியதே.
- 7279 அன்று மகவான் முதலாம் அமரர்தமை
வென்று தமிழேற்கு விசயந் தனையளித்தாய்
இன்று சமரில் இளமபா லகன்ஒருவன்
கொன்றனனோ உன்னுயிரைக் கூற்றுவனும்
கொண்டானோ.
- 7280 உண்டுபோர் என்னின் உளம்களிக்கும்
உன்னுயிரைக்
கொண்டுபோ னான்இன்று கூற்றனென
வேகேட்கில்
தண்டுழாய் மாலுஞ் சதுர்முகனும் இந்திரனும்
பண்டுபோல் தத்தம் பதியாளப் போகாரோ.
- 7281 பொன்னை நிலம்தன்னைப் புதல்வர்களை
மங்கையரைப்
பின்னை யுளபொருளை யெல்லாம் பெறலாகும்
என்னை யுடைய இளையோனே இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப்பெறுவ துண்டோ உரையாயே.
- 7282 அண்டார் தமக்கோர் அரியே அரிமுகனே
விண்டான் அடைந்தாய் எனவே விளம்புகின்றார்
தன்தார் அகலத்துத் தாரகனை மக்களுடன்
கண்டாயோ யானிங் குறுதுயரங் காணாதாய்.

7277. குரபன்மன் கரிய மேகத்தைப் போலக் கீழே விழுந்து புரண்டு பூமியின் மீது கையால் அடித்துச் சுழன்று பழைய வன்மையும் உயர்ந்த வெற்றியும் நன்மையும் கெட மேலும் மேலும் உண்டாகின்ற துன்பக்கடலுள் முழுகி வருந்தலானான்.

7278. “என் ஐயனே! ஓ! என் தம்பியே! ஓ! தாரகனுக்கு முத்தவனே! சிங்க முகத்தவனே! அசுரர்கள் ‘எம் தாயே’ என்று உரைக்க, அவர்க்கு அருள் செய்த ஆண் தகையே! உன்னைத் தானா தூதர், இறந்தாய் என்று உரைத்தனர்?

7979. “என் அரிய தம்பியே! நீ முன்காலத்திலே இந்திரன் முதலான தேவரை வென்று எனக்கு வெற்றியை அளித்தாய்! இது நிற்க, இன்றைய போரில் இளஞ்சிறுவன் ஒருவன் உன்னைக் கொன்றானோ? உன் உயிரை எமனும் கைப்பற்றினானோ?

7280. “போர் உண்டு என்றால் மனம் மகிழ்கின்ற உயிரைக் கொண்டு சென்றான் எமன் என்று கேட்டால், குளிர்ந்த துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலும் நான் முகனும் இந்திரனும் முன் நாளைப் போல் தத்தம் பதிகளை ஆள்வதற்குச் செல்வார்களோ! செல்வார்கள்!

7281. “பொன்னையும் பூமியையும் மைந்தரையும் இன்னும் மற்றவையையும் அடையலாம்! என்னுடைய என் தம்பியே! இந்தப் பிறவியில் உன்னை அடைவது உண்டோ? சொல்வாயாக!

7282. “பகைவர்க்கு ஒப்பற்ற சிங்கமே! சிங்கமுகனே! நீ விண் உலகம் அடைந்தாய் என்று இவர்கள் உரைக்கின்றனர். நீ அங்கே சென்று குளிர்ந்த மலர் மாலை சூடிய மார்பினனான தாரகனை நம் மைந்தருடன் பார்த்தாயோ? நான் இங்கு அடையும் துன்பத்தைக் காணாதவன் ஆயினையே!

514 □ கந்தபுராணம்

- 283 உண்டிக் கடனும் ஒருவயிற்றோர் செய்கடனும்
எண்டிக்கும் போற்றியிட இன்றுகழித் தேகினைநீ
அண்டத் தவரை அலைத்துவரும் உன்திறலைக்
கண்டுற் றிடவே கடனற்றேன் தீயேனே.
- 284 உற்ற துணைநீ யென்னுயிர்நீ உணர்ச்சியும்நீ
சுற்றமும்நீ தாதையும்நீ என்னிளைய
தோன்றலும்நீ
நற்றவமும் நீஎன்று நான்நினைந்தேன் நியதனைச்
சற்றும் நினையாமல் தனித்திருக்கக் கற்றாயோ.
- 285 பொற்றைக் கயலிருந்த பூட்கைமுகன் துஞ்சியபின்
ஒற்றைப் புயம்போய் உளந்தளர்ந்து வைகின்
யான்
இற்றைப் பகல்நீ இறந்தாய் அரிமுகனே
மற்றைப் புயமும் இழந்தேன் வறியேனே.
- 286 என்னத் தனதண்டம் எங்கும் செவிடுபடத்
தன்னத் தனியோன் அரற்றுமொலி தாங்கேளா
நன்னத் தவனும் நளினத் தினிலுதித்த
அன்னத் தவனும் மகத்தவனும் ஆர்த்தனரே.
- 287 இத்தன்மை மன்னன் இரங்குத் தெளிந்தெழுந்தே
உத்துங்க மிக்க ஒருதன் தவிசேறி
நித்தன் குமரனுடன் நேர்போய்ச் சமர்இயற்றச்
சித்தம் தனிலே நினைந்துகினம் செய்தனனே.

கந்தபுராணம் ஏழாம் தொகுதி
(யுத்தகாண்டம் இடைப்பகுதி)

முற்றும்

7283. “செஞ்சோற்றுக் கடனும் உடன் பிறந்தவர் செய்ய வேண்டிய கடனும் எட்டுத் திக்கில் உள்ளவரும் போற்ற நீ இன்று செய்து கழித்தாய்! தேவர்களை வருத்தி வந்த உன் திறமையைக் கண்டிருக்கும் கடமையைத் தீயவனான நான் இழந்தவன் ஆனேன்.

7284. “என் அரிய தம்பியான சிங்கமுகனே! எனக்கு உற்ற துணையும் நீ! எனது உயிரும் நீ! என் உணர்வும் நீ! சுற்றமும் நீ! தந்தையும் நீ! எனக்கு இளைய தம்பியும் நீ! என் நல்ல தவமும் நீ! என்று நான் எண்ணினேன். நீ அதனைச் சற்றும் எண்ணாமல் என்னை விட்டுத் தனித் திருக்கக் கற்றாயோ!

7285. கிரவுஞ்ச மலைக்கு அருகில் இருந்த துளையுடைய துதிக்கையைக் கொண்ட யானைமுகனான தாரகன் இறந்த பின்பு ஒரு தோளை இழந்து மனம் தளர்ந்து வருந்தினேன். ஓ! சிங்கமுகனே, இன்று பகலில் நீ இறந்து விட்டாய். ஆதலால், நான் மற்றத் தோளையும் இழந்து விட்டேன்.

7286. சூரபன்மன் இவ்வாறுதனது அண்டம் எல்லாம் செவிடாக தன்னந்தனியனாக அழுகின்ற ஒலியைக் கேட்டுத் தங்களுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியால் நல்ல பாஞ்ச ஜன்னியம் என்ற சங்கையுடைய திருமாலும், தாமரை மலரில் தோன்றிய அன்ன வாகனான நான்முகனும், வேள்வித்தலைவனான இந்திரனும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

7287. இவ்வாறு மன்னனான சூரபன்மன் புலம்பிப் பின் தெளிவடைந்து எழுந்து, உயர்ச்சி பொருந்திய ஒப்பில்லாத சிங்காதனம் ஏறி, அழிவில்லாத சிவகுமாரனுடன் நேராகப் போய்ப் போர் செய்வதற்குத் தன் உள்ளத்தில் நினைத்துச் சீற்றம் கொண்டான்.

யுத்தகாண்டம் இடைப்பகுதி உரை முற்றிற்று.

